DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

PARAMPARÇA BİR KIZ

KATHLEEN GLASGOW

MARTI

Hayatı kolay geçen kızları fark edersiniz.
Onları tarif etmeme bile gerek yok.
Zekâları sayesinde idare eden kızları fark edersiniz.
Güçlü veya atletik oldukları için
hayatta kalan kızları fark edersiniz.

Ve bir de ben varım

Paramparça Bir Kız
Kathleen Glasgow
Özgün Adı: Girl in Pieces

Çeviren	: Aslı Özkan - İdil Bostan
Editör	: Hümanur Turan
Kapak Uygulama	: Filiz Odabaş
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın

Tür: Çağdaş Roman
Kitap No: 2516

1. Baskı: Mart 2023
ISBN: 978-625-366-004-8
Yayınevi Sertifika No: 12330

©Kathleen Glasgow
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Alfabe Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli OSGB Mah. Enkoop 1. Sok. No: 1B /-1
Başakşehir / İstanbul
Tel: 0212 485 21 25
Sertifika No:: 46012

KATHLEEN GLASGOW

PARAMPARÇA BİR KIZ

Çeviren: Aslı Özkan - İdil Bostan

MARTI

Annem M.E. ve kız kardeşim Weasie'ye...

BİR

İçinde yaşadığım bu bedenle, kazanmam mümkün değil.
"Star" Belly

YAVRU BİR GRÖNLAND FOKU GİBİ, BEMBEYAZIM. KOLLARım kalın bandajlarla sarılı ve çok ağır. Kalçalarım da sımsıkı sarılı; Hemşire Ava'nın, hemşire odasındaki kayıp eşya kutusundan getirdiği şortumun altından beyaz sargı bezleri görünüyor.

Bir kimsesiz gibi, buraya giysilerim olmadan geldim. Bir kimsesiz gibi çarşafa sarıldım, dondurucu soğuk ve karın altında Regions Hastanesi'nin çimenlerinin üzerine bırakıldım; kanım çiçekli çarşafın arasından sızıyordu...

Beni bulan güvenlik görevlisi buram buram mentollü sigara ve hazır kahve kokuyordu. Burun deliklerinin içinde kıvırcık, beyaz kıllardan bir orman vardı.

"Yüce Tanrı aşkına, sana ne yaptılar kızım?" dedi.

Annem, beni almaya gelmedi.

Ama o geceki yıldızları hatırlıyorum. Gökyüzündeki tuz kristalleri gibiydiler, sanki birisi simsiyah bir kumaşın üzerine tuzluğu boşaltmış gibi...

İşte benim için önemli olan buydu, o tesadüfi güzellik. Soğuk, ıslak çimde ölmeden önce, göreceğim son şeyin bu olduğunu düşünmüştüm.

BURADAKİ KIZLAR, BENİ KONUŞTURMAYA ÇALIŞIYOR. Hikâyemi öğrenmek istiyorlar. *Anlat hikâyeni, sabah şekeri. Anlat derdini, bul dermanını.* Her gün Grup'ta, öğlen yemeğinde, El Sanatları'nda, kahvaltıda, akşam yemeğinde, durmadan onların hikâyelerini dinliyorum. O kelimeler, kötü hatıralar kendiliğinden dudaklarından dökülüyor, durduramıyorlar. Hikâyeleri onları canlı canlı yiyip bitiriyor, içlerini dışarıya çıkarıyor. Konuşmadan duramıyorlar.

Ben tüm sözlerimi sakladım. Kalbim onlarla dolup taşıyordu.

LOUISA'YLA AYNI ODADA KALIYORUM. LOUISA BENDEN yaşça büyük, saçları kızıl ve altın renginde dalgalı bir okyanus gibi sırtından aşağı uzanıyor. O kadar çoklar ki örgü, topuz veya tokalarla bile tutturamıyor. Saçları çilek gibi kokuyor; buradaki kızların hepsinden çok daha güzel kokuyor. Kokusunu sonsuza dek içime çekebilirim.

Buradaki ilk gecemde, yatmadan önce üzerini değişmek için bluzunu çıkarırken, o çılgın saçları koruyucu bir pelerin gibi bedeninin üzerine dökülmeden önce, bir an her şeyini, tamamını gördüm ve nefesimi tuttum.

"Korkma küçüğüm," dedi.

Korkmuyordum. Sadece, benimkine benzer teni olan bir kızı daha önce hiç görmemiştim.

HER ANIMIZ ÖNCEDEN PROGRAMLI. SAAT 06.00'DA KALkıyoruz. Saat 06.45'e gelmeden soğumaya yüz tutmuş kahve veya su katılmış meyve suyunu içmiş oluyoruz. Mukavvaya benzeyen çöreklerin üzerine krem peynir sürmek, ağzımıza soluk renkli yumurtaları tıkmak veya topak topak yulafları yutmak için otuz dakikamız kalıyor. 07.15'de odalarımızda duş alabiliyoruz. Duşlarımızın kapısı yok ve banyodaki aynalar neden yapılmış bilmiyorum ama cam olmadıklarından eminim, dişlerinizi fırçalarken veya saçınızı tararken yüzünüz bulutlu ve kayıp gibi görünüyor. Bacaklarınızı tıraş etmek istiyorsanız, bir hemşire veya bir hastane hizmetlisinin yanınızda olması gerek ama kimse bunu istemediği için bacaklarımız kıllı erkek bacakları gibi. Sekiz buçukta Grup'ta oluyoruz ve işte o zaman hikâyeler dökülmeye, gözyaşları akmaya başlıyor; bazı kızlar bağırıyor ve bazı kızlar inliyor ama ben sadece oturuyorum ve o yaşça büyük olan çirkin dişli Blue adlı berbat kız her gün, *Bugün konuşacak mısın, Sessiz Sue?* diyor. *Bugün de biraz Sessiz Sue'yu dinleyelim, değil mi Casper?*

Casper ona sesini kesmesini söylüyor. Casper bize nefes almamızı, kollarımızı akordeonlar gibi geniş geniş uzatarak esnememizi ve sonra içeri, içeri, içeri nefes almamızı, ardından dışarı, dışarı, dışarı verme-

mizi söylüyor; sadece nefes almak bile insana kendini daha iyi hissettirmiyor mu? Grup'tan sonra İlaçlar geliyor, sonra Sessizlik, peşinden El Sanatları, sonra da Bireysel yani doktorunuzla oturup biraz daha ağlıyorsunuz, sonra saat 17.00'de akşam yemeği vakti ki bunun manası daha fazla sıcak olmayan yemek ve daha fazla Blue: *Peynirli makarna sever misin, Sessiz Sue? O bandajları ne zaman çıkaracaksın, Sue?* Ve sonra Eğlence. Eğlence'den sonra, Telefon saati ve tabii biraz daha ağlama. Sonra akşam dokuz olunca biraz daha ilaç ve yatak. Kızlar; program, yemekler, Grup, ilaçlar, her şeyle ilgili sızlanıyor ama ben umursamıyorum. Yiyecek var, yatak da var, hem de sıcak, ben içerideyim ve güvendeyim.

Adım Sue değil.

JEN S. BİR MELEZ: KOLLARI VE BACAKLARI BOYUNCA uzanan incecik dallara benzeyen yara izleri var. Parlak spor şortları giyiyor, herkesten daha uzun, Doktor Dooley dışında. Bej rengi koridor boyunca, görünmez bir basketbol topunu bir aşağı bir yukarı sürüyor. Görünmez bir basket atıyor. Francie ise, etten bir iğnedenlik. Tenine örgü şişleri, çubuklar, iğneler ve bulabildiği her şeyi batırıyor. Öfkeli gözleri var ve yere tükürüyor. Sasha şişman, çoğunlukla sudan ibaret bir kız: Grup'ta ağlıyor, yemeklerde ağlıyor, odasında ağlıyor. Asla susuz kalmayacak. Aynı zamanda da sıradan bir kesici: Soluk kırmızı çizgiler kollarında çapraz şeklinde uzanıyor. Derin kesmiyor. Isis bir yakıcı. Kollarında kabuk bağlamış, dairesel öbekler var. Grup'ta halat, erkek kuzenler ve bir bodrum katıyla ilgili bir şeyler konuşuldu ama kendimi buna kapattım; zihnimdeki müziği açtım. Blue, acısı kendine, havalı bir kuş, onda her şeyden biraz var: kötü bir baba, metamfetamin hasarına uğramış dişleri, sigara yanıkları, jilet kesikleri. Linda/Katie/Cuddles, büyükanne işi ev kıyafetleri giyiyor. Terlikleri kötü kokuyor. Onda sayılamayacak kadar çok kişilik var; kişilikleriyle birlikte yaraları da içinde. Neden bizimle birlikte bilmiyorum ama öyle işte. Akşam yemeğinde yüzüne patates püresi sürüyor. Bazen sebepsiz yere kusuyor. Tamamen

hareketsizken bile, vücudunun içinde *çok* şey olduğunu ve bunun hiç iyi olmadığını bilirsiniz.

Dışarda onun gibi insanlar tanıyordum; ondan uzak duruyorum.

BAZEN BU KAHROLASI YERDE NEFES ALAMIYORUM. Göğsüm sanki kum dolu. Temiz çarşafları, hoş kokulu nevresimleri, kafeteryada önümde duran yemekleri anlayamıyorum; büyülü ve sıcacıklar. Paniklemeye, titremeye, boğulmaya başlıyorum ve Louisa, odamızda, köşede yapışıp kaldığım yere, yanı başıma geliyor. Yüzüme vuran nefesi nane çayı gibi kokuyor. Yanağımı tutuyor ve bu bile kaçınmama sebep oluyor. "Küçüğüm, kendi insanlarınla birliktesin," diyor.

ODA ÇOK SESSİZ, BU YÜZDEN GECELERİ KORİDORLARDA yürüyorum. Akciğerlerim ağrıyor. Yavaş hareket ediyorum.

Her şey çok sessiz. Parmağımı duvarların üzerinde gezdiriyorum. Ve bunu saatlerce yapıyorum. Yaralarım iyileştikten sonra ve antibiyotikler bitince bana uyku ilacı vermeye başlamayı düşündüklerini biliyorum ama istemiyorum. Uyanık ve farkında olmalıyım.

O her yerde olabilir. O burada olabilir.

LOUISA BURANIN KRALİÇESİ GİBİ. YÜZYILLARDIR BURADA. Bana, "Tanrı aşkına, bu yeri açtıklarında gelen ilk lanet olası kız bendim," diyor. Sürekli siyah-beyaz kompozisyon defterine bir şeyler yazıyor; Grup'a hiç gelmiyor. Kızların çoğu yoga taytı ve tişört gibi salaş şeyler giyiyor ama Louisa her gün özenle hazırlanıyor: siyah çoraplar ve parlak babet ayakkabılar, ikinci el mağazalardan alınmış, kırklı yıllardan kalma göz kamaştırıcı elbiseler, dramatik bir model verilmiş saçlar. Eşarplar, şeffaf gecelikler, kremsi makyaj malzemeleri, kan kırmızısı rujlarla dolu valizleri var. Louisa, buradan ayrılma niyeti olmayan bir ziyaretçi gibi.

Bana bir grupta şarkı söylediğini anlatıyor. "Ama şu tedirginliğim," diyor hafifçe. "Bu *problemim*, yoluma çıkıyor."

Louisa'nın göbeğinde, iç içe geçmiş halkalar halinde yarıklar var. Kollarının iç kısımlarında ağaç köklerine benzeyen ince çizgiler var. Bacakları özenli, temiz desenlerde yanmış ve oyulmuş. Sırtında da dövmeleri var.

Louisa'nın vücudunda yer kalmamış.

CASPER HER GRUP'A AYNI ŞEKİLDE BAŞLIYOR. AKORDEon egzersizi, nefesler, boynu esnetme, ayaklara değme. Casper minik ve yumuşak. Ses çıkarmayan topukları olan elf terlikleri giyiyor. Diğer bütün doktorların gürültülü ve keskin ayakkabıları halıda bile çok ses çıkarıyor. Kadının soluk bir teni var. Gözleri çok iri, yuvarlak ve masmavi. Casper'da hiç pürüzlü kenar yok.

Yüzüne nazik bir gülümse yerleştirerek bize doğru bakıyor. "Buradaki işiniz, *sizsiniz.* Hepimiz buraya iyileşmek için geldik, öyle değil mi?" diyor.

Bu demek oluyor ki: Hepimiz şu anda boktan durumdayız.

Ama bunu zaten biliyorduk.

ASLINDA ADI CASPER DEĞİL. KOCAMAN MAVİ GÖZLERİ var ve sessiz sakin biri diye böyle diyorlar. Bazı sabahlar, Çizelge'yi almak için bir hayalet gibi yatağımızın başucunda beliriyor, sıcak parmakları sargılarımın kenarından hafifçe aşağı doğru kayıp nabzıma ulaşıyor. Yatağa, bana doğru bakarken gıdısı çok tatlı görünüyor. Bir hayalet gibi, koridorda aniden arkamda beliriyor ve şaşkınlıkla döndüğümde gülümsüyor: *Nasılsın?*

Ofisinde devasa bir akvaryum var ve içinde sürekli adım adım hareket eden ancak pek de yol kat edemeyen şişman ve yavaş bir kaplumbağa var. O lanet zavallı şeyi sürekli izliyorum, saatlerce ve hatta günlerce izleyebilirim; onun hiçbir anlamı olmayan bir görev için aşırı sabırlı olduğunu düşünüyorum. Nasıl olsa o lanet akvaryumdan yakında çıkma ihtimali filan yok, öyle değil mi?

Ve Casper da sadece onu izleyişimi izliyor.

CASPER GÜZEL KOKUYOR. DAİMA TERTEMİZ VE GİYSİLERİ yumuşak bir şekilde hışırdıyor. Asla sesini yükseltmiyor. Hıçkıra hıçkıra ağladığında Sasha'nın sırtını sıvazlıyor. Kötü kişiliklerinden biri özgür kaldığında bir kaleci gibi kollarını Linda/Katie/Cuddles'ın etrafına sarıyor. Onu Blue'nun odasında, Blue'ya annesinden dev kutularda kitaplar geldiği günlerde, kitapların arka kapaklarını incelerken ve Blue'ya gülümserken görmüştüm. Blue'nun bu gülümseme karşısında, hafif -ama çok hafifçe- eridiğini görmüştüm.

Casper, birinin annesi olmalı. *Benim* annem olmalı.

ASLA KARANLIKTA KALMIYORUZ. HER ODADA, ÖĞLEDEN sonra saat dörtte *pıt* diye açılan ve sabah altıda *pıt* diye kapanan minik ışıklar var. Çok minik ama parlaklar. Louisa ışığı sevmiyor. Kaşındıran kumaştan perdeler pencereleri kaplıyor ve her gece yatmadan önce yan taraftaki ofis binasından gelen kare kare ışıkları engellemek için onları çekip sıkıca kapatıyor. Sonra da, garantiye almak için örtüyü başının üzerine kadar çekiyor.

Bu gece, o uyuduğu anda çarşaflarımı ayaklarımla ittirerek üzerimden atıp perdeleri aralıyorum. Belki de tuzdan yıldızları arıyorum. Bilmiyorum.

Örtü yığınının altında sessizce yatan Louisa'yı izlerken metal tuvalete oturup işiyorum. Tuhaf aynada, saçlarım yılanlara benziyor. Parmaklarımın arasına alıp keçeleşmiş ve düğümlenmiş yerlerini sıkıyorum. Saçım hâlâ toprak, çimento, tavan arası ve toz kokuyor ve bu midemi bulandırıyor.

Ne kadar zamandır buradayım? Bir şeyden uyanıyorum. Bir yerden. Karanlık bir yer.

Koridorun tavanındaki ampuller parlak, uzun, nehirler gibi. Yürürken odalara göz atıyorum. Sadece Blue uyanık, kitabını görebilmek için vızıldayan ışığa doğru tutuyor.

Kapı yok, ampul yok, cam yok, jilet yok, sadece yu-

muşak, kaşıkla yenen yemekler ve ılık kahve var. Burada, kendine zarar vermenin hiçbir yolu yok.

Hemşirelerin oturduğu bölümde bekleyip sabırsızca masanın üzerinde parmaklarımla tempo tutarken, içten içe rahatsız ve gevşek hissediyorum. Minik zili çalıyorum. Sessiz holde sesi felaket ve gürültülü geliyor.

Barbero ağzında çıtırdayan bir şeyle dolu bir halde, köşeyi dönüyor. Beni görünce kaşlarını çatıyor. Barbero, Menominee'li, kalın enseli, eski bir güreşçi. Hâlâ üzerinde merhem ve yapışkan kokusu var. Sadece güzel kızlardan hoşlanıyor. Bunu biliyorum çünkü uzun bacakları ve çilli burnuyla Jen S. çok güzel ve Barbero ona sürekli gülümsüyor. Hatta, gülümsediği tek kişi o.

Ayağını masanın üzerine koyuyor ve ağzına biraz patates cipsi tıkıyor. "Sen," diyor, patates cipsi parçacıkları mavi önlüğüne doğru savrulurken. "Gecenin bu saatinde hangi saçmalığın peşindesin?"

Tezgâhın üzerinden bir deste yapışkanlı not kâğıdı alıp çabucak yazıyorum. Sonra da kâğıdı kaldırıp gösteriyorum. NE KADAR ZAMANDIR BURADAYIM?

Yapışkanlı not kâğıdına bakıyor. Başını sağa sola sallıyor. "Ah, şey. *Sesli* sor."

HAYIR, yazıyorum. SÖYLE.

"Yapamam, Sessiz Sue." Barbero cips paketini buruşturup çöpe tıkıyor. "O boku yemiş küçük ağzını açıp o yetişkin kız sesini kullanman gerekecek."

Barbero, ondan korktuğumu düşünüyor ama korkmuyorum. Korktuğum sadece bir kişi var ve o çok uzakta, nehrin diğer tarafında ve burada beni bulamaz.

Beni bulabileceğini *sanmıyorum* en azından.

Bir not kâğıdı daha. SÖYLESENE BUDALA. Kâğıdı tutarken ellerim biraz titriyor gerçi.

Barbero gülüyor. Cips parçacıkları dişlerinin arasındaki boşlukları dolduruyor.

Gözlerimin önünde şimşekler çakıyor ve zihnimde çalan müziğin sesi giderek yükseliyor. Hemşire bölümünden uzaklaşırken tenim hissizleşiyor. Nefes almak istiyorum, Casper'ın dediği gibi ama yapamıyorum, işe yaramayacak, en azından bende, bu tip şeyler hiç yaramamıştır, özellikle de ben öfkelendikten ve kafamdaki müzik başladıktan sonra. Şimdi, tenim hissiz değil ama ben gezinip gezinip, etrafa bakıp bakıp aradıkça kaşınıyor ve bulup arkamı döndüğümde, Barbero artık gülmüyor. Yere eğilerek *lanet olsun* diye söyleniyor.

Plastik sandalye hemşire masasından geri sıçrıyor. Üzerlerinde bantla yapıştırılmış plastik çiçekler olan kalemlerin bulunduğu kalemlik yere düşüyor, kalemler bej rengi sonsuz halıya doğru saçılıyor. Sonsuz, her yere yayılan, bej rengi halı. Ben masayı tekmelemeye başlıyorum ve bu kötü çünkü ayağımda ayakkabı yok ama acı iyi geliyor, bu yüzden tekmelemeye devam ediyorum. Barbero artık ayakta ama sandalyeyi tekrar tutuyorum ve o da ellerini, *Sakin ol seni lanet manyak*, gibi laflarla havaya kaldırıyor. Ama gerçekten yumuşak bir şekilde söylüyor. Belki de şimdi o benden biraz korkuyordur. Ve nedenini bilmiyorum ama bu beni daha da öfkelendiriyor.

Sandalyeyi tekrar kaldırırken, Doktor Dooley çıkageliyor.

CASPER BENİM YÜZÜMDEN HAYAL KIRIKLIĞINA uğramışsa bile belli etmiyor. Sadece kaplumbağayı izleyişimi izliyor ve kaplumbağa da her zaman yaptığını yapıyor. O kaplumbağa olmayı isterdim; suyun altında, sessiz, etrafta kimseler yok. Lanet kaplumbağanın ne kadar da huzurlu bir hayatı var.

Casper, "Dün gece Bruce'a sorduğun soruyu cevaplamak gerekirse altı gündür Creeley Center'dasın. Hastanede tedavi edildin ve yedi gün boyunca gözlem altında tutulduktan sonra buraya gönderildin. Zatürree olduğunu biliyor muydun? Hâlâ hastasın ama antibiyotikler sana yardımcı olacaktır," diyor.

Masasından eski püskü bir şey alıp bana uzatıyor. Şu masa takvimlerinden. Neye bakmam gerektiğini bilmiyorum ama sonra sayfanın üst kısmında görüyorum.

Nisan. Nisan ayının ortasındayız.

Casper, "Creeley'de sadece Paskalya'yı kaçırdın. Biraz kendinde değildin. Çok şey kaçırmadın. Bir sinir hastalıkları koğuşunda zıplayan dev bir tavşan istemeyiz, değil mi?" diyor. Sonra da gülümsüyor. "Üzgünüm. Minik bir terapist şakası. Ama yumurta avı yaptık. Burada Şükran Günü çok daha eğlenceli: tütsülenmiş hindi, kıvamlı gravy sosu. Güzel zamanlar."

Beni neşelendirmeye, konuşturmaya çalıştığını biliyorum. Yüzüne bakmak için başımı kaldırıyorum

ama göz göze geldiğimiz anda lanet gözyaşlarımı hissediyorum ve tekrar aptal kaplumbağaya bakıyorum. Aynı anda hem uyandığımı hem de karanlığıma geri döndüğümü hissediyorum.

Casper bana doğru eğiliyor. "Hastanede olduğunu hiç hatırlamıyor musun?"

Güvenlik görevlisini ve burnunun içindeki kıl ormanını hatırlıyorum. Üstümde parlayan, güneş kadar parlak ışıkları, asla durmayacakmış gibi gelen bip sesini hatırlıyorum. Eller üzerimde gezinirken, giysilerimi ve botlarımı keserlerken onları def etmek istediğimi hatırlıyorum. Akciğerlerimin ne kadar ağır geldiğini hatırlıyorum, sanki çamurla doluymuş gibi.

Lanet Frank kapıda belirip beni tekrar Tohum Evi'nde, kızlarını ağladığı odaya götürecek diye çok korktuğumu hatırlıyorum.

Ağladığımı hatırlıyorum. Kusmuğumun hemşirenin ayakkabılarına sıçradığını ve sanki bu ona sürekli oluyormuş gibi yüzünün asla, bir an bile değişmediğini ve sözcüklerim olmadığı için gözlerimin ona *üzgünüm* diyebilmesini dilediğimi ve yüzünün yine değişmediğini hatırlıyorum.

Sonra, hiçbir şey. Hiçbir şey. Louisa'ya kadar.

Casper, "Hatırlayamazsan sorun değil. Bilinçaltımız muhteşem derecede çeviktir. Bazen bir tür korunma yöntemi gibi, bizi ne zaman uzaklaştıracağını biliyor. Umarım sana mantıklı geliyordur."

Ona bilinçaltımın bozuk olduğunu nasıl söyleyebileceğimi keşke bilseydim; çünkü Lanet Frank beni tehdit

ederken veya o adam beni altgeçitte incitmeye çalışırken beni hiç uzaklaştırmadı.

Kırık olan ayak başparmağım, sargının ve Doktor Dooley'nin bana giydirdiği kocaman ve tuhaf ayak desteğinin altından zonkluyor. Artık, yürüdüğüm zaman kuş yuvası gibi saçlarım, değnek gibi kollarım, paketlenmiş bacaklarım ve topallamamla gerçekten de manyak bir ucube gibi görünüyorum.

Bana ne olacak?

"Sanırım bir projeye ihtiyacın var," dedi Casper.

O KAPLUMBAĞA GİBİ VE YALNIZ OLMAYI İSTEDİĞİM doğru değil. Doğru olan şey, Ellis'i geri istediğim ama o asla ama asla geri gelemez, asla, asla. En azından, eskisi gibi olamaz. Mikey ve DannyBoy'u özlediğim doğru, hatta Evan ve Dump'ı bile özlüyorum ve bazen de tıpkı Ellis'i düşündüğümde olduğu gibi, onu özlemek hüzünden çok öfke verse de annemi de özlüyorum ve aslında bu bile doğru değil; çünkü *hüzün* dediğim zaman aslında demek istediğim şey şu: *içimde çiviler, kayalar, kırık camlar ve artık konuşamadığım sözcüklerle dolu olan kara bir delik.*

Ellis, Ellis.

GİYSİLERİMİN KAYIP KUTUSUNDAN GELDİĞİ DOĞRU AMA hiçbir şeyim olmadığı tamamen doğru değil çünkü bir şeyim *var;* sadece onu benden saklıyorlar. Bir kere, Doktor Dooley, Eğlence esnasında film izlemeyi bırakıp hemşire bölümüne gitmemi söylediğinde gördüm. Oraya vardığımda, masanın altından bir sırt çantasını, *benim sırt çantamı* çıkardı. Doktor Dooley aşırı uzun ve yakışıklı; ne kadar yakışıklı göründüğünün ve bu sebeple hayatının daha kolay olduğunun farkında olan türden bir yakışıklı ve de bu yüzden geri kalanlara, yani biz "yakışık-sızlara" karşı yumuşak davranma eğiliminde. "Bunu iki oğlan bıraktı. Sana tanıdık geliyor mu?" dediğinde, bir an dişlerinin beyazlığından kör oldum ve sakalının kadifemsi görüntüsünden büyülendim.

Çantamı kapıp dizlerimin üzerine çöktüm ve fermuarını açıp ellerimi içine daldırdım. Oradaydı. Ellerim üzerindeydi. Rahatlamayla iç çekmiş olmalıyım çünkü Doktor Dooley, "Hemen heyecanlanma. İçini boşalttık," dedi.

Çıkardım; on dört yaşındayken ve Ellis'le West Seventh'taki St. Vincent de Paul eskici dükkanını gezerken bulduğum basit, askeri bakım kutusunu çıkardım. Kutunun yüzeyi göçmüş, ön tarafındaki büyük kırmızı haçın üstü çizilmiş ve boyası çıkmıştı.

Bakım kutumda her şey vardı: merhemim, gazlı bezim, mavi bir kadife kumaş içerisindeki kırık kavanoz

parçalarım, sigaralarım, kibritlerim ve çakmaklarım, düğmeler, bilezikler, paralar, beze sarılmış fotoğraflarım...

Salladığımda kutudan ses gelmedi. Yeşil sırt çantasının daha derinlerine daldım ama o da karanlık ve boştu. Fazladan çorap ve iç çamaşırı yok, tuvalet kâğıdı ruloları yok, parayla dolu fotoğraf makinesi filmi kutusu yok, ilaç torbası yok, sıkıca sarılmış yün battaniye yok. Çizim defterim kayıp. Kömürlerimin ve kalemlerimin olduğu çanta gitmiş. Şipşak kameram* gitmiş. Kafamı kaldırıp Doktor Dooley'ye baktım.

"Her şeyi çıkarmak zorunda kaldık, güvenliğin için." Elini bana doğru uzattı, düzgün parmakları ve törpülenmiş tırnaklarıyla eli bile yakışıklıydı. Görmezlikten geldim ve kendim ayağa kalkarak bakım kutuma ve sırt çantama sıkıca sarıldım. "Çantayı ve kutuyu geri vermen gerek. Taburcu oluncaya kadar senin için saklayacağız."

Uzanıp sırt çantasını geri çekti, bakım kutumu elimden aldı. Masanın arkasında koydu. "Ama bunları alabilirsin."

Doktor Dooley kare şeklindeki bezi avuçlarıma bastırdı. Yumuşak kumaşın içinde bize ait fotoğraflar vardı: ben ve Ellis, Mikey ve DannyBoy; her şey mükemmeldi çünkü birlikteydik ve hayat henüz cehenneme dönmemişti.

Fotoğrafları kapıp uzaklaşırken Doktor Dooley seslendi, "O çocuklar, üzgün olduklarını söyledi."

Yürümeye devam ettim ama içten içe bir an durduğumu hissettim.

*Poloroid'in kurucusu Edwin Land tarafından geliştirilen fotoğrafı hemen basan fotoğraf makinesi. (e.n.)

AYAK PARMAĞI OLAYINDAN SONRAKİ GECE JEN S. BENİ bulduğunda fotoğraflarımla uğraşıyorum; Ellis'i düşündüğüm zamanlarda olduğum gibi hevesli bir şekilde onlara bakıyorum. Mezarlıkta dördümüzün *rock* yıldızları gibi aptalca poz verdiği siyah-beyaz fotoğraflar; ağzımızın köşesinde sigaralar, DannyBoy'un yarık dudağı neredeyse görünmüyor, Ellis'in sivilceleri zar zor fark ediliyor. DannyBoy daima insanların siyah-beyazda daha iyi göründüğünü söylerdi ve haklıydı. Fotoğraflar küçük ve kare şeklinde; şipşak kameram eskiydi, ellili yıllardan kalmaydı, ilk Polaroid modeli. Bana anneannem vermişti. Körüğü vardı ve havalı hissettiriyordu. Macalester College yakınlarındaki fotoğraf malzemeleri mağazasında birkaç film de bulmuştuk. Bir kartuştu ve onu kameraya takıp fotoğraf çekiyordunuz, yandan film şeridini koparıyordunuz ve küçük yuvarlak deklanşörü ayarlıyordunuz. Titrediğinde filmi çıkarıyordunuz ve işte karşımızda, eski tarzda ve sade, siyah-beyaz bir fotoğraf. Ellis siyah saçlarıyla çok güzel görünüyor. Ve bir de ben, küçük aptal; kollarımı göğsümde, ajurlu kazağımın üzerinde bağlamışım, pasaklı saçlarım gerçek ve renkli dünyada kırmızı ve maviye boyalı ama siyah-beyaz fotoğrafta çamur gibi görünüyorlar. Zaten Ellis'in yanında kim iyi görünebilir ki?

"Güzelmiş." Jen S. uzanıyor ama fotoğrafları tekrar

beze sarıp yastığın altına doğru ittiriyorum.

"Dostum," diye iç çekiyor. "Tamam, her neyse. Hadi o zaman, Barbero Dinlenme odasında bekliyor. Sana bir sürprizimiz var."

Dinlenme odasında, önceden izlediğimiz filmden kalma patlamış mısır kokusu odaya sinmiş; boş çanak yuvarlak masanın üzerinde duruyor. Jen parmağını yalayıp çanağı sıyırıyor, kalan tuz tanecikleri ve donmuş tereyağını emiyor. Domuz sesleri çıkarıyor. Barbero'nun sarkık dudakları bükülüyor. "Schumacher," diyor. "Beni öldürüyorsun." Jen ıslak parmağını bol, yeşil renk tişörtünün koluna silerek omuz silkiyor.

O içinde "her şey" olan kutulardan birkaç tanesine dalıp en sevdiği kart destesini aramaya koyuluyor. Renkli kutular, Dinlenme odasındaki fildişi renkli duvarların kenarında, birbirinin üzerine yığılmış. İçlerinde oyun kartları, yıpranmış pastel boya kutuları, keçeli kalemler, oyunlar var.

Bir duvarın kenarında, yan yana dizilmiş üç tane bilgisayar olan bir banko var. Barbero bir tanesini çalıştırıyor ve şifreyi girerken bir parmağını beni kovar gibi sallıyor.

"Bak şimdi, manyak." Barbero bana bakıyor ve bilgisayar masasına bir kitapçık fırlatıyor. Almak için eğilmem gerekiyor. Ardından yazmaya başlıyor. *SEÇ-ÖĞREN, SİZİN İÇİN DOĞRU YER* yazısı sayfada beliriyor. "İyi doktorumuz, öfke kontrolü için bir şeye ihtiyacın olduğunu düşünüyor ki görünüşe göre epey sorunun var ve bir de üzerine uyumama alışkanlığın mevcut.

Yani, görünüşe göre senin için okula geri dönme zamanı, aptal."

Kartları karıştırırken vahşice sırıtan Jen S.'e bakıyorum. "*Öğretmenin* ben oluyorum," diye kıkırdıyor.

Barbero parmaklarını yüzüme doğru şaklatıyor. "O-DAK-LAN. Ben buradayım! Burada."

Ona bakıyorum.

Barbero parmaklarını sallıyor. "Olay şöyle: Okulun sitesinden başka bir yere bakmak yok. Okul sayfalarından başka, Facebook, Twitter, e-posta ve benzeri hiçbir şeye bakma. Buradaki arkadaşın Schumacher, öğretmenliğini yapmak için gönüllü oldu ve her dersi bitirdikten sonra sınavlarını falan o kontrol edecek."

Bana bakıyor. Ben de karşılığında gözlerimi ona dikiyorum. "Yapmak istemezsin," diyor, "İyi doktor geceleri uyuman için ilaç almaya başlaman gerektiğini söylüyor ama ben bunu yapmak istemediğini hissediyorum. Gece koridorlarda dolanmak yerine burada olmanı tercih ediyor. Çünkü bu lanet olası çok *tuhaf*."

İlaç istemiyorum, özellikle de en çok korktuğum ve tetikte olmam gereken zaman olan geceleri. Doktorlar sekiz yaşımdan on iki yaşımda kadar beni ilaca boğdu. Ritalin işe yaramadı. Duvarlardan sıçradım ve Alison Jablonsky'nin göbeğinin buluta benzeyen yağ katmanına kurşunkalem sapladım. Adderall, sekizinci sınıftayken altıma sıçmama sebep oldu; annem senenin geri kalanında beni evden çıkarmadı. Buzdolabında, streç filme sarılmış öğle yemeğimi bırakırdı: süngerimsi köfteli sandviç, nemli kızarmış ekmeğin üzerin-

de kokulu yumurta salatası. Zoloft, çok yoğun hava yutmak ve onu günlerce ciğerinden çıkaramamak gibiydi. Buradaki kızların çoğu tamamen uyuşmuş halde, hapların olduğu kapları sızlanarak ama boyun eğerek kabul ediyorlar.

Sandalyeye oturuyorum ve ADINIZ kutusuna adımı yazıyorum.

"İyi seçim, ucube."

"Tanrım, Bruce," diyor Jen bezgin bir şekilde. "Hemşire okulunda hastaya yatak terbiyesi dersinin verildiği günü mü kaçırdın?"

"Yatak terbiyem gayet iyi, bebeğim. Denemek istersen bana haber ver." Gıcırtılı, kahverengi sinema koltuğuna çöküp cebinden iPod'unu çıkarıyor.

Dinlenme odasının bir duvarı uzun bir pencereden ibaret. Perdeler açılmış. Saat ondan sonra dışarısı karanlık. Bizim kanadımız dört kat yukarıda; yağmurun altındaki Riverside Caddesi'nden suları sıçratarak geçen arabaların seslerini duyabiliyorum. Okul konusunu halledersem, Casper mutlu olacak. Okula son gidişimde, ilk senenin ortasında atılmıştım. Bunun üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyor.

Ekrana bakıp bir paragraf okumaya çalışıyorum ama görebildiğim tek şey, okuldaki dolabımın üzerine çiziktirilmiş *pislik* ve *lanet sürtük* sözcükleri. Ağzımdaki tuvalet suyunun keskin tadını alabiliyorum, kaçmaya çalıştığımı ve boynumdaki elleri hissedebiliyor, kahkahaları duyabiliyorum. Parmaklarım karıncalanıyor ve göğsüm

sıkışıyor. Okuldan atıldıktan sonra her şey karıştı. Üstelik her zamankinden daha da kötü bir hale geldi.

Dinlenme odasına göz gezdiriyorum. Masrafları kimin karşıladığı gibi düşünceler küçük, telaşlı bir fare gibi beynimi kemiriyor ama onları uzaklaştırıyorum. Annem yıllarca, yanında kocaman patates püresi tepeciğiyle soğanlı ve ketçaplı köfte yaptığı bir restoranda çalıştı, sonra o da kalmadı. Biz parası olan insanlar değiliz; biz çantalarının dibindeki bozuk paraları arayan ve haftada dört gece tereyağlı noodle* yiyen insanlarız. Burada kalabiliyor olmam, beni endişelendiriyor ve korkutuyor.

İçerideyim, sıcak bir yerdeyim ve eğer kalmamı sağlayacaksa bunu yapabilirim, diye düşünüyorum. Şu an önemli olan bu. İçeride kalabilmek için kurallara uymak.

Jen'in parmakları kartları karıştırıp şakırdatıyor. Boş bir ağaca hücum eden kuşların çıkardığı ses gibi.

---

*Erişte; uzun şeritler halinde kesilmiş mayasız hamurdan yapılan bir gıda türü. (e.n.)

"NASIL HİSSEDİYORSUN?" DİYE SORUYOR CASPER. HER gün bana bunu soruyor. Haftada bir gün başka biri bana bunu soruyor; gündüz mesaisindeyse Doktor Dooley veya kirpiklerinde kalın maskara tabakası olan rahatsız edici sesli, sert saçlı doktor. Sanırım adı Helen. Ondan hoşlanmıyorum, içimde bir soğukluk hissetmeme sebep oluyor. Haftada bir gün, pazar günleri, kimse bize nasıl hissettiğimizi sormuyor ve bu bazılarımıza biraz kaybolmuşuz gibi hissettiriyor. Dinlenme odasında Jen S. dalga geçerek, "Şu an çok fazla şey hissediyorum! Hislerimi dinleyecek birine ihtiyacım var!" diyor.

Casper bekliyor. Beklediğini *hissedebiliyorum.* Bir karar veriyorum.

Nasıl hissettiğimi yazıyor ve kâğıdı Casper'ın masasının üzerinde, ona doğru ittiriyorum. *Bedenim sürekli olarak alevler içinde, beni gece gündüz yakıyor. Bu sıcaklığı kesip çıkarmam lazım. Temizlendiğimde, yıkanıp paklandığımda kendimi daha iyi hissediyorum. Daha serin ve sakin. Ormanın derinliklerindeki yosunların verdiği his gibi.*

Yazmadığım şey ise şu: Şu dünyada o kadar yalnızım ki bütün etlerimi soyup sadece kemik ve kıkırdaktan ibaret bir halde nehre doğru yürümek, tıpkı babam

gibi orada kaybolmak istiyorum.

Hastalığı kötüleşmeden önce, babam beni kuzeye doğru uzun yolculuklara çıkarırdı. Arabayı park edip kokulu köknarlara ve yemyeşil alaçamlara doğru ilerlerdik, bazen o kadar uzaklaşırdık ki ağaçların sık olduğu yerlere ulaşırdık ve aralarından gökyüzünü göremediğiniz için gece olmuş gibi gelirdi. O zamanlar küçüktüm ve sürekli taşlara takılıp yosun tepelerinin üzerine düşerdim. Soğuk, rahatlatıcı yosun üzerindeki parmaklarımı hiç unutmadım. Babam saatlerce yürüyebilirdi. "Sadece sessiz bir yer istiyorum," derdi. Ve o sessiz yeri bulmak için yürürdük ve yürürdük. Orman, herkesin sandığı kadar sessiz değil.

O öldükten sonra, annem bir yengeç gibi oldu; her şeyi içine attı ve geriye sadece kabuğunu bıraktı.

Casper okumayı bitiriyor ve kâğıdı güzelce katlayıp masasının üzerindeki bir klasörün içine doğru kaydırıyor. "Serin yosun." Gülümsüyor. "Bu kötü bir his değil. Keşke bu hissi kendini incitmeden elde edebilsek. Bunu nasıl yapabiliriz?"

Casper'ın masasının üzerinde daima benim için beyaz kağıtlar olur. Yazıyorum, sonra ona doğru ittiriyorum. Kaşlarını çatıyor. Çekmecesinden bir klasör çıkarıyor ve parmağını bir sayfanın üzerinde gezdiriyor.

"Hayır, sırt çantanda olan eşyalar listesinde bir çizim defteri görmüyorum." Bana bakıyor.

Minik bir ses çıkarıyorum. Çizim defterimde her şey vardı; kendi küçük dünyam. Ellis'in, Mikey'nin resimleri, sokaklar, kendim, Evan ve Dump hakkında çizdi-

ğim minik karikatürler. ..

Parmaklarımın karıncalandığını hissedebiliyorum. Sadece çizmem gerek. Kendimi gömmem *gerek*. Minik bir ses daha çıkarıyorum.

Casper klasörü kapatıyor. "Bayan Joni'yle konuşayım. Bakalım bizim için ne yapabilir."

BABAM, SİGARA VE KIRMIZI-BEYAZ BİRA KUTUSUYDU. Kirli beyaz bir tişört ve kahverengi bir sallanan sandalyeydi, mavi bir çift göz, kirli sakaldı ve annem ona kaşlarını çatınca, "*Ah, Misty!*" idi. Yerde, ayaklarının dibinde ben, kâğıtları pastel boya, kurşunkalem ve tükenmezkalemle güneşler, evler, kedi yüzleriyle doldururken, o sandalyeden günlerce kalkmamaktı. O tişörtleri günlerce değiştirmemekti, bazen sessizlik bazen çok kahkahaydı; içinde ağlamaktan başka hiçbir şey kalmayıncaya kadar dışarı çıkan tuhaf bir kahkaha ve yanında çıkıp sandalyede onunla birlikte bir ileri bir geri sallanırken yüzüme akan gözyaşları. Dışarıdaki ışık değişip dünya etrafımızda kararıncaya kadar güm güm kalp atışları ve bir ileri bir geriydi.

"ÇOK SESSİZSİN. YANIMA SESSİZ BİRİNİ KOYDUKLARI için çok memnunum. Birisinin sürekli olarak sesli bir şekilde konuştuğunu dinlemenin bazen ne kadar can sıkıcı olduğunu bilemezsin."

Çok uzun bir süredir sessizdi, uyuduğunu sanmıştım.

"Demek istediğim, seninle konuşuyorum, biliyor musun? Yani, kafamda. Kafamda sana bir sürü şey anlatıyorum çünkü iyi bir dinleyiciye benziyorsun. Ama düşüncelerinin arasına gitmek istemiyorum. Umarım sana mantıklı geliyordur," diyor Louisa.

Uykulu bir ses çıkarıyor. *Hmmm*. Sonra, "Sana tüm hikâyemi anlatacağım. İyi birisin, düzgün birisin."

İyi birisin, düzgün birisin, iyi birisin, düzgün... bir kesicinin ninnisi.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

CASPER, GRUP'TA *KESMEK* VEYA *YAKMAK* YA DA *bıçaklamak* kelimelerini kullanmamızdan hoşlanmıyor. *Ne* yaptığının veya *nasıl* yaptığının bir önemi olmadığını söylüyor: hepsi aynı. İç, doğra, metamfetamin kullan, kokain çek, yak, kes, bıçakla, yarala, kirpiklerini kopar veya kanlar içinde kalıncaya kadar düzüş; hepsi aynı şey: *kendine zarar vermek.* Diyor ki: Birisi sizi *incitmişse* veya kendinizi *kötü, değersiz* veya *kirli* hissettirmişse, *mantıklı olarak,* bu kişinin bir *pislik* veya bir *psikopat* olduğunu *kabul etmek* ve onun *vurulması* veya *asılması* ve de *onlardan uzak durmanız gerektiği* düşüncesi yerine, yaşadığımız bu suistimali *içselleştiririz* ve kendimizi *suçlamaya* ve *cezalandırmaya* başlarız ve de *tuhaf bir şekilde,* kendinizi *boktan* ve *değersiz* hissettiğiniz için *kesmeye, yakmaya* veya *düzüşmeye* başladığınızda, bedeniniz *endorfin* adı verilen ve sizi iyi hissettiren bu boku salgılamaya başlar ve o kadar *uçmuş* hissedersiniz ki dünya, mevcut en güzel ve en renkli panayırdaki pamuk şeker gibi gelmeye başlar ancak dünya *kanlıdır* ve *iltihap doludur.* Ama boktan olan şey şu ki *kendinize zarar vermeye* başladığınızda asla *tuhaf bir kaçık* olmaktan kurtulamazsınız çünkü artık tüm bedeniniz *yaralı* ve *yanık* bir savaş alanıdır ve kimse bir kızda *bunları* görmek istemez, *kimse* bunu sevmez ve böylece hepimiz, her birimiz hem dışta hem de içte *berbat bir hal alırız...* Yıka, durula, lanet şeyi *tekrarla.*

KURALLARA UYMAYA ÇALIŞIYORUM. BİR ŞEY SÖYLEYEmediğim halde gerektiğinde gitmem lazım olan yere gidip iyi bir kız gibi oturuyorum, bir şey söyleyemiyorum; çünkü boğazım çivilerle dolu. Kurallara uymaya çalışıyorum; çünkü kurallara uymamak, DIŞARIYI riske atmak demek.

DOKTOR DOOLEY NE ZAMAN BANA İKİ OĞLANIN SIRT çantamı bıraktığını söyledi? O çocuklar beni sanırım bir-iki defa kurtardı. Ve bana üzgün olduklarını söylemesini istediklerini ne zaman iletti? Bunu düşünüyorum.

Evan ve Dump. Beni, bana bulaşmaya çalışan altgeçitteki adamdan kurtardıkları için mi üzgündüler? Burada, Minnie-Soh-Tah'da* kış fena bastırdığında üçümüzün birden Lanet olası Frank'in evinde yaşamasına KARŞI çıkamadıkları için mi üzgündüler? Hastaydım. Daha fazla dışarıda, kamyonette kalamazdık. Evan'ın ilaçlarına ihtiyacı vardı. Dump, Evan'ın gittiği yere gitti. Lanet Frank'in istediğini yapamayacağım için mi üzgündüler? (Tohum Evi'ndeki kızların orada kalmak istiyorlarsa onlardan yapmalarını istediği şey.) Tohum Evi'nin tavan arasında ölmeme izin vermedikleri için mi üzgündüler?

Üzgünüzgünüzgünüzgünüzgünüzgünüzgün

O sözcüğü de kesip attım ama giderek daha da sert ve acımasız bir şekilde büyüyor gibi.

*Minnesota. (ç.n.)

LOUISA GRUP TERAPİSİNE GELMİYOR. LOUISA CASPER'LA akşam görüşüyor. Louisa geceleri telefonda konuşuyor; Dinlenme odasındaki duvara yaslanıyor, telefonun kablosunu parmaklarının arasında çeviriyor, simli babet ayakkabısının parmak ucu, ihtiyatla halıyı okşuyor. Louisa istediği gibi gelip gidebiliyor, izin almasına gerek yok. Louisa karanlıkta fısıldıyor: "Sana söylemem gerek, bizimle aynı değilsin, biliyor musun? Etrafına bak. Bu çarşaflar, bu yatak, ilaçlarımız, doktorlar... Burada her şey paradan bahsediyor. Dinliyor musun?"

Dönerken yatağı gıcırdıyor, bana bakmak için başını bileğine yaslıyor. Loş ışıkta, gözleri yumurta şeklinde ve alt kısımları gölgeli.

"Söylediğim şey şu; kendini hazırlaman gerek."

Ama sözlerinin üzerimden öylece akıp gitmesine izin veriyorum, sakin ve ılık. Arkasını dönüyor. Para, para. Nereden geldiğini ya da gelmediğini düşünmek istemiyorum.

Tek istediğim Louisa'nın tekrar uykuya dalması, böylece yatağımın altına sakladığım hindili sandvici yiyebilirim.

GRUP TERAPİSİNDE, KAPI *SERTÇE* AÇILIYOR. CASPER İÇERİ girip, ona doğru yavru bir köpek gibi kıpırdanıp gülümseyen Sasha'nın yanındaki sandalyede yerini alıyor. Kahverengi bir pantolon ve elf terliklerini giymiş. Cart sarı saçlarında saç bandı gibi taktığı kırmızı bir bandana var. Ay şeklinde küpeler, pembe yanaklar; lanet bir gökkuşağı gibi.

Lisede nasıldı diye merak ediyorum. Büyük olasılıkla iyi bir kızdı; kitaplarını göğsünün üzerinde tutan, güzelce taranmış saçları olan, sınav sorularını çözerken dudaklarını ısıran türden. Okul yıllığında, matematik takımında, belki münazara takımında.

Ama Casper'ın temiz yüzünün altında göremediğimiz bir şeyler olmalı; gizli bir acı, hassas bir sır veya öyle bir şey; çünkü neden *bizimle* olmayı lanet hayatı haline getirsin ki?

Bize kâğıt ve keçeli kalem uzatıyor, geriliyoruz. Yazmamız gerektiğinde, grup terapisinin sert geçeceğini biliyoruz. Kalem ve kâğıdımızı bırakıp nefes çalışması yapmamızı istiyor. Konsantre olamıyorum. Duvardaki saati izliyorum, erken çıkacağım. Bugün sargılarım çıkacak. Düşüncesi bile midemi çalkalıyor.

Casper, "Zarar vermeden önce kendinize ne söylediğinizi yazmanızı istiyorum," diyor.

Blue, sesli bir şekilde inliyor, dilini dudaklarında gezdiriyor ve çıplak ayaklarını esnetiyor. Asla ayakkabı giymiyor. Üç ayak parmağına taktığı yüzükler parıldıyor. Dairenin karşısından, en az bizler kadar genç görünüyor ama yakından, yemek salonunda veya Dinlenme odasında, gözlerinin kenarlarındaki derin çizgileri görebiliyorsunuz. Uzun bir süredir canım çizmek istemiyor, Elişi derslerine hiç katılmadım ama Blue'ya bakmak, kurşunkalemlerimi ve kömürlerimi özlememe sebep oluyor. Onda, resmetmek istediğim *bir şeyler* var.

İlk başta hiçbir şey yazmıyorum, sadece kırmızı kalemimle minik çizgiler çiziyorum ve sonra onu hafifçe, belli belirsiz çizmek için Blue'ya kaçamak bakışlar atıyorum. Parmaklarımın kalemi tutuşu, kedi gözlerinin, dolgun dudaklarının etrafında gezinmek iyi hissettiriyor. Kâğıdı kalçalarıma bastırmak biraz tuhaf geliyor ama sanki parmaklarım ne yapacaklarını asla unutmamış gibi. Sanki dönmemi bekliyorlar gibi.

Blue'nun dudakları çok dolgun. Kendi dudaklarım ince sayılır. Ellis, *Vurgulamalısın,* derdi. Çenemi parmaklarıyla tutup serin ruju dudaklarıma bastırırdı. Ama bu asla işe yaramadı. Bende hiç iyi görünmedi. Güzel dudakları olan biri gibi görünmedim. Yüzünün bir yerinde ruj olan biri gibi olurdum.

Beynim, Blue'yu çizmeye devam ederken bile dönüp durmaya devam ediyor. Düşünmek istemediğim şeyler oluyor; şu an düşünemem. *Üzgünüm, tavan arası, altgeçit* ve *beni incitiyor* gibi sözcükler geliyor.

Sasha burnunu çekiyor. Francie boğazını temizliyor.

Kalemim ÇIKAR yazıyor. DIŞARI ÇIKAR. KESİP HEPSİNİ ÇIKAR. Blue'nun yüzünün üzerine büyük kırmızı bir X koyuyorum, kâğıdı buruşturup kalçamın altına sıkıştırıyorum.

"Isis." Casper ellerini birleştiriyor ve Isis'in kâğıdından okumasını bekliyor.

Isis burnuna dokunuyor, yüzü kızarıyor. "Tamam," diyor nihayet. Neredeyse fısıltı gibi yumuşak bir sesle, "Neden bir türlü öğrenemiyorsun? Bu sana öğretecek işte," diyor. Gözlerini kapatıyor.

Francie, "Hiç kimse. Boşluk. Kimin umurunda," diyor. Kâğıdını iki parçaya bölüyor.

Sasha'nın bedeni ağlamaktan o kadar ısınıyor ki üzerinden tuhaf bir sıcaklık yayılıyor ve sandalyemi ondan biraz uzaklaştırıyorum. Blue'nun gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Sasha, kâğıdına doğru bakıyor ve dökülmeye başlıyor: "Şişko. Göt. Lanet."

Blue çabucak ayağa kalkıp bana doğru yaklaşıyor ve kâğıdı bacaklarımın arasından çekip alıyor. Dairenin ortasından bana bakıyor.

Casper ise sakin bir şekilde ona bakıyor. "Blue." Bir uyarı.

Blue, kâğıdı düzeltip pürüzsüz hale getiriyor. Dikkatle incelerken yavaş yavaş yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Bu ben miyim? Bu çok güzel, Sessiz Sue. Üzerime çarpı koymanı sevdim."

Kâğıdı gruba gösteriyor. "Beni silmiş." Kâğıdı geri buruşturup kucağıma atıyor. Yere düşmesine izin veriyorum. Sandalyesine geri dönerken Casper'a, "Benden daha iyi ifade etti. *Kendime zarar verirken* aklımdan geçen şey bu sayılır. Kendimi silmek," diyor.

Casper, Sasha'ya dönüyor ama o henüz başlayamadan Blue araya giriyor. "Biliyor musunuz doktor, bu hiç adil değil,"

"Adil olmayan ne?" Casper, Blue'ya bakıyor. Yüzüm kızarmaya başlıyor. Saate bakıyorum. Buradan gidip bu değneklerden kurtulmama birkaç dakika kalmış.

"Asla bir şey söylemek zorunda değil. Hepimiz konuşmak, lanet içimizi dökmek zorundayız ve o bir bok söylemeye mecbur değil. Belki de onun için küçük bir komedi gösterisi gibiyiz."

"Grup terapisi gönüllü bir şey, Blue. Bir üye konuşmak istemiyorsa buna mecbur değil. Char..."

"Herkese kâğıdına ne yazdığını söyle, Sessiz Sue," diyor Blue. "Hayır mı? Tamam, ben söylerim. *Çıkar*, yazmış. *Çıkar, kesip hepsini çıkar.* Neyi kesip çıkar, Sue? Sökül bakalım. Bedel ödeme zamanı."

Lanet Frank'in parmakları ağır yüzüklerle doluydu; gömleğine sürterek mükemmel parlattığı gümüş kurukafalar. Parmakları çakmaklar yüzünden lekeli ve yanıktı; onları boynuma bastırıp beni tavan arasının zemininden kaldırırdı. Evan ve Dump arkasından kedi sesleri yapardı ama onlar sadece uyuşturucuya ihtiyacı olan birer çocuktu ve dışarısı buz gibiydi. Nisan ayı, buz gibi bir sulusepkene dönüşen sürpriz bir

kar yağışı getirmişti. Dışarıda olmak için en kötü havaydı, çıplak yüzünüzü donduran ve parmaklarınızı kaskatı yapan buzlu su.

Lanet Frank benim orada beleşe kalmama izin vermeyecekti, bunu bizi kapıda karşıladığı an anlamalıydım. Evan ve Dump beni içeri taşırken kanepelerde oturan kızların yüzlerine daha dikkatli bakmalıydım. O uyuşuk halimde; ciğerlerim çimento gibi kaskatıyken ve gözlerim bulanıkken kızların sadece uyuşturucunun etkisinde olduğunu düşünmüştüm. Hepsinin gözleri pusluydu. Ama şimdi aslında gözlerinin ölü olduğunu biliyorum.

"Sadece bir kere yap," dedi Lanet Frank o gece, nefesim sıkışının sertliğiyle kaybolurken. "Sadece bir kere, tıpkı diğer kızlar gibi. Yoksa sana ben yaparım."

Bir kızsanız, Tohum Evi'ndeyseniz ve burada kalmak istiyorsanız, alt katta sadece şilteler olan bir oda vardı. Frank, kızları odaya alırdı. Adamlar eve gelirdiler, Frank'e para öderdiler ve sonra odalara girerdiler.

ÇIKAR. KESİP HEPSİNİ ÇIKAR. Babanı kesip çıkar. Anneni kesip çıkar. Ellis'e özlemini kesip çıkar. Altgeçitteki adamı kesip çıkar, Lanet Frank'i kesip çıkar, alt kattaki adamları, içlerinde çok fazla insan olan sokaktaki o insanları kesip çıkar, açlığı, üzüntüyü, yorgunluğu ve hiç kimse olmayı, çirkin ve sevgisiz olmayı kesip çıkar, hepsini kes çıkar; hiçbir şey kalmayana kadar azal ve giderek daha da azal.

Tavan arasında, bakım kutumdan kırık camı aldığımda ve kendimi keserek minik parçalara ayırmaya

başladığımda aklımdan geçen şey buydu. Sonsuz defa, yıllarca yapmıştım ama bu artık son olacaktı. Ellis'in gittiğinden daha da ileri gidecektim. Ellis gibi içine etmeyecektim. Ölecektim ve yarım bir hayatta kalmayacaktım.

O gün, gebermek için çok çabaladım.

Ama işte buradayım.

Kafamdaki müzik gözlerimi bulutlandırıyor. Sırnaşık suratı ve berbat dişleriyle Blue'yu zar zor görebiliyorum ama ona doğru yürürken, o suratı zemine sürtmenin zevkini şimdiden alabiliyorum. Bedenim tuhaf bir şekilde aynı anda ağır ve hafif, bir parçam benden ayrılıyor, batıyor (Casper buna *kopma* diyor) ama Blue gergin bir şekilde gülüp, "Boku *yedim*," derken ve dikkatli bir şekilde ayağa kalkarken bile ona doğru sendelemeye devam ediyorum.

Jen S. ayağa kalkıyor. "Charlie, lütfen yapma," diyor.

Sokakta yaşadığım zamanlar, buna "sokak hissim" derdim. Sanki tüm bedenimden elektrik akımı geçiyormuş gibi bir şey. Bu, yumruklarımı sıkıp nehrin kenarına atılmış uyku tulumu için iki yaşlı kadınla kavga edebileceğim anlamına geliyordu. Bu, sadece yürümekle geçen diğer bir sonsuz güne uyanmadan önce geceyi atlatabilmek için pek çok şey yapabileceğim anlamına geliyordu.

Casper'ın sesi sakin ve net. "Charlie. Bir münakaşa daha olursa, sana yardım edemem."

Aniden duruyorum. Charlie. Charlie Davis. *Charlotte*, demişti Evan, o gece tavan arasında ışıldayan gözle-

riyle, sarhoş bir halde, yanaklarına bulaşmış kanımla. *Ne güzel bir isim.* Başımı öpmüştü, tekrar ve tekrar. *Lütfen bizi bırakma, Charlotte.*

Babam bana zamanı, ne kadar zaman kaldığını göstererek öğretti. "Uzun kol burada ve kısa kol da burada. Kısa kol *buradayken* ve uzun kol da *buradayken,* annenin eve gelme zamanı demektir." Kendinden memnun bir halde bir sigara yakmış ve sandalyesinde sallanmıştı.

Grup terapisinde, duvardaki saatin kolları bana bandajlarımın çıkma zamanı olduğunu söylüyor.

Aptal botlarım kilime takılıyor, sendeleye sendeleye kapıya ulaşıyorum. Arkamdan çarparak kapanmasına izin veriyorum.

BANDAJLARI ÇIKARAN, BİR GÜNDÜZ HEMŞİRESİ OLAN Vinnie'nin kocaman elleri çatlak ve sistemli. Bakım odası serin ve çok temiz. Muayene masasının üzerine yerleşirken kâğıt altımda buruşuyor. Uzun pamuklu çubuklarla dolu cam kavanozlara, alkol şişelerine ve özenle etiketlenmiş çekmecelere bakıyorum. Vinnie'nin makaslar, cımbızlar, klipsler ve kremlerle dolu, hazır gümüş bir tepsisi var.

Kollarımdaki sargıları çıkarmaya başlamadan önce duraklıyor. "Birinin burada olmasını ister misin? Doktor Stinson'ın grup terapisi on beş dakikaya biter." Casper'dan bahsediyor.

Bana ağzını açıp tüm dişlerini gösterdiği o özel gülümsemesini sunuyor. Her bir dişi altın çerçeveli, sanki bir resim veya fotoğrafmış gibi. Bir an o parlak dişlerden birine dokunasım geliyor.

Vinnie gülüyor. "Tatlı dişlerimi beğendin mi? Bu gülümsemeyi elde etmek kolay olmadı ama gerçekten de bu gülümsemeyi *elde etmek* hiç kolay değil, ne demek istediğimi anlıyor musun? Doktoru istiyor musun, istemiyor musun?"

Başımı *hayır* anlamında sallıyorum.

"Evet, bu doğru. Sen sert bir kızsın, Davis."

Dikkatle, gazlı bezleri iki kolumdan da çıkarıyor. Uzun sargıları sol kolumdan ayırıyor. Uzun sargıla-

rı sağ kolumdan da ayırıyor. Metal çöp kutusuna attığında ıslak, yumuşak bir ses geliyor. Kalbim biraz daha hızlı çarpıyor. Henüz aşağıya bakmıyorum.

Vinnie dikişleri keserken daha da eğiliyor. Hem tatlı hem de ağır bir kokusu var; saç yağı ve kahve gibi. Tavandaki ışıklara o kadar uzun bakıyorum ki gözlerimin önünde siyah bulutlar oluşuyor. Panellerden birinde böbrek şeklinde ve tavada fazla erimiş tereyağı renginde bir leke var.

"Canını acıtıyor muyum?" diye soruyor. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum, arkadaşım."

Akan suyun sesi geliyor. Vinnie ellerini yıkıyor. Kollarımı kaldırıyorum.

Uzun süre sargılı kalmaktan solgun ve buruşuklar. Kollarımın arkasını döndürüp bileklerimden dirseklerime uzanan kırmızı, vıcık vıcık yaralara bakıyorum. Onlara yavaşça dokunuyorum. Vinnie bir şarkı mırıldanıyor. Neşeli bir melodi.

Onun için sıradan bir gün, sıradan bir iğrenç kızım.

"Tamam mı?" Avuçlarının arasına krem sürüyor ve ellerini havaya kaldırıyor.

Bu yeni yaraların altında, eski olanları görebiliyorum. Yaralarım bir baraj gibi. Bir kunduz, sadece yeni dalları ve çubukları eskilerin üzerine istiflemeye devam ediyor.

Vinnie'ye başımı evet anlamında sallıyorum. Krem, ellerinin içinde ısınıyor ve gezinmesi hoşuma gidiyor.

Kendimi ilk kestiğimde, en güzel kısmı sonrasıy-

dı: yarayı bir pamukla silmek, dikkatle kurulamak, her tarafını incelemek ve kolumu, sakınarak karnımın üzerine koymak. *Geçti, geçti.*

Kesiyorum çünkü başa çıkamıyorum. Bu kadar basit. Dünya bir okyanus olur, okyanus beni yıkayıp geçer, suyun sesi sağır edicidir, sular kalbimi boğar, paniğim gezegenler kadar büyük hale gelir. Serbest kalmam gerek, kendimi dünyanın beni incitebileceğinden daha fazla incitmem gerek; kendimi ancak o zaman rahatlatabilirim.

Geçti, geçti.

Casper bize, "İçgüdüsel değil, değil mi? Kendinize zarar vermenin iyi hissetmenizi sağlaması. Kendinize acı vererek bir şekilde acıdan kurtulabilmeniz," demişti.

Sorun: *Sonrası.*

Şimdi, şu an olan şey gibi. Daha fazla yara, daha fazla zarar. Bir kısır döngü:

daha fazla yara = daha fazla utanç = daha fazla acı.

Vinnie'nin lavaboda ellerini yıkarken çıkardığı sesler beni kendime getiriyor.

Tenime bakmak midemi kaldırıyor.

Bana dönüyor. "İkinci raunt. Birinin gelmesini istemediğine emin misin?"

Başımı ileri geri sallıyorum, bana bir çarşaf fırlatıp muayene masasına kaymamı söylüyor ve şortumu indirmemi işaret ediyor. Çarşafı sade iç çamaşırımın üzerinde gergin bir şekilde tutarak, altında nefes almadan çabucak hallediyorum. Odanın soğukluğun-

dan dolayı ürperen kalçalarım karıncalanıyor.

Vinnie'den korktuğumu düşünmüyorum ama dikkatle ellerinin hareketlerini izlerken ne olur ne olmaz diye sokak içgüdümü yüzeye çıkarıyorum. Küçükken uyuyamadığımda yatak çarşafını başparmağım ve işaretparmağım arasında ovalardım. Şimdi bunu iç çamaşırımla yapıyorum; daracık yatağımın üzerine küçük bir kartla bırakılmış yepyeni yumuşak, pembe iç çamaşırıyla. Yedi çift var; haftanın her günü için bir tane. Delikleri, lekeleri yok, pis, çişli ve âdet kanlı filan da değiller, içinde satıldıkları naylon paket gibi kokuyorlar. İç çamaşırını düşünmek, parmaklarımda temiz pamuğu hissetmek içimde bir şeylerin değişmesine sebep oluyor, sanki bir taş yığınından bir tanesini çekince diğerlerinin dağılması gibi, içimden bir inleme, bir nefes...

"Bu. Çamaşırı. Bana. Hemşire. Ava. Aldı."

Neden fısıldadım bilmiyorum. Nereden çıktı bilmiyorum. Sözcüklerin neden şimdi oluştuğunu bilmiyorum, neden *bu* sözcükler, bilmiyorum. Sesim uzun zamandır kullanılmadığı için cızırtılı. Cırtlak bir kurbağa gibi. Kim bilir kaç gündür kurduğum ilk uzun cümle ve Vinnie'nin bunu kaydedeceğinden eminim: *C. Davis, bandajlar çıkarılırken tam bir cümle kurdu. C. Davis iç çamaşırı olmamasından bahsetti. Hasta genellikle konuşmaya gönüllü değil: Seçici dilsizlik.*

"Ne güzel bir şey yapmış. Teşekkür ettin mi?"

Başımı salladım.

O tavan arasında kendimi kestiğimde üzerimde bir

tişört, iç çamaşırı, çorap ve bot vardı. O kadar çok kan vardı ki Evan'la Dump ne yapacağını bilememişti ve beni bir çarşafa sarmışlardı.

"Ona teşekkür etmelisin."

Creeley'e ameliyat önlüğü ve hastane terlikleri içinde geldim. Hemşire Ava bana kıyafet buldu. Bana yepyeni iç çamaşıları alan da Hemşire Ava'ydı.

Ona teşekkür etmeliyim.

Bacaklarımdaki gazlı bez ve sargılar, Vinnie onları tutup çöp kutusuna atarken lekeli birer flama gibi görünüyor. Onları çıkarırken cımbızla tutuyor.

Kollarım da aynı, dikişleri alırken canım acımıyor ama cımbızı yukarı doğru çekerken tenim sancılanıp karıncalanıyor.

Bir anda aynı şey oluyor ama bu defa kesmenin, *sağlam* kesmenin nasıl olduğunu anımsıyorum. Deriyi açmak için camı derine batırmak ve sonra da içinde boğulmaya değer o nehri akıtmak için sertçe çekmek.

Ah, o nehri açmak acıtıyor. Acı hem keskin hem donuk, gözlerinize perdeler iniyor, burnunuzdan yoğun nefesler çıkıyor.

Lanet bir şekilde acıyor, çok acıyor. Ama kan geldiğinde, her şey daha sıcak ve sakin.

Vinnie bakışlarımı yakalıyor. Çok hızlı nefes alıyorum. Neler olduğunu biliyor.

"Bitti." Ben otururken dikkatle izliyor. Altımdaki incecik kâğıt yırtılıyor.

Merdivenler. Kalçalarımdaki yaralar, merdiven basamaklarına benziyor. Parmaklarımı dizlerimden

kalçalarımın üst kısmına doğru ilerletirken pek çok tümsekten geçiyorum. Vinnie'nin kremli elleri, benim solgun tenimin yanında çok koyu kalıyor. İyi hissettiriyor. Kalçalarımla işi bitince şortumu giymemi işaret ediyor ve bana mavi-beyaz renkli tüpte bir krem veriyor. "Bunu günde iki defa sür. Artık hava aldığı için o şey çok fena kaşınacak. Gergin hissedeceksin ve biraz karıncalanacak."

Tüpü göğsüme bastırıyorum. Ellerini, çirkinliğimin üzerindeki parmaklarını hâlâ bacaklarımda hissedebiliyorum. Ellerini geri istiyorum, belki bu kez vücudumu sarmalamasını. Belki bana karşı böylesine yumuşak davranırken başını omzuna koyabilirim ve bir süre öylece kalıp kokusunu içime çekebilirim; babamla olduğu gibi kalp atışlarımız birbirine karışabilir belki. Gözlerimin arka tarafında basınç hissediyorum.

Titreyen ellerimi göz ardı ederek göz yaşlarımı siliyorum. Sıcak. Vücudum ısınmaya başlıyor. Korkuyorum. Vinnie boğazını temizliyor.

"Herkes Elişi dersinde, kızım. Sana oraya kadar eşlik etmemi ister misin?"

"Oda." Sıcacık tüpü göğsüme bastırıyorum. "Oda."

Vinnie üzgün görünüyor. "Tamam, bebeğim. Tamam."

Louisa odamızda değil. Hepsi Elişi dersinde, başları yapışkanların, düğme ve yünlerin, simli yıldızların üzerine eğilmiş.

Gözlerim yaşlarla dolup taşıyor ve kimse beni duymasın diye başımı yastığa gömüyorum. Bedenim yaralarımdan dolayı çok ama çok hassas. Ellis'i istiyorum; yaralarımı temizleyen ve odasında müziğimizi dinleyip tavanında parlayan Güneş sistemini izlerken içmemiz için babasından şarap çalan Ellis'i. Çünkü incindiğinizde, sizi seven biri varsa size yardım etmesi gerekir, değil mi? İncindiğinizde, biri sizi seviyorsa sizi tatlı tatlı öper, suyunuzu içmenize yardım eder, parmaklarıyla saçınızı okşar, değil mi? Casper mantıklı düşüncemden dolayı benimle gurur duyardı.

Özlemle dolu kızlarla dolu bir yerdeyim ve hiçbirini istemiyorum. Sahip olamadığımı, bir daha dönmeyecek olanı istiyorum.

Onları nereye koyacağım; bu ölü olanları, bu canlı olanları, etrafımda hayalet gibi süzülen insanları? Ellis bir defasında, "Babanı kaybetmek için çok küçüktün," demişti.

Bir yıl kadar önce Mikey, telefonda ağlayarak, "Asla kendini kesmezdi, böyle bir alışkanlığı yoktu. Neden kesti? Sen *yanındaydın,*" dedi. Ama buradan kilometreler ve eyaletlerce uzaktı ve Ellis'le aramda ne geçtiğini bilmiyordu. Bu son konuşmamızdı; bundan sonrasında sokaktaydım ve ben de bir hayalet oldum.

Annem hayatta ama o da bir hayalet; çöküк gözleri beni uzaktan izliyor ama bedeni hareketsiz.

Asla geri dönmeyecek olan o kadar çok insan var ki...

AĞLAMAM BİTİNCE BEDENİM FAZLA AĞLAMAKTAN dolayı oluşan o ısınmış, arınmış hisse kavuştuktan sonra ayağa kalkıyorum ve aşırı parlak koridorda sendeleyerek hemşire alanına doğru ilerliyorum. Vinnie haklı, yaralarım çok fena kaşınıyor.

Dışım alev alev ve içim boş, bomboş. Kesemiyorum ama benden bir şeylerin çıkması gerek, rahatlamam gerek.

Vinnie, hemşire bankosunun arkasından bana altın gülümsemesini gösteriyor. Tüm hemşirelerin, bankonun arkasındaki duvar bölmesine asılı fotoğrafları var. Çocuklar, tonlarca çocuk; tombiş, zayıf, gülümsemeyen ergenler ve köpekler, bir sürü köpek fotoğrafı... Tıpkı onun gibi koyu renk saçları olan, fırfırlı beyaz elbiseli kızlar, Vinnie'nin kızları olmalı.

Kendi saçımı, o felaket kuş yuvasını işaret ediyorum. Sadece koklamak bile bir anda midemi bulandırıyor. Hepsinin gitmesini istiyorum; *dışarıda* olduğum zamanın en ufak kalıntısının bile.

"Kes," diyorum boğuk bir sesle.

Vinnie, ellerini kaldırıyor. "Olmaz, olmaz. Günlük iznini kazanıncaya kadar bekleyeceksin, kızım. Daha sonra diğerleriyle çıkıp güzellik salonuna falan gidersin. Hiçbir kızın saçına dokunmuyorum."

Yumruğumu masaya vurup ona doğru eğiliyorum. "Şimdi. *Şimdi* olmalı."

"*Puta madre**," diyor kısık bir sesle.

Parmağıyla bakım odasını işaret ediyor. "Gel, gel. Ve ağlama. Böyle bir saç için tek bir yol var."

*(İsp): Kahrolası.

KAFETERYADA KONUŞAN İLK ISIS OLUYOR; KÜÇÜK AĞZI açılıyor ve peynirli makarnalar tabağına geri düşüyor. "Tanrım, lanet olsun Chuck, baksana şu haline."

Blue kahkaha atmaya başlıyor; yanında oturan ve asla yemek yemeyen Francie'yi yerinden sıçratan yoğun ve bulaşıcı bir kahkaha. Francie de gülümsüyor. Blue, "Senden nefret ediyorum, Sessiz Sue ama çok daha iyi görünüyorsun. Neredeyse insan gibi," diyor.

Vinnie bile tıraş makinesini kafatasım boyunca gezdirirken ve saçım ağır yumaklar halinde yere düşerken ıslık çalmıştı. "Bir yüz! Kızın bir yüzü var," demişti.

Bakım odasındaki aynada kendime bakıyorum; gerçek bir ayna, kapının arkasında duran boy aynası. Gözlerimi omuzlarımdan aşağı indirmiyorum, sadece yüzüme bakıyorum ama çok uzun bir süre değil; çünkü kendimi görünce tekrar üzgün hissetmeye başlıyorum.

Ben yemeye başlarken kızlar sessizleşiyor. Yaradan ibaret olan bir grup kıza yaralarını göstermenin tuhaf bir his olabileceğini düşünmeyebilirsiniz ama öyle. Gözlerimi tabağımdan ayırmıyorum.

Akşam yemeğinden sonra uzun kollu bir gömlek bulmak için kayıp eşya kutusunu karıştıracağım. Kendimi çıplak ve üşümüş hissediyorum. Evden ayrılmadan önce giydiğim salaş, hardal sarısı kazağımı

özlüyorum. Beni saklı ve güvende tutuyordu. Tüm giysilerimi özlüyorum. Sokak giysilerimi değil ama, uzun zaman önceki giysilerimi; *rock* grubu tişörtlerimi, ekose pantolonlarımı ve yün berelerimi.

Isis yutkunuyor. "Tanrım, Chuck, ne kullandın sen? Çok fena uçmuşsun."

Isis'in yüzü tıpkı bir teriyer köpeğinki gibi zayıf ve endişeli. Kabarık örgülerini parmaklarının arasında çeviriyor. Diğerleri bekliyor. Louisa masanın diğer ucundan bana hafifçe gülümsüyor.

Kavanozun kırılışını seviyorum. Cam çok kalın olduğu için sert vurmanız gerekiyor. Diğer camların aksine, cam kavanozlar kırılınca kıvrımlı, kalın ve kesin parçalara ayrılıyor. Geniş ve derin yaralar bırakıyorlar. Kalın cam parçaları kolayca yıkanıyor, saklanıyor ve bir sonraki sefer için kadife kesenin içerisinde bakım kutumda gizlenebiliyor.

Bunu düşünmek, bakım odasında hissettiğim gibi içimi beklentiyle dolu bir titremeyle sarsıyor ama Casper bunun *kabul edilemez* ve bir *tetikleyici* olduğunu söylüyor. Ve artık deniz mavisi gözleri ve solgun suratıyla Sasha gibi diğerlerinin surat asmaya başladığını görebiliyorum. Blue ve Jen S. kaşalları* havada, ifadesiz yüzleriyle bekliyorlar.

Sanırım onlara söylemek istiyorum, sanırım konuşmak istiyorum. Göğsümde bir uğultu hissediyorum

---

*Kaşığın ucunda kısa çatalı olan ve hem kaşık hem de çatal görevi gören gereç. (ç.n.)

ve nasıl sıraya koyacağımı veya ne anlama gelecekleri-ni bilmesem de sanırım birkaç tane sözcüğüm var ama ağzımı açtığım an...

Masanın ucundan Louisa konuşuyor. Sesi gür ve gırtlaktan; şarkı söylediği grubun adı Loveless'tı.

"Cam." Louisa yemeğinden kalanları toparlıyor. Yemek konusunda çok seçici, biraz ondan biraz bun-dan yiyor ve asla fazla kalmıyor. "Cam kullandı. Ça-resiz şampiyonların kahvaltısı." Karton bardağı, plas-tik tabağı ve kaşalıyla çöpe doğru giderken bize omuz silkiyor.

Her bir kız, en sevdiği gerecini düşünürken ve anımsarken masanın havası ilk başta biraz geriliyor. Ve sonra gevşiyor.

Isis yemeye devam ediyor. "Çok sert, Chuck."

Bakışlarımı, yağdan parıldayan makarna yığınına, yeşil fasulyelere ve kahverengi elma püresine odaklı-yorum.

"Chuck değil, Isis. Charlie. *Charlie Davis.*" Sesim ar-tık boğuk değil. Gayet net.

Jen. S., "Vaay! *Birilerinin* sesi varmış," diyor.

Blue bana bakarak başını sallıyor. "İşler," diyor, düşünceli bir şekilde kahvesini yudumlayarak, "iyice ilginçleşmeye başladı burada".

CASPER BANA GÜLÜMSÜYOR. "BÜYÜK DEĞİŞİKLİKLER," diyor. "Konuşuyorsun. Saçını kesiyorsun. Sargıların çıktı. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Masasındaki kâğıtlara ve mavi tükenmezkaleme uzanıyorum ama, "Hayır," diyor.

Kaplumbağa sanki beni bekliyormuş gibi akvaryumun içerisinde duraklıyor. Minik bedeni suyun içinde hareket ediyor. Zemindeki, içinden geçebileceği büyüklükte bir oyuğu olan o küçük gemiyi seviyor mu? Üstüne çıkıp dinlenebileceği o büyük kayayı seviyor mu? Hiç dışarı çıkmak istiyor mu?

Kayıp kutusunda bulduğum kapüşonlu eşofmana sıkıca sarılıyorum ve kapüşonu yüzümün etrafında iyice sıkıyorum.

"Çirkin," diyorum ona, kapüşonun ardında saklı yüzüm ve boğuk sesimle. "Çirkin. Hâlâ çirkin hissettiriyor."

JEN S.'İN HER GECE, BARBERO DİNLENME ODASINDAKİ kanepede uyuyakalır kalmaz kaybolduğunu hiç fark etmedim değil. Demek istediğim, bana söylüyordu. "Tuvalete gidiyorum," diyordu, bilgisayarda ne yaptığıma bakmak için eğilirken uzun atkuyruğu omzuna düşüyordu. "Midem pek iyi değil. Biraz sürebilir." Veya, "Koridorlarda biraz yürüyüş yapacağım. Biraz bunaldım. Akıllı ol." Sonra da gidiyordu.

Tuhaf bir şekilde, bu ders olayına kendimi biraz kaptırmaya başlıyordum. Şimdiye kadar neredeyse on iki ünite bitirdim, yani hayali son sınıfın neredeyse yarısına geldim. GÖNDER tuşuna tıklayıp Jen S.'in geri gelip gizli parolayla puanlama yapmasını beklemek hafif tatmin edici bir histi. Okul; diğer tüm çocuklar, pislik öğretmenler ve orada olan iğrenç saçmalıklar olmadığında oldukça kolaymış.

Bu sebeple onu bekliyorum, bekliyorum ve Barbero'nun kanepede horlamasını izlerken aklıma tam olarak söylediği şeyi yapmıyor olabileceği geliyor. Ama ne yaptığını düşünmeme bile fırsat olmadan, o yokken ve Barbero da bilinçsizken *benim* neler yapabileceğimi düşünmeye başlıyorum.

Sadece birkaç dakika alıyor. Başka bir pencere açıyorum, bir Gmail hesabı açıyorum, Michael'ın son

e-posta adresini anımsamak için beynimi zorluyorum, adresi girip en iyisini umuyorum ve sohbet kutusunu açıyorum. Bir seneden fazladır onunla konuşmadım. Belki oradadır, belki değildir.

Hey, yazıyorum.

Çenemi kaşıyarak bekliyorum. Tüm saçlarım gittiği için kafam şimdi biraz üşüyor. Kapüşonumu kafama geçiriyorum. Burada olmalı; çünkü, "Michael çevrimdışı," gibi bir şey yazmıyor.

Ve işte burada.

OHA grçktn sen misin?

Evet

İyi msn?

Hayır. Evet. Hayır. Tımarhanedeyim.

Biliyorum, annem söyledi. Ona da senin annen söylemiş.

Lanet kayıp kutusundaki giysilerden giyiyorum.

Bir konserdeyim.

Kimin?

Firemouth Club, Flycatcher diye bir grup getirmiş. Firemouth'u biliyon mu? Görsn sevrdn.

Parmaklarım tuşların üzerinde geziniyor. *Seni özledim.*

Cevap yok. Midem biraz kasılmaya başlıyor. Eski hislerimin bir kısmı geri geliyor: Mikey'den ne kadar hoşlandığım, Ellis ondan o şekilde hoşlanmasa da istediği tek şeyin Ellis olduğu. Ama Ellis artık burada değil. Dudağımı ısırıyorum.

Tekrar Barbero'ya bakıyorum. Bacaklarından biri

yere düşmüş.

Michael yazıyor...

Annemden sana T'nin giysilerinden getirmesini isteyeceğim.

Kız kardeşi, Tanya. Şimdiye üniversiteyi bitirmiş olsa gerek. Mikey'nin evi hep sıcaktı. Kış aylarında annesi büyük, yumuşak büyük ekmekler ve kocaman tencerelerde kaynayan çorbalar yapardı.

Konuşma ekranında, "Michael yazıyor," yazıyor. Beni özlediğini falan söylemedi. Derin bir nefes alıyorum ve bana, *Pis ve iğrençsin, seni geri zekâlı,* diyen kafamdaki küçük hırıltılı sesi bastırmaya çalışıyorum. *Kim seni ne yapsın?*

Mayıs ayında çalıştığım bir grupla birlikte 7th Street Entry sokağındaki bir gösteriye geleceğim. İki gün orada kalacağım. Beni ziyaretçi listesine falan ekleyebilir misin?

Evet! Deli gibi sırıtmaya başlıyorum. Tüm bedenim tüye dönüşüyor, Mikey'yi görme düşüncesi kendimi çok hafif hissetmeme sebep oluyor. Mikey!

Michael yazıyor: *Gitmm gerek, knser bitiyor ve yrn dersim var. Snnle konuştuğuma inanamıyrm. Telefon no var mı?* Dinlenme odasının duvarındaki telefona doğru koşmaya başlıyorum ve uyarıların yanında yazan telefon numarasına bakıyorum. AKŞAM ALTIDAN ÖNCE

TELEFON KONUŞMASI YOK. AKŞAM DOKUZDAN DAN SONRA TELEFON KONUŞMASI YOK. Numarayı kafamda tekrarlayarak, koşa koşa geri geliyorum ve botum plastik sandalyeye takılınca yere seriliyorum. Barbero aniden, kulağındaki kulaklıkları çıkararak daha önce hiç görmediğim kadar hızlı bir şekilde yanımda bitiyor. Dönüp duruyor. "Schumacher nerede? Lanet Schumacher nerede?" Ben ayağa kalkmaya çalışırken o da bilgisayarda yazanları okumakla meşgul.

Tombul parmağını tuşun üzerine bastırıyor ve bilgisayarın ekranı kararıyor. Mikey yok oluyor.

"Kümesine dön, tavşan. Arkadaşını avlamam gerek."

BARBERO VE HEMŞİRE AVA, JEN S.'İ ACİL ÇIKIŞ MERDİvenlerinin boşluğunda buldu. Midesi rahatsız değildi ve yürüyüş yapmıyordu. Louisa'nın o gecenin devamında bana söylediğine göre, Doktor Dooley'yi yapıyordu.

Çarşafımın altındayım. Gözlerimi kırptığımda kirpiklerim hafifçe kumaşa sürünüyor. Louisa'ya homurdanıyorum.

"Uzuuuuuun bir süredir düzüşüyorlar," diye fısıldıyor Louisa. "Daha önce yakalanmamış olmalarına şaşırdım."

Koridorun aşağısında koşuşturmalar var; telefon konuşmaları yapılıyor, Jen S. hemşire bölmesinde ağlıyor. Louisa, "Çok kötü, gerçekten. Şimdi kızı buradan atacaklar ve doktoru da kovacaklar. Ya da belki kovulmaz, sadece uyarı alır. Sadece bir stajyer. Sürekli işleri berbat ediyorlar," diyor. Duraklıyor. "Umarım Jen dışarıda birlikte olacaklarını düşünmüyordur; çünkü bu olmayacak."

Çarşafı yüzümden çekiyor. "Gençsin, bu yüzden gerçekten anlamıyorsun." Makyajını henüz çıkarmamış. Maskarası gözlerinin altına akmış.

"Onu seçti çünkü kolay biri. Biz çok kolayız, değil mi? Lanet olsun, ben de doğru kişiyi bulduğumu sanmıştım, bir zamanlar."

Tereddütle, "Belki de... ondan gerçekten hoşlanmıştır," diyorum. Olamaz mı? Doktor Dooley herkesin hayalindeki erkek, hasarlı kızlarla gönül eğlendirmeye ihtiyacı yok. İstediği herkesi elde edebilir.

Louisa'nın gözleri titreşiyor. "Erkekler tuhaftır, küçüğüm. İşlerine ne gelir, asla bilemezsin." Çarşafı tekrar yüzüme örtüyor ve yatağına giriyor. Sesi şimdi boğuk geliyor, kendi çarşafının altındaymış gibi. "Bir adamın... Çok yakışıklı ve kibar olduğunu düşünmüştüm ve onun fotoğraflarımı çekmesine izin verdim. Sonra onları gidip bir sapık sitesine sattı."

Ağlıyor mu? Emin değilim. Jen S. şu an dışarıda hıçkırarak ağlıyor ve Sasha'nın da odasında, hafif, miyavlar gibi bir sesle ağlamaya başladığını duyabiliyorum.

Bu yer baştan aşağı bir ağlayan kızlar dünyası.

Louisa ağlıyor. Tüm lanet koridor ağlıyor, benim dışımda çünkü benim gözyaşım kalmadı. Çarşafımı üzerimden atıp yataktan kalkıyorum. Mikey *çok yakındı* ve onu kaybettim. Onu kaybettim.

Louisa geveleyerek, "Buraya geldiğin anda sana umut etmenin artık kısmen yok olduğunu söylemeleri gerek. Yaptığımız şeylerden dolayı kimse bizi sevmeyecek. En azından normal bir şekilde," diyor.

Eli çarşafın altından çıkıp havayı avuçluyor. Parmaklarının oluşturduğu yumruğa doğru bir adım atıyorum. Tırnakları parlak mavi renge boyanmış ve üzerlerinde minik kırmızı benekler var. Hıçkırığı boğazında düğümleniyor.

"Anlaman gerek küçüğüm. Nasıl olacağını anlıyor

musun?"

Birinin canı yandığında ve yardıma ihtiyacı olduğunda, sevildiğini bilmesi için yapmanız gerektiğini söyledikleri şeyleri yapıyorum. Louisa'nın yatağının kenarına, *Hello Kitty* desenli örtüsünün üzerine oturuyorum. Aramızda, kendi nevresimine, yastık kılıflarına ve yatağının altından görünen çeşit çeşit tüylü terliklere sahip olan tek kişi o. Pembe ve beyaz renkli çarşafı, saçlarını, o güzel asi saçlarını okşayabilmeme yetecek kadar kaldırıyorum.

KORİDOR SESSİZLEŞTİKTEN VE TOPARLANIP BEKLEMESİ için odasına götürüldükten sonra Jen S.'i düşünüyorum. Bunca zamandır Doktor Dooley'yle düzüşüyorlardı. Nereye gidiyorlardı? Bakım odasını mı kullandılar, yere o buruşuk kâğıtları mı serdiler? Masada mı yapıyorlardı yoksa sürekli merdiven boşluğunu mu kullanıyorlardı? Soğuk muydu? Neler konuştular? İkisi de çok uzun, iyi görünümlü, temiz yüzlü ve seksi. Birbirlerini ittirdiklerini hayal ettim ve kasıklarımın arası ısınıyor. Sonra aklıma Mikey geliyor; yumuşak ve asla iğrenç kokmayan sarı rastalarıyla, odasındaki eski televizyon koltuğundan bana ve Ellis'e gülümseyişi, delirmemize ve istediğimiz kadar yüksek seste müzik dinlememize izin verişi. Mikey'yle hiç birlikte olmadım ama deneyebilirdim, demek istediğim, çok istedim ama o Ellis'i seviyordu. Benim bulduğum çocuklar yanık cam ve öfke kokuyorlardı. Tenleri kir, dövme ve akneyle kaplıydı. Garajlarda veya arabada yaşıyorlardı. O oğlanların asla kalıcı olmayacağını biliyordum. Yağlıydılar; bir konserdeki kirli bir arka odada veya bir partide birinin bodrum katının tuvaletinde yaptıklarımızdan sonra sinsice giderlerdi.

Ellis'in bir sevgilisi vardı. Oğlanın kurt dişleri, uzun siyah bir ceketi vardı ve Ellis'in ailesinin evinin bod-

rum katında, ben odanın karşısında uyku tulumuna büzüşmüş halde dinlerken o, Ellis'i halının üzerinde becerirdi. Ona bir şeyler getirirdi: gümüş bilezikler, şeffaf çoraplar, yuvarlak mavi haplarla dolu matruşka bebekleri. Aramadığında, Ellis boğazı kuruyuncaya kadar ağlardı. Onun ismini söylediğinde, Mikey bakışlarını kaçırırdı ve çenesinin kasılıp yüzünün kardığını görebilirdiniz.

Birbirine geçen bedenleri düşünmek beni üzüyor ve bir şeylere açlık duymama sebep oluyor. Dönüyorum, yüzümü yastığa gömüp yaralarımın kaşınmasını yok saymaya ve zihnimi boşaltmaya çalışıyorum. Louisa uykusunda huzursuzca iç çekiyor.

Haklı olduğuna inanmak istemiyorum.

JEN'İN ANNESİ, DOLGUN YANAKLARI VE GERGİN DUDAKlarıyla tombul bir kadın. Babası şişko, sporcu ceketinin fermuarı göbeğinin üzerinde gerilmiş. Ebeveynleri koridorda duruyor, kaygılı bir şekilde bizi izliyorlar. Kısa bir süre içerisinde Hemşire Vinnie, bizi Dinlenme odasına götürüp kapıyı kilitliyor. Jen'e veda etmemize izin verilmeyecek. Kızlar odanın içinde dönüp duruyor, kutudan kartlar ve oyunlar çıkarıyorlar, yuvarlak masanın etrafında Vinnie'yle bir şeyler ayarlıyorlar. Blue pencerede duruyor. Küllü sarı saçlarını bugün dağınık topuz yapmış; boynunun arkasındaki kırlangıç dövmesi hafif hafif parıldıyor. Kısa bir süre sonra, "İşte gidiyor," diye mırıldanıyor.

Pencereye hücum ediyoruz. Park yerinde, babası siyah bir Subaru'nun bagajına iki tane yeşil valiz yüklüyor. Gri ve soğuk bir gün. Adam kendisini sürücü koltuğuna atıyor ve ağırlığıyla koca araba çöküyor. Jen körüklü pipet gibi annesinin başucunda duruyor. Annesi koluna hafifçe vuruyor, kapıyı açıyor ve Jen kıvrılarak ön tarafa, babasının yanına oturuyor.

Hiç bize bakmıyor.

Araba, Riverside'daki trafiğe karışıyor ve kafeler, barlar, Ortadoğu hediyelik eşya dükkânları ve yirmi iki tür sosisli sandviç sattıkları yerden oluşan uzun blokun

sonunda kayboluyor. Mikey bir yaz orada çalışmıştı, teninden sos ve turşu kokusu gelirdi.

Gökyüzü karanlık bulutlarla dolu. Son zamanlarda, nisan ayı için tuhaf bir şekilde fazla fırtına oldu. Blue'nun sesi beni dünyaya döndürüyor. "Zavallı Bruce," diyor hafifçe, pencereden dışarıyı işaret ederek.

Barbero otoparkın köşesinde duruyor. Bugün doktor önlüğünü giymiyor; üzerinde açık mavi kapüşonlu ve yakalı gömlek, kot pantolon ve beyaz spor ayakkabı var, sokakta gezen herhangi bir erkek gibi.

"Ah!" diyorum. Sonra da; *"Ah!"*

Jen'den hoşlanıyordu. Adı *Bruce.*

Onu bir *budala* gibi değil de hoş gösteren tel çerçeveli minik gözlükleri var. Blue'yla birlikte, gözlerini silip tozlu, turuncu ve küçük *hatchback** arabasına binmesini ve sürüp gitmesini izliyoruz

"Zavallı, zavallı Bruce," diye mırıldanıyor Blue.

Bedenler birbirine uyuşur. Ve bazen de uyuşmazlar.

*Arka tarafı düz bir şekilde yere inen araba modeli. (e.n.)

ISIS, SCRABBLE KARECİKLERİNE DOKUNUYOR. TIRNAKLARI benimkilerden bile daha çok yenmiş. Dili, ağzının kenarında geziniyor.

"Neredeyse hazırım, Chuck." Istakasından, aniden bir taş çekiyor. "Neredeyse."

Batik tişörtüm ve çiçekli hippi eteğimle dolanıyorum. Mikey'nin annesi gerçekten de Tanya'nın Deadhead* döneminden kalma eski kıyafetleriyle dolu bir kutuyla geldi; batik boyanmış gömlekler, hışırtılı etekler, kenevirden sandaletler, nine şalları. Eski kazaklar da vardı ve en güzel olanını giyiyorum; meşe palamudu şeklinde gümüş rengi düğmeleri olan mavi ekose desenli kazak. Mikey'nin annesiyle konuşamadım. Ziyaretçi listesinde değilseniz, içeri giremezsiniz ve kuralları çiğnediğimden dolayı bir ziyaretçi listem yok. Zaten Mikey dışında kim gelir, bilmiyorum ama buna daha haftalar var. Casper, onu listeme koyacağına söz verdi. Bunun dışında kâğıtta sadece bir isim olduğunu biliyorum: annem. Ama gelmesini beklemiyorum ve Casper bundan bahsetmiyor.

Dinlenme odasındaki telefon çaldığında, herkes Barbero'yu aramaya başlıyor. Buradaki telefon yalnızca aşağıdakiler arayan kişinin ismini ana listeden teyit ederse çalıyor. Arayanların doktorunuzun onayladığı

**Deadhead* veya *Dead Head* Amerikan psikedelik rock grubu Grateful Dead hayranlarına verilen bir isim. (ç.n.)

bir listeden, yine doktorun izniyle kontrol edilmiş olması gerek.

Buna rağmen, telefona tek başımıza cevap vermemiz yasak. "Sıçmaya gitmiş olmalı," diyor Blue, omzunu silkerek.

Telefon çalmaya devam ediyor. Francie, Sasha'yı dürtüyor. "Baksana."

"*Sen* bak." Sasha, dörtleme oyununa devam ediyor. Kimse onunla oynamayı sevmiyor çünkü hile yapıyor.

Blue kanepeden kalkıyor. "Çıtkırıldım, Kanlı Çörekler," diyor bize. Arada sırada bize öyle seslenir: Kanlı Çörekler. Bir gün grup terapisinde şöyle demişti: *Hepimiz çok güzel kızlar olabilirdik, öyle değil mi? Lanet birer zombi gibi görünmeseydik!* Kollarını kaldırırdı. Yaraları, onun berbat şekilde dikilmiş bir bez bebek gibi görünmesine sebep oluyor.

"Deli Sipariş Hattı. Kim arıyor acaba?" Telefon kablosunu parmaklarının arasında çeviriyor.

Telefonu bırakıyor, telefon tak diye düşüp duvara vuruyor ve çaresiz bir şekilde beyaz kablosundan sarkıyor. "Annen arıyor, Sessiz Sue." Kendini sert, yeşil kanepeye bırakıp kitabına geri dönüyor.

Nefesim kesiliyor. Isis taşları ilerletiyor ve alçak sesle mırıldanıyor. Francie film izlemekle meşgul.

Annem. Neden arasın ki? Beni görmeye bile gelmedi.

Yavaş yavaş telefona doğru yürüyorum. Ahizeyi kulağıma bastırıyorum, kızlara arkamı dönüyorum ve kalbim göğsümün içinde deli gibi çarparken duvara doğru ilerliyorum. "Anne?" diye fısıldıyorum umutla.

Nefesim yoğun ve rahatsız edici. "Hayıııırr, Charlie. Tahmin et!" Ses vücudumun içinden geçiyor.

Evan.

"Annenmiş gibi yaptım! İsmi çantandaki ıvır zıvırlardan birinden çıktı." Duraksıyor, birden kıkırdayarak tatlı, tiz bir sesle konuşmaya başlıyor. "Merhaba, kızımla konuşmalıyım, lütfen, ben Bayan Charlotte Davis."

Cevap vermiyorum. Rahatladım mı, hayal kırıklığına mı uğradım bilmiyorum.

"Paranı almak zorundaydık, Charlie." Balgamlı bir öksürük. "Nasıl olduğunu bilirsin."

Sırt çantamdaki boş film kutuları; Dump'la birlikte bıraktıkları çantam. İçinde kalan paralarımı sakladığım film kutuları.

Evan'ın astımı var ve uyuşturucuların, sokakların ona hiçbir faydası yok. Yattığı yere kıvrılıp yüzü morarıncaya kadar hırıldamasını ve bayılmamak için çabalamaktan altına işemesini izlemiştim. Ücretsiz klinik astım spreyini sadece muayene sonrası veriyor ve eğer kafan güzelse sana bakmıyorlar. Evan'ın hayatı kafasını güzel yapmaktan ibaret. Atlanta'lı. Buraya kadar nasıl geldi bilmiyorum.

Kızlar beni duymasın diye duvara yakın duruyorum. Evan'ın sesini duymak beni karanlık bir yerlere götürüyor. Sakin, yavaş bir şekilde nefes almaya, Casper'ın dediği gibi anda kalmaya çalışıyorum.

Dikkatli bir şekilde, "Biliyorum," diyorum.

"Sorun değil," diyorum.

"Çantamı getirdiğin için teşekkürler," diyorum.

Tekrar öksürüyor. "O tavan arasında durumun hiç iyi değildi, biliyor musun? Dump'la altımıza ediyorduk, bütün o kan falan."

"Evet," diyorum.

O kadar kısık sesle konuşuyor ki onu neredeyse duyamıyorum. "Lanet Frank miydi? O... O senin peşinden mi geldi? Bu yüzden mi yaptın?"

Kalan azıcık tırnaklarımla duvarı kazıyorum. Lanet Frank ve siyah gözleri ve o yüzükler. Tohum Evi ve kızların kaybolduğu kırmızı kapı. Raflarda kutularca şekerli mısır gevreği, buzdolabında bira ve soda, özel, kilitli kutularda uyuşturucuları vardı. Pis bir teni ama inci gibi parlayan dişleri vardı.

Tohum Evi'ne, kırmızı kapılı oda için gelen adamların aç gözleri vardı; üzerinizde gezinen, sizi sınayan, tadınıza bakan gözler. Bu yüzden tavan arasında o kadar uzun süre saklandım. Bir fare gibi, kimsenin beni fark etmemesi için nefes almamaya çalışarak.

"Hayır. Hayır, beni bulmadı."

Evan rahatlamayla iç çekiyor. "Evet, tamam, bu iyi, evet."

"Evan," diyorum.

"Efendim?"

"Ama *neden* yaptığımla ilgisi var. Biliyor musun? Bardak ve son damla gibi bir şey. Her şey. Anlıyor musun?"

Evan sessiz kalıyor. Sonra, "Evet," diyor.

Nereden aradığını merak ediyorum, zayıf ciğerleri, yırtık pantolonları ve komik pötikare desenli ceketiyle sıska küçük Evan.

Beni nasıl bulduğunu soruyorum.

Bana, tüm çatlak kızları gönderdikleri yerin burası olduğunu söylüyor ve, "Dump'la birlikte, Portland'a gidecek bir araç bulduk," diyor.

Beni altgeçitte kurtardıkları gece, Dump, adamın kafasında bir şişe kırmıştı. Işık hızında olmuştu. Adamın omzunun üzerinden bir oğlanın dehşete düşmüş bakışlarını ve sonra da havada, sarı ışıklarla parlayan şişeyi görmüştüm. Sonrasında, günlerce saçlarımdan cam parçaları çıkardım.

Dump, avuçlarında parlayan camdan büyülenmişti. Bana bakmıştı ve gülümsemesi derin, kıvrımlı bir kesik gibiydi. Kanlı cam parçacıkları siyah botlarının ucunda parıldıyordu.

Bana bulaşan adam, altgeçidin dip kısmındaydı; hareketsiz, karanlık bir siluet. Evan beni ceketine sarmıştı.

Evan, bana, "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim, anlıyor musun?" diyor.

Lanet olsun, demişlerdi. *Bu lanet yerden defolup gitmemiz gerek,* demişlerdi. *Seni manyak sürtük, burada tek başına kalamazsın,* demişlerdi.

"Bir deliye göre hiç fena biri değildin." Kahkaha ve öksürük.

Beni çekiştirerek bir panelvana götürmüş ve arkaya atmışlardı. Koltuklar sökülmüştü, zemini nemliydi ve paslı deliklerin üzerine atılmış kirli halı parçaları vardı. Evan ve Dump çok endişeliydi, gözleri yuvalarından fırlamıştı ve elleri titriyordu. *O lanet herifi öldürdük mü?*

Yedi ay boyunca onlarla kaldım.

Evan bir gün, bir yerlerde sokakta ölecek. Uyuşturucu için neler yapabileceğini gördüm. Kimsenin ona bakmadığını düşündüğünde yüzündeki hüznü gördüm.

"Şey, evet, bir de sana söylemek istedim, çok üzgünüm ama çizimlerini aldım." Evan boğazını temizledi. "Biliyorsun, o yaptığın çizgi roman. Bilmiyorum, hoşuma gitti işte. Çok güzel, şey, orada *kendimi* görmek. Ünlü biriymişim gibi. Her gün biraz okuyorum."

Çizim defterim, çizim defterim *onda.* Dump derdi ki: *Bana mutlaka havalı bir süper güç ver, x-ray görüşü falan gibi, tamam mı? Kızların giysilerinin içini görmek istiyorum.*

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Evan, ona ihtiyacım var. Evan, lütfen?"

Öksürüyor ve sessizleşiyor. "Bak, oraya gelmeye çalışacağım ama bilmiyorum, çok kalmayacağız. Yani, o kitabı gerçekten beğendim. Bilmiyorum. Kendimi orada görmek, bana *yaşıyormuşum* gibi hissettiriyor."

Evan, diyorum ama sadece içimden.

"Çık ve Portland'a gel, tamam mı? Kıyıya git ve oradakilere beni sor. Birlikte güzeliz."

"Kesinlikle Evan," diyorum.

"Sonra görüşürüz." Telefon kapanıyor.

Isis yeni bir taşı kemiriyor. Ellerimi kucağımda kavuşturuyorum. Bunlar benim ellerim. Bunlar çöpten yiyecek aldılar. Uyuyacak yer ve kirli battaniyeler için savaştılar. Pencerenin dışındaki gece benden giderek uzaklaşırken burada, sıcak odada oyunlar oynamaktan bambaşka hayatları oldu.

Isis, "Annen nasıl?" diyor.

Taşlarla "top" yazmış. "Top" yazması on dakikasını aldı.

Ellerimi kalçalarımın altına yerleştirip bastırıyorum. Kemiklerimin üzerindeki basınç iyi geliyor. Kitabım onda ama benim de yiyeceğim ve bir yatağım var.

"Mükemmel." Sesim yumuşak ve net. "Tatile gidiyormuş. Portland'a."

CASPER'A ÇİRKİN HİSSETTİRDİĞİNİ SÖYLEDİĞİMDE, NE dediğini biliyor musunuz? *O mu çirkin hissettiriyor yoksa SEN mi çirkin hissediyorsun, Charlie? Çünkü arasında fark var ve o farkın ne olabileceğini düşünmeni istiyorum. İyileşmenin ayrılmaz bir parçası olacak.*

Bu lanet olası yerde sizin hakkınızda gerçekten çok fazla şey soruyorlar.

GRUP TERAPİSİNDE, CASPER BİZE ARKADAŞLARIMIZIN kim olduğunu soruyor. Bir çevremiz var mı? Dışarıda konuşabileceğimiz, bizi güvende hissettiren birisi var mı?

Sırlarınızı kim tutuyor, diye soruyor.

KİM OLDUĞUMU BİLİYORSUN, BİLİYORUM. YANİ, BİLMİyorum, çünkü sadece on yedi yaşındayım ama insanlarla birlikteyken veya bana baktıkları ve beni zihinlerindeki bir konuma yerleştirdikleri zaman kim olduğumu biliyorum. Sınıf fotoğraflarınızdan birine bakarsanız, beni bulabileceğinize eminim. Zor olmayacak. O gülümsemeyen kız kim? İki çocuğun arasında durmasına rağmen, ondan biraz uzakta durdukları için yalnız duruyormuş gibi görünen kız kim? Giysileri biraz... Yavan mı? Kirli mi? Bol mu? Aslında *hiçbir şey*. Adını hatırlıyor musunuz ki? Hayatı kolay geçen kızları fark edebilirsiniz. Onları tarif etmeme bile gerek yok. Zekâları sayesinde idare eden kızları fark edebilirsiniz. Güçlü veya atletik oldukları için idare eden kızları fark edebilirsiniz. Ve bir de ben varım, oradaki hiçbir şeyi doğru yapamayan, kafeteryada yalnız oturan, sürekli resim yapan, koridorda itilip kakılan, lakaplar takılan ve bazen de sinirlenip birilerine yumruk atan o dağınık görünümlü kız (*fakir* de diyebilirsiniz), başka ne yapabilir ki zaten? Bu yüzden, Casper, *Sırlarınızı kim tutuyor?* diye sorduğunda, *hiç kimse*, diye düşünüyorum. Ellis'le tanışıncaya kadar hiç kimse. O benim tek şansımdı ve o *beni* seçti. Büyük olasılıkla nasıl bir his olduğunu bilmiyorsunuz; çünkü arkadaşlarınız ol-

masına alışkınsınız. Büyük olasılıkla bir anneniz veya babanız vardır veya en azından biri ölmemiştir ve sizi dövmüyordur. Sınıf fotoğrafında kimse *sizden* uzak durmaz. Yani her gün, her lanet gün içinizdeki kara delik sizi yutuncaya kadar yapayalnız olmak nedir bilmezsiniz, ta ki bir gün o güzel insan, o çok güzel insan okulunuza gelir ve siyah kadife elbisesi, file çorapları, büyük siyah botları, mor saçları ve kırmızı, kıpkırmızı dudaklarıyla herkesin ona baktığını hiç *umursamıyormuş* gibi görünür. İlk gün kafeteryanın kapısına gelir ve bir tepsi almak için sıraya bile girmez, sadece ikinci öğlen arasının hayvanat bahçesini andıran kalabalığına bir bakar ve birdenbire, büyük kırmızı ağzıyla gülümseyerek sana doğru yürür, devasa sırt çantasını masaya koyup içinden çeşit çeşit şeker çıkarır ve sana uzatır, *sana*, (çizim defterinin üzerinde, kalemi tutan elin havada kalır; çünkü bu havalı tiplerin düzenlediği bir şaka olmalı, diye düşünürsün ama *hayır*) sonra da der ki: "Yüce Tanrım, bu bok çukurundaki tek lanet normal insan sensin. Kafayı bulmak için can atıyorum. Okuldan sonra bana gelip kafayı bulmak ister misin? Tanrım, saçlarına bayıldım. Ve tişörtüne. Buradan mı aldın, İnternet'ten mi? *Ne* çiziyorsun sen, bu resmen *İlahi* bir şey." Beğendiği şeyler için bunu söylerdi: ilahi. *Bu ot ciddi anlamda ilahi. Charlie, bu grup ilahi.* Ve o andan sonra, dünya sanki altınla kaplanmış gibiydi. Parlıyordu. Demek istediğim, yine bok gibiydi ama daha iyi bir boktu, anlıyor musunuz? Ve birtakım sır-

lar öğrendim. O ağır beyaz makyajın altında sivilceleri olduğunu ve bu yüzden ağladığını öğrendim. Bana dolabındaki torbalarca abur cuburu ve çok yemek yedikten sonra nasıl kustuğunu gösterdi. Babasının teyzesiyle yasak bir ilişkisi olduğunu ve bu yüzden taşındıklarını, anne ve babasının bu konuyu *çözmeye çalıştıklarını* söyledi. Ve ismi aslında Ellis değildi, Eleanor'du ama taşınınca yeni bir isim kullanmaya karar vermişti ama annesinin önünde asla söyleyemezdik; çünkü yakın bir zamanda ölen büyükannesinin adı Eleanor'du ve annesi tam anlamıyla *kriz* geçirebilirdi ve sonra da, "Ah, Charlie kolların. Bunu sen mi yaptın? Güzel gibi. Beni biraz korkutuyor ama güzel de. Dün Hymie'nin Yeri'nde Mikey adında bir adamla tanıştım. Müzik mağazası. Hiç gittin m? *Mutlaka* gitmişsindir. Bizi davet etti. Gitmek ister misin? Masmavi, *ilahi* gözleri var."

Ve Ellis'in mavi duvarları, posterleri, tavanında Güneş sistemi olan odasında, ona her şeyi söyleyebilirdim ve söyledim de. *Charlie, Charlie, sen çok güzelsin, ilahisin sen.* Eli elimde. Üzerinde siyah kurukafalar bulunan beyaz pazen bir pijama giyiyordu.

Ve işte o. Benim sır tutucum.

GERÇİ DÖRDÜNCÜ SINIFTA BİR ÖĞRETMENİM VARDI. Çok iyi biriydi, sınıftaki zorbalara karşı bile. Asla bağırmazdı. Beni rahat bırakırdı, istemediğimde beni teneffüse çıkmaya veya beden eğitimi dersine zorlamazdı. O sınavlara bakarken veya büyük kare pencerelerden dışarıyı izlerken, benim de sınıfta kalıp resim yapmama izin verirdi. Bir keresinde, "Charlotte, şu an zor şeyler yaşadığını biliyorum ama düzelecek. Bazen o özel arkadaşı bulmak biraz zaman alır ama bulursun. Ah Tanrım, sanırım liseye gelinceye kadar gerçekten iyi bir dostum olmamıştı," dedi. Boynundaki küçük, kalp şeklindeki altın kolyeye dokunmuştu.

Haklıydı. Özel arkadaşımı bulmuştum. Ama kimse bana, onun kendini öldüreceğini söylememişti.

LOUISA HER GECE SİYAH-BEYAZ KOMPOZİSYON DEFterlerinin birine bir şeyler çiziktiriyor. Yazmayı bitirince kalemin kapağını, defterini kapatıyor ve saçları yataktan şelale gibi akacak şekilde yatağın yanında doğru eğilmesiyle, üzerinde bir miktar kısacık saçları olan yarasız, soluk ensesini görebiliyorum. Defteri yatağın altına kaydırıyor, iyi geceler diliyor ve yatak örtüsünü başının üzerine çekiyor. Bu gece uyuyakalmasını bekliyorum ve sonra yatağımdan gizlice çıkıp yere, dizlerimin üzerine çömeliyorum.

Yatak örtüsünün kenarından bakıyorum. Yatağının altında düzinelerce kompozisyon defteri var; tüm sırları düzenli bir şekilde dizilmiş siyah-beyaz defterlerin arasında.

BİR *DÜZELTME* YAPMAM GEREK. YANILTICI OLMAK İSTE-
miyorum. Ellis'in kendini öldürdüğünü söyledim ama
o gerçek anlamda *ölmedi.* Toprağın altında değil, bir
mezarlığa gidip bakımlı çimlerin üzerine papatyalar
bırakamam veya takvimde bir günü işaretleyemem.
Uyuşturucular vardı, o *kurt çocuk* vardı ve o aç gözlü
kurt, onun tüm kalbini alınca benden uzaklaştı. Kurt
işini bitirince pençelerini temizledi ve Ellis'imi, benim
dolgun, parlak arkadaşımın tüm ışığını alıp onu cılız bı-
raktı. Ve sonra sanırım, benim gibi olmaya çalıştı. Ken-
dini kurutmaya, küçültmeye çalıştı ama sadece daha
da *berbat etti.* Mikey'nin dediği gibi, kendini kesmek
ondan *beklenecek* bir şey değildi. Kanla kaplı odasını, o
kan *gölünü,* onu almak için o gölün *akıntısına karşı* yü-
zen anne-babasını gözümün önüne getiriyorum. Ama
çok fazla vardı, *anlıyor* musunuz? Bir *insan* ancak o ka-
dar *kan kaybedebilir,* beyninizi ancak o kadar uzun bir
süre *oksijenden mahrum* bırakabilirsiniz veya *hemorajik
şoktan sonra anoksik beyin hasarı* yaşayabilirsiniz ki bu
da *arkadaşımın* içini boşalttı ve yalnızca *vücudunu* bı-
raktı. Ailesi onu, benim olduğum yer gibi başka, uzak
ama çok uzak bir yere gönderdi ve onu *yumuşak çar-
şaflar, günlük işler, yavaş yürüyüşler* ve *salya akıtanların*

olduğu yeni evine *tıktılar*. Ellis için artık saç boyama yok, düzüşme yok, uyuşturucu yok, iPod yok, kaba botlar yok, file çoraplar yok, kusmak yok, kalp kırıklığı yok, *ben* yokum. Günlerce süren *hiçlik*, cırt cırtlı pantolonlar ve bezler. Ve bu yüzden yapmam gereken şeyi yapamam; ona *dokunamam*, *iyileşmesine* yardımcı olamam, o vahşi saçlarını okşayamam, *üzgünümüzgünümüzgünümüzgünüm* diye fısıldayamam.

BİR ŞEY YAPMAM GEREK YOKSA PATLAYACAĞIM. EVAN'la konuşmayı, Mikey'yi bulmayı, gelip beni ziyaret etmesini beklemeyi, Ellis'i düşünmeyi; çok ama çok, çok, çok *özledim.*

Hepsini Elişi sınıfında buluyorum; uzun plastik masalara eğilmişler ve Bayan Joni etraflarında dolanıp kalın, sıcacık sesiyle mırıldanıyor. Bayan Joni, mor türbanlar takıyor ve ekose gömlekler giyiyor. Elişi dersine ilk gelip de hiçbir şey yapmadan oturduğumda sadece, "Oturmak da iyidir, arkadaşım. Sen istediğin kadar otur," dedi.

Renkli kâğıtlara parlak yıldızlar yapıştırmak ya da suluboyalarla uğraşmak istemediğimden değil, kollarım acıdığı için sadece oturdum. Kollarım, parmak uçlarıma kadar acıyordu ve bandajların içinde çok ağır hissediyordum.

Hâlâ acıyorlar. Ama bugün Bayan Joni, "Dr. Stinson'la biraz konuştuk," deyip bana tertemiz güzel bir defter ve yepyeni bir kömür uzattığında, kömürü açgözlülükle kavrayıveriyorum. Koluma, yukarıdan aşağı akan ince bir sızı saplanıyor. Yaralarım hâlâ hassas, gergin ve uzun, çok uzun bir süre böyle olacaklar ama umurumda değil. Hızlı hızlı nefes alıyorum. Çabalıyorum. Parmaklarım bana iyi bakıyor. Çok uzun zaman oldu ama ne yapacaklarını biliyorlar.

Onu çiziyorum. Onları çiziyorum. Kâğıdımı Ellis ve Mikey, Evan ve Dump, hatta DannyBoy'la dolduruyorum. Kocaman bir *özlem* dünyası oluşturuncaya kadar, her bir kâğıt parçasını dolduruyorum.

Yukarı baktığımda, Bayan Joni dışındaki herkes gitmiş, o da ışıkları açmış. Pencerenin dışarısı karanlık. Köpük bir bardaktan kahve içiyor ve pembe telefonunu karıştırıyor.

Bakıyor ve gülümsüyor. "Daha iyi misin?" diye soruyor.

Başımı ileri geri sallıyorum. "Daha iyiyim."

BUGÜN, CASPER'I GÖRECEĞİM İÇİN HEYECANLIYIM. Ona Elişi dersinden, çizdiğim şeyden ve çizmenin benim için ne anlama geldiğinden bahsetmek istiyorum. Sanırım bu onu mutlu edecek. Ama kapıyı açtığımda, yalnız olmadığını görüyorum. Doktor Helen onunla birlikte.

Kaplumbağa batık geminin oyuğunda saklanıyor.

Odaya girdiğimde Doktor Helen dönüyor ve, "Ah, Charlotte, lütfen şöyle otur," diyor. Ve eliyle hafifçe, her zaman oturduğum kahverengi sandalyeyi işaret ediyor. Casper'a bakıyorum ama gülümsemesi her zaman olduğu gibi güzel değil. Şey görünüyor... Daha küçük.

Doktor Helen, gözlerinin kenarındaki çizgiler ve teni için fazla koyu olan rujuyla Casper'dan yaşça çok daha büyük.

"Dr. Stinson ve ben ilerlemeni inceliyoruz, Charlotte. Bu kadar kısa bir sürede güçlü adımlar attığını görmekten mutluluk duyuyorum."

Ona cevap mı vereyim, gülümseyeyim mi bilemediğimden, hiçbir şey söylemiyorum. Çiçekli eteğimin üzerinden kalçalarıma çimdik atmaya başlıyorum ama Casper fark edip kaşlarını çatınca duruyorum.

"Çok küçük yaşta, çok şey yaşadın ve ben sadece..."

ve tuhaf bir şekilde burada duruyor ve Casper'a kararlı ve sert bir şekilde, "Hiç yardımcı olmayacak mısın, Bethany?" diyor.

Hâlâ Casper'ın adını özümsemeye çalıştığımdan – *Bethany Bethany Bethany*– söylediklerini anlamam biraz zaman alıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

Casper tekrarlıyor: "Taburcu ediliyorsun."

Sonra Doktor Helen, hastanede tedavi görmemi sağlayan özel bir tür psikiyatri desteğinden ve annemin bir yargıçla buluşup birtakım kâğıtlar imzalamak zorunda olmasından bahsediyor, "Çünkü kendin ve başkaları için tehlike oluşturdun," diyor ve sigortadan, bir de uzun süredir düşünmediğim büyükannemden bahsediyor. Kalbim sıkışıp giderek ufalırken sözcükler beynime vuruyor ve annemi soruyorum ama kekeliyorum. Kanın metalik tadını alıncaya kadar dilimi ısırıyorum.

Casper, "Annen şu an çalışmıyor, bu yüzden masrafları karşılamasına imkân yok. Anladığım kadarıyla, burada kalışının masraflarının bir kısmı büyükannen tarafından karşılandı ancak sağlık sorunları ve maddi durumundan dolayı devam edemeyecek..."

"Büyükanneme bir şey mi oldu?"

"Bilmiyorum," diye cevaplıyor Casper.

"Annemle mi konuştunuz?"

Casper başını evet der gibi sallıyor.

"O... Benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

Casper, Doktor Helen'e bakıyor ve o da, "Sana kay-nak sağlamak için elimizden geleni yapıyoruz. Bet-hany, Palace'taki evde bulunan boş yerle ilgili son du-rumumuz nedir?" diyor.

Casper cevap vermeyince Dr. Helen kucağında du-ran bir yığın kâğıdı karıştırmaya başlıyor. "En erken bir ay içerisinde senin için boş bir odası olabilecek bir rehabilitasyon merkezi var. Uzmanlıkları madde ba-ğımlılığı üzerine ama bu da senin altkümelerinden bi-risi. Ama burada kalamayacağın için, o zamana kadar annenle kalman gerek. Kimse önceki durumuna dön-meni istemiyor, kimse."

Önceki durum demek, evsiz demek. Çöplerden ye-mek bulmak demek. Üşümüş ve hasta, Lanet Frank ve genç kızları beceren adamlar demek.

Kaplumbağaya bakıyorum. Bana omuz silkiyormuş gibi, bacakları seğiriyor: *Ne yapmamı bekliyorsun ki? Ak-varyuma hapsedilmiş lanet bir kaplumbağayım.*

Pencerenin dışında, gökyüzü griye dönüyor. Lanet Frank. Bir rehabilitasyon merkezi. Dışarıya geri gön-deriliyorum.

Konuşurken sesim bir bebeğinki gibi çıkıyor ve bu beni daha da öfkelendiriyor. "Dışarısı hâlâ *soğuk.*"

Doktor Helen, "Elimizden gelen her şey yapacağız ancak psikolojik danışmayla bile olsa, annenle uzun va-deli uzlaşma olasılığı yok mu? Rehabilitasyon merke-zinde boş bir yer açılıncaya kadar seni evine almayı ka-bul etti. Bu bana, çabalamak istediği izlenimini veriyor."

Çaresiz bir şekilde, Casper'a bakıyorum. Sanırım gözleri, uzun zamandır gördüğüm en hüzünlü şey.

Çok yavaş bir şekilde, başını iki yana doğru sallıyor. "Başka bir seçenek göremiyorum, Charlotte. Çok ama çok üzgünüm."

Bir keresinde annem kulağıma çok sert bir şekilde vurduğunda, bir hafta boyunca trenlerin uğultusunu duymuştum. Kalkıp kapıya yürüyorum.

Casper, "Seni terk etmiyoruz, Charlotte. Olası her seçeneği araştırdık, sadece..." diyor.

"Hayır." Kapıyı açıyorum. "Teşekkürler. Şimdi odama gidiyorum."

Casper arkamdan sesleniyor ama durmuyorum. Kulaklarım arılarla dolu. Odalarımız dördüncü katta, Dinnaken Kanadı. Louisa'nın yanından geçiyorum, tuvalete giriyorum ve bir süre orada duruyorum. Louisa, adımı söylüyor.

Sonra duşa giriyorum ve arılar ölünceye kadar başımı duvara vuruyorum.

Casper koşarak geldiğinde beni belimden tutuyor ve durdurmak için kendine doğru çekiyor. Güzel, civciv sarısı saçlarını ellerime alıyorum ve o kadar hızlı çekiyorum ki çığlık atıp beni ittiriyor. Zemine kayıyorum ve ağzıma sıcacık kan süzülüyor.

Üzgünümüzgünümüzgünümüzgünüm diyorum.

Tüy gibi saçları ellerimde titriyor. Asla Casper gibi güzel veya normal olmayacağım ve öylece, bunu fark ettikten sonra, her şey benden tıpkı istediği gibi dışarı çıkmaya başlıyor.

Ona şunları söylüyorum: "Babam öldükten sonra annem gergin ve berbat bir hal aldı, artık evde müzik yoktu, artık dokunmak yoktu, o sadece hareket eden ve sigara içen bir hayalete dönüştü. Eğer ayağının altında dolaşsaydım, okuldan arasalardı, cüzdanından para alsaydım, *kendim* gibi davransaydım bağırmaya başlardı. Yıllarca bağırdı. Bağırmaktan yorulunca dövmeye başladı."

Ben konuşurken Casper bir bezle hafifçe yüzümü siliyor. Louisa kapının eşiğinde parmaklarını çıtlatıyor. Kızlar onun arkasına yığılmış, bakmak için birbirlerini ittiriyorlar.

Diyorum ki: "Bana uzun bir süredir vuruyor." Diyorum ki: "Ben de ona vurmaya başladım."

Diyorum ki: "Lütfen beni dışarıda bırakma." Ona altgeçitteki adamdan bahsediyorum; dişlerimi ve beni kırdığını, canımın acıdığını anlatıyorum ama ona kalbimdeki tüm korkunç sözcükleri veriyorum; Ellis hakkında, Lanet Frank hakkında.

Duruyorum. Gözleri dolu dolu. Ona çok fazla şey söyledim. İki tane görevli, kasılarak kızların arasından geçiyor. Casper'ın saçlarının köklerinde minik kan damlacıkları var, sarı renkli saçlarının ortasında minik kırmızı noktalar. Ayağa kalkmasına yardım ediyorlar ve bana bir şey söylemeden, topallayarak uzaklaşıyorlar.

ZAMAN TÜNELİ

Bir kız doğar.

Babası, onu çok sever. Annesi, babasını çok sever.

Babası üzgün.

Babası içki ve sigara içer, sallanır ve bağırır.

Doğruca nehri boylar.

Anne bir yumruk olur.

Kız yalnız.

Kız bu dünyada iyi değil.

Kimse Kız'ı sevmez.

Kız çabalar.

Ama o aşırı hassas.

Aptal kız. Öfkeli kız.

Doktorlar ona ilaçlar verir.

Tembel kız. Kız ilaçlardan pelte gibi.

Anne, Kız'a vurur. Kız küçülür.

Kız sessizleşir. Evde sessiz. Okulda sessiz. Sessiz pelte fare.

Kız radyo dinler. Kız müziği keşfeder. Kız'ın bambaşka bir dünyası olur.

Kız kulaklıkları takar. Dünya yok olur.

Kız çizer, çizer ve çizer. Dünya yok olur.

Kız bıçak bulur. Kız kendini küçültür, daha da küçültür. Dünya yok olur.

Kız kötü olmalı çünkü kız kendini kesiyor. Kötü kız. Dünya yok olur.

Kız, diğer kızla tanışır. Güzel Kız! Gezegenlerin tavanda hareket edişini izlerler.

Paris için para biriktirirler. Veya Londra. Veya İzlanda. Neresi olursa.

Kız bir oğlandan hoşlanır ama oğlan Güzel Kız'ı sever.

Güzel Kız, Kurt Çocuk'la tanışır. Çocuk, onu doldurur ama aynı zamanda da küçültür.

Güzel Kız sürekli meşgul.

Kız annesine vurur. Elleri havada uçuşur. Kız sokakta.

Kız, Güzel Kız'la kalır ama Kurt Çocuk uyuşturucu getirir.

Güzel Ebeveyn öfkeli. Güzel Kız yalan söylüyor ve uyuşturucular için Kız'ı suçluyor.

Kız sokakta. Kız eve gider.

Güzel Kız mesaj atar, *Yanlış bir şey var ve çok acıtıyor.*

Kız kulaklıkları takar. Kız telefonu yastığın altına koyar.

Güzel Kız çok fazla kanar.

Kız mahvolur, berbat hale gelir; kalbi kırılır ve suçluluk duyar.

Kız annenin burnunu kırar.

Kız sokakta.

Dünya yok olur.

BURADA KALIYORUM AMA NE KADAR BİLMİYORUM. Casper'la olan bireysel seanslarım durduruldu. Evrak işlerim ve taburcu olma tarihim ayarlanıyor. Annemle ve rehabilitasyon merkeziyle bir ayarlama yapmaya çalışırlarken bir yargıçtan gelen başka bir acil durum konaklama talebi daha var.

Casper bana karşı hâlâ nazik ama artık aramızda bir şey daha var; kalbimi acıtan bir mesafe. *Üzgünüm*'lerim tekrar başladı ama Casper sadece hüzünle başını sallıyor.

Vinnie her sabah dilini damağında şaklatarak alnımdaki dikişleri kontrol ediyor. Blue, bir korku filmi fısıltısıyla bana *Frankenstein* diyor. Gitmem gereken yerlere gidiyorum. Geceleri, çevrimiçi derslerimi yapıyormuş gibi davranıyorum. Barbero meşgulken veya kestiriyorken Mikey'ye mesaj atmaya çalıştım ama aldığım tek yanıt boş bir sohbet kutusu. Gece, yan binanın camları önünde gidip gelen, temizlik malzemeleriyle dolu arabalarını çekiştiren Somalili temizlikçileri izliyorum.

Gökyüzü şu an kartpostallardaki gibi, bulutlarda daha az yağmur var ve güneş her gün biraz daha kuvvetli. Pencereden, yüksek, gümüş rengi binaların arasından uzaklara bakarsam, üniversitenin sonsuz arazisini ve ondan ileride de Saint Paul'a yılankavi uzanan nehri görebilirim ve onun da ötesinde ise Tohum Evi, yine aç, kirli, incinmiş, kullanılmış olmak var; çünkü gidecek başka bir yerim yok.

*

Sasha patlamış mısır yapıyor. Vinnie teneke kutularda toz çeşniler getirdi: tereyağı, kırmızı biber, parmesan. Evde bir tepsi brownie yapmış ve Francie üzerlerine krema eklemesine yardım ediyor. Odadaki telefon çalmaya başlıyor. Televizyondaki kanalları tek tek geçiyorum, ta ki adımı duyana kadar. Vinnie telefonu bana doğru sallıyor.

Telefonun diğer ucundan gelen nefes sesini dinliyorum ve sonra tereddütle alo diyorum.

"Charlie, beni listeye eklemedin!" *Mikey.*

Telefonu neredeyse düşürüyordum. Sallanmasını önlemek için ahizeyi iki elimle tutuyorum.

"Geleceğimi söylemiştim! Beni ziyaretçi listesine falan koyman gerekiyordu. Burada sadece bir gün daha kalacağım. Bu geceki konser için geldim, sabah ayrılacağız..."

"Seni listeye eklemiştim!" Düşüncelerim çılgınca akıyor. Casper unuttu mu? Yoksa ayrılacağım için onu listeden çıkardılar mı? "Neredesin? Sana ihtiyacım var. Onlar..."

"Kapat, Charlie. Bir pencere var mı? Ön taraftaki park yerindeyim!"

Telefonu kapatıp pencereye koşuyorum ve yüzümü cama yaslıyorum. Gözüme turuncu bir şey çarpıyor. Park yerinde durmuş, elinde tuttuğu turuncu bir trafik konisini sallıyor. Beni görünce, koniyi elinden bırakıyor.

Mikey bir şekilde aynı görünüyor. Hazır ve biraz endişeli. Ve özgüvenli.

Hafif bir yağmur var, damlacıklar rastalarının üzerinde parıldıyor. Hâlâ küçük olmasına rağmen daha cüsseli görünüyor. *Ne oldu,* der gibi ellerini kaldırıyor.

Alnıma temas eden cam serin. Vinnie köşede Sasha ve Francie ile *Go Fish** oynuyor. Blue kanepede, kendi kendine mırıldanıyor.

Onu yağmurun altında, ağzı açık, yanakları kıpkırmızı bir halde izlerken yüzüm, gözyaşlarımla sırılsıklam oluyor.

Vinnie manalı bir şekilde, "*Charlie,*" diyor. Blue, kanepeden kalkıyor. Pencereye yanıma geliyor.

"Bir oğlan." Blue'nun nefesi camda buğulu bir daire oluşturuyor. "Gerçek, kanlı canlı bir oğlan."

Sasha ve Francie, kartlarını atıyorlar.

Ellis, beni evine ilk defa götürdüğünde dokuzuncu sınıfın güz dönemindeydik ve birbirimizi tanıyalı bir hafta olmuştu; evde, bir elindeki çizgi romanı okuyan ve diğer eline de tuzlu kraker dolduran yaşı bizden daha büyük bir oğlan bulduğunda hiç şaşırmadı. Çocuğun spor ayakkabılarının üzerine keçeli kalemle çizilmiş anarşizm sembolleri vardı. Kraker dolu ağzıyla, başını kaldırıp Ellis'e bakmış ve gülümsemişti. "Beni içeri annen aldı. Bu kim?"

Bir Black Flag** tişörtü giyiyordu. Kendimi engelleyemeden, "*Sinir krizi geçirmek üzereyim,*" demiştim.

Çizgi romanı elinden bırakmıştı. "*Başım gerçekten ağ-*

*Go Fish, iki ila altı kişi arasında, tek deste (52 kart) ile oynanan bir iskambil oyunu.

** Bir hardcore punk grubu. Burada grubun *Nervous Breakdown* şarkısının sözlerini karşılıklı söylüyorlar.

rıyor," diye cevaplamıştı. Işıl ışıl gözleriyle, beklemişti.

"*Buradan çıkış yolumu bulamazsam!*" diye bağırmıştım; barda duran Ellis'in yerinden sıçramasına sebep olarak. Bana bakmıştı.

Çocuk gülmüş ve, "*Delireceğim çünkü!*" diye bağırmıştı.

Ellis ailesinin mini barını altüst ederken şarkının kalanını birlikte söylemiştik. Biraz rahatsız olmuştu, belliydi. O tür müzikleri sevmezdi. Bauhaus ve Velvet Underground gibi gotik ve kasvetli şeylerden hoşlanıyordu. Okuldaki başka hiç kimse *Nervous Breakdown* şarkısının sözlerini ezbere söyleyemezdi, bundan emindim.

Ama endişelenmemeliydi. Mikey, onu her zaman daha fazla sevdi.

"Ah!" diyor Sasha ve Francie aynı anda, pencerenin önünde toplanırken.

Kazağımın kollarını sıvayıp kollarımı pencereye bastırıyorum. Ta oradan yaralarımı görebiliyor mu?

Mikey, elleriyle yüzünü kapatıyor. O hareketi hatırlıyorum. Ellis'le, onu bunaltan şeyler yaptığımızda bu hareketi çok yapardı. "*Çocuklar,*" derdi bezgin bir şekilde. "Durun artık."

Vinnie, Blue'nun yanında durup inliyor. "Lanet olsun."

"Kızlar," diye homurdanıyor. "Lanet kızlar ve oğlanlar." Cama sertçe vurarak, Sasha'nın yerinden sıçramasına sebep oluyor.

"Git!" Camdan Mikey'ye bağırıyor. Kendi kendine,

"Birilerini aramama sebep olma, oğlum," diye mırıldanıyor.

Bana dönüyor. "Sen! Lanet kollarını indir."

"Aynı o filmdeki gibi!" diye haykırıyor Francie. Mikey'nin ellerini yüzünden çekmesini bekliyorum. Yağmurun altında sırılsıklam olan tişörtü tenine yapışmaya başlıyor.

Sasha ağlamaya başlıyor. "Kimse beni görmeye gelmiyor," diye feryat ediyor. Vinnie çağrı cihazının tuşlarına basarken tekrar, *Lanet olsun,* diye mırıldanıyor. Blue'nun parmakları omzumda.

"Lanet sesini kes." Francie telaşlanıyor. "*Bana da* kimse gelmiyor." Tırnaklarıyla çenesini kazıyıp minik kan beneklerinin çıkmasına sebep oluyor.

Blue sessizce, "Bak," diyor.

Mikey postacı türü sırt çantasını açıyor ve dizlerinin üzerine bastırdığı deftere, bir keçeli kalemle hızlı hızlı bir şeyler karalıyor. Havaya kaldırıyor. Gözlerimi kısarak yağmur damlacıklarının arasından, camdan dışarı bakıyorum.

SAKIN.

Kâğıdı yere düşürüyor. Spor ayakkabısının yanında, ıslak zeminin üzerinde çırpınıp dümdüz oluyor. Defterden bir yaprak daha koparıyor.

AMA SAKIN.

Hemşire Vinnie çağrı cihazını pencereye vururken Sasha'nın feryadı büyümeye devam ediyor.

Francie ona, "*Kes* sesini," diyor. Onu çimdikliyor

ama bu feryadını daha da artırıyor.

"Burada bir sorunumuz var." Vinnie telefonda.

Mikey diğer kâğıt parçasıyla uğraşıyor; defterin dişlerine takılmış. İki hastane hizmetlisi park yerinde sallana sallana yürüyor... Mikey'ye bağırıyorlar; başını hızla kaldırıyor ve aynı anda kâğıt kopuyor rüzgâra kapılıp gidiyor. Arkasından koşarken, bir su birikintisine basıp yere yıkılıyor. Blue nefesini yutuyor. Birbirimize bakıyoruz. Gözleri parlıyor.

"Mükemmel," diye fısıldıyor. "Kesinlikle olağanüstü." Camın üzerinden, parmaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor.

Blue, "Bu *tam* bir bağlılık, Sessiz Sue. Bunu biliyorsun, değil mi?" diyor.

Yapılı kolları ve kısa kesilmiş saçlarıyla adamlar, aslında hafta sonu çalışan üniversiteli genç oğlanlar, ellerini Mikey'nin kollarının altına geçirip onu havaya kaldırıyorlar. Onlarla mücadele ediyor, spor ayakkabılarının tabanları suların içinde kayıyor. Gözlerinden utanç dolu, erkek gözyaşları akıyor. Onu yere bırakıyorlar, yüz ifadeleri kızgınken, meraklı bir hal alıyor. Çılgın rastaları ve ikinci el dükkânından alınmış giysileriyle onu, kör edici beyaz üniformalarından taşan iki tane görevlinin yanında öyle küçücük kalmış bir halde görmek çok tuhaf. Hepsi neredeyse aynı yaştalar; hepsi ışık yılı uzaktalar.

"Sizi pislikler," diye bağırıyor Hemşire Vinnie. "Sizi lanet pislikler. Yapmayın, yapmasına sakın izin

vermeyin!"

Görevliler, dördüncü kat penceresinin arkasında öfkeden kuduran Vinnie'ye omuz silkiyor.

Mikey sırılsıklam kâğıdı havaya kaldırıyor.

ÖLME.

Sakın ama sakın ölme. Keçeli kalemin mürekkebi yağmurda kanayıp gidiyor.

Sasha başını cama vuruyor. Vinnie onu çekip uzaklaştırıyor ve cesaret edebildiği kadar yakınına yaklaşarak hafifçe kollarını sıvazlıyor. Herkesi sarmalayan, kurallara dikkat etmeyen Hemşire Ava odaya geliyor ve Francie'nin ona yaslanmasına izin veriyor; boğuk boğuk ağlarken, gözyaşları beyaz gömleğine akıyor. Üniversiteli çocuklar, yağmur sularını çıplak kollarından silkeleyip çenelerini Mikey'ye doğru çevirirken Blue'yla birlikte onları izliyoruz. Onların yanında yeniden on yedi yaşında görünüyor. Ama artık yirmi bir yaşında ve beni görmek için bunca yol geldi. Camı kırarak fırlayıp park yerine koşmak ve ona sarılmak istiyorum. *Tam bir bağlılık,* dedi Blue. Artık sadece ikimiz kaldığına göre, belki Mikey şimdi beni sever.

Bedenim umutla kabarıyor.

Yüzünü siliyor, ıslak not defterini postacı çantasına geri koyuyor. Elini kaldırıyor.

Hoşça kal.

Onu hafifçe arkasından ittiriyorlar. İtilip kakılarak ıslak kaldırıma ulaşıyor ve gözden kayboluyor.

HER ŞEY HIZLI GELİŞİYOR. BİLGİSAYARIMA BAKIYORUM. Hiçbir iş yapmaya niyetim olmamasına rağmen çevrimiçi ders sayfasını açıyorum. Yarın sabah ayrılıyorum, annemle eve gidiyorum. Rehabilitasyon merkezinde, haftalarca boş yatak olmayacak.

Mikey ile Black Flag şarkısını söyledikten sonra Ellis dudaklarını büzmüştü. Bize arkasını dönmüş ve pikaba bir plak koymuştu. Benim gibi, bir pikabı ve bir sürü plağı vardı; diğer çocuklar gibi CD'lerle ya da tıka basa dolu iPod'larla uğraşmıyordu. Duvara asılmış çerçeveli *blues* albümleri ve büyük Velvet Underground ile The Doors posterleri vardı. Ahşap kaplamanın yanına yaslanmış kirli, lekeli bir süet kanepe; sahte tuğla kaplamalı barın üç bar sandalyesi ve uğultulu bir buzdolabı vardı. Bodrum katının tavanı alçaktı; hava nemli ve küf kokuluydu. Bu dar ama rahat yeri seviyordum. Karanlık, her yerde dergiler ve dolu kül tablaları olan annemin dairesinin aksine yumuşak bir havası vardı. Ellis, barın üzerine üç kutu bira koymuştu.

Neden benimle arkadaş olmayı seçtiğini anlamıyordum: gelişigüzel kesilmiş kırmızı saçlarımla, ajurlu hırkalarım ve Ellis'in henüz öğrenmediği bazı şeyleri saklayan yırtık kotumla ben. Okulun sınırlarında yürümeye, dolabıma karalanan çirkin sözleri umursama-

maya, tuvalette itilip kakılırken dişlerimi sıkmaya alışkındım ama o, kadife elbisesi, çizgili çorapları, Frankenstein botları ve beyaz pudralı, koyu mor rujuyla, bu inanılmaz yaratık bir şekilde beni buldu. Büyük oğlanın, Ellis'i seyretmesini izlemiştim. Yüzünde hem ilgimi çeken hem de beni hayal kırıklığına uğratan bir keskinlik vardı.

Ellis birasından kocaman bir yudum almış, ağzını silmiş ve başını sallamıştı; simsiyah saçları beyaz yanaklarına dokunarak sallanmıştı. "Mikey sokağın aşağısında yaşıyor ama liberal bir sözleşmeli okula gidiyor."

Beynimi bastıran ve kalbimden fırlayan müzikleri tercih etmeme rağmen The Smiths'in canlı ritmi, karşı koyamadığım o zeki ve enerjik ses, açılış dizesine girmişti:

Kuzey'den ayrıldım
güneye yolculuk ettim...

Daha büyük olan oğlan, Mikey ayağa kalkmış ve çizgi romanı kenara fırlatıp Ellis'in ellerini tutmuştu. Aşağı yukarı yaylanarak hep bir ağızdan söylemeye başlamışlardı:

minik bir ev buldum
ve hissettiklerime karşı koyamıyorum...

Ellis ve Mikey, ellerini bana uzatmıştı; Ellis'in yüzü

kızarmış ve sersemlemiş gibi görünüyordu.

O öğleden sonra evine doğru giderken şunu söylemişti: "Şu aptal günü atlatabilmemi sağlayan şey, sonunda eve gidip dağıtabileceğimi bilmem."

Bira, midemde sıcak bir his yaratarak dolanıp duruyor, pop müzik derimi delip geçiyordu. Bodrum, eski ahşap kaplama, bayat patlamış mısır ve kirli, pembe, kaba tüylü halı gibi kokuyordu. Yıllarca, kimse beni istemedi. Yıllarca itilip kakıldım ve dalga konusu oldum ve şimdi, şimdi beni seçen iki güzel insanım vardı. *Beni seçen.*

Beni içeri çekmelerine izin vermiştim.

Bilgisayarın karşısında, aklımı boşaltmak için başımı sallıyorum. Lanet olsun. Şu an, bu noktada bana ne yapabilirler ki? Barbero'ya bakıyorum ve o, omzunu silkip iPod'una geri dönüyor. Jen S. gittiğinden beri eskisi gibi değil. E-postaya giriyorum ve sohbet kutusunu açıyorum, kalbim hızla çarpıyor. *Lütfen orada ol, lütfen.*

Minik bir bip sesi ve Mikey yazıyor:

Üzgünüm, hastanede kendimi kaybettim. Sonun E. gibi olsun istemiyorum. Yarın üç haftalık bir konser için gidiyorum. Seni tekrar hastaneden aramaya çalışacağım.

Annemin Edgecumbe'daki rutubetli dairesi; kırık dış kaplamaları olan meyilli bir evin ikinci katıydı ve balkonda, sigara izmaritleri ve tırnaklarla dolu bir te-

neke vardı. Başka bir seçeneğim yok. Şansımı denemem gerek.

Mikey, yazıyorum. *Lütfen beni kurtar.*

RÜYAMDA, SÜRÜ HALİNDE HIZLA ÜZERİME DOĞRU uçan ve giysilerimi ısıran sinekler gördüm. Sinekler, dışarıda yaşayan insanların kâbusudur. Sizi rahatsız ederler, kokunuza gelirler, sizden beslenirler, sizi hasta ederler. Kör bir şekilde etrafa vurarak uyanıyorum ve birinin, "Dur," dediğini duyuyorum.

Blue, yatağımın yanına çömelmiş, savurmakta olduğum kollarımı kontrol etmeye çalışıyor. Saçları yüzüne düşüyor. "Dinle. Sana bir şey söylemem gerek."

Bana, "Bir kere babamdan kaçtım. Onca yer dururken Indiana'ya gittim. Lanet Indiana'ya," diyor.

Kokainden kafayı yediğini ve bir markette çalıştığını söylüyor. *Tüm bedenim titriyordu, sanki tek düşündüğüm şey oradan çıkmak, boktan daireme geri dönmek ve kendimi kesmekti. Bunu yaptıktan sonra ne kadar iyi hissedeceğimi ve bu boktan işi nasıl unutabileceğimi düşünüyordum.*

Tüm mısır gevreği kutularını düzenli ve fiyat etiketli bir şekilde raflara dizmek için hızlı, daha hızlı çalışmış. Mor iş önlüğüyle terini silerken, kahkahalar duymaya başlamış.

"Sanki marketin kendisi bana gülüyor gibiydi. Mısır gevreği kutuları, etiketleme makinesi, lanet yükleme arabası, ışıklar... Marketteki şeyler benim aptallığıma gülüyordu. Sanki artık, *cansız* objeler bile ne kadar boktan bir pislik olduğumu biliyorlarmış gibi." Yüzü

biraz lekelenmiş. Gözleri ıslak. "Ve o an, tam da o an eve gidip kendimi öldüreceğimi anladım. Ve. İşte. Buradayım."

Diğer yataktan Louisa'nın nefes alışverişini duyabiliyorum. Uyanık, dinliyor.

Blue o nemli gözlerini bana dikiyor ve derin bir nefes alıyor. "Hikâyeden çıkan ders şu Charlie: Mısır gevreğinin seni tüketmesine izin verme. O sadece lanet bir mısır gevreği kutusu ama izin verirsen seni canlı canlı yer."

CASPER, "SENİ BAKIM KUTUNLA BIRAKMAK, BENİ RAHATsız ediyor. Boş olmasına rağmen," diyor.

Yatağın kenarında oturuyorum. İçinde boş bakım kutumun olduğu sırt çantam, ayaklarımın yanında duruyor. Louisa bana, kurukafa ve gül çıkartmalarıyla kapladığı kare, eski model valizini verdi. Omzunu silkmişti. "Burası zaten bir süreliğine benim son durağım."

Gülümsemesi zorakiydi ve beni endişelendirdi ama hafifçe elini sallayıp saçlarının uçlarını okşadı. Bir adım attı ve yanağıma tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. "Keşke daha fazla kalsaydın. Sana anlatacak çok şeyim vardı. Anlayacağını biliyorum," diye fısıldadı.

Her şeyi bana geri verdiler. Hepsi de valizin içinde: şipşak kameram, çoraplarım, kömür poşetim. Bayan Joni bana yeni, çok güzel bir çizim defteri de verdi, büyük olasılıkla kendi parasıyla aldı ve bundan dolayı suçluluk duydum.

Casper karşımda, Dinlenme odasından aldığı katlanan bir sandalyede oturuyor. Doktorların, hastaların yataklarına oturmaları yasak.

Gri-mavi gözleri çok hoş. Ona yaptıklarım için hâlâ kötü hissediyorum.

Ellerini kaldırıyor ve havada siluetimi takip ediyor. Parmakları çizmelerime ulaştığında şunları söylüyor:

"Kendine, tamamen sen sahipsin. Her bir parçasına." Duraklıyor. "Neler olacağını anlıyorsun, değil mi?"

Sert bir şekilde yutkunuyorum. "Annemin yanına dönüyorum."

Casper bana, üzerinde rehabilitasyon merkezinin, bir destek grubunun, bir yardım hattının numaralarının ve kendi e-posta adresinin yazdığı bir kâğıt parçası verdi. Bu kâğıt da sırt çantamın içinde.

"Uyuşturucu yok, içki yok, sessizlik yok. Eski alışkanlıklarından uzak durmak için epey çalışman lazım, Charlotte. Bize acı vereceklerini bilsek de eski şeyler, eski alışkanlıklar rahattır. Bilinmeze gidiyorsun."

Sırt çantamı kucağıma alıyorum ve sıkıca sarılıyorum... Casper'a bakamıyorum. Sırt çantası kumaşının kaygan kalitesine konsantre oluyorum. *Anneanneanneanne.*

Casper, "Güzelmiş," diyor ve bana gülümsüyor. Hiçbir şey söylemiyorum.

Tekrar deniyor. "Çiftçilere benziyorsun, Charlotte. Kaçık, kel bir çiftçiye."

Mikey'nin kız kardeşinin tulumlarına, The Dead tişörtüne, pasaklı denizci montuna bakıyorum, annesi hepsini kutuya koymuş. Parmaklarımı botlarımın içinde kıpırdatıyorum. Botlarımı, onların ağır ve belirgin hissini özledim. Vinnie bana getirdiği zaman, uzun süre onlara sarıldım.

Kapısı kapalı Dinlenme odasının önünden geçerken hiçbir şey söylemiyoruz. İçeride mırıldandıklarını duyabiliyorum. Jen'de olduğu gibi, bana veda etmeleri

yasak. Asansör inerken, midemdeki alev kocaman bir top haline geliyor. Sözcüklerim yine yavaş yavaş yok olmaya başlıyor. Kapılar kayarak açılıyor.

Masanın önünde, bir kâğıt ve bir zarf tutuyor. Baştan aşağı gri: gri fermuarlı ceket, bir dizi delik olan gri kot, gri spor ayakkabılar, gri örgü şapka...

Annemdeki tek renkli şey, saçları.

Gevşek bir atkuyruğu yaptığı koyu kırmızı saçları hâlâ ateş gibi.

Kuş yuvası haline gelen siyaha boyanmış sokak saçlarımı kestiğimden beri uzayan kendi koyu sarı saçlarım, Mikey'nin kız kardeşinin kırmızı yün beresinin altında.

Annem gülümsemiyor ama zaten gülümsemesini beklemiyorum. Ama sadece bir saniyeliğine, gözlerinden bir şeylerin, *bir şey* dalgasının geçtiğini görüyorum.

Sonra da yok oluyor.

Ceplerimin içinde ellerim titriyor. Onları olabildiğince sıkı birer yumruk yapıyorum. Onu neredeyse bir yıldır görmüyorum.

Casper ciddi, uzun adımlarla annemin yanında gidiyor. "Geldiğin için teşekkürler, Misty." Arkasına bakıyor ve oraya yaklaşmamı işaret ediyor. "Charlie, zamanı geldi."

Yakınlaştıkça varlığımı daha az hissediyorum. Yine kendimden uzaklaşıyorum, Casper'ın dediği gibi *kopuyorum.* Keşke annem gülümsese veya bana dokunsa.

Sadece bir dakika bana bakıyor ve sonra Casper'a dö-

nüyor. "Nihayet seninle tanışmak güzel. Her şey için teşekkürler. Yani Charlotte konusunda."

"Rica ederim. Charlie, kendine iyi bak."

Casper gülümsemiyor, surat asmıyor, sadece bana bakıp koluma dokunuyor ve sonra da hafifçe sırtıma dokunup asansöre doğru ilerliyor.

Annem hastanenin kapısına doğru ilerlemeye başlıyor, atkuyruğu bağlanmış saçı ceketine vuruyor. Arkasına bakmadan, "Geliyor musun?" diyor.

Dışarıda, gökyüzü pofuduk bulutlardan oluşan bir yorgan gibi. Annemin ucuz spor ayakkabıları kaldırımın üzerinde gıcırdıyor. "Şu an bir arabam yok," diyor, bir sigara yakıp yürümeye devam ederken. Hastaneye nasıl geldiğini merak ediyorum, belki biri bırakmıştır. Otobüsten nefret eder.

Dışarısı sıcak, burnunun ucu parlıyor. Denizci montunun biraz fazla sıcak geleceğini tahmin edebiliyorum. Köşeye geldiğimizde arkaya ve yukarı bakıyorum, dördüncü katın penceresinde bir araya toplaşmış oyuncak bebekler gibi beni izlediklerini görüyorum. Blue ellerini pencereye yaslamış.

Annem köşeyi dönüyor.

Ona yetişebilmem için koşmam gerek. Casper'la prova ettiğimiz şeyi söylemeye yelteniyorum. İnandırıcı olmaya çalışıyorum çünkü alternatifin ne olduğunu biliyorum. "Kurallara uyacağım, anne. Nasıl istersen. Bir iş falan bulacağım, tamam mı?"

O kadar ani duruyor ki omzuna çarpıyorum. Artık

neredeyse onun kadar uzunum ama pek bir şey fark etmiyor. İkimiz de ufak tefeğiz.

Bir zarf uzatıyor. "Burada senin evrakların var, otobüs bileti, doğum belgesi gibi saçmalıklar."

Anlamıyorum. "Ne?"

Zarfı almıyorum, bu yüzden elimi tutuyor ve parmaklarımı kenarlarına kapatıyor. "Ben bu kadarını yapabiliyorum, Charlotte. İhtiyacın olan her şey burada var, tamam mı?"

"Ben... Ben eve geleceğimi düşünmüştüm. Seninle."

Sigarasını içerken, ellerinin ne kadar kuru ve ne kadar çatlamış olduğunu görüyorum. Sigarasından son bir nefes alıyor ve onu spor ayakkabılarının altında eziyor.

Burun kemerindeki hafif çıkıntıya çaktırmadan bakıyorum. Tavayla kırdığım burun. Arabaların caddeden geçişini izlerken dudakları titriyor. Bana bakmayacak, ben de ona uzun süre bakamam.

Aramızda çok büyük kırıklıklar var. Gözlerim bulanıklaşıyor.

"Dün gece geç saatlerde arkadaşın Mike uğradı. Bende ya da saçma bir ergen rehabilitasyon merkezinde yapamazsın, bunu hepimiz biliyoruz. Bu sen değilsin, Charlotte. Sen *nesin* bilmiyorum ama *o* ben değilim ve herhangi bir rehabilitasyon evinin de *o* olmadığından eminim. Mike'ın annesi sana Arizona'ya bir otobüs bileti almış. Orada, onun dairesinde kalacaksın. Sana yardım edeceğini söylüyor."

Bir sigara daha almak için elini cebine daldırıyor.

"Sana bir mektup bıraktı. Turnesinden dönünceye kadar biraz yalnız kalacaksın. Sanırım bir grupta çalıyor. Mike iyi bir çocuk, Charlotte. İşleri berbat etmemeye çalış."

Yani, Mikey mesajımı aldıktan sonra harekete geçmiş aslında. Annemle yaşamayacağım. Lanet bir otobüse biniyorum. Lanet bir çöle gidiyorum. Lanet Frank'ten, kahrolası nehirden ve tüm bunlardan çok ama çok uzağa.

O kadar mutluyum, o kadar korkuyorum ve kafam o kadar karışık ki ne yapacağımı bilmiyorum.

Yavaşça, ellerim titreyerek zarfı açıyorum ve otobüs biletini, eski kimliğimi, doğum belgemi buluyorum. Katlanmış bir mektup var, Mikey'den olmalı ve kalbimi yerinden oynatan bir şey daha var.

Kâğıda sarılmış, lastikli bir deste para. Ne olduğunu yavaş yavaş anlamaya çalışırken paraya bakakalıyorum. "Nasıl... Bunu nasıl aldın?"

Annem sigarasından uzun bir fırt alıyor. "Eleanor'un annesi kısa bir süre önce ayarladı. Evi satıp batıya taşınıyorlar. Ona daha yakın olmak için. Biliyorsun, o Idaho'da."

Paris, Londra, İzlanda. Herhangi bir yer. Ellis'le insanların çimlerini biçerdik, Sherburne'de Bayan Hampl'ın garajını temizlemesine yardım etmiştik. Çok zordu ve epey zaman almıştı. Bir tür yazardı, yeni kupürler ve eski dergilerle dolu çeşit çeşit klasörü vardı. Para kazanmak için her şeyi denemiştik.

"Judy, senin alman gerektiğini düşündü."

Montumun cebine koyuyorum ve çabucak gözlerimi siliyorum. Ağladığımı görmesini istemiyorum.

Boğazımda bir şeyler takılıyor *-üzgünümüzgünümüzgünümüzgünümSeniözledim-* ama orada saklı ve sessiz kalıyorlar. Annem, "Şimdi gitmem gerek, Charlotte. Bir yere yetişmem gerek," diyor.

Yürümeye başlıyor ama aniden dönüp kollarını nefes alamayacağım ve pofuduk bulutların etrafında kırımızı halkalar görmeme sebep olacak kadar sert bir şekilde bana doluyor ve dudaklarını kulağıma bastırıyor.

"Bu lanet durumun kalbimi parçalamadığını sanma," diye fısıldıyor.

Sonra gidiyor; orada, Riverside ile 22. Sokak'ın köşesinde öylece dururken vücudum giderek daha da soğuyor ve dünyanın boşluğu aynı anda çok büyük ama bir kadar da küçük geliyor. Greyhound Terminali yürüme mesafesinde değil. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum.

Bilete bakıyorum. Kalkış: Minneapolis, Minnesota. Varış: Tucson, Arizona. Geri kalanına göz gezdiriyorum, duracağım şehirlerin isimleri gözlerimin önünden bulanık bir şekilde geçip gidiyor. Çöl. Mikey'den beni kurtarmasını istediğimde bir süre hiçbir şey söylememiş ve en sonunda, "Hallediyorum," diye yazıp çıkmıştı.

Çöle gidiyorum. Daha önce hayatımda hiçbir yere gitmemişken Mikey'yle olmak için tek başıma bir oto-

büse bineceğim ve kim bilir kaç tane eyaletten geçeceğim. Otobüs terminaline nasıl gideceğim ki? Saat kaç? Hastaneye doğru bakıyorum ve geri gitmeyi düşünüyorum ama sonra gidemeyeceğimi anlıyorum. Annemle gittiğimi düşünüyorlar. Oraya varınca ne yapacağım? Mikey ne zaman dönecek? Orada ne kadar yalnız kalacağım?

Her şey çok hızlı hareket ediyor ve nefes alamıyorum. Denizci montunun içi fazla sıcak.

"Gideceğin yere götüreyim mi, sert kız?"

Dönüyorum ve yanımda duran, hastane logolu beyaz minibüsü görüyorum. Vinnie, sigarasını pencereden dışarı fırlatıyor. "Atla."

Arabaya bindiğimde, "Bildiğim tek şey, şu an alışveriş merkezinden günlük izinlerindeki bir grup anoreksik kızı almaya gittiğim, anlaşıldı mı? Bir ufaklığı yasal koruyucusundan uzağa, açıklanmayan bir yere götürmüyorum," diyor. Minibüsü çalıştırıyor. "Kemerini bağla! Bu hurdanın içinde ölü kızlar istemiyorum. Nereye gidiyoruz?"

Ona gideceğimiz yeri söylüyorum. Greyhound Terminali'ne varıncaya kadar hiçbir şey konuşmuyoruz. İçeride, etrafı valizler ve kutular, kesekâğıtları ve plastik torbalarla çevrili birkaç insan var. Siyah ceketinin cebini karıştırıyor ve elime birkaç banknot tutuşturuyor.

"Seni bir daha asla burada görmek istemiyorum, Charlie kız."

Gözlerim dolarken başımı sallıyorum.

"Kırılmış olan her şey ve herkes onarılabilir. Ben öyle düşünüyorum." Otobüs terminaline bakıyor. "Şimdi oraya git arkadaşım ve o otobüse bindiğinde arkaya değil, lanet öne otur. Arka taraf kötüdür. Uzak dur. Kimseden sigara alma, otomat dışından hiçbir içecek içme. Sen böyle kal. Sıkı." Kollarını kendisine sarıyor. "Ve gittiğin yere vardığında, sonsuza kadar güneş ışığı ve güneşli günler olacak, tamam mı? Nasıl bildiğimi sorma ama biliyorum işte. Siz kızlar hakkındaki şeyleri bilirim ben. Şimdi, git." Bana doğru uzanıp sarsarak kapıyı açıyor.

Çilekli puro ve ılık süt gibi kokuyor, hem sokak hem de ev gibi.

Uzun bir süre karşılaşacağım son kibar şey olacağı ihtimaline karşı kokusunu derin derin içime çekiyorum ve sonra minibüsten inip Louisa'nın valizi ile sırt çantamı arkamdan sürüklüyorum.

İKİ

Bu müthiş yerde her şeyi yapabiliriz
Yeter ki seni takip etmeme izin ver
"Baby Let Me Follow You Down"
Bob Dylan

OTOBÜS, KEDER VE BEKLEMİŞ HAVA DOLU, DEV BİR canavar. Her bir şehirde, tuvalete gitmemiz için 20 dakika, iki veya üç saat boyunca duruyor, süresi fark etmiyor, her şey aynı: bir restoran, bir bakkal, pis tuvaletler, pis sokaklar. Vinnie'nin verdiği parayı ceplerimin derinliklerine saklıyorum ve sadece çikolata, soda, tuzlu patates cipsi ve bir kere de son kullanma tarihi geçmiş bir yumurtalı sandviç için kullanıyorum. Ağzımdaki çikolata tadı bir mutluluk patlaması gibi.

Otobüste yanıma oturan insanlarla konuşmam. Sigara ve kir kokularıyla binip bir sonraki durakta inerler. Otobüs gece yarısı Kansas'ta, mayıs ayı ortasında Noel'in hâlâ devam ettiği bir kasabada bozuluyor: karanlık dükkânların kapılarında solmuş Noel çelenkleri, bir benzin istasyonunun penceresinde parlayan kocaman ışıklar. Hepimiz otobüsten inip kapısına tahtalar çakılmış bir restoranın önünde tuhaf tuhaf dururken yanımdaki kadın çenesini ceketinin kalın, sahte kürküne sokuyor ve *Mutlu Noeller,* diye mırıldanıyor. Şoför volta atıp yardımın gelmesini beklerken otobüsün arkasındaki adamlar kâğıt oyunlarına dışarıda devam ediyor. Herkesten uzağa oturuyorum ve hâlâ denizci montu yüzünden kendimi sıcak hisse-

diyorum. Biletimde, Arizona'ya ulaşıncaya kadar altı eyalet geçeceğimiz ve bunun bir gün, yirmi bir saat ve kırk beş dakika süreceği yazıyor. Şoför, yeni bir otobüsün ne zaman geleceğini bilmediğini söylüyor.

Tuvaletlerde ağlıyorum; Ellis'le kazandığımız paraya bakarken sıcacık gözyaşlarım yüzümden akıp denizci montuma düşüyor. Nihayet bir yere gidiyorum, belki de daha iyi bir yer ama o benimle değil ve bu canımı çok yakıyor. *Her şey* yine canımı yakıyor; korkunç tenimin üzerinde keskin ve korkunç bir his. Sadece Mikey'yi ve tekrar onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını düşünmeye çalışıyorum, belki de bu defa arkadaştan biraz daha fazlası olur.

Gecenin bir yarısı Arizona'ya varıyoruz. Şoförün ani ve neşeli, *Tuuuuc-soooon,* diye bağırışı otobüsü dolduruyor ve uyuyan birkaç kişiyi yerinden sıçratıyor. Otobüsten inip sıcak ve kasvetli havaya çıkan bir dizi uykulu insanın arasına katılıyorum.

Birkaç yolcuyu karşılayan insanlar var ve onların birbirlerine sarılmasını, öpüşmelerini ve arabalarına veya kaldırıma doğru yavaş yavaş yürümelerini izliyorum. Yalnızlığımı biraz olsun hafifletmek için, Mikey'den gelen zarfı çıkarıyorum.

Kendime artık kurtulduğumu, bütün bunların gerçekten olduğunu hatırlatmak için mektubu otobüste üst üste birçok kez okumuştum.

Charlie!

Her şey iyi olacak, söz veriyorum. Üzgünüm, bir süre geri dönmeyeceğim, bu yüzden kendi başına olacaksın. Endişelenme, ev sahibim iyi birisi; bir ressam ve geleceğini biliyor. İsmi Ariel ve bir şeye ihtiyacın olursa ona söyle. Annen, sana biraz para vereceğini söyledi, böylelikle yemek konusunda sorun yaşamazsın. Aşağıda evimin adresi ve alışverişleri nereden yapabileceğini bilmen için bir harita var. CHARLIE, seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Mike

Kalbimin çarpıntısını durdurmak için, Mikey'nin kokusu sinmiştir diye defterden koparılmış kâğıdı kaldırıp kokluyorum ama yok. Casper'ı düşünerek, kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin nefesler alıyorum. O gelinceye kadar bunu yapabilirim, yapabileceğimi biliyorum.

Nerede olduğumu ve nereye gitmem gerektiğini kestirmekte zorlanarak haritaya bakıyorum, Mikey'nin okları ve çizgilerinin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. Sokaklar boş ama başımı dik tutuyorum.

Evan her zaman, göremediklerinden değil, tam da önünde olanlardan korkman gerektiğini söylerdi.

Bir altgeçitten geçerken dişlerimi sıkıyorum ve o *geceyi* düşünmemeye çalışıyorum. Louisa'nın valizinin sapı avucuma batıyor ve denizci montu bu hava için biraz fazla kalın. Terliyorum ama durup çıkarmak istemiyorum. Pek çok küçük bar ve dükkânın önünden

geçiyorum. Burada gökyüzü, üzerine beyaz yıldızlar dikilmiş kalın, koyu renk bir kumaş gibi... Uzanıp dokunabilmeyi isterdim.

Mikey'nin notu üç sayfa kadar:

Balıçesinde bir sürü KOCAMAN gümüş kuş olan bir ev göreceksin. 604 E. 9. Sokak. Pie Allen Mahallesi'nde oturuyor. Benimki arka taraftaki mor konukevi. Sarı bisikleti kullan. Ariel, onu sana bıraktı. Kapının anahtarı sarı saksının altında.

Bana pek kuş gibi gelmiyorlar ama asi kanatlarıyla gecenin içinde parlıyorlar. Küçük konukevi arkada. Anahtarı saksının altında buluyorum. Yeni görünümlü, söğüt bir sepeti olan sarı bir bisiklet, çamaşır ipi direğine kilitli duruyor. Kapının kilidini açıyorum, duvardaki elektrik düğmesine dokunuyorum ve aniden parlayan ışıkla birlikte gözlerimi kırpıştırıyorum. İçerdeki duvarlar da mora boyanmış.

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ev sahibi evde mi? Beni duydu mu?

Burada *vızıldayan ışıklar* yok. Sonsuz uzanan bej rengi halı yok. Ağlayan kızlar yok. Gizli oda yok.

Yalnızım. Aylar sonra ilk kez bir başımayım. Evan yok, Dump yok, Casper yok, hatta sinir bozucu Isis bile yok. O dakika, bedenime panik dolu iğneler saplanıyor: Mikey gelene kadar bana bir şey olursa, kimin haberi olacak? Kimin *umurunda* olacak? O an, birden

o zamanlara geri dönüyorum: Evan ve Dump beni bulmadan önce sokaklarda geçirdiğim o korkunç günlere, her gün kalbimin sertçe attığı, karanlığın geçmesini beklerken her sesle sıçradığım, saklanmak için güvenli bir yer aramaya çalıştığım yıllar boyu süren gecelerin olduğu zamana.

Yalnız olmak vardır, bir de yapayalnız olmak vardır. İkisi kesinlikle aynı şey değil.

Nefes al, Charlie. Aynı Casper'ın dediği gibi nefes al. Parmaklarımı kışlık montun altına sokup baldırlarımı çimdikliyorum ki acı beni kendime getirsin. Panik duygusu yavaş yavaş kayboluyor.

Midem sesli bir şekilde gurulduyor. Artık dikkatimi yöneltebileceğim başka bir şey olduğu için memnun şekilde köşeye sıkıştırılmış mini buzdolabını keşfe yöneliyorum. Birkaç şişe su ve pörsümüş muzlar var. Muzlardan birini ağzıma atıp hızlıca bir şişe su içiyorum. Küçük karton kutunun içinde iki parça pizza var. O kadar sert ve bayat ki ağzıma attığımda kırılıyor ama umurumda değil; kurt gibi açım. Yavaşça vücudumdaki panik yerini yorgunluğa bırakıyor.

Mahalle sakin. Saat kaç? Köşede büyük bir sandık var ve onu her ihtimale karşı kapının önüne yaslıyorum. Tüm bedenim otobüs yolculuğundan dolayı ağrıyor ve bacaklarım güçsüz. Işığı kapatıyorum. Vücudumun terle kaplı olmasına rağmen denizci montunu çıkarmıyorum. Şu an onu çıkarmak korunmasız hissettirir. Koruyucu bir zırha ihtiyacım var, ne olur ne olmaz.

Yerdeki şilteye, *Mikey*'nin şiltesine yerleşiyorum. İçimden bir şeylerin çıkıp etrafımdaki sessizlikte kaybolduğunu hissedebiliyorum. Bir koridorda yaşayan birkaç kızın hüznünü dinlemiyorum. Lanet Frank uzakta, çok uzakta, elleri beni burada bulamaz. Sırt çantamda biraz para var. Vücudum giderek hafifleşiyor.

Aylarca savaştıktan sonra nihayet, uykunun beni, denizci montunun ve şiltenin derinlerine çektiğini hissedebiliyorum. Yüzümü yastığa gömüyorum ve Mikey'nin kokusunu nihayet orada buluyorum; tarçın benzeri bir koku. Tekrar tekrar, derin nefeslerle içime çekiyorum ve tüm boşluklarımı doldurup beni uyutmasına izin veriyorum.

Uyandığımda, konukevindeki pencereden içeri güneş ışığı süzülüyor. Sersem gibi etrafıma bakınıyorum ve nemli montu üstümden sıyırıyorum. Otobüste geçen neredeyse iki günden sonra, kendi kokumu alabiliyorum.

Mikey'nin konukevinin, aslında yeniden düzenlenmiş rezil bir garaj olduğunu fark etmem bir dakikamı alıyor. Bir duvarda, arka sokağa bakan iki tane eski garaj kapısı var ama birbirine beceriksizce lehimlenmişler ve kare pencereler de mavi tül perdelerle kaplanmış. Mutfak, eski metal bir dolabın üstüne kurulu tezgâh ve evyeden ibaret.

Bir tavan vantilatörü ve duvarlardan birine yerleştirilmiş bir havalandırma var. Zemin betonarme ve ban-

yoda eski gömme bir dolabın içinde klozet ve plastik askılı bir duş var.

Yataktan çıkıp banyoya yöneliyorum. İşedikten sonra duşu açıyorum. Aniden açılınca su, zayıf bir şekilde sızıyor. Duşu kapatıyorum. Henüz buna hazır değilim. Vücuduma bakıp yeni hasarı görmeye hazır değilim. Yaralarıma dokunmak, onları çok daha gerçekçi kılacak. Üstelik hâlâ acıyorlar. Uzun, uzun bir zaman boyunca hassas olacaklar.

Creeley'de çoğumuz duş almak yerine Isis'in dediği gibi alt, üst ve araları el beziyle sabunlardık çünkü duş almak isteyenlerin bir hemşire eşliğinde yapması gerekiyordu, ne olur ne olmaz diye, hani olur da kendinizi duş başlığıyla boğmaya falan kalkarsanız diye. Kimse çıplakken biri tarafından izlenmek istemiyordu, biz de ikinci seçeneği tercih ediyorduk.

Kıyafetlerimi giyip banyodan çıkıyorum. Ellerimi mutfak tezgâhının üzerinde gezdiriyorum. Yapışkanla yapıştırılmış kontrplak; altına uzak şehirlerden kartpostallar sıkıştırılmış. Bazıları ters çevirilmiş, arkalarına kısa notlar yazılmış: *A: Benimle çeşmenin orada buluş, aşkım, saat dörtte, geçen seneki gibi.* A, Mikey'nin evsahibi Ariel olmalı. Kartpostalları, resimleri, dağınık el yazısını inceliyorum. Parmaklarımın ardında küçük bir hikâye gelişiyor.

Ellis'le kazandığımız parayı kartpostalların üzerine yayıyorum. *Okyanusu aşalım,* demişti Ellis, kollarını açıp odanın içinde dönerken. *Londra'ya, Paris'e, İzlan-*

da'ya, herhangi bir yere gidelim. Yaşamak istediği tüm romantik görünen yerler. *Sen Nehri'nde espressomuzu yudumlamak ilahi olacak, Charlie. Göreceksin.*

Dokuz yüz otuz üç dolar ve yalnızca birimiz canlı çıktık. Yarı canlı.

Uzun bir süre paralara bakıyorum ve sonra evyenin altına, minicik kahve makinesinin arkasına geri tıkıyorum.

Yiyecek bir şeyler bulmam gerek.

Güneş o kadar parlak ki bahçeye adımımı attığım anda gözümün önünde benekler oluşuyor, bu yüzden kapının kilidini tekrar açıyorum ve masanın çekmecesini karıştırıp altın-siyah renkli çerçevesi olan, bir güneş gözlüğü buluyorum; bir kızın takıp umarsızca unutabileceği bir şey. Mikey'nin bir kız arkadaşı mı var? Mikey'nin kız arkadaşı *mı var?* Bunu şimdi düşünmemeye karar veriyorum.

Mikey'nin eliyle çizdiği haritası oklar ve notlarla dolu: Circle K, üç blok; 4. Cadde (ikinci el, kahve, bar, yemek, kitap) altı blok. U yedi blok. Kaldırımda, Circle K'e doğru ilerlerken yüzüm ve kollarım ısınmaya başlıyor. Birkaç gün önce, gri gökyüzü ve yağmurun altındayken şimdi de burada, güneşli ve ceket giymeme gerek olmayan bir yerde olmak çok tuhaf.

Circle K'in içinde hava serin; temiz, derin bir havuzun sularının altında olmak gibi bir şey. Tezgâhın arkasındaki adamın burnunda siyah bir hızma, kulaklarında da siyah küpeler var. Koridorlarda gezinip ken-

dime birkaç şişe, birkaç kutu sargı bezi, güneş kremi, bant, birkaç tüp krem alırken kalın kitabından başını kaldırıp bana bakıyor. Klimanın altında, yüzümdeki ter çabucak kuruyor. Pütürlü ve yapış yapış bir his. Buzdolabından bir şişe buzlu çay alıyorum.

Bakım kutumu yeniden stoklamam lazım, her ihtimale karşı. Kendime zarar vermek istemiyorum; Casper'ın kurallarına uymak istiyorum ama bunlara ihtiyacım var.

Ne olur ne olmaz.

Ödeme yapıp her şeyi sırt çantama tıkıştırıyorum.

Tekrar kaldırıma çıktığımda Mikey'nin haritasını açıyorum. Sokağın yukarısında Food Conspiracy adında bir market var, oraya doğru yürümeye başlıyorum.

Kooperatif bir market, toprak kokuyor ve pahalı bir yer gibi görünüyor, tavandan ıslık gibi bir müzik sesi geliyor. Ne alacağımı bilmiyorum. Mikey'nin yemek yapmak için neler aldığına ya da evde bir şey olup olmadığına hiç bakmadım. Alışveriş sepetine bir kutu kraker, biraz domates ve biraz peynir atıyorum.

Markette içerideki aktifliğin sesi yankılanıyor. Hippi kılıklı iki kadın armut sıkıyor. Uzun boylu bir adam soğuk köriyi kepçeyle plastik bir kaba dolduruyor. O kadar uzun süre çıplak ellerimi çöplere sokup yapış yapış kutulara dokundum ki... Bir zamanlar kartonlaşmış fırında makarnayı ağzıma tıkıyordum ve şimdi ise *alışveriş yapıyorum.*

Kasada, bir an yeterince param olmadığından kor-

kuyorum. Vinnie'nin parasını kullanıyorum. Parayı saydım mı? Peynir, domates ve krakerin fiyatına baktım mı? O kadar uzun süre çöp karıştırdıktan ve çaldıktan sonra yiyeceklerin ne kadar tutabileceğini unutmuşum. Aklıma Blue geliyor. *Mısır gevreğinin seni tüketmesine izin verme.*

Mısır gevreği beni tüketiyor. Mısır gevreği beni canlı canlı yiyor.

Cebimden banknotları çıkarmaya çalışırken herkes bana mı bakıyor? Bakıyorlar. Bakıyorlar, değil mi? Parmaklarım titriyor. Aldıklarımı çantama atıp para üstünü almayı beklemiyorum.

Dışarıda arabaların ve insanların sesleri kulaklarımı parçalıyor. Gözlerimi kapatıyorum. Strese girdiğimizde, beynimizdeki basınç bedenimizin içindeki basınçla kavga etmeye ve kendimizden kopmaya başladığımız durumlarda Casper bize, "Batmayın," derdi. "Sakın batmayın. Benimle kalın."

Yanlış yöne doğru epey yürüyorum ve küçük bir altgeçide geliyorum.

Betondan keskin bir çiş kokusu yayılıyor. Botlarım, kırık camları eziyor. O, bana geri geliyor.

Geçen arabalar grafitili duvarların üzerinde korkunç gölgeler oluşturuyor. Yukarıya, köşeye sinmiştim, uyumaya çalışıyordum ve o kadar hastaydım ki boğazım balgamla doluydu ve vücudum resmen yanıyordu. Dışarıda olduğum tüm süre boyunca sık sık hastalanıyordum. Şimdi, zatürree olduğumu biliyorum.

Hissettiğim tek şey, bacağımdaki eliydi.

Hatırlamaya çalışıyorum: Casper ne demişti, Casper ne demişti.

Dur. Değerlendir. Nefes al.

Karanlık ve nemli altgeçitte ellerimi kulaklarıma götürüyorum ve gözlerimi kapatıyorum, nefesimi tutup yavaş yavaş vermeye başlıyorum. Arabalar bacaklarıma sıcak, kirli hava üflüyor; buna konsantre oluyorum. Yavaş yavaş, etrafımı saran ateş gidiyor ve anı yok oluyor.

Ellerimi indirip 4. Cadde'ye doğru dümdüz ilerleyerek dört blok geçiyorum ve Mikey'nin haritasında gördüğüm her şeyi arkada bırakıyorum: Dairy Queen*, barlar, restoranlar, ikinci el dükkânları, feminist kitabevi, kaldırımda duran masanın üzerinde beyaz pullarla bir oyun oynayan adamlar. Nihayet 9. Cadde'ye ulaşıyorum ve Mikey'nin mor renkli, minik konukevine bir an önce varmak için ön taraftaki şeftali rengi evi koşarak geçiyorum.

İçeri girdikten sonra, dünyayı dışarıda tutmak için Mikey'nin sandığını, kapının arkasına sürüklüyorum.

İçimdeki karanlığı susturmanın bir yolunu bulmalıyım. Önce, içinde buzlu çay olan cam şişeyi alıp bir dikişte içiyorum. Mikey'nin minicik banyosunda delikli, soluk mavi bir el havlusu buluyorum, elimin etrafına sarıyorum, olabildiğince derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Ve sonra şişeyi betonarme zeminde parçalıyorum.

*Bir *fast food* restoranlar zinciri. (ç.n.)

Çimentonun üzerine yayılmış, parlayan, binlerce güzel olasılık gibiler. En uzun, en kalın kırıkları seçip onları sırt çantamdaki, fotoğraflarımı sakladığım kumaşa dikkatle sarıyorum. Fotoğraflarımı küçük bir çantanın içerisine koyuyorum. Mikey'nin lavabonun altında küreği ve süpürgesi var. Gerisini süpürüp çöpe atıyorum.

Bakım kutumu çıkarıyorum ve hazırlamaya başlıyorum, her şey kutuya mükemmel bir şekilde yerleşene kadar sargı bezi rulolarını, kremleri, bandı, kumaşın içindeki cam parçalarını yan yana yerleştiriyorum.

Şu an ihtiyacım olan tek şey bu. Var olduklarını ve hazır olduklarını bilmem gerek. Ne olur ne olmaz. Kendimi kesmek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Bu kez, çok daha iyi olmak istiyorum.

Yine de buna ihtiyacım var. Tamamen zararlı olduğunu bilmeme rağmen beni bir şekilde daha güvende hissettiriyor. Casper bana nefes alıp vermemi söyleyebilir, ne zaman panik olsam veya kendime zarar verme isteği gelse bileklerime bandaj bağlamamı söyleyebilir ve yaparım, hepsini deneyeceğim. Ancak Casper bana bunlar işe yaramazsa ne olacağını, ne *olabileceğini* söylemedi...

Kutuyu, Mikey'nin tişörtlerinin altına sıkıştırıyorum.

Yerde sürünerek Louisa'nın valizinin kilitlerini açıyorum.

Valizin içine bakmak beni rahatlatıyor. Louisa'nın

valizi asla giysilerle dolmadı. Mikey'nin kız kardeşinin giysileri sırt çantama rahatlıkla sığıyor. Her şeyi valize çok düzenli bir şekilde koyuyorum: çizim defteri, kalemler, Bayan Joni'nin verdiği defter, özenle kâğıt havlulara sarılmış kömür poşetleri, şipşak kameram.

Çizim defterini açıp kâğıt havludan bir kömür çıkarıyorum ve Mikey'nin evine bakıyorum.

Mor boyalı duvarlar el yapımı müzik grubu afişleri ve grup listeleriyle kaplı. Mikey'nin, tek bir siyah yastığı ve üzerinde yıpranmış, mavi beyaz renkli bir battaniyesi olan tek kişilik şiltesi. Ahşap bir sandalyesi olan külüstür bir masa. Masayı çevreleyen eski bir pikap, yüksek hoparlörler, raflarca uzunçalar, CD'ler, iki makaralı teyp, eski bir kasetçalar ve eski kasetler. Tişörtler, boxer şortları ve soluk mavi iş pantolonlarıyla dolu çatlamış, kırmızı süt kasaları. Mutfak tezgâhının üzerindeki teneke bardağın içinde duran beyaz bir diş fırçası. Mikey'nin *varlığının* rastgele birikimi.

İşte burada başlıyorum. Olduğum yeri çiziyorum. Etrafımda bir başkasının daha rahat hayatının konforuyla kendimi bu yeni başlangıca bırakıyorum.

İKİ GÜN BOYUNCA UYUYORUM VE RESİM YAPIYORUM, kraker ile peynir kemiriyorum, şişeler bitinceye kadar tüm suyu içiyorum ve çeşmeden tekrar dolduruyorum.

Üçüncü gün, Mikey'nin kulaklıklarından birini takmış çizim yapıyorum. Morrisey bana tatlı tatlı şarkı söylerken kapı hafif bir şekilde çalıyor. Kulaklakları çıkarıyorum, kapı açılırken kalbim deli gibi çarpıyor. Mikey mi? Yoksa erken mi geldi? Hızlıca ayağa kalkıyorum.

Kapıdaki kadın uzun boylu, zayıf elleri kapının iki yanını kavrıyor. Düz, beyaz saçları çenesinin altında kıvrılıyor. Güneş arkasından alevli bir hare gibi görünüyor. Dikkatli bir şekilde kalkıyorum. Tulum giyiyorum ama kollarım, kısa kollu tişörtümden görünüyor, bu yüzden onları arkama gizliyorum. Mikey değil diye hayal kırıklığına uğruyorum. Kalbim tekrar eski haline dönüyor.

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Lanet bir yarasa kadar körüm. Gözlüklerimi evde unuttum. Michael bana mesaj attı. İyi olup olmadığını bilmek istiyor. Anlamamışsındır belki diye söylüyorum, buranın sahibiyim."

Sesinde tuhaf bir pürüz var, sanki çözemediğim bir tür aksan gibi. Yüzünde, yıpranmış diyebileceğim çizgiler var. Güzel, korkutucu ve biraz da ürkütücü gö-

rünen türden. Böyle kadınların çocukken nasıl göründüklerini daima merak ederim.

Başımı ihtiyatla sallıyorum. Tanımadığım insanların karşısında hep dikkatliyimdir, özellikle yetişkinlerin. Nasıl tipler çıkacaklarını asla kestiremezsiniz.

"Michael senin dilsiz olduğunu söylemedi. Dilsiz misin?" Parmaklarındaki turkuvaz yüzükler kapının kenarına çarpıyor. "Peki, iyi misin yoksa değil misin?"

Tekrar başımı sallayıp yutkunuyorum.

"Saçmalık."

Çabucak hareket edip bileklerimi tutuyor. Kollarımı, çizgiler görünecek şekilde çeviriyor. İçgüdüsel olarak, kaskatı kesiliyorum ve ellerimi geri çekmeye çalışıyorum ama daha da sıkı tutuyor. Parmak uçları nasırdan sertleşmiş.

Hırıltılı bir ses çıkarıyor. "Siz zamane kızları. Beni çok üzüyorsunuz. Dünya yeterince acıtıyor zaten. Siz ne diye acı peşindesiniz?"

Panikle, burnumdan hızlı bir nefes veriyorum. *Bırak beni, lanet olası,* sözcükleri hızla beynime vurup dudaklarımdan dökülüyor.

Şaşkın bir şekilde ellerini açıyor ve kollarımı bırakıyor. Bileklerimi ovuşturuyorum ve ona tükürmeyi düşünüyorum.

"Dişli bir kız." Sesi tatmin olmuş gibi geliyor. "Bu senin yararına."

Kapının kenarı koluma sürünüyor, kafamda o kapıyı suratına kapatıyorum. Bunu hayata geçirmemek için bir adım geri atıyorum. Kim bu sürtük?

"Ben Ariel. Al." Bir parça kâğıdı göğsüme bastırıyor. "Caddenin aşağısında bir arkadaşım var. Bir dükkânı var. Yardıma ihtiyaç duyuyor. Onu cuma günü bir şeyler içmeye götüreceğimi söyle."

Çalılıkla dolu avlunun yarısına geldiğinde arkasına dönüp güneş gözlerine gelmesin diye elini siper ediyor. "Bir iş bul, Michael'ın arkadaşı. Kendine kalacak bir yer bul. Burada iki haftadan fazla kalamazsın."

KENDİMİ EVDEN ÇIKMAYA İKNA ETMEM İKİ SAATİMİ ALIyor. Bu iki saati küçük konuk evinin çevresini gezerek geçiriyorum; kendi kendime konuşuyorum, kollarımı sıvazlıyorum, nefes egzersizlerimi yapıyorum. Dükkana gidip iş istemek *konuşmak* demek. Ağzımı açıp doğru kelimelerim dökülmesini ummak demek. İnsanların beni baştan aşağı incelemesi; gözlerini acayip tulumumda, uzun tişörtümde ve gülünesi saçımda, hepsinde gezdirmeleri demek. Değil mi? Bu işler böyle yürümez mi? İnsanlara nereden geldiğinizi, daha önce nerelerde çalıştığınızı, ne yapmaktan hoşlandığınızı falan anlatmanız gerekir.

Bu sorulara cevabım: hiçbir yerden, hiçbir yerde, kendimi mahvetmek ve zarar vermek olurdu.

Pek iyi bir izlenim vermeyecek.

Ama alternatifim evin önündeki inatçı kadına arkadaşını bulmaya asla gitmediğimi söyleyip belki de Mikey gelmeden evden atılmak. Alternatifim, başladığım yere geri dönmek.

Ve kendime, çaba göstereceğime dair söz verdim.

Sonunda kapıdan dışarı fırlayıp bir kez daha içeri girip duvarların arasında volta atmaya başlamayayım diye kilitliyerek bu lanet evden çıkmayı başarıyorum.

Dükkanı tahmin ettiğimden daha kolay buluyorum. Dükkanın adı Swoon. Çoktan akşamüstü oldu

bile ve hava çok sıcak. Camdan, lame mini elbise giyen iki kızın giysi askılarının arasında gidip gelmelerini, askıları düzeltmelerini ve gülüşmelerini izledim. Gözkapaklarında gümüş simler parlıyor, bunlara uygun beyaz kısa perukları var. Burası, güzel ve havalı kızların çalıştığı bir yer, tulum giyen korkmuş kızların değil. Burada iş *bulamayacağımı* hemen anlıyorum.

Caddenin aşağısına ve yukarısına doğru bakınıyorum. Bir İtalyan restoranı, ikinci el mağazası, manav ve hoş görünümlü bir kafe var.

Telefonum yok. Peki başvurursam beni nasıl arayacaklar? Peki ya kısa kollular? Garsonlar hep kısa kollu giyiyor. Kollarım bu haldeyken beni kim işe alır ki? Midemdeki boşluk büyümeye başlıyor. Nefes egzersizlerimin ortasındayım ki nazik bir sesin, "Yardım edebilir miyim?" dediğini duyuyorum.

Dört gündür Ariel dışında kimseyle konuşmadım. Parıldayan Swoon elemanlarından biri kapıda durup dışarıyı izliyor.

"Ben sadece... arkadaşım... biri yeni eleman aradığınızı söyledi, ama..." Olamaz, sesim... Kulağa ne kadar da... *korkak* geliyor.

Kız, beni baştan aşağı süzüyor. "Alınma ama, biz biraz daha *vintage** birini arıyoruz. Sen daha çok... *grunge*** gibi duruyorsun. Anlatabiliyor muyum?"

Ona *anladığımı* gösteren bir bakış atıyorum, rol yapmamıza gerek yok. Bu kızlar ve ben var ya? Dış görü-

---

*(İng.) Eski döneme ait olan, nostaljik.

**(İng.) Dağınık, salaş.

nüş açısından aramızda dağlar var. Vazgeçiyorum.

"Sizin... yani, sen buralarda başka birini tanıyor musun? Hani, bana daha iyi uyacak türden biri falan? Bir işe gerçekten çok ihtiyacım var."

Dudağını büzüyor. "Mmm. Havalı yerlerin çoğu bu caddede, sanırım. Bir saniye." Dükkanın içine doğru bağırıyor. "Darla! Burada iş arayan bir çocuk var. Eleman arayan birini biliyor musun?"

Öbür kız da kafasını dışarı çıkarıyor. İkisine birden bakmak bile gözlerimi kamaştırıyor, kör edici beyaz saçları, dudakları ve uyumlu elbiseleriyle.

Darla gülümsüyor. "Selam." Arkadaşı gibi o da beni baştan aşağı süzüyor, ama kötü anlamda değil. Sevimli *vintage* bir mağazada çalışıyorlar. Anlıyorum. İnsanları giyindikleri tarza göre sınıflandırmaya alışıklar.

"Aslında var, ne yap biliyor musun? Grit'i dene. Sokağın ilerisinde bir kahve dükkânı, Dairy Queen'in yanında. Sanırım dün biri işi bıraktı. Bence True Grit'in havasına tam uyarsın. Riley'i sor."

Diğer kız Darla'ya dirsek atıyor. "Riley. *Tabii ya.* Riley *West.*" Çocuğun soyadını ağzında harika bir tat bırakıyormuş gibi uzatıyor: *Weesssssst.*

"Hemen sulanma, Molly."

Molly bana göz deviriyor. "Riley biraz yakışıklıdır da," diye açıklıyor.

"Biraz," diyor Darla. "İyi gününde. Ki bu pek fazla olmaz. Yine de, ona seni bizim gönderdiğimizi söyle, olur mu? Ve bir şapka falan al tatlım. Yüzün pespembe olacak yoksa."

Ben daha Riley, onun yakışıklılığı ve sulanmak hakkında bir şey soramadan gülüşerek içeri giriyorlar. Umarım bugün iyi günlerinden biridir, o her ne demekse.

Sokağın yukarısına doğru yürürken gerginim, kendimi tekrar konuşmak için hazırlıyorum. Bu iş ya yürümezse? Yüzüme dokunuyorum. Darla pembeleştiğimi söylemişti. Gerçekten harika: güneş yanığı.

Buna rağmen, her yerdeki parlak ışıklar dikkatimi dağıtıyor. Binaların yan tarafları duvar resimleriyle parlıyor: Siyah silindir şapkalar giymiş iskeletler dans edip sürahilerden şarap içiyor, beyaz kemikleri oynak ve gevşek. Jimi Hendrix ve Jim Morrison caddeye bakıyorlar; Beatles yalınayak bir şekilde duvardan aşağı yürüyor. Nereye baksam, değişik ve havalı bir şeyler görüyorum.

Dairy Queen'in önündeki tahta banklara, ağır deri kıyafetli punk çocuklar yayılmış, şeker serpiştirilmiş külahları dişliyorlar. Yanlarında sadece tek bir kız var ve o da bir şey yemiyor, sadece sigara içip siyah ojeleriyle oynuyor. Geçerken punk çocuklar bana bakıyor.

Yan dairede, eski demir sandalyelerde oturan birkaç tane adam, üzerinde siyah beyaz yuvarlak taşlar olan damalı tahtalara bakıyor. Tırnaklarını kemiriyor ve kenarları aşınmış beyaz fincanlarından yavaş yudumlar alarak, önlerindeki tahtaya bakıyorlar. Arkalarında kirli bir pencere var ve üzerinde *True Grit* yazan, yanıp sönen, hafif eğri neon bir tabela duruyor. Harflerin ara-

sından, içeride pencerenin yanında duran kahve makinelerini ve eğreltiotu saksılarını görebiliyorum. Dışarıdaki pencerenin üzerine monte edilmiş hoparlörden yayılan hüzünlü müzik, bana ulaşıyor: Van Morrison. *Sonra yıldızımıza oturduk ve olduğumuz şey ile olmak istediğimiz şeyin hayalini kurduk...**

Kafenin sineklikli kapısı, üzerinde kırmızı sos ve yağ lekeleri olan bir önlük giyen zayıf sayılabilecek bir adamın arkasından gürültüyle kapanıyor. Ağzının köşesinde titreyen sigarayı yakıyor ve gözlerini oyunculara, taşlara çeviriyor. Yüzünün önünden duman bulutları geçiyor.

Müzik, kaldırımda durduğum noktada takılıp kalmama sebep oluyor. Ben küçükken babam Hague Sokak'taki evin arka odasına oturup gıcırtılı sallanan sandalyede bir ileri bir geri sallanırken tekrar tekrar bu albümü çalardı. Küçük, kare bir arka bahçesi ve kırık dökük bir bacası olan krem rengi, tahta kaplamalı bir evdi. Müziği dinlerken, ona karşı o kadar güçlü bir özlem hissediyorum ki neredeyse ağlayacağım.

"Dalıp gittin ha, canım?" Aksanlı, hafif bir ses beni kendime getiriyor.

Masadaki adamlar kıkırdıyor. Önlüklü adam başını bana doğru çeviriyor. Yüzü kirli sakalla kapanmış. Gözlerinin çevresinde örümcek ağları gibi çizgiler var.

İlgisi beni şaşırtıyor. Gözleri simsiyah, yüzümde gezinirken merak dolu.

---

*Van Morrison'ın "The Way Young Lovers Do" şarkısından. (ç.n.)

İçimde bir şeyler harekete geçiyor. Heyecan verici, sıcak ve altın renginde. Bunu görüyor ya da hissediyor ve yüzünde devasa, sinsi bir gülümseme beliriyor. Yanaklarım hemen kızarıveriyor.

Punk'lardan biri, "Aslında İngiliz değil!" diye bağırıyor.

"Yoo," diyor masalardan birindeki ince yüzlü bir adam, başını avcuna yaslayarak. "Tam bir Amerikan pisliği, orası kesin."

"Eyvah." Önlüklü adam, sigarasını kaldırımın üzerinde eziyor. Şimdi aksansız konuşuyor, sesi tembel ve halinden hoşnut. Hâlâ sırıtıyor. "Kahve alır mısın? Espresso? Çörek? Enchilada*?" Kolunu kafeye doğru sallıyor. *En-hi-la-da* diye telaffuz ediyor.

Metal düğmeleri olan kareli bir gömlek, gömleğin cebinde duran çakmağın çıkıntısı. Bedeninde tamamen rahat olan birisi. Neden *benimle* ilgileniyor?

"Dilini yutmuş, Riley." Punk kızın çarpık, parlak bir gülümsemesi var. Pembe saçlarını beğendim.

Hepsinin kafası fena halde uçmuş. "Daha önce ünlü birisiyle hiç tanışmamış."

Riley. Riley *Wesssssst*. Swoon'daki Molly'nin sulandığı çocuk. Şimdi ona hak veriyorum, birazcık. Bu, Riley'nin "iyi" günlerinden biri olmalı.

"*Yarı* ünlü," diye düzeltiyor diğer *punk*, yere tükürerek.

"*Yerel olarak* yarı ünlü," diyor oyunculardan biri, bir

---

*Meksika mutfağına özgü, böreğe benzeyen, acılı bir yemek. (e.n.)

parmağını sallayarak.

Punk kız kıkırdıyor. "Kendi *kafasında*, bu *sokakta* yerel olarak yarı ünlü." *Punk* çocuklar kahkahalara boğuluyor. Önlüklü çocuk onlara tatlı bir şekilde dik dik bakıyor.

Punk çocuklardan biri, "Riley dostum, bok gibi görünüyorsun. *Yaşlı* görünüyorsun," diyor ve kıkırdayarak sırtını dönüyor.

Ona kaçamak bir bakış atıyorum. Riley'e. Belki de yüzümün ne kadar kırmızı olduğunu fark etmemiştir. Doğru; yüzü yorgun ve yıpranmış görünüyor. *Punk*'lara küçümseyerek bakıyor. "Ben iyiyim ve yirmi yedi yaşındayım çocuklar, ayrıca da hayattayım, siz benim için endişelenmeyin." Bir sigara daha yakıyor, elleri çakmağın etrafında ustaca kıvrılıyor. Gözlerine baktığımı fark ediyor ve yine kocaman gülümsemesi beliriyor.

Ve bir sebepten, o elektriksel his içimde çırpınırken ben de ona gülümsüyorum.

Ve şimdi birbirimize aptalca gülümsüyoruz. Veya bana memeleri olan herhangi bir şeye yapacağı gibi gülümsüyor ve aptal aptal sırıtan benim; çünkü aptal bir malım.

Beni gerçekten tanısaydı veya beni gerçekten *görebilseydi*, ne düşünürdü? Bir keresinde, yere düşmüş cüzdanları ve yarım bırakılmış biraları aşırmak umuduyla Grand Old Day Panayırı'na gittiğimizde, Dump zorla bizi durdurup mor şortlu ve pullu altın renk bluzlu

kızlardan oluşan dans ekibini izletmişti. Evan, benim de izlediğimi fark etmişti. Bir süre sonra, "Sen de güzel bir kızsın, Charlie, biliyor musun?" demişti. Sırıtmıştı. "Onca kir ve pisliğin altında."

Ona öylece bakakalmıştım, ne diyeceğimi bilmiyordum. Önceden ilgiyi toplayan her zaman Ellis olurdu, doğal olarak. Ve benim beraber olduğum çocuklar... Onlar iltifat etme veya çiçek verme ihtiyacı duymuyordu. Yine de Evan'ın söylediği şey... beni içten içe hoş hissettirdi.

Dump, bize bakmış ve yüzümü incelemişti. "Aynen. Güzel gözlerin var. Çok maviler, okyanus gibi falan. Endişelenecek bir şeyin yok."

Şimdi de Riley bana doğru dönüyor. "Ee, Tuhaf Kız? Söyleyecek bir şeyin var mı?"

Doğru ya. Bir iş. İş istemek için buradayım.

Birden söyleyiveriyorum. "Beni Darla yolladı. Swoon'dan. Birine ihtiyacınız olabileceğini söyledi."

"Darla beni çok iyi tanıyor," Riley gülümsüyor, bir duman halkası üflüyor. "Birine ihtiyacım olduğu kesin. Tam benim tipimsin."

Masadaki adamlar kıkırdıyor. Yüzüm tekrar alev alıyor. "*İş için*. Lanet bir işe ihtiyacım var."

"Aa, doğru, doğru. Şu mesele. Şimdi, ben burada sadece getir götür elemanıyım. Ablam buranın sahibi ve yarından sonraki güne kadar dönmeyecek. Ben sadece..."

"Gil işi bıraktı," diyor masadaki oyunculardan biri. "Hatırladın mı? Olay çıktı hani?"

Riley homurdanıyor. "Bulaşık yıkamak istemez ki."

"Hayır, isterim." diyorum hevesle. "Çok isterim."

Riley kafasını sallıyor. "Bir yerde garsonluk yaparak daha çok kazanırsın."

"Hayır, insanlardan hoşlanmıyorum. Onlara yemek servis etmek istemiyorum."

Adamlar gülüyor ama Riley bana gülümsüyor, sigarasını söndürüyor. İçeriden "Riley! *Riley!* Sipariş *var*! Yine nereye kayboldun?"

"Görünüşe göre sizlere ayrılan sürenin sonuna geldik Beyler." Oyunculara selam verip bana dönüyor. "Peki o halde, Tuhaf Kız. Yarın sabah yine gel. Altıda. Söz vermiş olmayayım."

Bana göz kırpıyor. "Kalpler böyle kırılır, bilirsin. Verilen sözlere inandığında."

Yeşil kapı arkasından çarparak kapanıyor. Orada öylece dikilirken düşünüyorum (umuyorum?) ki oyuncular, veya punklar, veya herhangi biri, benimle konuşsun, ama kimse konuşmuyor. Ben gelmeden önce her ne yapıyorlarsa onu yapmaya devam ediyorlar. Creeley'de herkes beni unuttu mu merak ediyorum. Eve doğru yürümeye başlıyorum.

Bir iş. Bulaşık yıkamak. Derin derin nefes alıyorum. Hiç yoktan iyidir.

Mikey'ye döndüğümde, Ariel'in evi karanlık olduğundan biraz arkada bahçede oturmaya karar veriyorum. Bir uzatma kablosu buluyorum, Mikey'nin lambasına takıyorum ve dışarı çıkarıp toprağın üzerine yerleştiriyorum. Çizim defterimi ve kömürlerimi ya-

nına koyuyorum. Botlarımla çoraplarımı çıkarıyorum ve kokuyu alınca yüzümü buruşturuyorum. Neredeyse bir haftadır yıkanmadım. Belki de geçen gün süpermarkette milletin bana dik dik bakma sebebi buydu. Kokuyorum. Koltuk altlarımı kokluyorum. Duş almam gerekecek. Ama şu an değil. Duş almadan geçirdiğim daha uzun günler oldu.

Çok da uzak olmayan bir yerden gitar ve davul sesleri geliyor; prova yapan bir grubun gürültülü sarsıntısı ve ani sessizliği.

Çenem dizlerimde, ayak parmaklarım kumlu zeminde, gözlerim kapalı bir halde dinliyorum. Bas gitarının parmakları güvensiz bir şekilde kımıldanıyor; davulcu ritmi kaçırıyor. Şarkıcı herkesin tuhaflığından dolayı hayal kırıklığına uğramış durumda. Notalara vurmaya, eşiğe uymaya çalışırken sesi çatallaşıyor. Grup aniden duruyor, bas gitar sinsice kısılıyor; solist *bir iki üç* diye bağırıyor ve sesler tekrar belirip gürültüde birbirlerini buluyor. Bu, Mikey'yi daha da özlememe sebep oluyor, Ellis'le beni daima grup arkadaşlarının garajlarda ve bodrum katlarında yaptığı provalara götürürdü. Bir adamın tekrar tekrar bir akoru anlamaya çalışması veya bir kızın zillere vurmasını izlemek heyecan verici ve gerçek bir histi. Ellis genellikle çabucak sıkılıp telefonuna sarılırdı ama bir şey yaratılırken onu izlemek ve dinlemek beni günlerce doyururdu.

Zamanla, parmaklar ve sesler bir araya gelir, müzik olur; müziğin içindeki şarkı uyanır.

Ben senin
acıdığın birisi olmak istemiyorum
Sadece görmeni istiyorum
gerçek yüzümü
Bunu yapabilir misin?
Bir dakika isteyeceğim ya da üç
Bunu yapabilir misin?

Gün içinde gördüğüm yüzler aklıma düşüp birer domino taşı gibi diziliyorlar: oyun oynayan adamlar, parlak gözleri ve çatlak dudaklarıyla Dairy Queen banklarında oturan *punk*'lar, lekeli önlüğü ve umarsız tavırlarıyla kafedeki Riley.

Creeley'de, gece bu saatte Dinlenme odasında toplanırdık; iPod'ları ve doktorların onayından geçmiş romanlarıyla itişe kakışa gelen kızlar... Louisa'yı özlüyorum. Bu gece, karanlıkta, odamızda kiminle konuşuyor? Benim yerimi çoktan doldurdular mı?

Kömürün kâğıt üzerinde çıkardığı ses, ısrarlı tırnaklarıyla sessizce kapıyı tırmalayan bir köpek gibi.

Ben çizdikçe, yavaş yavaş babamın yüzü ortaya çıkıyor. Büyük, koyu renk gözlerinin şekli, kum rengi saçları. Kucağına oturduğumda hissettiğim omuz kemikleri. Keşke sesini anımsayabilsem ama olmuyor.

Bazen sandalyesinde sallandığı odaya girmeme izin vermezdi, ben de dışarıda pas rengi köpeğimizle birlikte oturup yüzümü tüylerine gömerdim ve odadan

gelen Van Morrison şarkılarını dinlerdim.

Keşke köpeğimize ne olduğunu hatırlayabilsem ama hatırlayamıyorum. Bir gün vardı, bir gün yoktu. Tıpkı babam gibi.

Dişlerinin olması gereken yere, minik minik hap şişeleri koyuyorum. Ardından hemen pişman oluyorum. Yanlış ve garip görünüyor.

Babam, duman ve çaresizlikti. Koyu renk, badem şeklinde güzel gözleri vardı. Ama yakından baktığımda, başka bir şey daha görürdüm; arkalarda bir yerlerde titreşen bir şey.

Kafedeki Riley'nin gözlerinde de bu vardı. Sadece onu düşünmek bile bedenimi ürkütücü bir sıcaklıkla dolduruyor.

Ama o gece yattığımda kafedeki adamı düşünmüyorum: yastıkta ve battaniyede, Mikey'nin bir vaat gibi, yakında gerçekleşecek somut, güzel bir şey gibi beni rahatlatan kokusu var. Battaniyesine sanki ona sarılıyormuşum gibi sarılıyorum, ciğerlerimi vücudunun, terinin kokusuyla dolduruyorum. Onu olabildiğince yakınımda tutuyorum. Gitmesine izin veremem.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

ON DAKİKA BOYUNCA KAHVE DÜKKANININ KARŞISIN-daki caddede dikiliyorum. Saat dörtten beri ayaktayım, Mikey'nin valizinde bulduğum küçük seyahat boy alarm saatini beşe kurmuş olmama rağmen, çizim yapıp buraya gelmek için cesaret topluyorum. Saat neredeyse altı ve Dördüncü Cadde canlanmaya başlıyor, dükkânlar kepenklerini açıyor, insanlar kaldırıma masaları yerleştiriyor.

Üzerinde TRUE GRIT yazan neon tabela yamuk duruyor, U harfi yanıp sönüyor.

Derin nefesler alıp karşıya geçiyorum. Kahve dükkanının ağır ön kapısını çalacağım sırada, az ilerideki yeşil telli kapı açılıyor, bir önceki gün Riley'nin çıktığı kapı.

Ve kendisi de işte orada, böyle erken bir saatte bile sigara içiyor. Üstelik gülümsüyor.

"Tuhaf Kız," diyor canayakın bir şekilde, "Bugün, geri kalan hayatının ilk günü. Hoşgeldin. İçeri girsene."

Saçlarının uçları pembe boyalı bir kadın, mavi bisikletiyle buraya doğru yaklaşıyor. Merak eden gözlerle bize bakıyor. Yaşça büyük, tıknaz; yırtık geniş bir kazak ve uzun püsküllü bir etek giymiş.

"Nasıl gidiyor, R? Neler oluyor?" Bisikletini kilit-

lerken bana nazikçe gülümsüyor.

"Geçici bulaşıkçı, Linus. Baksana," bana bakarak devam ediyor, "Sanırım adını henüz bilmiyorum, Tuhaf Kız."

"Adım Charlie," diyorum usulca. "Charlie Davis."

Elini bana uzatıyor. "Seninle tanışmak harika, Charlie Charlie Davis. Ben Riley Riley West."

Duraksıyorum, ama sonra elini tutuyorum. Eli sıcacık. Louisa'nın başını okşadığımdan beri kimseye böyle iyi niyetle dokunmadım. Vücudum birden ısıyla kavrulunca elimi geri çekiyorum.

"Tabii," diyor Riley neşeyle. "Konumuza dönelim, değil mi? Kirli bulaşıklar, kahve, nankör gündelikçiler ve doğruca ölüme giden uzun, yavaş bir yürüyüş."

Linus gülüyor.

Yeşil kapıdan geçiyoruz, Riley bu kapının personel girişi olduğunu söylüyor. Duvarda gri, çalışanların giriş çıkış saatlerini kartlara işleyen sanayi tipi bir saat var ve boşlukları çalışan kartlarıyla dolu. Linus öne geçiyor ve birkaç dakika içinde kahve çekirdeklerinin dövülmesini duyuyorum, hava hazırlanan taze kahvenin yoğun, neredeyse tatlı kokusu ile dolmaya başlıyor.

Riley bana bulaşık makinesinin nasıl doldurulduğunu, hangi düğmelere basmam gerektiğini, bulaşık tepsilerinin nereye dizileceğini, bulaşık leğenlerinin

nerede yıkanıp saklanacağını gösteriyor. Bulaşık ve mutfak alanı nemli ve sıcak, yerdeki halı sabunlu su ve kaygan yemek artıkları ile ıslanmış. Evye tava, tencere ve tortulu bulaşıklarla dolup taşmış. Riley suratını asıyor. "Geçen gece gelen kızlar arkalarını pek toplamadılar, sanırım."

Linus kızartma alanından bir şey almak için aramıza giriyor. "Tımarhaneye hoş geldin çocuk," diyor gülümseyerek, sonra da ön tezgâha koşuyor. CD'leri karıştırmaya başlıyor.

Riley, bana pis bir önlük fırlattıktan sonra biberlerle soğanları doğrayıp onları paslanmaz çelikten bir kaba atmaya başlıyor. Önlüğü boynumdan geçirip arkadan bağlamaya çalışıyorum. Çok büyük, bu yüzden ipleri etrafıma sarıp önden bağlamak zorundayım.

Gözümün ucuyla Riley'nin, Linus'un açacağı şarkıyı beklerken durakladığını görüyorum. Kadın bir tuşa basıyor ve işte hüzünlü ve üzgün *Astral Weeks*. Sanki onaylar gibi kendi kendine başını sallayıp ekmeği ızgaraya yerleştirmeye koyuluyor.

Evyeye geri dönüyorum, bulaşık ve tencere yığınını izliyorum. Suyu açıyorum. *Buraya bunun için geldin*, diyorum kendime. *İşte buradasın. Çalış.*

Yaklaşık bir saat kadar sonra, Linus ön kapının kilidini açıyor. Garsonların bir ses ve duman bulutu halinde gelmesi için fazla beklememize gerek kalmıyor. Bazıları bana başıyla selam verir gibi yapıyor ama

çoğunlukla Riley ve Linus'la konuşuyorlar. Umursamıyorum. Dinlemekten asla şikâyetçi olmadım. Bu konuda, konuşmakta olduğumdan daha iyiyim.

Günü, bulaşık makinesini doldurarak, garsonluk yaparak ve kirli tabak çanakları toparlayarak geçiriyorum. Temiz kapkacağı yerine yerleştirebilmek için Riley'nin arkasından dolanıp raflara uzanmam gerekiyor. Epey küçük bir alan, bulaşık bölümüne açılan küçük bir kare. Bir ızgara, kızartma bölümü, fırın, iki kapılı paslanmaz çelik buzdolabı, kesme tahtası tezgâhı ve küçük bir yığın var.

Riley'nin garsonlarla konuştuklarını dinleyerek, True Grit'te hangi yavan yiyeceklerin servis edildiğini ve burada kimin çalıştığını öğreniyorum. Çoğunun bir müzik grubu var veya okuyorlar. Espresso makinesinin kuvvetli gürültüsü her daim duyuluyor. Susamaya başlıyorum ama bir şey istemeye çekiniyorum. Buradaki içecekler için para ödemem gerekir mi? Yanımda para getirmedim. Ellis ve benim biriktirdiğimiz tüm parayı kalacak bir yer bulmak için harcamalıyım. Kimsenin bakmadığından emin olduğumda, bir bardak alıp musluktan su dolduruyorum. Çok geçmeden karnım da guruldamaya başlıyor ve arta kalan yiyecekleri çöpe dökmeye içim elvermiyor. Yenmemiş yarım sandviçlerden almayı düşünüyorum ve onları nereye saklayacağımı bulmak için kendime not düşüyorum.

Bir keresinde, daha çok tabak çanak ve gümüş ça-

tal bıçak ile döndüğümde, Riley yemek pişirmiyor. Dikkatle beni izliyor, tüylerim utançla diken diken oluyor.

"Nerelisin, Tuhaf Kız?"

"Minnesota," diyerek dikkatle cevap veriyorum. Birkaç tabağı omzunun üstündeki rafa yerleştirmek için yanına gidiyorum. Bana yer açmıyor, bu yüzden sırtım onun bedeninin önünü kapatıyor.

"Ah. İlginç. Minni-So-Ta. Hayhay. Bir keresinde Seventh Street Entry'de çalmıştım. Oraya hiç uğrar mısın?"

Kafamı sallıyorum. Punk çocuklar ona yarı-ünlü demişti. 7th Street Entry, Minneapolis şehir merkezinde havalı grupların çaldığı bir yerdi. Riley bir grupta mı çalıyor... *çalmıştı*?

"Buraya kesin erkek arkadaşın için taşınmışsındır, değil mi, hı?" Pis pis sırıtıyor.

"Hayır, taşınmadım." diyorum, sesim öfkeyle dolu. *Tam olarak değil.* Sanırım. *Belki. Evet?* "Sana ne?"

"Biraz tuhaf bir tipsin, biliyor muydun?"

Sessiz kalıyorum. Riley'nin ilgisi beni çıldırtıyor. Gerçek anlamda iyi mi davranıyor, yoksa bana tuzak mı kuruyor anlayamıyorum. İnsanların ne yapacağı belli olmaz. Sonunda, "Her neyse," diyorum hızlıca.

"Benimle muhabbet kurmakta çekinme, Tuhaf Kız. Isırmam, bilesin."

Linus makaraya bir sipariş asıyor. "*Henüz* ısırmazsın, yani."

Riley ona bir ekmek parçası fırlatınca geri kaçıyor.

Saat dört buçukta Riley gidebileceğimi söylüyor. Önlüğümü çıkarıp lavaboda yıkıyorum, aynı bana gösterdiği gibi. Uzun kollu gömleğimin içinde o kadar terledim ki serinlemek için kollarımı sıyırıyorum.

Riley bana biraz para uzatmak üzereyken "Dur, dur, dur bakalım, hey. Bu ne böyle?" diyor. Dehşete düşmüş bir halde aşağı bakıyorum ve kollarımı hızlıca aşağı indiriyorum.

"Hiçbir şey," diye geveliyorum. "Sadece kedi tırmığı." Parayı alıp tulumumun cebine atıyorum.

Riley, "Umarım o kediden kurtulursun. Kulağa lanet kötü bir kedi gibi geliyor, Tuhaf Kız." diye söyleniyor. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, ama yüzüne bakamıyorum. Bu kadar. Kovuldum. Artık burada çalışmama izin vermesine imkan yok.

"Kesinlikle," diye mahcup bir şekilde cevaplıyorum. "Bugün. Hatta, şuan kurtulacağım." Hızlıca, arka kapıya yürüyorum..

Arkamdan "Yarın sabah altıda yine gel ve Julie ile konuş. Senin için iyi şeyler söylerim!" diye sesleniyor.

Minnettar ve şaşkın bir halde arkama bakıyorum. Bir gün daha gelebilirim, bu da belki başka günler de gelmeye devam edebilirim demek. İstemsiz olarak gülümsüyorum, o da tavasına dönmeden önce gülümser gibi oluyor.

Her yerim ağrıyor ve yorgunum. Islak yemek ko-

kusu bütün kıyafetlerime ve tenime sinmiş, ama cebimde para ve yarın gidecek bir işim var. Yolun karşısındaki marketten ekmek ve fıstık ezmesi alıyorum.

Mikey'nin garajına geri döndüğümde, dışarıda ışıklar solarken yatakta uzanıyorum, bedenim kurumuş ter, bayatlamış yemek ve sabunumsu su ile kaplı. Bütün gün ayakta durup ağır plastik leğenlerle bulaşık tepsilerini kaldırdıktan sonra dinlenmek çok iyi hissettiriyor. Fıstık ezmeli sandviçlerden birini yavaş yavaş yiyorum, sonra da diğerini. İşin ilk günü çok da kötü değildi. İyi insanlara benziyorlardı. Riley yeterince hoş ve epey yakışıklı. Bu da bir şeydir. İkinci sandvicimi bitirince külüstür duşu açıp soyunuyorum. Soğuk su bedenime değiyor ve titriyorum. Kendime dikkatle bakmamaya özen gösteriyorum, ama işe yaramıyor ve gözlerim baldırlarımdaki zararın birazını yakalıyor. Midemde bir düşme hissi uyanıyor.

Ben Frankenstein'ım. Ben Yaralı Kız'ım.

Yüzümü duş başlığına çevirince su birden sıcağa, çok sıcağa geçiyor. Tenimi yakan ısı yüzünden ağlıyormuş gibi yapıyorum.

MIKEY'NİN SİNEKLİKLİ KAPISININ ÇARPMASIYLA UYAnıyorum. Kalkıp yüzümü yavaşça ovuşturuyorum.

Duştan sonra sadece bir tişört ve iç çamaşırı giydim. Uyuyakalmış olmalıyım, True Grit'te geçen uzun günden sonra yorgun düşmüştüm. Tulumumu bulmaya çalışıyorum, bu esnada Ariel kalçalarımdaki yaraları görmesin diye çabucak arkamı dönüyorum. Yaptığım ağır işten dolayı her tarafım ağrıyor. Aylar boyu kaslarımı bu kadar çok kullanmamıştım.

Ariel eğilmiş, çizim defterimi karıştırırken aç bir arı gibi sesler çıkarıyor. Babamın çizimine gelince duruyor. Çizimlerim konusunda korumacıyımdır, babam konusunda da öyle, bu yüzden defteri elinden alıp göğsüme bastırıyorum. Omuz silkip ayağa kalkıyor.

"İlaç şişeleri. İlginç bir seçim ama çok dikkat dağıtıcı. Portrelerde, kişiyi açıklayan ve bize penceremizi veren şey gözlerdir. Eğer tüm hikâyeyi buraya koyarsan, bu bizim için çok kolay olacaktır. Neden bakmaya devam edelim ki? Yüzün her tarafına bakmamız gerek, düşünmek için zamana ihtiyacımız var. Anlıyor musun?"

Yüzün her tarafına bakmamız gerek, düşünmek için zamana ihtiyacımız var. Daha ne demek istediğini soramadan, "Gel. Hadi kahvaltı yapalım. Akşam yeme-

ğinde kahvaltı yapmaya bayılırım, ya sen? Eminim ki açlıktan ölüyorsundur."

Üzerime kapüşonlu bir eşofman üstü geçiriyorum ve aceleyle botlarımı giyiyorum. Bedava yemeği geri çevirecek değilim. Duş almadan önce yediğim halde tekrar acıktım. Sanırım içimde doldurmam gereken çok fazla boşluk var. Bahçeden geçerken ağzım umutla sulanıyor. Yukarı bakıyorum. Yıldızlar, adeta mükemmel beyaz iğneler.

Evi rahat ve havadar. Beton zeminin üzerine, büyük, mavi ve siyah halkalar çizilmiş. Buruşuk balonların üzerine basmak gibi, ki bu hoşuma gidiyor.

Daha önce bu kadar çok tablonun olduğu bir evde hiç bulunmamıştım ve bu nefesimi kesiyor. Ariel'in oturma odasında, krem rengi duvarlarda büyük, siyahımsı resimler asılı. Bazılarında, karanlığı yarıp geçen eğimli ışık şeritleri var, sanki kapalı kapıların altından ya da uzun, yaşlı ağaçların dallarının arasından sızan ışıklar gibi. Bazıları sadece farklı karanlık tonlarında. Bazı yerlerde boya o kadar kalın sürülmüş ki tuvalin üzerinden minik dağlar gibi yükseliyor. Parmaklarım onlara dokunmak için can atıyor ama sormaktan korkuyorum. Nereye baksam görülecek bir şeyler var ve buna bayılıyorum.

Ariel mutfağın girişinde duruyor ve beni izliyor. "Hafifçe dokunabilirsin."

Çok dikkatli bir şekilde, özellikle çok karanlık olan bir resmin üzerindeki minik tepeciğe hafifçe dokunuyorum.

Dokunduğumda, şaşırtıcı derecede serin ve gergin bir his veriyor; iyileşmiş, kabarık bir yara gibi.

Ariel, "Ne düşünüyorsun, Charlie? Konuş. Öğrencilerime her zaman, sanat hakkında ne hissederlerse bunun doğru olduğunu söylerim; çünkü benim değil, *onların* tecrübelerine göre doğrudur."

"Emin değilim... Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum." Sözler içimde fokurduyor ama onları nasıl aktarsam emin değilim. Kulağa aptalca gelsin istemiyorum. Aptal *olmak* istemiyorum.

"Dene işte. Kulaklarım bir filinkiler kadar büyük."

Geri adım atıyorum. Resimler çok büyük ve minik ışık demetleri dışında, çok karanlık. "Bana... Bana bir yerde takılıp kalma düşüncesini çağrıştırıyorlar. Bilmiyorum, sanki üzerinde büyük bir yük varmış gibi ama o küçük lekeler de..." derken bocalıyorum. Aptal gibi konuşuyorum. Ve bu kadar yoğun bir karanlığa bakmak içimde bir şeylere dokunuyor; çünkü bence, bu resimleri sadece çok üzgün bir kişi yapabilir ve Ariel'i bu kadar ne üzmüş olabilir?

Ariel şu an arkamda. "Devam et," diyor sessizce.

"Çıkıntılı olan şu kısımlar. Sanki karanlık tamamen uzaklaşmak istiyor gibi, çünkü küçük ışık orada bir yerde ve karanlık ışığa sırtını dönüyor. Bu aptalca, biliyorum."

"Hayır," diye cevaplıyor Ariel, düşünceli bir şekilde. "Aptalca değil, hiç aptalca değil." Mutfağa geri döndüğünü duyuyorum ve rahatlamış bir halde onu

takip ediyorum.

Parlak kırmızı mutfak masasının üzerinde, içinde çilek ve ananas dilimleri, biraz omlet ve kırmızı, yumuşak görünümlü et olan yanardöner turuncu renkte bir tabak var. "*Chorizo**," diyor. "Seveceksin."

Gerçek, doğru düzgün pişmiş yiyecekler için kendimi ne kadar açgözlü hissettiğime neredeyse utanıyorum. Çok açgözlü görünmemek için tabağıma ne kadar yemek koymam gerektiğini hesaplıyorum.

Chorizo, baharatlı olduğu kadar sıcak değil; biraz iğrenç gelen tuhaf, ezilmiş sosis kalitesinde, bu yüzden sadece biraz yumurta yiyorum. Birinin evinde gerçek bir yemek yemeyeli uzun zaman oldu. Belki de en son Ellis ve ailesiyle yemiştim, sağa doğru hafif bir eğimi olan o pürüzlü yemek masasında.

Parmaklarımın arasındaki çatal bıçaklar soğuk, tabaklar ise sağlam ve sabit. Her şeyi aynı anda ağzıma tıkma isteğime rağmen yavaş yemeye çalışıyorum.

Ariel ağzını *chorizo* ve yumurtayla dolduruyor, gösterişli bir şekilde çiğniyor.

"Tanıdıkların nerede? Annen?"

Bir çilek yığını yapıp üzerine, küçük bir şapka gibi bir dilim ananas koyuyorum. Ariel'e cevap vermek zorunda kalmamak için ağzımı tekrardan yemekle dolduruyorum.

"Belki de umursamadığını düşünüyorsun ama

*İspanyolların domuz etinden yaptıkları sucuk benzeri şarküteri ürünü. (ç.n.)

umursuyor." Çileği parmaklarının arasında çeviriyor. Beni dikkatle izlediğini hissedebiliyorum.

"Michael, bir arkadaşını kaybettiğini söyledi. En yakın arkadaşını." Bana bakıyor. "Ne kadar korkunç."

Söylediği şey ne kadar beklenmedikse, gözlerimde birden biriken yeni yaşlar da aynı şekilde beklenmedik. Mikey'nin ona Ellis'i anlattığına şaşırdım, ama neden bilmiyorum. Üstelik, anlattı diye biraz da ihanete uğramış gini hissediyorum. Ellis benimdi... *bana ait.* "Şu an bunu konuşmak istemiyorum," derken ağzıma hızlı hızlı ananas ve çilek atıyorum. Gözyaşlarının yerlerinde durmasını umarak sık sık göz kırpıyorum.

Ariel nasırlı parmaklarından *chorizo* yağını yalıyor ve bir mendilinin ucunu buzlu su bardağına batırarak her bir parmağını siliyor.

"Senin yaşlarındaki çoğu kız okulu bırakıyor, erkeklerle düzüşüyor, kilo alıyor, bazen iyi notlar, bazen de kötü notlar alıyorlar. Babalarına ve annelerine yalan söylüyorlar. Göbeklerini deldiriyorlar. Sürtük dövmesi yaptırıyorlar." Gülümsüyor.

"Bu sen değilsin ama, değil mi? Michael, erkekleri okumamak ve kitaplarla düzüşmemek için liseyi yarım bıraktığını söyledi." Kendi kendine gülüyor.

"Liseyi *bitirdim,*" diye cevap veriyorum aniden, kendime şaşarak. "Yani, neredeyse. Gibi. Yakında."

Ariel, ananasını kemiriyor. Bir süre bana bakıyor, gözleri gözlüklerinin camından dolayı biraz büyük gö-

rünüyor. Sonra genzinden bir çatırtı, gümleyen bir ses çıkarıyor. "Bum!" Parmaklarını açıyor. "İnsanları içinde tutuyorsun, olan şey bu. Anılar ve pişmanlıklar seni yiyip bitiriyor, ruhunun içinde büyüyorlar ve sonra..."

Garip sözlerinden dolayı ürkmüş bir halde ona bakıyorum. "Ve sonra, bum diye patlarsın. Bunlar da böyle mi oldu?" derken yüzü yumuşuyor. Eşofman üstümün altında gizli olan kollarımı işaret ediyor.

Bakışlarımı tabağımda yoğunlaştırıyorum. Bum. *Evet.*

Tekrar gülümsüyor. "Bu zor hayatı nasıl yaşayacaksın, Charlotte?"

Tam adımı duyunca başımı kaldırıyorum. Ariel'in yanaklarında pembemsi bir allık var, minik ruj çizgileri dudağının üzerindeki kırışıklıklara doğru yol alıyor. Bu yaşta olduğumu hayal edemiyorum; böyle büyük bir ev, böyle bir hayata nasıl ulaşmış ki? Bundan bir gün sonrasını bile hayal etmem benim için çok zor. Ne desem bilmiyorum.

Hafifçe alnımdaki yaraya dokunuyor. Parmak uçları sıcacık ve bir an, rahatlayıp kendimi dokunuşuna bırakıyorum. "Sen daha bebeksin," diyor Ariel sessizce. "Çok gençsin."

Ayağa kalkıyorum ama beceriksizce masaya çarpıyorum. Çok yakınlaşıyor, yakınlaşmasına izin veriyorum. Yemek ve kibar sözleri beni uyuşuk ve kayıtsız bir hale getirdi. *Herşeyin farkında ol*, diye uyarırdı Evan. *Tilkiler birçok kılığa bürünür.*

İç çekiyor, omuzlarını dikleştirip masadaki kırıntıları kucağına silkeliyor. Çenesini arka kapıyı işaret edecek şekilde kaldırıyor, yani gitme zamanım geldi.

Çıkarken, kalçam minik bir sehpaya çarpıyor. Sehpanın üzerindeki bir yığın zarf ve el ilanının altında parlayan simli bir şey var. Onu tulumumun cebine atarken tereddüt etmiyorum bile. Bu gece Ariel benden bir şeyler aldı, bu yüzden ben de ondan bir şey alıyorum.

MIKEY'NİN GARAJINDA, OBJEYİ CEBİMDEN ÇIKARIP YERE koyuyorum. Alçıdan yapılmış ve üzerinde, göz boşlukları, burun delikleri ve ağızları siyaha boyanmış beyaz, büyük kurukafalar olan, elimden biraz daha büyük kırmızı bir haç. Kenarları, yoğun kırmızı sime bulanmış.

Kurukafalı haç gösterişli, ucuz ve çok güzel; içimi yoğun bir acıyla dolduruyor, Ellis buna kesin bayılırdı, hatta birkaç tane daha alıp odasının mavi duvarlarına, posterlerin ve kesilmiş Morrissey, Elliott Smith, Georgia O'Keefe, Edith ve The Lonely Doll resimlerinin yanına asmak isteyebilirdi.

Mikey'nin bagajında eski, çizgili bir şal buluyorum ve haçı nazikçe içine sarıp yastığın altına koyuyorum. Ayağa kalkıyorum ve Mikey'nin küçük dairesine bakarken, beni şaşkına çeviren ve valizdeki kutumu özlememe sebep olan Ariel'in söylediklerini düşünüyorum, sonra minik banyoya gidiyorum ve tuvalete oturuyorum. Bir süre sonra, sakinleşinceye kadar ileri geri sallanmaya başlıyorum. Casper, sallanmak, nefes egzersizi yapmak veya sadece olduğun yerde zıplamak gibi tekrarlayan hareketlerin sinirleri yatıştırmaya yardımcı olabileceğini söylemişti.

Bunaldığımda ve tek bir şeye bile odaklanamadığımda, tüm felaketlerim bir anda vurduğunda, kendimi çizgi filmlerdeki o dev kasırgalara benzetiyorum; habersiz bir postacı, bir inek, bir köpek, bir yangın söndürücü gibi yoluna çıkan her şeyi yutan o gri toz bulutlarına. Kasırga Ben, bugüne kadar yaptığım her kötü şeyi, becerdiğim ve sömürdüğüm herkesi, açtığım her bir kesiği, her şeyi topluyor. Kasırga Ben, dönerek daha yoğun ve daha dolu bir hal alıyor.

Dikkatli olmalıyım. Bunalmak, güçsüz hissetmek, utanç ve boşluğun fırtınasına kapılmak bir tetikleyici.

Casper, bana, "Her seferinde tek bir şey yapabilirsin. Bir hedef belirle. O hedefi gerçekleştir. Birini bitirdiğinde, diğerine başla," dedi. Küçük adımlarla başlamamı söyledi.

Kendime şunu söylüyorum: Creeley'den çıkmayı başardın, her nasılsa bu oldu. Bir otobüse bindin. Çöle geldin. Yiyecek buldun. Bu yeni evinde kendine zarar vermedin. Bir *iş* buldun.

Fırtına duruluncaya kadar, klozetin üzerinde bir ileri bir geri sallanıyorum ve cümleleri tekrar ediyorum. Mikey buraya geldiğinde her şey birazcık daha iyi olacak.

Sesli bir şekilde, "Kalacak bir yerim var," dedim.

Param var. Kalacak bir yer bulabilirim. Kendimi Mikey'nin şiltesine bırakıp uykuya dalmadan önce kendime sanki bir mantra gibi bunları söylüyorum.

ERTESİ SABAH LINUS, KAFENİN DIŞINDA PEMBE SAÇLARını kumaşla kaplı bir lastik tokayla bağlarken beni bekliyor. Alt dudağını sarkıtıyor. "Bir umut, Riley'i görmüş olabilir misin acaba?"

Kafamı sallayınca, surat asıyor. "Kahretsin. Neyse. İleri." Kahve dükkânının alarm sisteminin tuşlarına basarak bir şifre giriyor. Eşyalarını bir kancaya asıyor.

"Julie'nin Sedona'da işi uzun sürdü. Geç kalabilir. Sorun yok çünkü onun zamanı gevşek enerji dalgaları ve çay yapraklarına göre işler, bizim gibi saatlere göre değil. Bu arada bana yardım edebilirsin. Duyduğuma göre dün gece Taproom'u Peter Lee ve Tanner kapatmış, bu yüzden vaktinde gelemeyecekler. Şehir merkezindeki bir bar. Bunu bilmek için biraz fazla gençsin."

Bulaşık makinesinden önlükleri çıkarıyor, nemli olduklarını fark edince yüzünü buruşturup bir tanesini bana doğru fırlatıyor. "Sanırım Riley sana işin içyüzünü anlatmadı, ben açıklayayım: Ücretsiz olarak istediğin kadar normal kahve içebilirsin ve makul bir miktarda da herhangi bir tür espresso kahve içebilirsin ama eğer çok fazla aldığın anlaşılırsa, Julie parasını istemeye başlayacaktır. Tüm yiyecekler için para ödemen gerek ama söylediğim gibi, bu da biraz şüpheli. Mesela, yanlış sipariş alırsak ne olacak? Söylediğimi

anlıyor musun? Sigara molası için ön tarafa çıkabilirsin ama bazen salonda da içebilirsin." Izgara ve bulaşık alanının üzerinden, gelişigüzel koyulmuş paspaslar, süpürgeler ve kovalarla dolu olan karanlık koridoru işaret ederek sırıtıyor, "Ama dikkat et, Julie'ye yakalanma. Ofisi orada ve sigara kokusundan nefret eder."

Duraksıyor. "Ve bir de Riley var. Çeşit çeşit Riley kuralı var ve Riley her çeşit kuralı çiğniyor ama Julie, o erkek kardeşi olduğu için ve sevginin ne olduğuyla ilgili boktan düşünceleri yüzünden ona izin veriyor. Yani bununla ilgili senin anlaman gereken şey... Julie burada olmadığında, bazen yemek yaparken arkaya çıkıp sigara içer. Ve bazen orada içki de içer. Ve sen arkada çalıştığın, ben de genelde burada olduğum için, ona göz kulak olmak ve işler boka sarıyormuş gibi göründüğünde bana haber vermek senin görevin sayılır. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Bana dikkatle bakıyor. "Anlaştık mı?"

Başımı evet der gibi sallıyorum.

"Tamam, devam ediyorum. Önce, iksirimizi hazırlıyoruz."

Beni espresso makinesine, beş farklı çeşit kahveyi barındıran kahve makinelerine, kafenin oturma yerlerine bakan lekeli pasta dolabına doğru yönlendiriyor.

"Ama *her şeyden önce*," diyor, "biraz müzik." Tezgâhın üstündeki CD ve kaset yığınlarını karıştırıyor. Alt dolapta, yeşil sipariş defterlerinin arasına sıkıştırılmış bir sürü CD, kutularca kurşun ve tükenmez kalem,

fazladan yazar kasa rulosu ve görünce Linus'un derin bir iç çekmesine sebep olan bir şişe Jim Beam var. Görünmeyecek şekilde, dolabın yanına ittiriyor.

Linus, bana bakıyor. "Ruh halimize göre seçiyoruz. Daha sonra müşteriye göre seçebiliriz, onlardan nefret etmediğimiz sürece. Bu sabah, çok..."

Duraklıyor. "Üzgün hissediyoruz. Hayatımda söylenmemiş ne çok şey var. Ama sen bunları anlamak için fazla gençsin, öyle değil mi?" Bana göz kırpıyor.

"O zaman Van Morrison olsun. *TB Sheets*. Tanıdık geliyor mu? Şu an Morrison modumdayım."

Başımı evet der gibi sallıyorum ama biraz gerildim; babam yüzünden. Ama *Da da dat dat da da da da* sesleri alanı doldurunca biraz rahatlamaya başlıyorum. Müzik tanıdık, rahatlatıcı ve tuhaf bir şekilde, sanki babamın yanımda olduğunu düşünmeye çalışıyorum.

Linus, yağlı görünümlü çekirdekleri, şeffaf kaplara döküyor. *Kona, Fransız, Guatemala, Etiyopya, Blue Mountain, Jamaika*. Ahşap raflarda çaylar duruyor. Küçük ve hoş kokulu dal yığınları gibi görünüyorlar. Dördüncü Cadde'ye açılan devasa pencerenin dışında, diğer mekânlar da açılıyor; pencereler yıkanıyor, tezgâhlar kaldırımlara yerleştiriliyor, bahçe masaları dışarı çıkarılıyor. Caddedeki herkes için gün başlıyor, hatta fark ediyorum ki benim için bile. Bir *işim* var. Biraz iğrenç bir iş ama *benim*. Bir şeyin parçasıyım. Kendimi zorlayarak merdivende bir basamak yol kat ettim. Keşke Casper da burada olsaydı, büyük ihtimalle bana şap-

şal beşliklerinden birini falan çakardı. Kendimle öyle gurur duyuyorum ki, herhalde bunu yapmasına izin verirdim.

True Grit'in penceresinin önünde bir siluet belirerek ışığı kesiyor.

Linus, beni dirseğiyle yolundan çekiyor ve kaldırımdaki kirli suratlı adama saati gösteren bir hareket yapıyor; bileğine on kez haffçe vuruyor, herhalde bu, adamın on dakika daha beklemesi gerektiğini işaret ediyor. Adam tamam der gibi başını aşağı yukarı sallıyor, hasır şapkasının siperi gözlerinin üzerinde dimdik duruyor. Bisikletlere özel demirden park yerine yaslanıp kolunun altına bir gazete sıkıştırıyor. Kendi kendisiyle koyu bir sohbete başlıyor.

Linus öğütmeye devam ederken ezilen çekirdeklerin sesini bastırmak için bağırarak konuşuyor. "Bu bizim On Beş Dakika Sıçan Adam. Her sabah biz burayı açarken gelir. Bir gazete ve kova getirir. On beş dakika boyunca tuvalete sıçar, sonra da eski kahve telvelerini yanında getirdiği kovanın içine doldurup götürmesine izin veririz." Yirmi litrelik boş turşu kovasını işaret ediyor.

Ona dik dik bakıyorum. Öğütücünün sesini bastırmak için bağırmak zorunda kalıyorum. "Cidden mi? Yani, sıçma kısmı? On beş dakika mı?"

Başını evet der gibi sallıyor. "Cidden. Ve bulaşıkçı olarak, işini bitirdikten sonra oraya gidip kontrol etmek senin görevin olacak. Her şeyin temiz oldu-

ğundan emin ol." Göz kırpıyor. "Ama biliyor musun, Altıncı Cadde'deki bahçesinin toprağı için kullanıyor ve o lanet yer gerçekten çok güzel görünüyor. Boyum kadar ayçiçekleri ve memelerim kadar domatesler."

Düşünmeden gülüyorum; kocaman bir kahkaha atıp hemen ağzımı kapatıyorum. Linus, "Sorun değil. Gülebilirsin. Epey komiğim, değil mi?" diyor. Beni dirseğiyle dürtüyor. Elimi ağzımdan çekiyorum.

Ben de ona gülümsüyorum.

"Böylesi daha iyi. Bunu sevdim." Kahve makinelerinden birini suyla dolduruyor ve gözlerimiz aynı hizaya gelecek şekilde başını eğerek bana Etiyopya çekirdeklerinin filtresini uzatıyor. Kaşlarının arasında koyu renk tüyler var.

"Julie seni sevecek, endişelenme. Hasarlıları seviyor ve bundan sende fazlasıyla var. Yanlış anlama. Burası için tuhaf ama güzel bir şey. Burada hepimiz epey hasarlıyız."

Kahve makinesinden iki bardak kahve doldurup birini bana uzatıyor.

"Şimdi, On Beş Dakika Sıçan Adam'ı içeri al."

Saat sekiz buçuk olduğunda, Linus'un yüzü kıpkırmızı oluyor ve kafenin ön tarafından ızgara bölümüne doğru koşarken, çörek dilimlerken ve onları tost makinesine atarken lanetler okuyor. Garsonlar geç kaldı, Riley geç kaldı. Kahvaltı malzemelerini hazırlamak için saat altıda gelmesi gerekiyordu: acı biber soslarıy-

la dolu kâseler, ızgaranın üzerindeki patatesler. Patateslere benim bakmamı istedi ama onları düzenli aralıklarla çevirmeyi unutunca bana küfretti.

"Gidip onu getirmen gerek," diyor nihayet, ağzına bir çatal dolusu tofulu omlet atarak. Yemek yemesini izlerken midem gurulduyor. Bu sabah evden çıkmadan önce bir şeyler yemeyi unuttum. "Telefonu yok ve kafeyi kapatamam ya da buradan ayrılamam. Julie beni gebertir."

Bir kâğıt parçasına adres karalıyor. O yemek pişirirken, masalara bakması için gidip o yuvarlak yüzlü Go oyuncularından birini çağırmamı söylüyor. "Tüm gün bedava kahve içebileceğini söyle."

Dışarıda bana verdiği adrese bakıyorum. Şehir merkezinde, buraya çok uzak değil, alt geçidin orada, sanırım. Bisikletimin kilidini açıp yola çıkıyorum.

Tuhaf renkli evler ve tamponlarında soyulmuş müzik grubu etiketleri olan eski arabaların durduğu bir sokakta, kan bankasının solunda, birkaç tane kavak ağacının arkasında kalmış camgöbeği rengindeki bir bungalovda yaşıyor. Ön verandada, dolu bir kül tablasının ve uçları kıvrılmış dergilerle dolu yeşil bir bahçe sandalyesinin yanında duran bir tane boş bira şişesinin yanından geçiyorum.

Kimse kapıyı açmıyor. Sineklikli kapı tam kapanmamış. Ön kapıyı birazcık ittirince hemen açılıyor. Hafifçe sesleniyorum: "Selam, kimse yok mu? İşe geç kaldın..."

Cevap yok. İçeri girmeden önce birkaç saniye tereddüt ediyorum, kapı aralığından içeri bakıyorum. Onu yatakta başka bir kızla çırılçıplak bulmak istemiyorum ama denemeden Linus'a dönmek zorunda kalmak da istemiyorum. Ve Riley'nin tam olarak ne yaptığını çok merak ediyorum. Bir zamanlar bir müzik grubunda çalan ve şimdi de tabak getirip götüren bu kişinin hayatının nasıl olduğunu...

Bir çift soluk Converse ayakkabıyı kenara ittiriyorum. Ön odada, yere üst üste dizilmiş ve yerden tavana kadar uzanan camlı, meşe ağacından bir kitaplığa tıkılmış kitaplar var. Köşede, yıpranmış kahverengi deriyle kaplı iki tane ağır sallanan sandalye duruyor. Karşı duvarın yanında, açık, perdesiz bir pencerenin altında uzun ve çökmüş bir kadife koltuk var.

Mutfakta, duvarda bir pin-up takvimi görüyorum. Güneşten parlayan saçları ve uzun bacaklarıyla kırklı yıllardan kalma dolgun kızlar var, göğüsleri mayolarından fışkırıyor. Yaprak geçen kasımda kalmış.

Bugün mayıs ayının son günü. Son kırk beş günde, kendimi öldürmeye çalıştım; akıl hastanesine yatırıldım; otobüsle ülkenin bir ucuna gönderildim; pis bir kafede bulaşıkçı olarak işe başladım ve şimdi de içki problemi bariz olan tuhaf bir tipin evinde gizli gizli dolanıyorum. Hoş biri, ama yine de tuhaf bir tip.

Ellis bile tüm bunların kulağa ilahi gelmesini sağlayamaz.

Karanlık koridor boyunca yürüyüp bir kapıyı ya-

vaşça ittirerek açıyorum. Beyaz boyalı, minik bir banyo. Ayaklı bir küvet. İlaç dolabının üzerinde kirli bir ayna. Bob Dylan'ın, motosiklet kazası yaptığı 1968 yılında, Studebaker'ın önünde çekilmiş fotoğrafının çerçeveli kartpostalı. Altında *Woodstock, 1968* yazıyor. Kartpostalı hüzünlü hüzünlü inceliyorum. Babam *Nashville Skyline* dinlemeye bayılırdı. Bana Bob'un kötü bir motosiklet kazasından sonra içmeyi ve sigarayı bıraktığını, bu albümde sesinin bu yüzden böyle berrak ve derin çıktığını söylemişti. Tanrı, Dylan'a geri dönüyordu. Babam bana öyle söylemişti.

Diğer kapı biraz aralık. Kapıyı çalmadan önce tereddüt ediyorum. Kalbim küt küt atarken sessizliği bozarak kapıyı çalıyorum, sonra da gözlerimi ne olur ne olmaz diye hafifçe açık tutarak kapıyı dikkatle ittirip açıyorum.

Üzerinde hâlâ dünün giysileriyle, yatakta sırtüstü yatıyor; yemek lekeli beyaz tişört, bol kahverengi pantolon. Kolları başının arkasında ve gözleri kapalı. Yastık yerine, katlanmış bir örtü kullanıyor. Giysileri kabarık deri bir koltuğun üzerine fırlatılmış. Yerde, yatağın yanında dolu bir kül tablası ve iki tane buruşturulmuş sigara paketi var. Odası duman ve ter kokuyor.

Kalbim hızla çarparken derin bir nefes alıyorum ve adını söylüyorum.

Cevap yok.

Ölmüş mü? Göğsüne bakarak nefes alıp almadığını

görünceye kadar yanaşıyorum. "Riley." Vücudundan ilginç bir koku yayılıyor. Alkol değil, duman veya ter değil. Başka bir şey. Eğilip kokluyorum.

Birdenbire gözleri açılıyor ve doğruluyor.

Ben geriye doğru sıçrayamadan bileğimi kavrıyor ve beni bacaklarının arasına doğru çekip dizleriyle sıkıştırıyor. Nefesimi kesiyor. Bedenimi adrenalin sarıyor.

Lanet Frank'in görüntüsü beynimde gidip geliyor. Riley'nin sıcak nefesi kulağımda. Mücadele ediyorum, "Bırak! Bırak beni!" diye bağırıyor olmama rağmen beni sıkıca tutuyor.

Sesi kısık ve biraz boğuk çıkıyor. "Kimsin sen, Tuhaf Kız? Gizlice evime giriyorsun. Beni soyacak mısın?"

"Siktir git." Paniklememek, andan kopmamak ve batmamak için çabalıyorum. Bunu neden yaptığını anlayamıyorum. Önceden çok iyi biri gibi görünüyordu. Karnına dirsekle vurmaya çalışıyorum ama parmaklarıyla bileğimi o kadar fazla sıkıyor ki, tenim yanmaya başlıyor ve hareket edemiyorum.

"Bırak beni, lanet olası." Nefes nefeseyim.

Nefesi yanağıma, boynuma dokunuyor ve artık Lanet Frank yok ama alt geçitteki adamın bana yaklaşmasıyla geride bıraktığımı düşündüğüm, sokak hissimi tetikleyen o karanlık anı geri geliyor. *Hayır*, diye bağırıyorum.

Kalçalarımı çevirip hafifçe ayağa kalkmak için tüm

gücümü kullanıyorum ve becerebildiğim en sert şekilde ayaklarına basıyorum. Çığlık atıyor ve kollarını açıp beni bırakıyor. Yeterince güvenli bir mesafede olan kapıya doğru güçlükle ilerliyorum. Çıplak ayağını tutuyor, yüzünü buruşturuyor. Bakmak için ona dönüp karıncalanan bileklerimi ovalıyorum.

"Sadece dalga geçiyorum." Kaşlarını çatıyor. "Bir şey yapacağımı falan mı sandın?"

"Pislik." Nefesimi yutuyorum; havayı, içimde başlayan fırtınayı dindirmeye yetecek kadar sert bir şekilde bastırmaya çalışıyorum. "Çok kötüsün. Hiç komik değil. Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun? Lanet kıçını kaldır ve işe gel."

Derin derin soluk almaya devam ediyorum ama şimdi hıçkırmaya da başlıyorum ve gözlerimden yaşlar akıyor ki bu olmasını istediğim son şey.

"Tanrım, tatlım," diyor Riley, aniden ciddileşerek. "Üzgünüm."

Öfkeyle yüzümü siliyorum. Lanet olsun. Lanet insanlar. Onun önünde ağlıyorum.

Riley dik dik bana bakıyor, gözlerinin altındaki halkalar karanlık birer yarım ay gibi. O siyah lekelere her ne sebep olduysa sadece alkol olmadığına eminim.

"Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Tam bir pisliğim. Ağlama. Ağlamanı istemedim." Sesi şimdi daha farklı, daha yumuşak.

Birbirimize bakıyoruz, yüzünden haffçe bir hüzün dalgasının geçtiğini görüyorum; benim hakkımda bir

şeyleri anladı ve bu daha çok ağlamama sebep oluyor; çünkü biliyor, artık benim bir şeyler yaşadığımı ve beni öyle sıkıştırmaması gerektiğini biliyor.

Utanmış görünüyor.

"Linus... Linus kıçını kaldırıp işe gelmeni söyledi." Kapısını çarpıp evden koşarak çıkıyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde bisikletime ulaşmaya çalışıyorum.

Bu şehrin imkânsız derecede beyaz güneş ışıkları içerisine kanayan ani karanlıkta, 4. Cadde alt geçidinin gözyaşlarımla buğulandığı trafikte, bisikletimin üzerinde kafeye doğru geri dönerken, Riley'nin Linus'un gelemeyeceğini bildiğini düşünüyorum. Kafede olacağımı ve onun yerine benim gitmek zorunda kalacağımı biliyordu.

Kesinlikle uyumuyordu. Beni bekliyordu. Onun iyi biri olduğunu düşünmüştüm ve şimdi de kendime tekrar tekrar şunu söylüyorum: *İnsanlar iyi değiller, insanlar iyi değiller, bunu öğrenmiş olman gerekirdi.*

Bisikletimi durduruyorum. Geri, daireme dönüp, kapıyı kapatıp, koltuğu kapının arkasına itip, kutumu valizin içinden çıkarabilirim. Grit'e geri dönmemek. Onu görmek zorunda olmamak. Uğraşmak zorunda olmamak.

Ama o zaman az da olsa kazandıklarımı kaybedeceğim. Kalacak bir yer veya başka bir şey için param olmayacak. Derin derin soluk alıyorum, gözlerimi kapatıyorum. Aklıma Blue geliyor. Mısır gevreğiyle ne

olmuştu?

Bir araba bana korna çalıyor ve beni kendime getiriyor. Ne düşüneceğimi bile kestiremeden, bisikletimi kafeye doğru sürmeye başlıyorum.

True Grit'in dışında, kaldırımda duran masalardolmuş bile; Go oyuncuları boş kahve fincanlarına bakarak kaşlarını çatıyorlar, insanlar menüleri yelpaze gibi sallıyorlar. Çalışan girişinin sineklikli kapısından roket gibi girip aceleyle önlüğümü alırken, müşterilerin mırıltısı daha da yükseliyor.

Linus spatulayı elinden bırakıyor ve beni tek başıma görünce lanet okuyor. "Kahretsin. Biliyordum. Genelde sadece sarhoştur ama eğer bu kadar, *bu kadar* geç kaldıysa... Bu kullandığı anlamına geliyor. Biliyordum."

Ben daha *kullanmak* derken neyi kastettiğini soramadan, boynunda dövmeleri olan bir adam kapıdan fırlıyor ve, "Sipariş var!" diye bağırıp, pembe bir kâğıdı Linus'un önünde, tezgâhın üzerine vurur gibi bırakıyor. Linus ızgaranın etrafında, yumurtaları tabaklara yerleştirmek ve çörekleri ısıtmakla uğraşırken, zili çalmak için ön tarafa koşuyor. Bulaşık makinesine geri dönüyorum, yüzüm buharla kaplı. Linus'un, Riley'nin kullanması hakkında söyledikleri kafamda yankılanıyor.

Mears Park'taki kayalıklı gölcüğe yüzüstü düşüp neredeyse boğulmadan önce, DannyBoy, Rice Street'i dolaşarak mor çizgili siyah bir ceket giyen, ince yüz-

lü bir adamı arıyordu. DannyBoy her ne aldıysa, önce yüzü gri bir renge dönmüş, midesi kasılmıştı, tıpkı bir bebek gibiydi.

Ama Riley'nin tuhaf kokusu, beni güçlü bir şekilde kavrayışı. Onun kullandığı şey, DannyBoy'un kullandığı şeyle aynı değil. DannyBoy ateşlenir ve nefes nefese kalırdı. Riley dün gece her ne kullandıysa, onu acımasız biri yapmış.

KAHVALTI KALABALIĞI BİTTİ. SİNEKLİKLİ KAPI SALLAnarak açıldığında, dirseklerime kadar bulaşıklara ve kahve kupalarına gömülmüş haldeyim. Baktığımda kahverengi, uzun ve bol otantik bir elbise giymiş, iri bir kadının biraz önünde Riley'nin kambur bir şekilde durduğunu görüyorum. Elbiseli kadın ızgaranın arkasında, hiç vakit kaybetmeden kirli gömleğini örtmek için önlük bulan Linus'a başıyla selam vererek etrafına bakıyor. Riley duş almış: saçları daha mat ve giysileri yine beyaz bir tişört ve kahverengi pantolon olsa da daha temiz bir beyaz tişört ve kahverengi pantolon gibi görünüyor.

Riley memnuniyet içinde, ışıldayan gözleriyle bana bakıyor. "Evet," diyor neşeyle. "Görünüşe göre o iş görüşmesini şimdi yapacaksın."

Bunu, sanki hiçbir şey olmamış gibi söylüyor. Bileklerimde, parmaklarıyla sıktığı yerlerde hâlâ soluk kırmızı lekeler var.

Kadın, başıyla uzun koridoru işaret ediyor ve nemli önlüğümü çıkarmadan peşinden gidiyorum. Koridorun sonuna doğru, arkama dönünce sessiz sessiz peşimizden takip eden Riley'le burun buruna geliyorum. "İğrençsin," diye tıslıyorum.

"Bunu ilk defa duymuyorum, tatlım."

Kadın, üzerine kâğıtlar, faturalar, dosyalar, tükenmez ve kurşun kalemlerin içinde durduğu kaplar ve bir kâse dolusu parlak mavi taş yığılmış bir masanın arkasındaki döner sandalyeye oturuyor. Alnını masasına koyuyor. "Çok yorgunum."

Arkasındaki grimsi duvarda, güneşten yüzleri kızarmış, yeşil şapkalarının altındaki saçları sararmış kızlardan oluşan bir softball* takımının çerçevelenmiş fotoğrafı var. Kadının yüzündeki koyu renkli çillerden oluşan koyu renk haritaya bakıyorum. Fotoğrafta kolayca seçiliyor; en sağdaki kız o. Omzunda sopası var ve kalçaları şortunu geriyor.

Eli masanın etrafına dokunup bir şeyler arıyor. Kafası karışmış gibi görünüyor ama komik ve güzel bir şekilde. Riley kanepeye uzanıp gözlerini kapatıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden sırtımı duvara yaslayıp kapının yanında duruyorum.

"Kahve getirmedin," diyor Riley'ye.

"Kahve getirmemi söylemedin."

"Gidip getir o zaman."

Başını bana doğru kaldırıyor. "Ben, Julie. Julie Baxter. Ve sen?" Başını tekrar masaya yaslayıp sızlanıyor.

Neden soyadlarının Riley'yle aynı olmadığını merak ediyorum. Belki de evlidir.

"Riley? Kahvem nerede kaldı?" Julie'nin sesi boğuk geliyor.

Riley kanepeden kalkıyor. Yanımda duruyor. "Bir

*Küçük bir alanda büyük bir topla oynanan bir çeşit beyzbol. (ç.n)

fincan kahve ister misin?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum. Yaptığı şey yüzünden hâlâ öfkeli ve üzgünüm. Kapıdan komik bir şekilde çıkarken, yüzü yorgun ama biraz heyecanlı görünüyor. Kapıdan çıkmasını bekliyorum, sonra Julie'ye dönüyorum.

Yumuşak bir şekilde, "Benim adım Charlie," diyorum.

Julie şimdi dik oturuyor. Beni duymuyor gibi görünüyor. "Ha," diyor sakince. "Bu ilginç."

Tavana bakıyor, ağzı hafifçe açık. Sonra doğrudan bana bakarak "Bak şimdi, *normal* Riley asla kahve isteyip istemediğini sormazdı. *Normal* Riley senin için bol kremalı ve çilek parçacıklı mochaccino gibi abartılı bir kahve alıp getirirdi. Çünkü *normal* Riley'nin her dişi insanla flört etmesi gerek. Genç, yaşlı, ikisinin arası, şişman, zayıf, orta. Önemi yok. Senin için güzel bir hediye getirirdi, sen de heyecandan pır pır edip kıkırdardın ve o da kendisine bir müttefiki daha garantilemiş olurdu. Ama adil olmak gerekirse sen heyecanlanacak bir tipe benzemiyorsun."

Duraklıyor ve ellerini birleştiriyor. "Tam olarak bir fetih sayılmaz ama kesinlikle bir müttefik. İstemiyor gibi görünse de ilgi görmeye bayılıyor. Bu çok ilginç. Çok ilginç."

"Sizin aranızda bir şey geçmiş." Ellerinin arasında bir kalem çeviriyor. "Anlayabiliyorum. Sezgim kuvvetlidir."

Ela gözleri yüzümü inceliyor ama ifadesiz kalıyorum. Ona ne olduğunu söylemeyeceğim. Beni burada tutmayabilir. Sadece ondan uzak durmaya çalışacağım.

Başka bir şey söylemek için ağzını açıyor ama Riley, elinde iki fincan kahveyle geri döndü. Ona da bana attığı keskin, karanlık bakışı atıyor.

"Ne?" diyor sinirli bir şekilde. "Bana neden öyle bakıyorsun?"

"Sezgi. Tezimi daha sonra geliştireceğim." Elleriyle açgözlü bir şekilde kahvesinin etrafını sarmalıyor. "Her neyse! Peki. Charlie! Gördün mü? Dinliyordum işte. İddiasına varım ki dinlemediğimi düşündün. Alnında çok fena acıtıyormuş gibi görünen bir yaran var ve çöl sıcağında tulum giyiyorsun; gözüme çarpan bu iki şey hem ilginç hem de üzücü." Kahvesinden büyük bir yudum alıyor. "Neden buradasın?"

Düşünmeden Riley'ye bakıyorum ama sadece omzunu silkiyor ve kanepeye yaslanıp kahve fincanını göğsünün üzerine yerleştiriyor.

Arkamda sakladığım parmaklarımı esnetiyorum. "Para için."

"Hayır, neden *buradasın*?" Julie aşırı sinir olmuş gibi gözlerini kapatıyor.

"Yani, bu gezegende gibi mi?"

"Sadece Arizona'da. Bir sonraki randevuda da gezegen kısmını konuşuruz. O çok daha karmaşık bir konu." Kahvesini içerken bana bakarak gözlerini kırıştırıyor.

"Buraya taşındım. Minnesota'dan." Başka ne söylemem gerek?

"Erkek arkadaşı için muhtemelen," diye gülüyor Riley.

"*Kes sesini*," diye çıkışıyorum. "Neden o kadar takıldın? Bu *doğru* bile değil."

"O halde *doğru* olan ne?" diyor Julie.

Kendime engel olamadan, bir de tabii kocaman bir kaosa dönüşen bu sabaha bir de bu garip *iş görüşmesi* eklendiği için "Kendimi öldürmeye çalıştım, tamam mı? Her şeyi berbat ettim ve işte buradayım. Açlıktan geberiyorum ve paraya ihtiyacım var. Aptal bir işe ihtiyacım var," deyiveriyorum. Bunları söylediğim anda, o sözcükleri toplayıp ağzıma geri tıkmak istiyorum. *Kaçık*, diye düşünüyor büyük olasılıkla. İçgüdüsel olarak, bluzumun kollarına dokunuyorum ve yaralarımı kapattıklarından emin oluyorum.

Riley'nin bana dik dik baktığını hissedebiliyorum. Yapabildiğim tek şey ona bakmamak.

Aniden, kanepeden kalkıyor ve ofisten çıkıyor.

Julie, sanki toz kaçmış gibi gözlerini birkaç kere kırpıştırıyor. Midem kasılıyor. Gitmemi söyleyecek. Artık beni burada tutmasının imkânı yok. Önlüğümü çözmeye başlıyorum.

Bunun yerine, başını bana doğru eğiyor. Gözleri nazik ve hüzünlü. "Burada çok fazla *şey* oluyor, değil mi?" Elleri, kuş gibi göğsünde, kalbinin yanında tir tir titriyor.

Masasında, bir kâsede duran mavi taşlara dokunarak başını sallıyor. "*Evet*, yaptığım şey *bu*. İnsanlarla *konuşmayı* seviyorum. Daha önce hiç bulaşık yıkadıları mı veya birine bir tabak yemek götürdüler mi, paspas kullandılar mı veya okulda ne okudular gibi şeylerden çok daha fazlasını öğrenmemi sağlıyor." Yüzüme bakıyor, çilli yüzü rahat ve gözleri berrak. "Buraya gel," diyor.

Bir adım atınca ellerimi tutuyor. Gözleri küçük ve sıcacık birer göl gibi. Julie'nin elleri sağlam ve pürüzsüz; *anne gibi*. Ellerimi okşuyor. Teninden lavanta yağı kokusu yayılıyor.

Gözlerini kapatıyor. "Şu an, seni gerçekten *hissedebiliyorum*."

Gözlerini açınca ellerimi bırakıyor, kâselerin birine uzanıyor ve bir taşı avucuma bastırıp parmaklarını etrafına sarıyor. Taşın ilginç bir sıcaklığı var.

"Lapis lazuli," diyor. "İnanılmaz derecede güçlü bir iyileştirme gücüne sahiptir, biliyor musun? Kafa karışıklığı ve duygusal karmaşanın arasında derin bir yol açma güçleri var. Bazen zor şeyleri atlatmamda bana çok yardımcı oluyor. Taşlara falan ilgin var mı?"

"Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyorum. Sesim zayıf geliyor. Küçük bir taşın nasıl bu kadar gücü olabilir? Parmaklarımı etrafına sarıp kapatıyorum. "Buna dua falan mı ediyorsun?" Taşlarla konuşmak. Blue görse bayılırdı.

Julie, "İstersen," diyerek gülümsüyor. "Ya da sa-

dece onları tutup gözlerini kapatırsın, kendini taşın enerjisini hissetmeye açarsın ve taşın da *senin* enerjini hissedeceğine güvenirsin."

Bir kâğıda bir şeyler yazmaya başlıyor. "Taşlar güzel bir ilimdir. Bir düşün bence. Yarın başındaki yara için biraz aloe vera getireceğim. Taş sende kalsın. Artık senin."

Julie masanın üzerinden birkaç form uzatıyor. "İşte. Bunları vergi ve bordro için doldurman gerekiyor. Yarın kimliğinle birlikte getir ve seni başlatalım." Kâğıtları alıp katladıktan sonra tulumumun cebine koyuyorum.

Üzerine günler ve saatler yazılmış bir parça kâğıt uzatıyor. Haftanın dört günü, sabah yediden, akşam üçe. "Programın bu, Charlie. Kardeşim gerçek bir hıyar olabiliyor ama o benim kardeşim. O düşer, ben kaldırırım, beni uzaklaştırır, sonra düşer, onu kaldırırım vesaire, vesaire."

Telefon çalınca açmak için hızla dönüyor.

Bir an öylece duruyorum ama sonra gitmem gerektiğini anlıyorum. Taşı tutmaya devam ederken yavaşça koridordan aşağı ilerliyorum. Riley'yi bulaşık alanında, tezgâhı silerken görünce çabucak bakışlarımı çevirip taşı cebime atıyorum.

Leğenlerden kahve kupalarını boşaltmaya, ıslak peçeteleri içlerine tıkıştırılmış karıştırma çubuklarını çöpe atmaya başlıyorum. Riley yanıma gelip bir kupa alıyor ve içini görebilmem için hafifçe bana doğru eğiyor.

"Bunları suda bekletmen gerekecek, kahve lekelerini görüyor musun? Haftada bir falan sıcak suya birkaç kapak çamaşır suyu ekleyerek suda beklet. Lavabolarından birini veya boş bir turşu kovasını doldur işte. Aslında, ne zaman fark edersen. Julie, onların düzenli ve temiz olmasını seviyor."

Ona bakmadan başımla onaylıyorum.

"Ben dandik biriyim. Ama bunu zaten öğrendin," diye fısıldıyor.

Ben hiçbir şey söylemeyince parmağını koluma, bileğimin hemen üstüne bastırıyor. Bana doğru eğilerek yakınlaşıyor. "Bana bir kedi hakkında yalan söylemek zorunda değildin. Her şeyi berbat etmek ne demektir, iyi bilirim."

"Riley!" Dövmeli adam, bekleme alanından sesleniyor. "Bize Adam Levine'in ayakkabılarına nasıl kustuğunu anlat!"

"Ah, bu çok iyiydi." Linus çizgi filmlerdeki atlar gibi sert bir kahkaha atıyor. Arkamı dönünce bana göz kırpıyor.

Riley bir sigara yakıp derin bir nefes çekiyor ve bulaşık alanına doğru yürürken burun deliklerinden durmanlar çıkıyor. "Bakın şimdi. Kusmak rock and roll dünyasında nadir görülen bir şey değildir. Hatta bir parçasıdır. İlk ben değildim ve eminim ki Bay Levine'in üzerine kusan son kişi de ben olmayacağım. Ama size hatırlatmak isterim ki ani sindirimsel rahatsızlığımın hedefi sadece ayakkabıları değil, şüphesiz

Bay Levine'in kendisiydi. Hikâye şöyle başlıyor..."

Bulaşıklara geri dönüyorum, bu arada Riley'nin sigara içmekten çatallanmış sesini inişli çıkışlı ve tempolu bir şekilde kullanarak hikâyesini anlatmasını dinlemeye devam ediyorum. *Her şeyi berbat etmek ne demektir, iyi bilirim.*

Her ne kadar istemesem de söylediği şey beni biraz etkiledi. Söylediği şeyi, lanet bir tişörtün üzerine bastırmam gerek çünkü benim de hayatımın sloganı bu. Yani, bu sabah ne kadar kötü davranmış olsa da ve şu an bana ne kadar nazik, esprili davranıyor olsa da hikâyesinden dolayı onunla benim kabul ettiğimden daha da yakınız.

Yüzüm kızarıyor. Elimi cebime atıp belki bana aklımdan geçenleri düşünmememi söyler diye taşın etrafına sarıyorum ama taş sessiz kalmayı sürdürüyor.

İşten sonra, Riley'nin bana verdiği paranın birazını harcıyorum ve marketten bir paket cipsle buzlu çay alıyorum. O kadar açım ki yiyeceklere hemen saldırıyorum, dışarıdaki ilan panosundan kiralık ev ilanlarını incelerken ağzımı dolduruyorum.

Durum pek parlak gözükmüyor. Bunu bilmek, kalbimi acıtıyor. Çoğu ilan isim, soyad ve sosyal güvenlik numarası istiyor. Altı yüz dolarlık tek odalı bir daire için dahi önceden sekiz yüz dolar vermem gerekecek, bir de tesisat var. Tesisatı nasıl bulacağım? Onları da mı önceden ödemem gerekecek? Kafamda biraz matematik yapıyorum: True Grit'in bana ödeyecekleri ile

kira için ayırabileceğim hiç para kalmıyor, gıda veya doğalgaz ve elektriği saymıyorum bile.

Kütüphaneyi buluncaya kadar bir süre şehirde dolaşıyorum. İçeri girince de önce tuvalete gidiyorum ve kadının birinin çıkmasını bekledikten sonra sırt çantamdan boş bir şişe çıkarıp limonlu sıvı sabunla dolduruyorum. Bunu duş alırken kullanabilirim, ama bir diş fırçası ve diş macunu da bulmam gerekecek. Elime tuvalet kağıdı sarıyorum ve çantaya atıyorum. Mikey'nin garajında tuvalet kağıdı kalmadı.

Aşağıda, ortak bilgisayarları kullanmak için kayıt yaptırmak gerektiğini ve zamanın kısıtlı olduğunu öğreniyorum. Adımı forma yazarken, genç kütüphaneci bana temkinli bir şekilde bakıyor ama alnımdaki yara yüzünden olmalı, diye düşünüyorum; çünkü kokmadığımı biliyorum ve kollarım da kapalı.

Bilgisayarın önüne oturuyorum, Casper'ın bana verdiği kâğıdı çıkarıyorum. E-posta adresi bilgisayarda yazılmış ama yan tarafına temiz, yuvarlak hatlı bir el yazısıyla, *Charlie, lütfen beni aramaktan çekinme,* notu düşülmüş. *Seni düşünüyorum.* Hatta, gerçek adıyla imzalamış. *Bethany.* Altta yazan rehabilitasyon evinin ve destek grubunun bilgilerini göz ardı ediyorum, çünkü onlar Minnesota içindi ve şimdi oradan çok uzaktayım.

Çevrimiçi derslerim esnasında Creeley'de açtığım e-posta hesabına bağlanıyorum. Ne söyleyeceğimi pek de bilmiyorum, bu yüzden öylece yazmaya başlıyorum.

Selam,

Olduğumu sandığın yerde değilim ve çok üzgünüm. Annemle anlaşamayacaktım ve bunu biliyordu. Arkadaşım Mikey, Tucson'da yaşıyor ve ben de şu an oradayım. Biraz param var ve kalacak bir yer buldum. Harika bir yer değil ama en azından dışarıda değil. Hatta bir iş de buldum, bulaşık yıkıyorum. Sanırım bana uygun iş tam da bu. Defterime epey bir şeyler çizdim. Korktuğumu sanmıyorum ama belki de korkuyorum. Tuhaf. Her şey çok tuhaf. Nasıl yaşayacağımı bilmiyorum sanki. Yani, daha önce sokakta yaşadım ama o normal yaşamdan farklıydı; o sadece ölmemekten ibaretti. Tesisat hakkında hiçbir şey bilmiyorum, veya kira hakkında, veya "güvence depozitosu" hakkında, ya da hangi yiyeceği alacağım hakkında. Neredeyse kimseyle konuşmadım ama buna rağmen konuşmaktan bıktım. Herkese benden selam söyle ve Louisa'ya da onu özlediğimi söyle.

– Charlie

Tam oturumu kapatmak üzereyken, çevrimiçi eğitim merkezinin uyarı mesajları ve para isteyen Nijeryalıların e-postaları arasında başka bir mesaj daha fark ediyorum. Konu kısmında, *Kanlı Çörekler* yazıyor. Kalbim tekliyor. Bir an duraksıyorum ama sonra mesaja tıklıyorum.

Selam ruh ikizim,

Sasha, Hayalet Doktor'un masasını karıştırdı ve senin dosyanı buldu. Katıldığın o çevrimiçi okul şeyinden birkaç

e-posta geldi ve adresini de oradan buldum. Hayalet Doktor'un seninle ilgili kocaman bir DOSYASI VAR. Dramalara gel, hiç öyle tuhaf bir seks evinden bahsetmemiştin. Şuan annenle misin? Nasıl gidiyor peki? Hayalet Doktor dosyanı dışarıda bıraktığı için üzgünüm ama sen nasılsın yaa? Francie dışarıda, izin gününden sonra geri gelmedi. Louisa hâlâ aynı Louisa işte, yazıp duruyor, falan falan. Peki dışarısı nasıl, Charlie? Önümde hâlâ çok zaman var bebeğim, umudum yok. Bana biraz umut ver! Isis üç hafta sonra taburcu edilecek ve kafayı sıyırmak üzere. Görüşürüz Çörek, cevabını bekliyorum.

– BLUE

Kronometrenin sesi, elimdeki kalemin fırlamasına sebep oluyor. Henüz çıkış yapamadan tombul kolları olan büyük bir kadın beni sandalyemden kaldırıyor.

Kütüphaneden çıkıp dışarıya, meydana doğru gidiyorum. Güneş batmaya başlıyor, gökyüzü hoş bir pembe ve leylak rengine bürünüyor.

Blue neden beni bulmak istedi? Creeley'deyken benden *hoşlanmıyordu* bile. En azından, hoşlanmıyor gibi duruyordu.

O dünyanın gizli kalmasını istiyorum. O dünyanın kilometrelerce uzakta kalmasını istiyorum. Yepyeni bir başlangıç istiyorum.

Kütüphanenin çimli bahçesinde üç tane koyu renk giyimli adam dikkatimi çekiyor. Sigara sarıyorlar, koyu renkli sırt çantalarına yaslanmışlar. Dişlerimi sı-

kıyorum. Onlarla konuşmak istemiyorum, ama istediğim bilgiyi onlardan alabilirim, bu yüzden konuşmak zorundayım.

Aşevinin nerede olduğunu sorduğumda ikisi gülüyor ama üçüncü adam sokağın aşağısını işaret edip bana yerin adını söylüyor. Diğer adamlardan biri, "Evet ama içeri giremeyeceksin kızım. Akşam yemeği için resmen sabahın köründe sıraya girmek gerek ve son zamanlarda sadece bebekler ve anneleri var. Bebekler için olabilecek bir yemeği alamam, kızım."

Onlara teşekkür edip bisikletimi çözüyorum. Eve dönerken, bir evin çitinden nemli, ekoseli bir battaniye kapıyorum. Biri kuruması için bırakmış olmalı. Yeni başlangıcım için ihtiyacım olan şeylerden bir sonraki, kalacak bir yer bulmak. Battaniye işime yarayacak.

ERTESİ SABAH, GÜNEŞ DOĞMADAN UYANIYORUM, ODAma süzülen yarı ışıkta resim yapıyorum ve üzerine fıstık ezmesi sürdüğüm ekmeği kemiriyorum. Ellis'i, onunla ilgili hatırladığım şeyleri çiziyorum. Banyo yaparken onunla konuşmamı severdi, ıslak teni parıl parıl parlardı. Pürüzsüz, canlı ve yarasız tenini seviyordum.

Riley işe zamanında geliyor, ama çok kötü görünüyor, yüzü kül gibi ve gözleri çökmüş. Dolaptan bir bira aşırdıktan sonra yüzünün rengini biraz olsun geri kazanıyor. Görmüyor gibi yapıyorum, ama sarının bildiğimi biliyor. Genelde sessiz kalıyorum ve o da öyle yapıyor. Onun yanındayken sanki parmak uçlarımda yürümem gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Öğleden sonra, bisikletimi şehir merkezine sürüyorum. Sığınma evini ve aşevini buluyorum; adamlar haklıymış. Bıkkın görünümlü kadınlar ve öfkeli gözleri olan çocuklar, sıralar halinde tentelerin altında durmuş, mutfağın açılmasını beklerken güneşten korunuyorlar. Binanın arka tarafında, uzun, gri bir çadırın altında giysi ve ev eşyalarının olduğu kutular var. Sığınak çalışanı dergi okurken, ben çöpleri karıştırıp birkaç tabak, kahve lekeli fincan, kap kacak ve çatlamış pembe bir kâse alıyorum. Hijyenik ped paketleri, tam-

pon kutularıyla dolu bir leğen buluyorum. Sığınma evi çalışanı bana iki rulo tuvalet kâğıdı uzatıyor ve en fazla bu kadar alabileceğimi söylüyor. Bana, içinde diş fırçası, diş ipi, iki kondom, bir tüp diş macunu, üzerinde kilometrelerce uzakta görünen bir aşevinin yol tarif olan bir broşür; cinsel yolla bulaşan hastalıklar ve gıda pullarıyla ilgili bir yığın el ilanının olduğu bir poşet veriyor. Ona teşekkür ediyorum ve biraz gülümsüyor. Buraya gelmek bana kendimi tuhaf hissettirmiyor. Evan böyle yerlere "Tanrı vergisi" derdi. Gerçekten de öyle. Yetersiz malzemelerimi odaya götürüp akşama kadar çiziyorum.

Akşam hava kararıktan sonra Dördüncü Caddeye gidip marketin arkasındaki ara sokağa yöneliyorum. Buraya ilk defa geldiğimden beri çöpün meyve ve sebze bulabileceğim en ideal yer olacağını düşünüyordum. Ellis ve benim topladığımız parayı harcamaya hala karşıyım ve Grit'de kazandığım para çok bir şey değil. Karnım bütün o fıstık ezmeli sandviçler yüzünden ağrımaya başlıyor. Başka bir yiyeceğe ihtiyacım var.

Hızlıca işe koyulup çantamı ezilmiş elmalar, çökük şeftaliler, yumuşamış kerevizlerle dolduruyorum. Çantamı kapatırken, sokağın sonunda beni izleyip durduğu yerde hafifçe sallanan figürü fark ediyorum.

Sığınma evinden kendimi korumak için bir çatal alıp cebime atmıştım. Şimdi sokağın sonundaki yaklaşan figüre bakarken, ellerim çatalın etrafına sarılıyor.

Ama sonra tuttuğum nefesi bırakıyorum ve parmaklarım gevşiyor.

Riley, sigarasından bir nefes çekiyor. Kendimi tutamadan kelimeler ağzımdan sakarca dökülüyor, sokağı geçip onun gözlerinin önüne seriliyor.

"Riley," diyorum. "Selam. Merhaba."

Benimle tekrar konuşmasını istiyorum ama sadece sigarasından bir nefes çekiyor ve yürümeye devam ediyor. Arkasından "Görüşürüz," diye sesleniyorum, ama dönüp bakmıyor.

Ertesi sabah işte bu olaydan bahsetmesini bekliyorum, ama bahsetmiyor. Aslında tüm gün pek bir şey demiyor.

Ama mesai bitiminde, elinde kahverengi bir poşetle yanıma geliyor. Gözlerinin altında torbalar var.

"Eğer açsan," diyor, "söylemen yeterli. Seni bir daha karanlık sokaklarda görmek istemiyorum, Tuhaf Kız. Anlaştık mı?"

Benim cevap vermemi beklemeden ocağın başına geri yürüyor.

MOLAM SIRASINDA DIŞARIDA OTURUP GO OYUNCULARINI izliyorum ve o an fark ediyorum ki, bana kiraya verebilecekleri türdeki yer, muhtemelen zar zor karşılayacağım türdeki bir yer, *Tucson Weekly* dergisi veya ilan panosunda reklamı yapılan türde bir yer olamaz. Birinci ve ikinci kredi kontrolleri, teminat depozitosu... Go oyuncularından birinin faydalı olmak amacıyla söylediği "Ya daha önce Tucson'da yaşamadıysan ve adına kayıtlı tesisat yoksa? Sadece doğalgazı açtırmak için iki yüz kırk lanet dolar ödemek zorundasın. Buna *depozito* diyorlar," gibi bir durum da var.

Bir başka oyuncu da "Elektriği de yetmiş beş dolara açtırıyorsun." diyor.

Hepsi birden kira ve ekonomi hakkında homurdanmaya başlıyor. Nerede yaşadıklarını ve geçimlerini nasıl sağladıklarını merak ediyorum, çünkü işleri var gibi görünmüyor. Bütün günü burada geçiriyorlar, her gün, kahve içip çörek yiyorlar ve sonra eve gidiyorlar, kahve bardakları sigara izmaritleriyle doluyor. Sonra da ben arkalarını temizliyorum.

Evan.

Evan, dışarıda oturma yerleri olan restoran ve barları dolaşıp kül tablalarından yarım içilmiş sigaraları toplamayı severdi. İnsanların yüksek, havasız görü-

nümlü dairelerden kayıtsız gözlerle baktığı veya evlerindeki veranda merdivenlerine çöktüğü Saint Paul'un dar sokaklarına doğru bizi yönlendirirdi. Yeterli parayı toplayabilirsek, bazen boktan bir evin içinde, gece yarıları milletten bir şeyler dilenmeye çıkan keşler arasında sadece külüstür bir kapı olan bir odayı birkaç haftalığına tutabiliyorduk ve hep beraber orada kalıyorduk. Ama, bir ara sokakta kıvrılıp yatmak veya başka insanlarla birlikte nehrin kenarında iyi bir yer bulmaya çalışmak yerine, bir odada olmak güzeldi.

Beni kabul edebilecek bir yerin ücreti ya da şartları olmayacaktır. Hatta gazeteye bile çıkmayacaktır. Haftalık dergiyi bir sandalyeye fırlatıp işime dönüyorum.

Mesai çıkışı, bisikletimi tekrar Riley'nin mahallesine doğru sürüyorum ve birkaç blok daha geçince, kaldırımlar sıkışık ve yıkık; evler de daha tıknaz ve birbirine daha yakın olmaya başlıyor. Aynı St. Paul'da olduğu gibi bu mahallenin sakinleri de hiçbir şey yapmıyor, ama hiçbir şeyi eskimiş apartmanların verandalarında veya ısınmak için telefon direklerine yaslanarak yapıyor. Boyaları soyulmuş beyaz bir binanın önündeki tel örgüye bantla yapıştırılmış el yazısı ilanı bulana kadar yürüyorum: Kiralık Oda, İçeriye Sorun, 1A. Binanın ön kapısı sonuna kadar açık. İki kapı ileride, arabalara servis yapan bir içki dükkânı var.

İçeride, yaşlı bir adam alt katta üstünde "1A, Ofis" yazan kapıyı açıyor. Arkasındaki oda karanlık. Işık sanki gözleri alıyormuş gibi gözlerini kırpıyor.

"8. Bölge* evlerinde mi kalıyorsun? Öyleysen sorun değil. Sadece önce onu öğrenmek istedim."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diyorum ona.

Cebinden, üzerinde bir sürü anahtar olan bir anahtarlık çıkarırken omzunu silkiyor. Lobideki mat kırmızı halıdan gıcırtılı merdivenlere doğru yürüyoruz. Birinci kat boyunca kapılar var, çoğunun boyası soyuluyor.

Merdiven boşluğunun duvarlarındaki dökülen sıvaları mavi yapışkan bant tutuyor. Yaşlı adam, durup trabzana yaslanıyor. Tereddüt ediyorum ama sonra yardım etmek için parmaklarımla dirseğine dokunuyorum. Derisi beyazımsı, kuru ve çatlak.

"On altı adım," diyor nefes nefese. "Bahse varım ki kaç yaşında olduğumu bilmiyorsun." Gözlerinin etrafı kırışık ve kızarmış. Burnunda da kıllar ve siyah noktalar var. Anneannem daima kendine iyi bakardı, saçlarını her hafta yaptırırdı ve krema ile tarçın gibi kokardı. Anneme onu, Creeley'deki sigortasının durmasına sebep olan şeyi sormayı unutmamış olmayı dilerdim.

Bu adam yaşlı ve bakımsız. Gülünce nemli, boş ağzı açığa çıkıyor. "Ben de bilmiyorum!"

İkinci katta, duraklıyor. "Böyle bir yer için biraz genç görünüyorsun ama ben soru sormam. Buradaki pek çok insanın sorunları var. Sadece daha fazlasını

---

*Devletin, geliri düşük olan göçmen ve vatandaşlara sağladığı yardım programı. (ç.n.)

getirmesinler istiyorum, anlıyor musun?"

Beni, sıvanmış ve tuhaf turuncu rengin üzerinde iğrenç bir kahverengiyle boyanmış kapıya doğru yönlendirirken başımı, evet, der gibi sallıyorum. Annemle, farelerin dolapları kemirdiği iğrenç yerlerde yaşadım. Dışarıda, yağmur ve karda yaşadım. Tohum Evi'nde yaşadım. Bu boktan, uyduruk boyanmış, bozuk duvarlar ve o yaşlı adam... Hayatım hep bu tarz yerlerde geçti. Alışkın olduğum şeyden sonra, cennet değil ama cehennem de değil.

Daire neredeyse büyük bir yatak odası kadar, sadece yanında fazladan bir oda daha var. İçeri dikkatle baktığımda, o odanın aslında bir tarafta pembe renkli yıpranmış bir buzdolabı ile eski bir evye; diğer tarafta ise bir tuvalet ile ayaklı bir küvet olan mutfak ve banyonun bir birleşimi olduğunu anlıyorum. Bir ocak yok ve küvet hayatımda gördüğüm en küçük küvet olabilir. İçine girip oturduğumda, dizlerim neredeyse göğsüme dokunuyor. Biraz tuhaf, yine de hoşuma gidiyor gibi.

Omuz silkiyor. "Bina eski. Belki de 1918'den kalma. O zamanlar, küvet lüks bir şeydi. İnsanlar yemek yemek için küvetlerin üzerine tahta levha koyardı. Yemek masası olarak kullanılırdı! Koridorun sonunda, erkekler için ortak bir banyo var. Kadınlara tuvaleti olan odaları vermeye çalışıyorum."

Üzerine sözcüğünü, *üzerne* gibi söyledi. *İnsanlar yemek yemek için küvetlerin üzerne tahta levha koyardı.*

Tavandaki duvar kâğıdı soyuluyor ve kırmızı, sarı lekeleri var. Adama bakıyorum.

Düşünceli bir halde çenesini ovalıyor. "Bizim yaşlı Roger. Bazen içki içince krize girerdi, hardal ve ketçapla kavga etmeye başlardı. Roger'ımız sosisli sandviçi çok severdi."

"Temizlik yapmak için kullanabileceğin bir merdiven var. Oda temizlenmediği için ilk ayın kirasından yirmi dolar kesiyorum. Birinci katta oturan bir adam var, benim için eskiden bu işleri o yapardı ama artık istemiyor." Duraksıyor. "Ona Öğretmen diyorum, çünkü eskiden bu işi yapıyormuş muymuş neymiş. Sürekli bir şeyler hakkında çene çalar. Sanırım eskiden olduğun şeyden asla kurtulamıyorsun. Biraz da olsa üstüne yapışıyor."

Dışarıda, yaşlı insanlar bazen isimleriyle değil de sokakta yaşamadan önce yaptıkları şeyle bilinir. ParalıAdam FırıncıKadın PizzacıÇocuk Ama eğer bir çocuksanız, olabileceğiniz tek şey şudur: Çocuk. Burada nasıl bilineceğimi merak ediyorum, yeniden sadece Çocuk olup olmayacağımı.

Okul öğretmeninin sınıfından çıkıp bu harabeye nasıl geldiğini merak ediyorum.

Yaşlı adam tekrar ön odaya doğru bakıyor. Bir an kafası karışmış gibi görünüyor, sonra, *Ah*, diyor.

"Yatak yok." diyor bana, "Roger ölünce atmıştım. O halde, kiradan on dolar daha düşelim. Sadece şilte vardı zaten."

Ön odada, şüpheli görünümlü bir abajuru olan bir lamba, sade bir oyun masası ve yeşil bir koltuk var. Baktığımı görünce gülümsüyor. "Kısmen mobilyalı," diyor.

"Ayda 375 doların içine tesisat da dahil ama eğer televizyon getirirsen ve uydu istersen kendin kurup kendin ödemen gerekecek, gerçi birinci kattaki birkaç beyefendi bu konuda kurnaz bir çözüm bulmuş gibi görünüyorlar. Ve bende kablosuz internet de yok."

"Çoğumuz aylık ödüyoruz ama bir-iki kişi isterse haftalık veriyor. Ancak, kısa süre kalacak ya da bela çıkarmayacak birine benziyor olsan da kural gereği teminat depozitosu istiyorum. Kimin ne zaman zarar verebileceğini asla bilemezsin, haksız mıyım? Bu sana 200 dolara patlayacak ama odanı iyi durumda bırakırsan geri alırsın." diyor.

Durup sertçe bana bakıyor. "Yan taraftaki içki dükkânı biraz fazla gürültülü olabiliyor, rahatsız olur musun, bilmiyorum. Ben çok takmıyorum ama dediğim gibi, halihazırda seninle gelen belalardan daha fazlasını istemiyorum."

Koridorun karşısından, bir televizyondan gelen minik kahkaha sesleri duyuluyor. Koridorun aşağısında, birileri hafif hafif İspanyolca bir şarkı söylüyor.

Bunların hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyorum. Burasının iyi mi yoksa kötü bir yer mi olduğunu ya da ne sormam gerektiğini bilmiyorum. Bildiğim tek şey, paramın yettiği tek yer şu an burası ve bu adam

iyi birine benziyor. Üstelik başvuru ücreti veya kredi kontrolü falan istemiyor. Daha kötülerini de yaşadım ve korkuyorum ama yine de ona bakıp başımı tamam der gibi sallıyorum. Söyleyecek söz bulamıyorum ve ellerim titriyor. Burası çok korkunç bir yer çıkarsa ne olabileceğini düşünmek istemiyorum.

Yaşlı adam, pantolonuna konan bir sineği kovalamak için öne eğiliyor. Sandaletlerinin içindeki ayak parmakları yamuk yumuk ve kirli. "Ben Leonard. Hadi bana adını söyle ve bu güzel dostluğu başlatalım." Elini uzatıp küvetten çıkmama yardım ediyor.

Elini tutuyorum. Şaşırtıcı bir şekilde yumuşak, kendimi tutamayıp gülümsüyorum. Oldukça kibar ve dürüst görünüyor. "Charlie," diyorum ona. "Adım Charlie Davis."

MIKEY'NİN APARTMANINA GERİ DÖNDÜĞÜMDE, KAPININ önünde, ön tarafına zarf yapıştırılmış bir CD duruyor. *Mike*'a yazısı mor bir kalemle, elyazısıyla yazılmış; "e" harfinin uzayan ucunda bir dizi şımarık, mor renkli çiçek var. Ne anlama geldiğini düşünecek vaktim yok, bu yüzden orada, kapının yanında bırakıyorum. Mikey'ye, yeni adresimi de eklediğim bir not yazıyorum.

Eşyalarımı toparlamam uzun sürmüyor. sürmüyor. Sığınma evinden aldığım tabak çanağı çitten arakladığım battaniyeye sarıyorum ve onları Louisa'nın valizine sıkıştırdıktan sonra, giysilerimi de sırt çantama koyuyorum. Bir halat buluyorum, her şeyi dışarı çıkarıp, Louisa'nın valizini sarı bisikletin arkasına bağlıyorum ve sırt çantamı da omzuma alıyorum.

Ariel ön taraftaki evde opera dinliyor. Veda etmeli miyim veya ona teşekkür falan etmeli miyim, diye düşünüyorum ama yapmıyorum. Çıkmak için arka kapıyı kullanıyorum ve arkama bakmıyorum. Bu da yapmayı asla öğrenemediğim şeylerden biri: veda etmek.

Beyaz binaya yolculuğum yavaş ve zor. Valiz, bisikletin arkasında kayıp duruyor ve aynı anda hem dengemi bulup hem de pedal çevirmeye devam etmekte zorlanıyorum. Bisikletimi dışarıda bırakmak konusunda biraz endişeliyim, kilitli bile olsa, yine de

bırakıp başına bir şey gelmemesini umuyorum.

Sahip olduğum her şeyi sarsak merdivenlerden yukarı taşıdıktan sonra duruyorum. Yüzümdeki teri silerek gidip beş dakika boyunca odanın kapısında duruyorum ve birinin beni içeri almasını bekliyorum ama sonra *kendim* de girebileceğimi fark ediyorum. Çünkü bir *anahtarım* var. Serin hissi ve gümüş rengiyle avucumda duruyor.

Odadaki ışığı açmaya çalıştığımda hiçbir şey olmuyor. Aydınlatma armatüründe ampul yok, sadece boş, kara bir delik. Sırt çantamı ve Louisa'nın valizini odaya taşıyıp kapıyı kapattıktan sonra, zincir kilidi yerine kaydırıyorum.

Ayaklı abajurun ipini çekiyorum, hiçbir şey olmadı. Ampulü çıkardığımda, siyah, yanık lekesini görüyorum. Mutfak alanı kapıdan sadece birkaç adım ötede. Mutfaktaki evyenin üstündeki minik ampul çalışıyor ama daha sonra kirli bir ayakkabı bağı olduğunu fark ettiğim açma kapama ipine ulaşmak için parmak uçlarımda durmam gerek.

Güneş ışığı azalıyor. Sokakta, arabaya servis yapan içki dükkânının garaj yolundaki arabalar kornaya basıyor; sıkıcı ve ısrarcı sesi buraya kadar geliyor.

Ekmek ve fıstık ezmem kalmadı, manav çöpünden aldığım meyvelerden geriye sadece bir çürük şeftali kaldı. Midem gurulduyor ama bu gece başka bir yere gitmek istemiyorum. Sarı ışık, dışarıdaki sokak lambasından içeriye huzmeler halinde giriyor. Mutfaktaki çeşmenin tadı bozuk suyundan bir avuç dolusu içiyo-

rum, ne yapsam diye düşünüyorum. Leonard'ın en iyi seçeneğim olduğuna karar veriyorum.

Kapının kilidini açıp dışarı çıkıyorum. Koridorda kimse yok. Sigara dumanı kokuyor. Yanımda üç oda var, koridorun karşısında da üç oda daha, banyonun kapısı koridorun sonunda. Orası kapalı olmasına rağmen içeriden homurtular geliyor. Kapımı kapatıp hızlıca merdivenlerden iniyorum, koridorun ışığı çalıştığı için minnettarım.

Aşağıda, Leonard bana bir çekiçle çivi veriyor. Yedek ampul için bir çeyreklik uzatıyorum ve sırıtarak alıyor. Odada, ampulü yerine takıyorum.

Çiviyi duvara çakıyorum ve Ariel'in evinden aldığım simli, kurukafalı haçı küvetin üstüne, duvara asıyorum.

Yeşil koltuğu kapının önüne ittiriyorum ve kapıyı sağlamlaştırıyorum. Yere uzanıp başımı çantama yaslıyorum. Kendi kendime hesap yapmaya başlıyorum: Ellis'in parasından 933 dolarım vardı. Leonard'a kira ve güvenlik için toplam 575 dolar verdim, yani geriye 358 dolarım kaldı. O kadar çok parayı bir kerede elden çıkarmak, arkadaşımla hayal ettiklerimizi geride bırakmak korkutucu ve üzücü.

Yine de kendi odama sahibim, sonunda. Ara sokaklarda değilim, alt geçitte değilim, veya sızdıran, soğuk bir kamyonette, veya korkunç bir evdeki kırmızı odada. Buradayım.

Üzgün değilim. Ve şimdilik korkmuyorum. Şimdilik, kendimi başarılı hissettiğimi söyleyebilirim.

Bu pis odanın dışındaki hayatı, sokaktan gelen bağrışmaları, diğer odalardan gelen boğuk sesleri, televizyonları, cızırdayan radyoları, birkaç blok öteden gelen siren seslerini dinleyerek, kollarımı bedenime sarıyorum ve *Benim odam*, diye düşünüyorum. Benim *odam*.

SABAH, KORİDORDAN GELEN AYAK SESLERİYLE UYANIyorum. Koridorun aşağısındaki kapı tekrar tekrar açılıyor, kapanıyor ve sonra işeme veya iç çekme sesleri, ardında sifon sesi, sonra da yine ayak sesleri duyuyorum. Sersem bir halde gözlerimi ovuşturuyorum. Ellerim pütürlü ve tuzlu geliyor.

Küvette duş yok. Su akarken giysilerimi çıkarıyorum. Vücudum dışında her yere bakıyorum: tulumumun kancalarına, mavi formamdaki lekelere. Küvet dolarken kendimi rahat hissetmiyorum, bu yüzden içine giriyorum. Sıcak suyu hissedince minnettar oluyorum. Kütüphaneden aldığım limon aromalı el sabunuyla saçlarımı yıkıyorum, sonra gözlerimi kapatıp kalçalarıma, karnıma, göğüslerime, yüzüme su çarpıyorum. Sonunda, kendimi temizlenmiş hissedince, arkama yaslanıp başımı suyun altına sokup sessizliğin tadını çıkarıyorum.

Küvetten çıkmak üzereyken, bir havlum olmadığını fark ediyorum. İhtiyacım listeme eklenecek bir eşya daha.

Vücudumdaki suları ellerimle elimden geldiğince siliyorum. Saçımı düşünmeme gerek yok, hâlâ çok kısa. Tanya'nın giysilerinin olduğu yığından temiz bir

uzun kollu gömlek seçiyorum ve tulumumun üzerine giyiyorum. Çıkarken kapıyı kilitlemeyi neredeyse unutuyorum. *Benim* kapımı.

ERTESİ AKŞAMÜSTÜ, İŞTEN SONRA, SIRT ÇANTAMI YASTIK yapıp yerde kestirirken koridordan hafif bir tıkırtı duyuyorum. İlk başta, o hafif tıkırtının diğer odalardan birindeki bir televizyondan geldiğini sanıyorum. Oradan gelmediğini anlayınca, birinin *benim* kapımı tıkladığını fark edince, yerimden kalkıp ne olur ne olmaz diye sırt çantasından kırık çatalı kapıyorum. Dikkatlice, yeşil sandalyeyi kapının önünden çekiyorum. Kapımı yalnızca biraz aralıyorum, ama kilidi açmıyorum, ve dışarı bakıyorum.

Sarışın, rastalı bir figür, yüzünü aralıktan uzatarak bana kocaman gülümsüyor. Çatalım yere düşüyor. Kalbim deli gibi çarpmaya başlıyor.

"Charlie Davis," diye şakıyor Mikey, yumuşak bir şekilde. "Sensin. Şu haline *bak.*"

Gözlerimde yaşlarla, kapıyı savurarak açıyorum. "Mikey," diye fısıldıyorum, kendimi ona bırakıyorum. "Ah, geldin işte. Sonunda geldin."

Bana öylesine sıkı sarılıyor ki ikimiz de yere düşüyoruz, hem gülüyoruz hem de ağlıyoruz. Birinin bana sarılması, bedenimin etrafını saran, belimde kenetlenen kollarını hissetmek, bacaklarının bacaklarıma temas etmesi, boynuma bastırdığı yüzü, sıcaklığını, gözyaşlarını kavraması büyük bir rahatlama. Mi-

key'nin kurumuş dudakları şakağımda, yumuşak sesi de kulağımda: *Hadi ama, lütfen, bir şey yok.* Benimle birlikte hafif hafif sallanırken sırtımı sıvazlıyor. Çenesini başıma sürüyor, kirli sakalı sert saçlarımla karışıyor. *Seni özledim,* diyorum ve *Ben de,* diyor. *Benim hatam,* diyorum. *Hayır,* diyor. *Asla. Ona cevap vermedim,* diyorum. Ellis'in mesajları, yavaş yavaş, birer birer gelmişti. *Cnm acıyor. Bu kdr acıyacağını hiç söylemedin. Çok acıyor.* Mikey'yi görmek tüm anılarımı canlandırıyor. Neredeyse üç aydır onu görmemiştim. Parlak sarı renkli mesaja uzun uzun bakmış ve sonra telefonu ekranı alta gelecek şekilde yatağa bırakmıştım, kendimi güçlendirmek için ona karşı olan tüm öfkemi kullanmıştım ve sabah uyandığımda annem kapıda durmuş, titreyen dudakları ve komik bir sesle adımı söylemişti.

Çalıntı, kareli battaniyenin üzerinde Mikey'nin bedenine sarılır bir halde otururken, daracık giysileriyle, sörf tahtalarının üzerinde dalgaların arasında ilerleyen sörfçülerin fotoğraflarını düşünüyorum. O su dalgasının içinde, dünyanın sessizliğinden bir anlığına uzaklaştıkları o noktada, sadece birkaç dakikalığına bile olsa kendilerini güvende hissediyor olmalılar, diye düşünüyorum. Küçük, kasvetli odamda şu an öyle hissediyorum, geçen sene yaptığım ve öyleymiş gibi davrandığım her şey uçup gitti; yepyeni bir dünya için arınıyorum ve değişiyorum.

"Hadi, dökül bakalım. Söyle. Sana bir teşhis falan

koydular mı? Orası nasıldı?" Mikey doğrudan yüzüme bakıyor. Ne zaman bu kadar yakışıklı oldu? Başımı eğip tabağıma bakıyorum. Gentle Ben'in Yeri adlı bir restoranda, rokfor peynirli bir hamburger ve biberli patates kızartmasını paylaşıyoruz.

Sorusu beni tedirgin ediyor... ona ne kadarını anlatmalıyım? Kendine zarar verme ve psikotik davranışların iğrendirici tarafı nedir ki sonuçta? Ağzımdaki patatesi yutuyorum ve derin bir nefes alıyorum. "İntihar maksadı olmadan kendini yaralama davranışı deniyor. İntihar etmeden, kendine zarar verme."

Ağzını siliyor ve ışıldayan gözleriyle, kolasından bir yudum alıyor. "Bu tam olarak ne anlama geliyor? Ellis'te... Onda da mı bundan vardı?"

"Kendime zarar verdiğim ama ölmek istemediğim anlamına geliyor." Hamburgerden bir ısırık alıyorum. Pişmiş yemeğin tadı çok güzel. Limonata da sipariş ettim. Tekrar konuşmaya başlamadan önce bir yudum alarak ağzımda dağılan şekerli hissin tadını çıkarıyorum, çünkü Casper konuşmam gerektiğini söyledi.

Zar zor, yavaşça konuşuyorum.. "Açıklaması zor. Başka şeylerim de var. Dürtü kontrol bozukluğu. Travma sonrası stres bozukluğu."

Kaşlarını çatıyor. "Travma sonrası stres bozukluğu mu? Askerlerin hastalığı değil mi o?"

Hamburgerimi dikkatle çiğniyorum ve gözlerimi ondan kaçırarak yutkunuyorum. Niyetim bu değildi

ama söylediklerim bir fısıltı halinde çıkıyor. "Pek çok şeyden kaynaklanıyor." Annemle babamın ayrıldığını Mikey'ye söylemedim çünkü neredeyse herkesin anne babası ayrılır. Gitmesinden biraz öncesine kadar annemin bana vurduğunu bilmiyordu.

Kendime zarar verme sorunumu asla öğrenmedi, Ellis'in yeme problemlerini de. Biz, birbirimizin sırlarını çok sıkı tuttuk.

"Tanrım, Charlie. Çok üzgünüm." Tabağını ittiriyor. "Bir keresinde geri geldim ve seni aradım, biliyorsun. DannyBoy'la. Ama seni bulamadık."

Yüzü daha zayıf, daha sert gibi. *Yetişkin gibi.* Dizlerini karnına çekiyor ve spor ayakkabılarını plastik sandalyenin kenarına yerleştiriyor.

Tabii ki beni aradı. Dördümüzün içinde; Ellis, Charlie, Mikey ve Danny Boy, en sorumluluk sahibi, en güzel konuşan oydu. Konuşarak, bizi Lowertown'daki polislerden kurtarırdı. Sokağa çıkma yasağına uymadığımızda veya eve alkollü gittiğimizde ailemizle aramızı düzeltmemize yardımcı olurdu. Küçük, incecik bedenini, DannyBoy'un gevşek, yapılı bedeni ile kürek kadar elleri olan aksi bir *punk*'ın bedeni arasında koyar, onları ayırırdı.

Boğazını temizliyor. "Charlie, ben artık içki falan içmiyorum. Artık tamamen temizim. Bilmen gerekir diye düşündüm. Bunu şu an açıklığa kavuşturmak istedim."

"Tamam," diyorum yavaşça, biraz minnetarım. Benim de öyle şeyler yapmaya iznim yok ve eğer Mikey temizse bu işleri kolaylaştırır. "Ben de içemiyorum aslında. Doktorum istemiyor. Ve hastanede sorun yoktu. Kötü değildi. En azından güvendeydim..."

Mikey rahatlamış görünüyor. Mutlu. "İçki içmemen iyi," diyor, "Gerçekten çok iyi. Benim için şöyle bir şeydi; buraya geldikten sonra her şeyden çok bunalmıştım. Sadece yeni bir başlangıç istedim. Demek istediğim, kafamız güzel gezinerek epey zaman kaybettik, anlıyor musun? *Sürekli* berbat bir haldeydik."

"Biliyorum. Bir kısmı eğlenceliydi ama." Gülümsüyorum.

"Evet ama ilerlemek istiyorsan bazen bir şeyleri geride bırakman gerek. DannyBoy'un temizlendiğini biliyor muydun?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" DannyBoy'u ve işlerin onun için nasıl giderek daha da kötü hale geldiğini düşündüm; saatlerde Rice Street'te yürüyüp mor şeritleri olan siyah bir ceket giyen adamı aradığını ve onu bulduktan sonra bir bebek gibi yumuşayıp rahatlayarak Mears Park'taki sığ gölcüğün yanındaki çimlerin üzerine uzanmasını düşündüm.

"Yalan yok. Noel için döndüğümde annesiyle konuştum. Kuzeyde, Boundary Waters civarında, ormanın göbeğindeki bir rehabilitasyon merkezinde altı ay kalmış, orada ısınmak için kendi odunlarını kesmeleri

ve yiyecek bulmak için tavuk beslemeleri gerekiyormuş. Kulağa çılgınca geliyor ama başardı. Bir yıldan fazladır temiz. Şimdi yaşlı insanlarla çalışıyor, onlara bakıyor. Onları besliyor falan. Duluth'ta."

DannyBoy'u yaşlı birine kaşıkla yulaf ezmesi yedirirken veya onun bezini değiştirirken hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Onu sadece kafası iyiyken veya üzgünken ya da bir konserden sonra ara sokakta birini yumruklarken düşünebiliyorum.

"Yapılabilir, Charlie. Gördün mü? Eğer istersen, hayatındaki şeyleri değiştirebilirsin."

Dikkatle başımı sallıyorum; çünkü bunun mümkün veya benim yapabileceğim bir şey olduğundan emin değilim, sürekli işleri berbat ediyorum. Mikey cebinden para çıkarıp tabağının altına sıkıştırırken gülümsüyor. Bunu yaptığını gördüğüme üzülüyorum. Burada onunla konuşmak git gide daha rahat bir hal alıyordu, kelimelerimiz su gibi akıyordu.

"Pekâlâ," diyor yavaşça. "Yaşadığın yeri beğenmiyorum ama her şey sırayla, değil mi? Sana üzerinde uyuyabileceğin bir şey bulmalıyız. Aracım yok, bu yüzden bacakları çalıştırmamız gerekecek. Biraz yürümeye var mısın? Görünüşe göre biraz ihtiyacın var."

"Hey!" diyorum, yüzüm biraz kızarıyor, vücudumu izlediğini fark ediyorum, ki bu da kendimi korkmuş hissettiriyor, biraz da ümitli. Oturduğum yerde kıpırdanıyorum. Şimdi de çok bodur olduğumu mu düşünüyor?

"Egzersiz yapmamıza izin vermiyorlardı. Ve yemekler de çok karbonhidratlıydı."

"Sadece dalga geçiyorum," diyor. "Kilo almak sana yakışmış. Her zaman biraz cılızdın." Ayağa kalkıyoruz. Esniyor ve yeşil kapüşonlu eşofmanı hafifçe yukarı kalkıyor. Göbeği kahverengi ve yumuşacık, gümüş bir piercing'i var. Bir an, elimi kalçasından çıkan kemiğin üzerine yerleştirip oradaki sıcak tenini hissetmek istiyorum. Yüzümün tekrar kızardığını hissediyorum. Keşke onun da benim hakkımda aynı şeyleri düşünüp düşünmediğinden emin olabilseydim.

Birdenbire, ona kapının girişindeki cd ve mor yazılı zarfı sormak istiyorum. Mikey'nin kız arkadaşı olabileceğini tamamen unutmuşum. Yanıma geldiğinde söylemek üzereydim ki sessizce, "Gösterir misin?" diye soruyor.

Neyi kastettiğini çok iyi biliyorum. Bir an, ne söyleyebileceğiyle ilgili endişe duyarak kaçınıyorum ama sonra, yavaşça önce bir kolumu sonra da diğerini yukarı sıyıyorum. Neredeyse karanlık oluyor; bahçe avlusunun tavanından sarkan beyaz ışıklar, Minnesota'da bıraktığım karlar kadar bulanık görünüyor. Derin bir nefes alıyor, sıcak nefesi yüzümü kaplıyor. Bakışları yaralarıma odaklanırken, gözleri doluyor. Kollarımı örtüyorum. "Zaman doldu," diyorum hafifçe. Ne kadar yakın durduğumuzun ve dudaklarının benimkinden çok da uzakta olmadığının oldukça farkındayım.

Bacaklarımda çok daha fazlası olduğunu söylesem ne derdi?

Mikey avuçlarıyla gözlerini ovuşturuyor.

"Her şey çok büyüdü," diyorum.

Hiçbir şey söylemiyor.

Casper, *Konuşman gerek Charlotte,* demişti. *Sessiz kalamazsın.* "Anlattığım gibiydi işte," diyorum tereddütle. "Yani her şey çok ağırlaştı, anladın mı? Daha fazla tutamadım."

Ellis'i çok özlemiştim ve ona çok kızgındım ve hepsi benim hatamdı. Ve Mikey, bir ev vardı, çok kötü bir ev.

Ama bunların hepsi içimde kalıyor.

Başını sağa sola sallıyor. Birbirimize bakıyoruz. "Tamam o zaman. Küçük tutmaya çalışalım, tamam mı? Adım adım ilerleyelim."

"Küçük." O sözcüğü dikkatle değerlendiriyorum. "Küçük." Kelime hoşuma gidiyor. İki elimle tutabileceğimden fazlasına gerek yok. Küçük.

Euclid Bulvarı'nda yaşayan tombul arkadaşı Rollin'den bir kamyon ödünç alıyoruz. Üniversitenin dört bir yanındaki sıralar, masalar ve minder yataklar yollarda toplanıyor ya da apartmanların ve yurtların dışındaki kaldırımların üstüne yığılıyorlar. Mikey, "Bu iyi bir zaman. Yaz tatili olduğu için herkes taşınıyor. Gayet iyi durumda olan güzel şeyler atıyorlar," diyor.

Üzerinde *Wildcats* çizgi romanı karakterleri olan

alüminyum bir çöp kutusu, bir vantilatör, siyah-beyaz puantiyeli bir tost makinesi, bir sürahi ve küçük bir sehpa buluyoruz. Daha sonra, arabayla caddede yavaş yavaş ilerlerken, cam bir sehpa ve bir yığın çerçeveli Hooters posteri arasına sıkıştırılmış iki kişilik bir şilte görüyoruz. Mikey üzerinde sigara yanıkları olup olmadığına bakıyor. Eskiden bir altgeçitte uyuduğumu bu yüzden bunun pek önemi olmadığını söyleyerek şakalaşmaya çalışıyorum ama bu sadece yüzünü ekşitmesine sebep oluyor.

Şilteyi rulo yapıp bağlamak için koşarak dairesine halat almaya gidiyor. Şilte, sigara ve bira kokuyor. Yorgunum, gözlerimi ovuştururken düzensiz ayak sesleri duyuyorum.

Gelen Riley, bir elinde keten bir alışveriş çantası, diğer elinde de sigara var. Neredeyse gece yarısı ama güneş gözlüğü takıyor. Şilteye ve kamyonetteki diğer eşyalara bakıyor.

"Ah!" Sesi kalın, sözcükleri hafifçe geveliyor. "Yoldan mobilya bulmak için harika bir zaman."

Sokak lambasının ışığı yüzünü sarı, solgun gösteriyor.

Güneş gözlüklerini başının üstüne kaldırıyor. "Arka sokaklarda takılmak hakkında sana ne demiştim?" Sigarasını yola fırlatıyor. Çantadan bir bira çıkarıyor, kemerinin tokasıyla kapağını açıp bana doğru uzatıyor.

Omuz silkiyor ve başımı hayır anlamında sallayınca içkisinden bir yudum alıyor. Gözlerinin içinde sıcak bir ışık yanıp sönüyor. Gülümsüyor ve... içimden bir alev, işaret lambasının yanıp sönmesi gibi minik bir vınıltıyla yüzümü kaplıyor. Bana doğru gelip o kadar yakınlaşıyor ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum ve, "Bunun olacağını hissettim," diye fısıldarken hafif bira kokusunu alabiliyorum.

Çakıl taşlarının çıtırtısı bizi kendimize getiriyor, Mikey elinde sallanan halatla, yavaşça ara sokağın yukarısına doğru koşuyor. Kalbimin güm güm atışını durdurmak için ceplerimin üzerinden kalçalarımı çimdikliyorum.

Mikey, bize yanaşınca önüne ve arkasına bakarak aniden duruyor. "Selam," diyor. "Riley, nasıl gidiyor?"

"Michael," diyen Riley, birasından bir yudum alıyor. "İyi gidiyor. Cat Foley turu nasıldı?"

"İnanılmazdı." Mikey, şiltenin etrafında dolaşıp ipi sıkarken, ağır ağır homurdanıyor. "Doğuda epey bir kalabalığı çektik. DeVito, Boston'daki konserde yıktı geçti. Hey, bu benim arkadaşım Charlie. Charlie, bu da Riley."

"Biz zaten tanışıyoruz, Michael."

Mikey kafası karışmış halde bir bana bir Riley'ye bakıyor. "Nasıl yani?"

Tereddütle, "Ben True Grit'te çalışıyorum." diyorum. "Bulaşık yıkıyorum, bir hafta önce başladım."

Riley başını sallıyor. "Kahve fincanlarını nasıl pırıl pırıl yapacağını iyi biliyor, orası kesin. Peki siz ikiniz... birbirinizi... nasıl tanıyorsunuz?"

Gözlerinde hoşuma gitmeyen bir parıltı var. Sarhoş bile olsa, kafasının çalıştığını görebiliyorum, buraya neden taşındığım hakkında yaptığımız konuşmayı hatırladığını görebiliyorum. Mikey'nin yanına taşındığım çocuk olduğunu düşünüyor.

Mikey, "Biz beraber büyüdük. Minnesota'dayken." diyor. Şiltenin etrafında dolanıp ipi sıkılaştırıyor.

İç geçiriyorum. Bekliyorum.

Riley bana doğru bakıyor. "Bu ne kadar *ilginç*. Charlie hiç bahsetmemişti." Gözleri parlıyor ve bir kedi gibi sırıtıyor. "Ne hoş sür... yani, ne hoş arkadaşların varmış."

Ona dik dik bakıyorum.

Mikey, Riley'nin ima ettiklerinden bihaber, düğümü çekiştiriyor. "Riley bir müzik grubundaydı, Charlie. *Charity Case* şarkısını hatırlıyor musun?"

Riley'nin yüz ifade bir anda değişiyor. "O konuya girmeyelim." Sesi keskin. "Eski yaraları deşmeye gerek yok."

Şarkının adı aklımda dolanıyor, sonra sokağın aşağısındaki grubun bu şarkıyı çaldığı aklıma geliyor, ardından da şarkının sözlerini hatırlıyorum. "Evet," diyorum. "Geçen gün bir grubun o şarkıyı çaldığını duydum."

Mikey, başını evet der gibi sallıyor. "Ah, evet buralarda büyük bir *cover* grubu var. Riley normalde grubun solisti değildi ama bu şarkıyı o seslendirdi." Riley'nin yüzündeki sinir olmuş ifadeye gülüyor.

Evet, hatırlıyorum. Dört-beş sene önce, epey duyulmuş bir şarkıydı. Gözümün önünden belli belirsiz görüntüler geçiyor: dağınık saçlı, siyah spor ayakkabılı, kısa kollu kareli gömleğin altından giydikleri eski püskü tişörtleriyle, çölde ilerleyen bir *pikabın* arkasında şarkı söyleyen dört oğlanın videosu. Kamera kertenkelelere ve mini şortlar giymiş, çöl kumlarını tekmeleyen ve birbirleriyle *swing* dansı yapan kızlara odaklanıyordu. Adamların hepsi birbirine benziyordu ama solistin heyecan verici bir sesi vardı; ani çıkışlardan derin, acı dolu bir tınıya düşen yüksek, romantik ve genizden gelen bir ses.

Riley'ye bakınca anlıyorum. Videodaki solist, kamyonun arkasında duruyor, *Daisy Dulce** giymiş iki tane manken tipli mükemmel kız ona yaslanmış, doğrudan kameraya bakıyor ve yanaklarını onlara yanaştırarak şarkısını söylüyor: *Gerçek yüzümü görmeni istiyorum...* Kafam hafif uçmuş bir halde, gecenin bir yarısı Ellis'in yatağında yatarken kanalları karıştırıyorduk ve bir videoda durup, *Şu seksi şeye bak*, demişti ve sonra başka bir kanala geçmişti.

"Sen," diyorum. "O *sendin*."

---

*Dukes of Hazzerd dizisinin, mini kot şort, gömleğinin uçları bağlı, beli açık giysili baş karakteri. (e.n.)

Riley, elini dur işareti yapar gibi kaldırıyor. "Benim buradaki işim bitti, çocuklar." Torbadan bir bira daha çıkarıyor. "Görüşürüz, Michael. Tuhaf Kız, güzellik uykunu almayı unutma. O bulaşıklar kendi kendilerini yıkamayacak."

Hantal hantal yürüyüp gitmesini izliyoruz.

"O adam," diyor Mikey. "Üstün müzisyen, muhteşem söz yazarı, fakat büyük bir bela. Yeteneğini harcıyor." Başını sallıyor ve caddenin yavaşça ve nazikçe Riley'yi içine çekmesini izliyoruz.

Şilteyi on altı basamak yukarı çıkarmak için verandadaki sarhoş adamlardan birinin yardımı gerekiyor ama hallettiğimizde, Mikey hoşnut ve mutlu görünüyor. Ellerindeki kiri pantolonuna siliyor.

"Charlie," diyor hafifçe.

Gözleri nazik bakıyor, ona doğru ilerliyorum. O kadar zamandan sonra onunla olmak çok güzel, çok güvenli. Haftalardır ona sarılıyorum, yastığından kokusunu içime çekiyorum ve gelmesini bekliyorum. Beni zaten tanıyor; belki yaralarım onu rahatsız etmez.

Çok hafif bir şekilde, elimi kemerine koyuyorum ve nefesimi tutuyorum. Kendime, Louisa'nın söylediklerinin doğru olmayacağını söylüyorum. Yani normal olan kimsenin bizi sevmeyeceğini. Doğru olmayacak.

Güler gibi oluyor ama gözlerime bakmıyor. Bunun yerine, kollarını bana sarıyor ve saçlarıma doğru ko-

nuşuyor. "Acele etmem gerek, Charlie. Saat neredeyse sabahın ikisi ve yarın sabah Magpies'da çalışacağım. Ama artık her şey düzelecek, tamam mı? Sana yardım edeceğim, bunu biliyorsun, değil mi? Grupta ve işyerinde falan yapılacak epey şey var ama şimdi buradayım. Buradayım. Ayrıca şimdiden bir iş bulmuş olman çok havalı. Bu çok iyi bir başlangıç."

Gömleğinin altından kalbinin atışlarını dinliyorum, göğsümde bir hayal kırıklığı hissi oluşuyor. "Tamam, Mikey." Kalmasını dilerdim. "Falan," derken ne demek istediğini ve bunun o zarf ve CD ile alakalı olup olmadığını merak ediyorum. Giderken bana hafifçe el sallıyor.

Kapı arkasından kapanıyor. Bozuk şarap ve kapının önündeki sevgisiz kedi gibi kokan koltuğu ittiriyorum. Bulduğumuz ıvır zıvır tepecikler halinde odanın her yerine yığılmış; evinize doldurmanız gereken bir sürü aptal şey. Binadaki insanlar bu gece sessiz hareket ediyor, lavabolarda akan su, telefonda fısıldaşmalar...

Dışarıda hava sıcaklığı düştü, bu yüzden mutfak evyesinin üst kısmındaki pencereyi kapatıp battaniyeye sarılıyorum ve çizim defterim ile kalemlerimi çıkarıyorum. Parmaklarım sayfada bir desen buluyor, gece kafamda, gözlerimin önünde tekrar tekrar dönüyor.

Vınnn. Riley'nin yüzüne ait kısımlar parmaklarımın altında oluşup kâğıtta bir insan meydana gelmeye

başlarken o elektriksel sıcaklık beni yine ele geçiriyor.

Yolun aşağısına doğru ilerlerken, Riley'nin sallandığını fark etmiştim. Sadece içki değildi. Biraz fazla kaçan şeylerin fazla karışması sonucu olan bir şeydi. O sallantı, bir kişinin içi boşalmaya başladığında ve kaybolanların yerine bir şeyler geri koymak umurlarında olmadığında onları ele geçiren bir şey.

Bazen ben de öyle yürüyormuşum gibi hissediyorum.

Resme bakıyorum. Yüzü, birkaç yıl önce videodaki yüzden daha yıpranmış görünüyor. Artık, o yakışıklı halinden daha yorgun görünüyor. Bir şey kaybolmuş. Ve tam olarak çözemediğim keskin bir yanı da var.

O her neyse veya başına her ne geldiyse, o yanımdayken içim ne kadar titrerse titresin, bunun bir parçası olmak istemiyorum. Sayfayı çeviriyorum. Bunun yerine rastalarla dolu bir tarla çizmeye başlıyorum: dallı budaklı saç yuvaları, Mikey'nin yüzündeki hafif eğim ve açık yüreği...

ERTESİ SABAH, RİLEY, MIKEY VE BENİMLE SOKAK ORTAsında karşılaşması hakkında bir şey söylemiyor. Kafası epey iyi olmalı, veya kafasında bir sürü şey olmalı ki unutmuş olsun. Veya umursamıyor. Söz konusu Riley olunca emin olmak zor. Linus ve garsonlarla sürekli sohbet ediyor, ama benimle etmiyor. Yine de öğle yemeğinde bana yarım peynirli sandviç uzatıyor.

İşten çıkınca, kütüphaneye doğru yola koyuluyorum. Tüm bilgisayarlar dolu, bu yüzden sanat bölümüne doğru ilerliyorum. Ellis, Rubens ve yumuşak saçlı, al yanaklı tombul kadınları gibi eski sanat eserlerini sevmemin tuhaf olduğunu düşünürdü. Frida Kahlo'yu da seviyorum, çok öfkeli görünüyor ve renkleri de çok kızgın. Resimlerinde milyon tane hikâye var. Evan, çizgi romanlarımın onu harika ve ünlü biri gibi hissettirdiğini söylese de bana aptalca geliyorlar; kafaları uçmuş halde kırmızı pelerinleriyle dans edip süper kahramanmış gibi davranan sokaktaki bir avuç ezik çocuk hakkında aptal şeyler işte.

Bu sanat önemli bir şey gibi görünüyor. *Kitaplarda* var. *Yaşamaya* devam ediyor. Nasıl harika bir şey yapacağımı kendime öğretmem gerek, öğrenmek *istiyorum.* Çizimlerimin harika olmasını istiyorum.

Gitmeden önce, bilgisayarlardan birine oturmayı

başarıyorum. Casper'dan bir e-posta var.

Sevgili Charlie,

Böyle bir şeyin olmasından korkuyordum. Annenin sana yardım edebilme kabiliyetinden tamamen emin değildim. Güvende olmana ve sana göz kulak olan bir arkadaşının olmasına sevindim. Umarım senin için belirlediğim kurallara uyuyor ve umarım yardım almaya çalışıyorsundur. Sana uygun ücretsiz bir danışmanlık hizmeti veya katılabileceğin bir grup olabilir. Belki arkadaşın sana bir şeyler bulmanda yardımcı olabilir. Güvende olmanı istiyorum, Charlie. Bazen işler iyi gidiyor gibi göründüğünde kendimize fazla güvenmeye başlayabiliyoruz ve ilerlememizi durdurabilecek tehlike işaretlerini fark etmeyebiliyoruz. Her şeyi yavaştan al Charlie ve adım adım ilerle, tamam mı? İlk önceliğin SENSİN.

Bence bir iş bulmuş olman harika. Bu sayede özgüvenini geri kazabilirsin. Aferin sana!

Louisa'yı sormuşsun. Keşke sana Louisa hakkında bir şeyler söyleyebilsem Charlie ama yapamam. Hasta mahremiyeti ve Blue'nun dediği gibi tüm o "lanet saçmalıklar". İyi ol, en kısa zamanda haberlerini bekliyorum.

Not: "Casper" ve "Hayalet Doktor" gibi tüm o lakaplardan haberim var. Haberiniz olsun kızlar.

Tam cevap yazmak üzereyken, bilgisayardaki süre ölçerin alarmı çalmaya başlıyor. Sabah geri gelip ona bir e-posta yazacağıma dair kendime söz veriyorum. Sanırım Blue'ya da yazmam gerek. Creeley'de kendini

ne kadar yalnız hissedebileceğini biliyorum. Kütüphaneye son geldiğimde ona cevap yazmadığım için kötü hissediyorum.

Eve döndüğümde, kapımın altında Mikey'den bir not buluyorum.

Saat 9'da, Magpie'ın Yeri'nde buluşalım. Bugün çift vardiya yaptım. Sonrasında seni bir partiye götüreceğim, tamam mı? Görüşürüz.

Not kağıdını nazikçe katlıyorum, Mikey'yi tekrar göreceğimi düşününce kalbim çarpmaya başlıyor. Bir parti. Yani bir randevu gibi mi? Emin değilim. Banyodaki sabunun çoğunu kullanıp temiz bir tişört seçiyorum. Koridorun sonundaki banyoya sıvışınca tuvaletteki sidik kokusu ve taşan çöpün kokusu yüzünden iğreniyorum. Kirli, çatlamış aynada kendimi inceliyorum.

Geçit törenindeyken Evan "Onca kir ve pisliğin arasında çok güzel bir kızsın," demişti.

Şimdi yüzümde kir ve pislik yok. Güneşten pembeleşmiş ve temiz; çiller dalgalar halinde burnumu kaplıyor. Yıllarca boyadıktan sonra saçımın asıl rengini görmek, hala şok etkisi yaratıyor. Kim bu kız? Kime dönüşüyor?

Kendi kendime göz kırpıyorum. Bir kız olabilirim, gerçek bir kız. Mikey ile bir şansım olabilir.

Olamaz mı?

PARTİYİ BİR BLOK ÖTEDEN DUYABİLİYORUZ; DAVULLARIN, bas gitarın ve kahkahaların ağır gürültüsü. İnsanlar kaldırıma üşüşüyor, sokakta dolanıyor. Evin dışında, bodur bir kaktüsün üzerinde mavi, kadife bir kovboy şapkası var.

Arka bahçeye varmadan, Mikey düşmüş bir yüz ifadesiyle aniden duruyor. "Ah, dostum," diyor bana bakarak. "Tamamen unuttum. İçki şeyi. Benim için sorun yok ama peki ya sen? Rahat hissettiğinden emin olmak istiyorum."

Derin bir nefes alıyorum. "Sorun değil," diyorum. "Sorun yok. Gitmek istiyorum. İyi olacağım." Gülümsüyorum. "Yemin ederim."

"Lanet olsun." İnsan kalabalığının dans edip etrafta boş boş dolandığı bahçeye doğru bakıyor. "Bu grubu dinlemeyi gerçekten çok istiyorum. Emin misin?"

"Evet. Sorun yok."

"Tamam." Dudağını ısırıyor ve yüzü kızarıyor. "Sana söylemem gereken bir şey daha var ama..."

Koşarak gelip Mikey'nin kulağına anlaşılmayan bir şeyler bağıran ter içinde kalmış bir adam araya giriyor. Bana eliyle "bir dakika" işareti yapıyor ve adamın arkasından grubun çaldığı yere doğru ilerliyor. Birkaç tane amfinin arkasına doğru eğiliyor. Ayaklarında de-

ğişik spor ayakkabılar, asker botları, üzerlerinde *vintage* elbiseler, *piercing*'ler, tişörtler ve *porkpie* şapkalar* olan insan kalabalığının arasında sürüklenirken onu gözden kaybediyorum. Buradaki herkes benden yaşça büyük görünüyor.

Grup, kablolar, amfiler, yırtık kot pantolonlar, kemik çerçeveli gözlükler ve terden ıslanmış kareli gömleklerden oluşan bir karmaşadan ibaret. Rahatsız edici vokaller ve tiz haykırışlarla, üstünkörü ve sert bir müzik. Solist bir bardak birayı suratına boca ediyor, bir sigara yakıyor, onu kalabalığa fırlatarak tekrar mikrofona doğru eğilip çakallar, kızlar, bira ve boktan bir adam olmakla ilgili bir şarkıya başlıyor. İnsanlar dans ediyor, ellerindeki plastik bira bardaklarını başlarının üzerine kaldırmışlar.

Bir an gözlerimi kapatıyorum, müziğin beni ele geçirmesine izin veriyorum ve vücudumu ittiren insan kalabalığının hafif çarpmalarını hissediyorum. Bu özlediğim bir şey; bir partide veya bir konserde olmak, insanların, bir şeyin *parçası* olmak.

Depoları ve bodrumları özlüyorum. Çığlık atan solistleri, basçıların parçalanmış, kanlı parmaklarını özlüyorum. *Hardcore* konserlerdeki o çukur pisti özlüyorum. Ellis pek sevmezdi ama yine de benimle gelirdi ve ben çukurda savrulurken kalabalığın dışında, kenarda dururdu. O çukurda kimse sizi umursamazdı.

---

* Adını İngiliz mutfağından Pork paydan alan tepesi küt, fötr şapka. (e.n.)

Kimse adınızı sormazdı. Oraya düşerdiniz, sallanırdınız, dönerdiniz, eğlenirdiniz ve tökezleyerek dışarı çıktığınızda morluklarınız ve kesikleriniz güzel gelmeye başlardı.

İçimde bir ihtimalin anlık ışığını hissediyorum: Belki biraz ilerlesem, bir-iki adım daha atsam ahenkle hareket eden bedenlerin arasına karışabilirim, kendimi tene ten, kemiğe kemik kaybedebilirim.

Ama gözümü açtığımda aynı yerdeyim ve Mikey artık amfinin arkasında değil.

"Merhaba, Tuhaf Kız."

Kulağımdaki ses tüylerimi diken diken ediyor. Riley. Döndüğümde sırıtıp bana doğru biraz daha yaklaşıyor. Çenesinin altında, kulağının yanında daha önce fark etmediğim ince bir yara izi var. İnci beyazı, mükemmel ve düz.

Normalde arkamda dururur, ocağın önünde, garsonlara küçük şakalarını yapar ve ben yanına sadece bulaşıkları götürmem gerektiğinde giderim; bunu yaparken de ona bakmamaya çalışırım, çünkü bedenim hemen alev almaya başlar.

Ama burada, ağaçlara asılmış beyaz ışıkların altında, yakından bakınca teni kırmızı, yanaklarındaki kirli sakalın altında sivilce izleri var. Kahverengi tişörtü, sanki eskiden daha kiloluymuş ama eski kıyafetlerini hiç değiştirmemiş gibi hafifçe üzerinden dökülüyor.

Ayrıca, ona yaslansam başımın çenesinin altına geleceğini de fark ediyorum.

Bu kötü bir düşünce, bu yüzden ondan bir adım uzaklaşıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Ne kadar yakışıklı olsa da berbat bir halde ve şu an buna ihtiyacım yok.

"Peki. Tuhaf kız. Sevgili sıcak ve kuru eyaletimizi nasıl buldun? Ya bizim... yaratıcı ve enerjik sakinlerimizi?" Elindeki birayla etraftaki parti çılgınlarını işaret ediyor.

Riley bakışlarını bana odaklıyor; kırıcı bakmıyor, biraz hüzünlü de olsa güzel bakıyor diyebilirim ve tuhaf olan şu ki sanki biraz şey görünüyor... Cevabı merak ediyormuş gibi ki bu hiç alışık olduğum bir şey değil. Ve Mikey'ye olan hislerimden dolayı da epey kafa karıştırıcı.

Birdenbire, acaba berbat halde olan kendisiyken benim halimin berbat olduğunu mu düşünüyor, diye merak ediyorum ama bu onun zerre kadar umurunda değil.

Bu düşünce kızarmama sebep oluyor, bu yüzden düşündüğüm şeyleri anlıyor olma ihtimaline karşı başımı eğiyorum. Tam da ona cevap vermeye çalışmak üzereyken Mikey, elinde iki plastik bardakta su ve yanında uzun bir sarışınla yanımıza geliyor. Ellis'in kıskanç bir tavırla *narin* diye adlandırdığı kızlardan: kolsuz bluzu ve uzun, çiçekli hippi eteğiyle zayıf ve güzel görünüyor, göğsüne kadar inen iki tane parlak örgüsü var. Bir değil, iki tane halhal takıyor.

Kanım yüzümden çekiliyor.

Tam da mor kalemle yazacak türden birisi.

Riley kıkırdıyor. Kız şimdi eğilmiş, eteğinin ucuyla Mikey'nin spor ayakkabılarına dökülen suyu siliyor. Riley kulağıma fısıldıyor: "*Bu* bir sorun gibi. Michael'ın bir arkadaşı olduğunu biliyor muydun? Bunny'ye dikkat et. Biz erkekler halhal görünce dayanamıyoruz."

Gitmeden önce Riley daha yüksek bir sesle, "İyi eğlenceler, Tuhaf Kız. Görünüşe göre ilginç bir akşam olacak. Pazartesi günü Grit'te hepsini dinlemek için sabırsızlanıyorum," diyor.

Bunny isimli kız ayağa kalkıyor, boyu benden çok uzun. Mikey'den de daha uzun. Benimkiler gibi lekeli ve hüzünlü değil de hayat dolu görünen doğal kırmızı yanaklarıyla teni kusursuz görünüyor.

Tatlı tatlı gülümsüyor. "Charlie! Ben Bunny! Aman Tanrım, Riley West'le mi konuşuyordun? Harika biri, değil mi? Çok komik birisi ve Tanrım, *mükemmel* bir müzisyen!"

Bunny, "Seninle tanıştığıma çok sevindim. Nasılsın? Mikey zor zamanlar geçirdiğini söyledi. İyi misin?" diye devam ediyor. Yüzü endişeyle büzülüyor ama sonra aydınlanıyor. "Ah, Mike'ın eski kız arkadaşlarıyla ilgili hikâyeleri bana anlatırsın artık!" Şakayla Mikey'nin kolunu çimdikliyor.

Mikey'nin yanaklarında öfkeli bir kızarıklık beliriyor. Bunny, gruba doğru dönünce Mikey onu zar zor duyabileceğim kısık bir sesle, "Sana daha önce söyle-

meye çalıştım," diyor.

İki haftadır Mikey'nin kokusuyla yaşıyorum; beni kurtarmasını ve ne anlama gelebileceğini düşünüyorum, içimde de küçük, minicik bir umut, kıpırdayan bir şeyler vardı...

Aptal. Seni lanet aptal. Dudaklarımı ısırıyorum ve Bunny'nin dönüp ona doğru eğilmesini, sırtını onun göğsüne ve başını da onun başına yaslamasını izliyorum.

Mikey, "Charlie," diyor.

Sıvışıyorum. Burada çok fazla insan var, kaybolabilirim. Her zaman kaybolabilirim. Nasıl yapacağımı biliyorum. Kalabalığın arasından geçerek, fıçıların kurulduğu arka tarafa yürüyorum. Aklıma Casper geliyor, onun kuralları, ve...

Çok kolay, değil mi? Bir fincan al, tıpayı aç ve kafaya dik. İçimde canlanan ateşi yatıştırmak için...

Tulumu ve kirli formasıyla boktan bir kızım sadece. Frankenstein yüzlü ve Frankenstein vücutlu bir kız, bu yüzden ne yaptığımı kim umursayacak ya da kim fark edecek ki? Ya da bir-iki tane içtiğimi. Üç ya da dört. Casper bana, eğer sevilmeye değer ve gerçekten hoşlandığım biri, *doğru* biri, beni *anlayan* biri varsa ancak bu konuda benimle aynı fikirde değilse ne yapabileceğime dair hiçbir şey söylemedi.

Taşındıktan sonra beni unutan ve hayatına devam eden birisi...

Gece yavaş yavaş kendini çekiyor, açılıyor; bira da-

marlarımda akıyor. Kalabalığın arasındaki boşluklardan kızı öpüşünü izliyorum, bir yandan da bir eliyle nazikçe saçını okşuyor ve bir tutamını parmakları arasında çeviriyor. Bir tane içtim, sonra bir tane daha ve bir tane daha; su, su, su gibi.

İçimde bir çatlak beliriyor ve çirkin bir şey. Buradaki onca insanın içinde yapayalnızım. Plastik bardağın parmaklarımın arasından sıyrılıp düşmesine izin veriyorum ve koşmaya başlıyorum.

Mikey'nin bana seslendiğini duyabiliyorum ama durmuyorum. Şehir merkezindeki barlar kapanmaya başlıyorlar; korkmuş, üstü başı darmadağın insanlar sokağa geri dönmüş, yürürken bana çarpıyorlar ve ben onları iterek yanlarından geçerken yerlerinden sıçrıyorlar.

Tekrar adımı haykırıyor ve sonra kolumu çekiyor. "Dur! Charlie, *dur.*"

"Geri dön," diyorum boğularak. "*Kız arkadaşına* geri dön." Biradan dolayı biraz sallanıyorum. Uzun zamandır hiçbir şey içmemiştim, gözlerim puslanmaya başladı bile. İçtiğimi anladı mı diye merak ediyorum.

Çenesini sıkarak derin bir iç çekiyor. "Bunny'yle bir süredir birlikteyiz ve evet sana daha önce söylemeliydim ama açıkçası, o kadar da önemli bir mesele değil, haksız mıyım?"

Çabucak uzaklaşmaya başlıyorum ama mırıldanarak arkamdan geliyor. "Eve yalnız yürümene izin vermeyeceğim, Charlie." Arkama bakmıyorum ama spor

ayakkabılarından gelen gıcırtıyla beni takip ettiğini duyabiliyorum.

Apartmanın önündeki basamaklarda oturan üç adam var; çıplak göğüsleri sıcakta parlıyor. Bir kesekâğıdını elden ele dolaştırıyorlar. Kısık gözlerle bize bakıp nazikçe başlarıyla selam veriyorlar.

İkinci kata doğru on altı basamak çıkarken tökezliyorum ve neredeyse bir dişimi kırıyordum. Küfrederek ayağa kalkıyorum. "Tanrım, iyi misin Charlie?" diyor Mikey. Ama durmuyorum. Merdiven boşluğunun ışığı yanmıyor ve bir süre anahtarı kapımın kilidine sokmaya çalıştıktan sonra nihayet doğru yeri buluyorum. Kapıyı Mikey'nin yüzüne kapatmaya çalışıyorum ama nazikçe ittirip içeri giriyor.

"Charlie, yeter ama," diyor sonunda. Onu duymazdan geliyorum. Korkarım bir şey söylersem ağlayacağım. Botlarımın bağcıklarını çözdükten sonra onları olabildiğince düzgün bir şekilde odanın köşesine koyuyorum. Ayaklı abajuru açıyorum. Eskiden, annem öfke nöbetleri geçirirken yaptığım gibi etrafı toparlamaya başlıyorum. Çizim defterlerimi oyun masasının üzerine koyuyorum. Tükenmez ve kurşun kalemlerimi cam kavanoza yerleştiriyorum. Hafif bir şekilde şiltenin üzerine sererken, kareli battaniye önümde dalgalanıyor. O birayı içmem çok ama çok kötüydü; çünkü artık içimde bir şeyleri çözdü. Ne kadar önemli olduğunu bilmediğim bir duvara tosladım ve şimdi de bakım kutumu istiyorum. Gitmesini istiyorum. Bakım

kutuma ihtiyacım var.

Okyanusun kükreyişi, kasırganın fırıl fırıl dönüşü. Beni yutuyor.

Mikey iç çekiyor. "Bu şey, Ellis ve o adamın arasında geçen şey gibi mi olacak? Hadi ama Charlie. Artık daha büyüksün."

Kan beynime sıçramış bir halde dönüp duruyorum.

Ellis, o oğlanla düşüp kalkmaya başladığında, bir satranç hamlesi yapar gibi rahat bir şekilde onun yanındaki yerimi aldı ve ben de kenara itildim. Çok öfkeliydim ve incinmiştim.

Mikey tarafından da kenara itileceğimi tahmin etmiyordum.

"Sorun ne, Charlie?" Sesi yorgun ve bulanık. "Konuş benimle. Çok tuhaf ve kıska..."

Aniden duruyor ve ağzı açık kalıyor. Hâlâ kapının önünde duruyor. Utançtan yüzüm kızarırken başımı çeviriyorum.

"Çık dışarı," diye fısıldıyorum. Gözlerime yaşların dolduğunu hissedebiliyorum.

"Aman Tanrım. Sen... Sen bizim... Benim..." Kocaman bir nefes veriyor ve aynı anda elleriyle yüzünü kapatıyor. Ellerinin arasından boğuk bir ses geliyor: "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun."

"Dışarı çık, lütfen. Sorun yok. Bir şey yok. Ben iyiyim, git işte." Saçmalıyorum ve duvara, ondan başka herhangi bir yere bakmaya çalışıyorum. Dişlerimi o kadar sert gıcırdatıyorum ki çenem ağrıyor. Çok incindim.

Ama o incinmedi. Yaptığı şey daha da kötü; çünkü o *Mikey*; çünkü o *iyi biri*.

Yanıma gelip *kollarını bana sarıyor*. "Üzgünüm, Charlie. Seni yanlış yönlendirecek bir şey yaptıysam, niyetim bu değildi. İstediğim son şey seni incitmek."

Ama ona sarılmak, kollarının arasında sıcacık olmak, durumu çok daha kötü bir hale sokuyor; çünkü bana bakmak için başını eğdiğinde ve sıcak nefesi yüzüme vurduğunda yüzü o kadar üzgün ve o kadar yakınımda ki onu öpüyorum.

Ve bir saniyeliğine, sadece minik bir saniyeliğine o da beni öpüyor.

Ve sonra beni ittiriyor.

Ve ağzını siliyor.

Tabii ki ağzını silecek.

"Hayır, Charlie," diyor. "Hayır, bunu yapamam. Bunu yapmak istemiyorum."

Gözlerimi o kadar sert bir şekilde kapatıyorum ki gözkapaklarımda kırmızı bulutlar yanıp sönüyor.

"Lütfen defolup git, tamam mı?"

Gözlerimi açtığımda, gitmişti ve kapı kapalıydı. Lambayı kapattım; çünkü şu an karanlığa ihtiyacım var.

Dudaklarını, bana verdiği nanosaniyelik sıcaklığı hâlâ dudaklarımda hissedebiliyorum. Ama hissettiğim utanç dalgasını durdurmuyor; *ben* ne kadar aptalım böyle. Louisa'nın dediği gibi, "Normal olan kimse bizi sevmez."

Casper'ın kurallarından birini çiğnedim bile: İçki iç-

tim. Ve bir kural daha çiğnemek istiyorum ama bunu yapmak *istemiyorum, istemiyorumistemiyorumistemiyorumistemiyorum,* bu yüzden bir giysi yığınının altından bakım kutumu alıp etrafına battaniyeyi sarıyorum, sonra da birkaç tane de gömlek sarıp üzerine botlarımı koyuyorum ve Louisa'nın valizine tıkıp valizi göremeyeceğim şekilde küvetin altına ittiriyorum.

Hırıldamaya başlayıncaya kadar, uzun bir süre o lanet nefes egzersizlerini yapıyorum ve sonra çizim defterimi buluyorum; çünkü çizmek benim *sözcüklerim, söyleyemediğim* şeyler demek ve bir çocuğun ondan hoşlandığını ve belki de bu çocuğun onu kendinden kurtarabileceğini düşünen bir kız hakkındaki bir hikâyeyi kâğıda dökmeye başlıyorum ama hikâyedeki kız sadece aptallık, çok büyük bir aptallık ediyor; çünkü o lanet bir ucube ama eğer geceyi atlatabilirse onun için başka bir şans, başka bir gün olacak.

Belki, belki, belki.

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

GÜNEŞ DOĞMAK ÜZEREYKEN PARMAKLARIM ACIMAYA başlıyor. Günün ilk ışıkları, yumuşak ve altın tonlarında pencereden içeri süzülürken kömürü sonunda bırakıyorum. Bir bardak su içiyorum ve koridorun sonundaki tuvalete girip çıkan insanları, alt katta pembe fincanından kahvesini içmek için verandaya çıkan Leonard'ın çıkardığı sesleri dinliyorum.

Başım bira yüzünden patlıyor. Gözlerim acıyor ve ağzımda berbat bir tat var. Giysilerimi çıkarıp şilteye gömülüyorum ve derin bir uykuya dalıyorum.

Öğleden sonra uyanıyorum ve odam cehennem sıcağı. Geceyi atlattım ama hâlâ asabi ve gerginim. Birisiyle konuşmak istiyorum ama tanıdığım tek kişi Mikey ve büyük olasılıkla bunu da mahvettim. Kütüphaneye gidip Casper'a e-posta göndermeye karar veriyorum. Belki ona, içki içerek ve kendimi Mikey'nin üzerine atarak şimdiden başarısız olduğumu söyleyebilirim.

Dışarıda, hava şimdiden kavurmaya başlıyor ama tulumumu giymeyi bırakmak istemiyorum çünkü onunla daha rahat ve daha güvende hissediyorum. Apartmana geri dönüp Leonard'ın kapısını çalıyorum. Tek kelime etmeden, bana bir makas veriyor. Yukarıda, birkaç tane tulumumu diz yerinden kesiyorum.

Böylelikle o kadar sıcak almam ve kalçalarım da saklı kalır.

Kütüphaneye ulaştığımda, deli gibi terliyorum. Bu sıcakta bile benim dışımda herkes gayet iyi görünüyor. Belki zamanla alışırım. Kütüphanenin dışında bir termometre var. Otuz altı derece ve görünürde tek bulut bile yok.

Oturum açıyorum. Önce Blue'ya cevap veriyorum; çünkü kendimi nasıl hissettiğimi tam olarak anlayacağını biliyorum.

Sevgili Blue,

Ben, kendimin en kötü felaketiyim. Birine aptalca bir şey yaptım. Sadece kendimi daha iyi hissetmek istemiştim. Kendi bedenim, benim en büyük düşmanım. İstiyor, istiyor, istiyor ve elde edemeyince ağlıyor, ağlıyor ve ben de onu cezalandırıyorum. Kendinden korkarak nasıl yaşarsın? Bize ne olacak, Blue?

Sanki hemen cevap verecekmiş gibi, aptal aptal bekliyorum. Tabii ki veremez; bilgisayara gizlice girmek için beklemesi gerekecek ve bu kim bilir ne zaman olacak. Ama sadece yazmak bile biraz rahatlatıyor.

Ve sonra Casper'a yazıyorum, çünkü ona ne yaptığımı söylemeliyim. Ona üç bira içtiğimi, Mikey'yi öpmeye çalıştığımı, onu öptüğümü ve onun bundan hoşlanmadığını söylüyorum. Ama ona, kendimi kes-

mememin beni perişan etmesine rağmen kesmediğimi de yazıyorum.

Gönder tuşuna basıyorum. Biraz daha oturup kütüphanedeki insanları izliyorum. Kitap seçmelerini, fısıldayarak telefonda konuşmalarını, sandalyelerde uyuyakalmalarını izledikçe giderek kendimi daha da yalnız hissediyor ve daha da bunalıyorum. Benim dışımdaki herkes bir şekilde hayata tutunmuş gibi görünüyor. Her şey ne zaman düzelecek?

Geri döndüğümde Mikey, binanın ön merdiveninde bekliyor ve yanında, basamağın üzerinde bir market torbası duruyor. Biraz panikleyince yürüyüp yanından geçmeye çalışıyorum ama kulaklıklarını çıkarıp elimi tutuyor.

"Selam. Charlie. Bu boku yapma, tamam mı? Otur," diyor.

Kokusunu almamaya, bana olan yakınlığını hissetmemeye ve gözlerinden kaçınmaya çalışarak yere çöküyorum.

Apartmanın aşağısında, kan bankasının dışındaki sıra yavaş bir yılan gibi ilerliyor. Bilinçli olarak, alnımdaki teri siliyorum. İddiasına varım ki Bunny hiç terlemiyordur.

"Hey, bak sana ne getirdim." Mikey içinde ne olduğunu görebilmem için market torbasını aralıyor: bir somun ekmek, bir kavanoz fıstık ezmesi, bir elma ve bir portakal. İç çekiyorum. Fıstık ezmesinden çok sıkıldım.

Elmayı çıkarıp başparmaklarımla parlak kabuğu ovalıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum hafifçe.

Boğazını temizliyor. "O olan şey, bir daha olamaz. Bu... Doğru değildi. O öpücük."

Göğsümde bir batma, bir kasılma var. Öfkeyle, "İlk başta sen de beni öptün," diyorum.

"Ve içki içtin. Biranın tadını aldım. Söz vermiştin."

"Üzgünüm." Ağzımdan bir fısıltı gibi çıkıyor ve kaldırıma doğru konuşuyorum.

"Buraya geldiğinden beri içtiğin tek şey bu mu?"

"Evet."

"Emin misin?"

"*Evet.* Evet!"

İç çekiyor. "Charlie, neden üniversite için bu kadar uzaklara geldiğimi biliyor musun? Sen ve Ellis çok yorucuydunuz. Birbirinizle, *benimle* oynadığınız o küçük boktan oyunlarınız beni çok yordu. Bunu hiç fark ettin mi? Büyük olasılıkla etmedin. Siz ikiniz, kendinizle fazla meşguldünüz."

"Hastaneye geldin. Ölmemi istemediğini söyledin. Ben de düşündüm ki..." Sesim çatlıyor. Onu zihnimden uzaklaştırmak için başımı dizlerime bastırıyorum. Tekrar ağlamak istiyorum. *Düşündüm ki, düşündüm ki.* Ne düşünüyordum ki? Mikey'nin benden, aptal benden hoşlanacağını mı?

"Tabii ki ölmeni istemiyorum! Ölmeni *asla* istemem. Sen benim *arkadaşımsın*. Ama bu benim... Bizim..."

Mikey sessizleşiyor. Bir süre sonra, "Durum bu, Charlie. Buradayım ama birisiyle birlikteyim. Ben hayatıma *devam ettim.* Buraya gelmek bende gerçekten bir şeyleri değiştirdi. *İlerledim.* Kendim için hedefler belirledim. Senin de iyileşmene yardımcı olmak istiyorum ve olacağım da ama bunu sen de istersen yapabilirim," diyor.

Başımı kaldırıp güneş ışığının karşısında gözlerimi kırpıştırıyorum. Mikey doğrudan bana bakıyor.

"Tamam mı?" diye soruyor. Elimi tutuyor. "Tamam mıyız?"

Başka ne söylemem gerek? "Tamamız," diye cevaplıyorum. "Tamam."

Ciddi bir tavırla ayağa kalkıp benim de kalkmama yardım ediyor. Elma kucağımdan yere düşüyor. Her zamanki iyi kalpli haliyle, almak için kaldırıma doğru koşuyor.

MIKEY İLE İŞ ÇIKIŞI ŞEHİR MERKEZİNDEKİ BİR SANAT GAlerisinde buluşmayı kabul ettim. Yaşadığım yerden çok da uzak olmayan bir yerin haritasını çizmiş. İlk başta, gitmemeyi düşünüyorum. Kendimi tuhaf hissedeceğim ve Bunny de büyük olasılıkla orada olacak ama sonra gitmeye karar veriyorum. Burada sadece bir arkadaşım var ve o da Mikey, belki bir gün onun yanında artık kendimi böyle kötü hissetmem. Casper büyük olasılıkla bunun için benimle gurur duyardı. Üzerime başka bir tulumla uzun kollu bir forma geçirip anahtarım ile lapis taşını cebime koyuyorum.

Galeri, küçük sayılabilecek şehir merkezinin tam ortasında, Greyhound'da indiğim noktadan çok uzak olmayan bir yerde, bir bar ve The Grill adlı bir restoranın ortasındaki pembe binanın üçüncü katında. İçerisi klimadan dolayı çok serin ve kapüşonlu eşofman üstümü giydiğime memnunum. Galeri dar, kalabalık ve boğuk; gıcırtılı döşeme tahtaları, havada yoğun bir şarap ile egzotik peynir aroması var. Siyah giysiler giymiş, gümüş takılar takmış ve temiz, model verilmiş saçları olan yaşça büyük insan var. Tulumumun üstüne kapüşonlumu giydiğim için memnunum; burada kendimi biraz garip ve dışlanmış hissediyorum. Kapüşonluma sarılmak iyi hissettiriyor, ihtiyacım

olursa başımın üstüne çekebileceğimi bilmek de öyle. Mikey'nin köşede Ariel'le konuştuğunu görüyorum. Rahatlamayla iç çekiyorum çünkü Bunny etrafta görünmüyor. El sallayıp beni yanlarına çağırıyorlar..

Ariel'in şık, topuksuz sandaletlerinin üzerindeki taşlar, benim tozlu botlarımın yanında ne kadar parlak. Acaba Ariel de vücudunu saklamak için hiç bol elbiseler giydi mi? Böyle bir şey yapmaktan sonsuzluk kadar uzakta gibi gözüküyor. Herhalde doğduğunda bile seksiydi.

Ariel şarabından bir yudum alıyor. "Charlie! Buradasın!"

Mikey, "Selam Charlie, gelebilmene sevindim," diyor. Hafifçe omzuma vuruyor. Ben de ona sakince gülümsüyorum. "Bu şeyler resmen bir yolculuk gibi, değil mi?" Resimlere yakından bakmak için uzaklaşıyor.

Ariel planlı bir şekilde, sanki en iyi arkadaşım falanmış gibi eğilerek bana doğru yaklaşıyor. "Ne düşünüyorsun, Charlie? Arkadaşım Antonio, bunların üzerinde çok çalıştı."

Dikkatle etrafa bakınıyorum. Bence ana renklere boyanmış üçgenler ve karelerden ibaret. Omuz silkiyorum. "Gerçekten çok parlaklar." Kendi çizimlerimi böyle bir yerde ya da herhangi bir yerde görmenin nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeye çalışıyorum. Ama kim ezik çocuklarla ilgili bir sürü çizim ve çizgi romanı görmeye gelir ki? Veya gece odamda yaptığım

Mikey veya Riley çizimlerimi? Babamın resimlerini...

"Tekne boyası." Ariel büfe masasından bir bardak şarap daha alıyor. El şeklinde minik ekmek parçaları var. Bir tanesini ağzıma atıyorum. "Gerçekten parlıyor, değil mi? Artık resimlerini yakmadığına memnunum. Ciğerleri için çok kötü ama gerekli olduğunu düşünüyordu. Eskiden, çölde hareketli iki yavru köpek gibi dolanıp beynimiz yanıncaya kadar esrar içtiğimiz ve bize gülümseyen herkesi yatağa attığımız zamanlar bunu yapardı."

Ekmek bir an boğazıma takılıyor.

"Ama," diye devam ediyor, parmaklarındaki yüzükleri incelerken. "O zamanlar Kiefer döneminden geçiyordu. Hepimizin Kiefer dönemi vardır; yaratabilmek için kendimizi yok etmek isteriz. Bunun güzel olup olmadığını görmek isteriz."

Odanın karşısından, düzgün, siyah saçlarını atkuyruğu yapmış çok yakışıklı bir adama eliyle işaret ediyor. Ayakları çıplak, üzerinde parlak gri bir takım var ve aşırı ağırmış gibi görünen turkuvaz bir kolye takıyor. "Bu o. Tony Padilla. Bu resimleri öyle bir satacak ki. Peki ya sen? Çizimlerin nasıl gidiyor? Bazen kendimi çizimlerini düşünürken buluyorum. Dişleri yerine haplar olan o adamı."

"Babam," diyorum, kendimi durdurmaya fırsat bulamadan. Kalçamı çimdikliyorum. Aptal.

Ariel, bana bakıyor, yüzü biraz daha yumuşak. Ne

düşündüğünü merak ediyorum.

"Anlıyorum," diyor. Şarabını yudumluyor. "Çok güzeldi. Tabii ki tamamen yanlış ama güzel. O tarz bir çizimde kendinden emin değilsin, anlayabiliyorum. Biraz derse ihtiyacın var. Önümüzdeki temmuz ayında stüdyomda bir kurs vereceğim. Çizim ve portre. Emekliler için hafta sonu aktivitesi gibi bir şey. Faturalarımı karşılamış oluyorum ve onları gerçekten seviyorum. Üniversitedeki öğrencilerimin aksine, onlar *deniyorlar. İstiyorlar.* Sanatın onlara ait olduğunu *sanmıyorlar.*"

"Ben... Yani şu an bir işim var ama yaptığım şey bulaşık yıkamak. Hiç param yok. Üzgünüm."

"Paranın olmadığını biliyorum. Ben de bir zamanlar fakir bir ressamdım. Gelip katılabilirsin. Sonrasında stüdyoyu temizlememe yardım edebilirsin. Buna ne dersin?" Kalabalığı izleyerek şarabı ağzında çeviriyor. Gözleri hızla hareket ediyor, bir kişide odaklandıktan sonra da durmak için en ideal dalı arayan bir kuş gibi bir başkasını aramaya koyuluyor.

"Charlie, bence yeteneğin var. Gerçekten öyle. Ancak kendini inceleyip çalışmadan kendini geliştirebileceğini sanmıyorum. Kendi öznen olmana izin vermen gerek. Gençliğin zarafeti budur: Kendini irdelemenin kibri hoş görülür. Yap bunu! Kendinden utanma."

Söylediklerinin yarısını bile anlamıyorum ve muhtemelen teşekkür etmem gerektiğini biliyorum, ama

onun yerine ağzımdan telaşlı bir "Bana niye böyle iyi davranıyorsun? Beni *tanımıyorsun* bile." çıkıyor.

"Çünkü hiçbir şeyin önemi kalmadığında, Charlotte; dünyada nezaket önemli olur. Olmak *zorundadır*, yoksa kendimize asla katlanamazdık. Sana şimdi öyle gelmeyebilir ama biraz büyüyünce gelecek." Sesi kendinden çok emin. Şarabından büyük bir yudum alıp beni süzüyor.

"Ayrıca, seni tanıyorum. Seni *tanıyorum*, Charlie."

Ve bir saniye için bile olsa, o korkunç hüzün bulutlarının gözlerinden geçip gittiğini gördüğümü sanıyorum.

Ama sonra Mikey yanımıza dönüyor, heyecanlı ve nefes nefese. Ariel'in ifadesi tekrar düz ve kendinden emin bir hal alıyor.

Mikey geri dönüyor. "Keşke tonlarca param olsa. Bunlardan bir tane alırdım. Bunlar çok havalı."

"Belki o sürekli gezinip durduğun grubun nihayet büyük bir iş yapar Michael ve istediğin tüm resimleri satın alabilirsin." Ariel gülüyor. "Charlie, bu resimleri beğenmiyor."

"Öyle değil!" diyorum çabucak. "Sadece... Ben hikâyeleri seviyorum, sanırım. Yüzleri ve bir şeylerle uğraşan insanları seviyorum. Bunlar sadece renklerden ibaret... Renkleri boyamak gibi." Böyle konuşmak beni endişelendiriyor. Daha önce kimse benimle sanattan konuşmamıştı ve acaba yanlış şeyler mi söylüyorum diye düşünüyorum.

Ariel, bana bakıyor. "Renkler kendi başlarına da bir öykü olabilirler, Charlie. Sadece farklı bir tür. Dersime gel. Mikey'ye gerekli bilgiyi vereceğim. Seni görmek güzeldi, Charlie. Mikey, kira günün geldi tatlım." Elini koluma koyuyor ve odanın karşısında, uzaklaşmakta olan birine el sallıyor.

Mikey kaşlarını kaldırıyor. "Vay, Charlie, bu güzelmiş. Ariel sana ders vermek mi istiyor? Bu tamamen olumlu bir şey. Ariel Levertoff önemli biri, biliyorsun." Gözlerinin içi gülerek bana bakıyor ve ona bu kadar yakın olmak acıtsa da onunla iyi bir an geçirme fırsatını yakaladığım için minnettar bir halde ben de ona gülümsüyorum. Bir sonraki kütüphane ziyaretimde "Kiefer" ve "Ariel Levertoff" isimlerine bakmayı zihnime not ediyorum.

Minik, el şeklinde iki tane ekmek getiriyor ve onlarla savaşır gibi yapıyoruz. Galerideki insanların bize yaramaz çocuklarmışız gibi bakmasına aldırmıyorum veya yanımdan ayrıldığında muhtemelen geceyi onunla geçirmek için Bunny'nin yanına gidecek olmasına. Ariel çizimlerimi seviyor, *beni* seviyor, sanırım, ve Mikey benim yanımda. Ve Mikey benimle eve yürüdükten sonra, dairemin kapısında yapıştırılmış bir not bulunca, kalbim tuhaf biçimde daha da rahatlıyor: *Gel ve beni uyandır. Yarın beş buçukta. Söz veriyorum, bu defa ısırmayacağım. -R*

Notu ellerimde tutarken tenim karıncalanıyor.

Taşındığımda, Mikey'nin seyahat saatini konuk evinde bırakmıştım. Sabahları işe yetişmek için beni

zamanında kaldırmaları için etraftaki seslere güveniyordum ama şimdi niyeyse geç kalmak veya erken gitmemek riskine girmek istemiyorum. Yarın Riley ile baş başa konuşmak istiyorum.

Riley geldi ve *beni buldu*.

Bana verebileceği bir saati var mı diye Leonard'ın dairesine inerken sıcacık bir baloncuğun içindeyim sanki, tıpkı Ellis'le iken olduğum gibi; bu asla bir daha olacağımı düşünmediğim bir yer.

ERTESİ SABAH RILEY YİNE KAPIYI AÇMAYINCA İÇERİ girmek konusunda tereddüt bile etmiyorum. Ön odada, tam ortada duran yıpranmış bir akustik gitar, bir teyp ve etrafı çevreleyen defter yaprakları buluyorum. Dün orada değillerdi.

Geçen defaki gibi yatıyor: Elleri başının altında, bacakları birbirinin üzerinde. Birkaç boş şişe, yatağın yanında yerde duruyor. Gözlerini yavaşça açıyor. Orada olduğumu algılaması birkaç dakika alıyor ama sonra yüzünde bir gülümseme beliriyor. O kadar ani ve şaşırtıcı gerçekleşiyor ki ben de sırıtmadan edemiyorum.

"Selam," diyor sersem sersem. Bana bakışları o kadar rahat ki midem takla atıyor. Bakışları, sabahın beş buçuğunda yatak odasının kapısında durmamı tamamen doğal karşıladığını söylüyor. Umarım yanaklarımın kızarmaya başladığını göremiyordur.

"Nerede yaşadığını bulmam uzun sürmedi. Sarı bisikletli kızı sordum ve işte buradasın. Aslında burada *değilsin.* Komşularınla tanışmak güzeldi. İyi adamlar."

"Artık kalkmalısın. Harap gözüküyorsun." diyorum. "Saçındaki o şeyler kül mü?" Tanrım, bu çocuk...

Yanına dönüyor ve uykulu gözlerle bana bakıyor, ama hâlâ sırıtıyor. "Hey, iyi adam demişken. Geçen gece nasıl gitti? Arkadaşın Michael'la? Ve onun arka-

daşı... Bunny ile?"

Dudağımı büzüyorum ama kızgın değilim. Bana attığı bakışın etkisi hala sürüyor. Halinden pek memnun gözüküyor. "Gitmedi, çok bilmen gerekiyorsa. Şimdi kalk. Geç kalamayız. Geç kalmak istemiyorum."

"Şey," diyor, kalkarken homurdanıyor. "Michael'ın kaybı o zaman." Canı acıyormuş gibi, yavaşça doğruluyor.

"Yardım ister misin?" diye soruyorum dikkatli bir şekilde. Henüz fazla yakınlaşmak istemiyorum, özellikle dünden sonra. "Bok gibi görünüyorsun."

"Yine çok tatlı dillisin, Tuhaf Kız. Hayır, yardıma gerek yok. Kaynar bir duştan sonra kendime geleceğim." Kapının önünden çekiliyorum, yanımdan geçip tuvalete giriyor. Su sesini duyar duymaz mutfağa giriyorum, midemdeki yanmayla buzdolabını açıp yiyecek bir şeyler aramaya başlıyorum, aynı anda aklımı da dağıtmak istiyorum çünkü her ne kadar bir pislik olsa da hâlâ eskiden gideri olan bir pislik ve ayrıca şu an oldukça çıplak.

Bir karton yumurta, bir paket tortilla, bir kavanoz yeşil salsa sosu. Bir kalıp kaşar peyniri, bir kalıp beyazpeynir. Çekmecede bir bıçak buluyorum ve aceleyle kaşar peynirden bir parça kesip ağzıma tıkıyorum. Kalan kısmı dikkatle sarıp buzdolabında olduğu yere geri koyuyorum. Kapının üzerindeki rafta yarısı içilmiş bir beyaz şarap ve eskimiş bir kavanoz reçel var. Üç portakal. Bir tanesini çabucak açıyorum, tatlı dilim-

lerden birkaç tane yedikten sonra kalanını sırt çantama tıkıyorum. Açık, kare şeklinde sade bir mutfak; tuhaf bir şekilde temiz ve boş. Belki de yemeklerini çoğunlukla True Grit'te yiyor. Ocakta, görmeyi hiç beklemediğim bir çaydanlık var.

İçki zulasını lavabonun altında buluyorum. Diğerini, Linus'un bahsettiği zulasını nerede tutuyor acaba. Arka kapı penceresinden, avluda, büyük kaktüslerle çevrili sağlam bir ahşap binayı görebiliyorum.

Ahşap zeminde gezen çıplak ayak sesi. Riley pencerenin orada, yanımda duruyor; havluyla başını ovalarken üzerinden sular damlıyor. "Kayıt stüdyom. Dahil olduğum ikinci ve son Long Home albümünden kazandığım parayla yaptım. Küçük ama işe yarıyor. En azından, yarıyordu." Parmaklarını saçının arasında gezdiriyor.

"Ne oldu da artık grupta değilsin?" diye soruyorum. "Yani, çok ünlüydünüz."

Omuz silkiyor ve "Aynı *rock and roll* hikâyesi işte. Oğlan gruba katılır, grup büyür. *Neredeyse* büyür. *Yeterince* büyük bir hale gelir. Her neyse, böylece egolar şişer, gökten para yağar, aşırılıklar yaşanır, şeytanlar yaratılır ya da benim durumumda, halihazırda mevcut olan şeytanlar saklandığı yerden ortaya çıkar. Ve bir zamanlar yüksek ve kudretli olan, böylece dünyaya gerçekten, gerçekten çok sert bir şekilde düşer. Son.

"Sen hala... hiç çalıyor musun?" Stüdyoyu içi geçmiş bir şekilde izliyor.

"Tabii. Bazen." Boğazını temizliyor, saçını havluyla son kez kurutuyor. "Ama benim asıl iyi olduğum konu ne biliyor musun? İnsanları hayal kırıklığına uğratmak. Doğduğun yeteneği geliştirmelisin, sanırım."

Havluyu mutfak tezgâhına atıyor. "Hadi yola koyulalım, Tuhaf Kız. Linus'u kızdırmak istemeyiz."

Sessizce yürüyoruz ve ben de bisikletimi iteliyorum.

İnsanları hayal kırıklığına uğratmak, demişti. Ben de herkese hayal kırıklığı yaşatıyordum; anneme, öğretmenlere... Bir noktadan sonra, çabalamakla neden uğraşasın ki? Riley'nin ne demek istediğini anlıyorum.

Daha saat altı olmadan hava ısınmaya başladı bile. Kapüşonlu eşofman üstümü belime bağlıyorum. "Burasının sıcak *olmadığı* bir gün var mı?" diye soruyorum. Riley gülüyor.

"Ah, lanet olsun. Henüz hiçbir şey görmedin, kızım. Haziranа kadar bekle. Dışarıda sıcaklık neredeyse elli derece oluyor."

Sessizce altgeçidin karanlığında ilerliyoruz, bir süre sonra bu sessizlik rahat hissettirmeye başlıyor. Ona müzikle ilgili bir şeyler daha sormak, neler olduğunu öğrenmek istiyorum ama konuşmamak da sorun değil. Ve küçük bir parçam hâlâ gergin, onu kızdırmak istemiyorum.

True Grit'e yarım blok kala durup bir sigara yakıyor. Elleri deli gibi titriyor ama hiçbir şey söylemiyorum.

"İlk sen gir, tamam mı? Birkaç dakika sonra geleceğim." Burun deliklerinden duman çıkıyor. "Birlikte girmemeliyiz."

Nedenini sormak istiyorum ama yapmıyorum. Yoluma devam edip bisikletimi bir direğe bağlıyorum. İçeri girdiğimde, Linus içten bir, "Merhaba!" diyor. Riley birkaç dakika sonra gelip doğrudan kahveye doğru yönleniyor. Bulaşık alanına döndüğünde, elinde iki bardak var, birisini bana uzatıyor.

Linus'un kahve makinelerini ve espresso makinesini temizlemesine yardım edip bulaşık işine girişiyorum. Dün gece bulaşıklarla kim ilgilenmişse, üzerinde kurumuş yiyecekler olan tabakları, lekeli fincanları, çay süzgeçlerini ve espresso fincanlarının minik, ince kaşıklarını bir yığın halinde evyede bırakmış. Kendimi çöpe yemek sıyırma, tabak ve fincan yıkama görevine kaptırıyorum.

Linus solgun bir yüzle arka tarafa geliyor. "R, Bianca geldi. Parasını istiyor." Önce çabucak bana sonra da tekrar Riley'ye bakıp sesini alçaltıyor. "Parası *bizde mi*? Julie hangi cehenemde?"

Riley hareketsizleşiyor. "Ah, evet. Gidip bir çek yazayım. Geri döneceğim."

Riley koridordan ofise doğru koşarken, Linus dudağını ısırıyor. Mutfak kapısı savrularak açılıyor. Ön tarafta, mor renkli bol bir elbise giyen dolgun bir kadın, şüpheli gözleriyle etrafa bakınıyor. Linus, "Riley

çek almaya gitti," diyor.

Kadın beni huysuzca süzdükten sonra Linus'a oflu-yor. "Para için her defasında yalvarmak istemiyorum, Linus. Ürünlerimi istiyorsanız parasını ödeyin ve bunu zamanında yapın. Julie'nin kafasını toplaması gerek."

"Biliyorum, Bianca. İşler şimdi biraz karışık. Burası bir gün sinek avlıyor, öteki gün dolup taşıyor. Ama elimizden geleni yapıyoruz."

Linus, elindeki havluyu çeviriyor.

Riley tekrar girişe doğru koşuyor. Bianca'yı görünce, eliyle alnına vuruyor. "Leydi B! Yemin ederim ki hepsi benim hatam. Kardeşim dün fırına uğrayıp bırakmamı istedi ama unuttum. Özür dilerim."

Bianca çeki alıp inceliyor. "Bir çek mi, Riley? Bu şey işe yaracak mı? Bu da karşılıksız çıkarsa artık yokum. Sizin kendinizi toparlamanız lazım."

"Her şey yolunda, Leydi B."

Suratını asıyor ve bir hışımla mutfak kapısından çıkıp gidiyor. Linus, Riley'ye bakıyor. "Yine mi, R? *Yine mi?*"

"Düşündüğün gibi değil Linus, o yüzden iyisi mi işinin başına dön."

Linus ağır adımlarla öne doğru yürümeye başlıyor. Riley bir şey söylemeden yanımdan geçiyor.

Neler olduğunu merak ederken, bulaşıkların makinede ileri-geri sallanışını, fritözden gelen fokurtuları, ızgaranın cızırtısını dinliyorum. Riley'nin aslında o kadına vermesi gereken paraya ne oldu? Linus *yine mi*

derken neyi kastetti?

Sonra kendimi, belirgin bir öğürme ve kusma sesini dinlerken buluyorum. Etrafta dolanıp duruyorum.

Riley, elini ağzına götürüyor. Izgaranın yanındaki çöpe eğilmiş, çenesinden sıvı damlıyor.

Ona çabucak bir havlu uzattıktan sonra burnumu kapatıyorum. Koku berbat.

Yüzünü ve boynunu siliyor, havluyu kovaya atıyor ve buzdolabının kapısını açıyor. Kapı kapandığında, bir tenekeden bira içtiğini görüyorum. Göğsü inip kalkarken şişeyi dolaba geri koyuyor. Yüzüne tekrar renk geliyor, pembe bir nehir gibi yanaklarına yayılıyor.

Sokaklarda, böyle davranan yaşlı adamlar ve kadınlar vardı. O kadar çok içerlerdi ki bedenleri eski şarap, bira ve kusmuk kokardı. Ertesi sabah, ellerinin titremesini ve aşevi yemeklerini kusmalarını durduran tek şey daha fazla alkoldü. Evan bu duruma "titremeli hezeyan*" derdi. *Bu fena halde boktan bir şey*, derdi başını sallayarak.

Riley'nin dudaklarına bastırdığı parmağının üzerinde, şef bıçağının yaptığı minik, kırmızı çentikler var. Elleri çok fena titrediği için olmalı.

Şişşt, diyor. Çöp kutusunu bana doğru sallıyor. Kasada biriyle telefonda konuşan Linus'a bakıyor. Böyle şeyler olursa ona söylememi istemişti.

Riley'nin gözleri yalvarıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum.

---

*"Delirium tremens". Genellikle alkol yoksunluğu nedeniyle yaşanan kronik alkolizm psikozu. (ç.n.)

Sonra gözümün önüne Ellis'in mesajı geliyor. *Bir şey çok acıtıyor* ve midem utançla çalkalanıyor. Ona yardım etmedim ve onu kaybettim.

Çabucak, poşeti çöp kutusundan çıkarıyorum, ağzını bağlıyorum ve arka taraftaki çöplüğe götürüyorum. Ne de olsa bana bir iş buldu.

Daha sonra, vardiyam bitince ve sineklikli kapıdan çıkmak üzereyken elinde bir kese kâğıdıyla Riley beliriyor.

"Bir siparişi mahvettim. Umarım yeşil biberli simit ve tofulu omlet seversin. *Bon appetit**."

Çantayı almadan önce tereddüt ediyorum; çünkü onu alınca bir tür sır tutmayı kabul etmiş olacağımı biliyorum ve bu sırla ne yapacağımdan hâlâ emin değilim.

Ama midemi hırpalayan açlık kazanıyor. Bayat ekmek ve fıstık ezmesinden bıktım. Ve eve gider gitmez, yeşil biber, çırpılmış tofu ve isviçre peynirli simite, sonra da parafinli kağıda sarılmış kırık üzümlü yulaf ezmeli kurabiyeye saldırıyorum.

*(Fr.): Afiyet olsun.

KÜTÜPHANE NEREDEYSE BOMBOŞ, BÖYLECE BİLGİSAyarda istediğim kadar vakit geçirebiliyorum. Casper nihayet mesaj atmış.

Sevgili Charlie, son mesajına cevap vermem epey uzun sürdüğü için özür dilerim ve kendini gergin hissettiğin için üzgünüm. Ancak bu noktada net olmam gerek: Artık yasal olarak doktorun değilim, bu yüzden sana vereceğim tavsiyeler ve fikirler hakkında dikkatli olmalıyım. Ve başkalarına da yardım ediyorum, bu yüzden istediğin kadar hızlı yanıt veremeyebilirim. Umarım bunu anlarsın. Tucson'da senin için bazı kaynaklara baktım, yardım edebilirler. Mesajın sonunda göreceksin.

En önemli şey, Charlie, kendini aktif tutman ve daima farkında olman. Mesela, uyuşturucu ve alkolden uzak duruyor musun? Etrafını pozitif insanlar ve amaçlarla sardın mı? Zor bir yol olacak Charlie ve esas zor olan kısım da sana bağlı. Bir çocuk olarak sana çok az duygusal kaynak sağlandı ve şimdiye kadar hayatın hislerini saklamakla geçti, ta ki kontrol edemeyeceğin kadar güçlü bir hale gelinceye kadar. Nefes alışırmalarını yap, yürüyüşe çık, sanatını yap. Kendine iyi davran.

Dr. Stinson

"İstediğin kadar hızlı yanıt veremeyebilirim." Kaynak listesine bakıyorum: Alateen, intihar kazazedeleri için bir terapi grubu, bir kadın sığınağı. Alateen? Bir grup çocukla oturup içmekle ilgili konuştuğumu hayal ediyorum. İçersen ne olacağı hakkında.

Ve sonra şöyle düşünüyorum: kontrolü kaybedince dönüşülen şey muhtemelen benim. Bir çocuk sokakta kalıp, evini kaybedebilir mesela. Oradaki herkesin benim gibi birine dönüşmemeye çalıştığı bir grupta oturmak istemiyorum. Kazazede grubunu internetten araştırıyorum: bir grup üzgün insanın çimenlerde oturduğu birçok fotoğraf var. Sığınağı araştırmıyorum bile, çünkü şimdi yaşayacak bir yerim var, en iyi seçenek olmasa da.

Cevap yazmaya başlıyorum ama sonra mesajı siliyorum. Ona ne söyleyebilirim ki? Mikey ile ilgili biraz daha sızlanayım mı? Büyük olasılıkla, *bir arkadaş edin*, der. Bana bu gruplardan birine gitmemi söyler. Hüsran dolu bir şekilde, Blue'dan gelen diğer bir mesaja tıklıyorum. Bir hafta önce göndermiş.

SESSİZ SUE NRDSN? Seni özledim, benim akıllı kızım. Tahliye oluyorum! Ne zaman bilmiyorum. Kurallara uyuyorum, ilaçları yutuyorum veeee KANSAS'ta Isis'le takılmayı planlıyorum. Belki yanına bir uğrarız!! İyi bir kız oldun mu bakalım? Ltfn konuş bnmle. Ben ve Louisa dışında, burada tanıdığın herkes gitti

ve o kızın da durumu HİÇ iyi değil. Bir şeyler oluyor.

BLUE

Mesaja uzun uzun bakıyorum. Gelmeyecektir, her zamanki gibi laf olsun diye konuşuyor. Değil mi? Posta kutumda, Blue'dan gelen e-postaların listesine bakıyorum. Creeley'de bana kötü davranma girişiminde bulunan birisi için, kesinlikle beni sevmiş gibi görünüyor. Ve kendini gerçekten yalnız hissediyor olabilir diye düşünüyorum birden, üzüntüyle. Blue'ya karşı hissettiğim acıma hissiyle ne yapacağım bilmiyorum.

Bir arkadaş edin. Blue'ya cevap vermenin ne zararı olabilir ki? Bu şekilde yaşamanın nasıl olduğunu anlayabilecek olan, hayatımdaki tek kişi o.

Blue, ilaçlarını aldığın ve doktorları mutlu ettiğin için sana aferin. Başka ne yapabilirsin ki, değil mi? Çöl çok sıcak. Eğer gelecek olursan askılı bluzlarını, güneş gözlüklerini ve bolca güneş kremi getir; çünkü burası her gün cehennem kadar sıcak. Burada ne yaptığımı bilmiyorum ama buradayım işte. Louisa'dan ne haber? Gitmeden önce, ona onu özlediğimi söyle, olur mu? Ben iyi bir kız değilim, ben tamamen kötüyüm.

Charlie

BİRKAÇ GÜN SONRA, BULAŞIK MAKİNESİNİN GÜRÜLTÜsünün arasından Riley sesleniyor: "Duyduğuma göre, erkek arkadaşın büyük bir batı yakası turu için yola çıkıyormuş. Birkaç ay yalnız kalacaksın!"

Makinenin kolunu aşağı çekiyorum. "Ne?" Yüzümdeki buharı üflüyorum. Mutfaktaki soğutucu bozuk ve dışarıda acımasız bir sıcak var, yani bulaşık makinesinin, fritöz bölümünün ve ızgaranın yanı daha da sıcak. Riley, bu sıcaklığın haziran ayı için olağandışı olduğunu söylüyor. Kurulmuş birkaç tane vantilatör ve bir tane de aceleyle duvara montelenmiş olan var ama Riley'nin yüzü terden ıslanmış, burnunda ve alnında kırmızı lekeler var. Masanın altında soğuk bir bira saklıyor ve sigara içiyor; külleri yere dökülüyor. Ayağıyla onları süpürüyor.

Biradan aldığı yudum boğazına takılmış gibi yapıyor. "Tüh! Ağzımdan kaçmaması gereken bir şey mi kaçırdım? Görünüşe göre Michael gözden düşmüş."

Gözlerimi kırpıyorum. "Mikey mi?"

"*Michael.* O bir erkek, ona erkek ismiyle seslen, kızım."

Acaba Bunny'yi de götürecek mi, diye merak ediyorum, acaba Bunny'ye *söyledi* mi?

Suratsız bir şekilde, plastik su bardaklarını sabunlu

pis suya daldırırken, *buraya daha yeni geldim*, diye düşünüyorum. *Ve o gidiyor bile.*

Ama sonra Mikey'nin söylediği şeyi hatırlıyorum: *Eskisi gibi olmayacak* ve zaten bir önemi de olmayacak, diye düşünüyorum. Tek arkadaşım gitti bile.

Riley, spatulayı elinde çevirerek ızgaradan bir dizi patates mücveri alıyor. Sigarası bira tenekesinin üstünde duruyor. Julie önümüzdeki hafta burada olmayacak. "Ouray'a gidiyor," dedi Linus, o sabah. "*Dosha*'larını* öğreniyor." O gittiğinden beri, Riley işyerinde içki içme konusunda normalden çok daha umursamaz davranıyor.

Riley, sigarasını bitirip tenekenin içine atıyor. Ayağa kalkıp tenekeyi kafamın üzerinden çöp kutusuna fırlatıyor. "Ve o uzun kollu gömlekleri giymeyi bırak, Charlie Kız. Sana bakınca daha da fazla sıcaklıyorum. Kendine birkaç tane tişört falan al."

Ona cevap vermiyorum. Bunun yerinde, çöpteki bira kutusunun üzerine yemek döküyorum.

*Ayurveda'da kişilerin psikolojik, biyolojik ve kimyasal özelliklerine göre ayrılmasını sağlayan tiplerin adı. (ç.n.)

KAFENİN YANINDAKİ SANAT MALZEMELERİ SATAN DÜKkânın koridorlarında yürürken tulumumun cebinde duran para destesine dokunuyorum. Kömür çubukları, suluboya fırçalarının yumuşak kılları. Parmaklarımı, birbirine bağlanmış çizim kâğıtlarından oluşan yığının üzerine bastırıyorum ve plastik kaplı kapakların altındaki pütürleri hissediyorum. Yepyeni şişelerinde Elegant Winsor boyalar mükemmel bir şekilde dizilmişler: *Kan Kırmızı, Mor Kök Boya, Limon Sarısı.* Üzerinde halihazırda çizgi roman şablonu olan çizim defterleri var; benim kendi defterlerimde yaptığım gibi cetvel ve ucu iyice tıraşlanmış kurşun kalem kullanmama artık gerek yok. Bir sürü keten postacı çantası, düşük bel asker pantolonları ve dükkândaki kızların boyunlarında da şeffaf şallar görüyorum. Çocuklar, sandalları ve çenelerindeki hafif sakallarıyla araba tamircisine benziyor. İçlerinde, Ariel'in üniversitedeki derslerine katılanlar var mı, diye merak ediyorum. Kursu gelecek ay başlıyor. Hâlâ gidip gitmeyeceğime karar vermedim. *Sanat Okulu Takımı;* Linus, boya lekeli pantolonları ve kemik çerçeveli gözlükleriyle bir masanın etrafında oturan çocuklar için böyle diyor. Tıka basa dolu postacı çantaları ve birbirine bantla yapıştırılmış siyah portfolyolan varmış. Fincan fincan çay ve kahve içiyorlarmış. Bahşiş

olarak, bir avuç bozuk para ve el sarması sigara, bazen de üzerinde garsonların portresi çizilmiş peçeteler bırakıyorlarmış. Kömür çubukları, grafitler ve kâğıtların üzerindeki fiyatlara bakıyorum. Biraz sabun ve tuvalet kâğıdı, tampon ve iç çamaşırı almam lazım. Botlarımın tabanları aşınmaktan inceldi, yürürken kaldırımdaki tümsekleri hissedebiliyorum ve dışarısı çok sıcak. Belki de yazlık, havalı bir ayakkabı yerine gidip bir çift spor ayakkabı falan almalıyım. Leonard'a kira ödemem gerek ama Julie'den ne zaman çek alacağımı bilmiyorum. Ve sonra düşünüyorum: *O çeki nerede bozduracağım? Bir banka hesabım yok.* Kafamda rakamları toplamaya çalışıyorum ama sayılar karmakarışık oluyor ve onları da, kendimi de unutuyorum. Buradaki herkes neye ihtiyacı olduğunu biliyor gibi görünüyor ama ben öylece çıkıp gidiyorum.

MIKEY BAKIŞLARINI, KIZARMIŞ TATLI PATATES VE SİRKELİ taze fasulyeyle dolu tabağına eğiyor. "Evet," diyor, "üç ay burada olmayacağım. Yaz geldi, böylelikle okuldan geri kalmayacağım. Grup için gerçekten büyük bir şans. Ve ben de menajerim, değil mi? Menajer ve minibüs şoförü desek daha doğru. Demek istediğim, para falan almıyorum ama belki bu bir kapı açar. Belki bir albüm için. Tüm bunlar çok olumlu."

Tabağı bana doğru ittiriyor. "İyi olacaksın, değil mi?" Bana, *iyi olman gerek*, diyen bir bakış atıyor.

Üst üste yığdığım kızarmış patatesler minik bir ahşap kulübe gibi görünüyor. Havada bir vızıltı var, restoranın bahçesindeki sarkan lambaların bazıları bozuluyor, ortam loşlaşıyor.

Kafamda sayıyorum, üç ay. Haziran, temmuz, ağustos.

"Uzun bir zaman." Kulübeden bir patates çekince hepsi dağılıyor. Tuz dudaklarına yapışıyor. "Bir arkadaşım dairemi devren kiralayacak."

O gidince tekrar yalnız olacağımı düşünmeden edemiyorum.

"Ariel'in kursuna gidecek misin? Bu senin için çok iyi olurdu. İnsanlarla tanışabilirsin."

Tabağımdaki yemekleri eşeliyorum. "Hepsinin yaşlı olacağını söyledi."

"Sadece şaka yapıyordu. Ona geçen yaz yardım ettim. *Hepsi de* yaşlı değildi. Ve bence, eğer sana yardım etmek istiyorsa ona izin vermelisin. Sen de ona yardım etmiş olursun."

Çatalımı bırakıyorum, aniden sinirleniyorum. "*Ona* yardım etmek mi? *Ona* nasıl yardım edebilirim ki? Bana bir *baksana*."

Mikey kaşlarını çatıyor. "Böyle yapma. Demek istediğim..." Derin bir nefes alıyor. "Oğlu öldü. Birkaç yıl önce, ben konukevine taşınmadan önce. Aşırı doz uyuşturucudan. Sanırım... Tam olarak neler oldu bilmiyorum ama olay olmadan önce uzun bir süre ondan haber alamamıştı. Bana sürekli seni anlatıyor. Belki de sana yardım etmek istemesi... Belki de bunu yapması ona kendini daha ümitli hissettirecektir. Uzun bir süre boyunca kötü durumdaydı."

Nefesimi tutuyorum. Ariel'in oğlu kendini öldürmüş. Bu düşünce beni garip bir ağırlıkla dolduruyor. Kendime kalacak bir yer bulmam, bir iş bulmam, dersine katılmam konusunda bu kadar ısrarcı olmasının sebebi bu muydu? Ben de... oğlu gibi olmayayım diye mi"

Evindeki resimleri düşünüyorum. Yoğun, çok yoğun bir karanlığın içinde sadece azıcık bir ışık var ama ışık karanlığı savuşturuyor.

"Resimleri," diyorum yavaşça. "Evinde, o çok ka-

ranlık olanlar. Onları gördüğümde, düşünebildiğim tek şey sadece gerçekten üzgün bir insanın yapmış olabileceğiydi."

Başıyla onaylıyor. "O zamandan beri resim yapmadı. Bunların hepsini, o öldükten sonra kısa bir süre içinde yaptı ve sonra durdu. Hiç. Hiçbir şey."

Temkinli bir şekilde, "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa Bunny buralarda olacak. Onu yakından tanısan ölmezsin," diye ekliyor.

Bunny'nin bahsi bile canımı yakıyor. Peçetemi parçalıyorum, lekeli parçaları masanın üzerinde bir yere toplayıp kar gibi üflüyorum. Mikey gülümsüyor. *Michael* gülümsüyor.

"Cidden. O gerçekten iyi biri. Demek istediğim, böyle buzdolabı olmana gerek yok, tamam mı?"

Yüzümün rengi değişiyor. "Buzdolabı mı? Ne diyorsun sen be?"

"Biliyorsun Charlie, yani şey... *Biliyorsun* işte. Yani söylemeye çalıştığım, dünyanın en dışadönük insanı değilsin, haksız mıyım? Her zaman biraz... Mesafeliydin, eskiden de öyleydin, değil mi? Şimdi de öyle sayılırsın, bilmiyorum," diye kekeliyor Mikey ve iç çekiyor. "Demek istediğim, pek çok insan seni sevecektir ama onlara şans tanımıyorsun. Bu senin şansın, şimdi, burada, bir şeyleri değiştirmek için. Doğru arkadaşlar edinmek için."

"Doğru arkadaşlar edinmek mi? Sen ne diyorsun, *Michael?*" Doğru arkadaşlar edinmek mi? Konuşma-

mızın tuhaf bir hal aldığını hissediyorum.

"Charlie." Sesi biraz sert bir hal alıyor. "Dinle. Bunny, Riley West'le birlikte yürüdüğünü gördüğünü söyledi. Caruso'da çalışıyor, biliyorsun değil mi? Grit'in karşısında. Sabah ikinizin birlikte Grit'e yürüdüğünüzü görmüş."

Bir patates kızartmasını dilimi kullanarak dudaklarımın arasında çevirip ona doğru sallıyorum. Gideceği için öfkeliyim, korkuyorum ve ona kötü davranmak istiyorum.

"Neler oluyor, Charlie?"

"*Sana* ne?"

Patates kızartmasını ağzımdan kaptığı gibi tabağıma, bir yığın soluk patates diliminin üzerine atıyor.

"Riley West son derece yetenekliydi. Ama şimdi son derece berbat bir halde. Yapma. Onun bir... Geçmişi var. Kendi iyileşmen üzerinde çalışman gerekirken ona bulaşma. Doğru arkadaşlar edin derken *bunu* kastettim."

"Bana bir iş verdi. Lanet bir bulaşıkçılık işi." Tabağı uzağa ittiriyorum. "Sabahları kalkamıyor, bu yüzden gidip onu alıyorum. Endişelenme *Michael*, ben sadece onun çalar saatiyim. Demek istediğim, ben böyle yaralı ve boktan bir haldeyken beni becermeyi kim ister ki? *Sen* istemezsin, değil mi? Öpüştükten sonra ağzını sildin."

Mikey'nin yüzü kızarıyor. "Ağzından bira tadı geliyordu, bu yüzden ağzımı sildim. İçki içmiyorum ve ağzında bira tadı vardı. Ve benim bir *kız arkadaşım* var."

Durduramıyorum, öfkeyle her şey aniden dökülmeye başlıyor. "Ve geçen seneyi nasıl geçirdiğimi sorduğu zaman, *Michael*, potansiyel âşığımla nasıl bir tür sohbet etmeliyim acaba? Bayat yemekler yiyerek geçirdiğimi söylemeli miyim? Ya da arkadaşlarımın parkta adamları soymasına yardım ettiğimi? Bunu biliyor muydun, *Michael?* Sen gittin ve Ellis'i kaybettim. *Yalnızdım* ve gerekeni yaptım. Ve şu an bir kaçık gibi görünüyorum. Ve bir kaçık gibi hissediyorum. Aşk hayatım hakkında endişelenmen gerektiğini düşünmüyorum."

Yüzü kıpkırmızı oluyor. "Üzgünüm Charlie. Demek istediğim... Sadece dağılma, tamam mı? Amaç ilerlemek, gerilemek değil, tamam mı? İncinmeni istemiyorum. *Daha fazla* incinmeni."

Uzanıp elimi tutuyor. Çekmeye çalışıyorum ama sıkıca tutuyor. "Sen sorunlu değilsin Charlie. Hiç değilsin. Bunu göremiyor musun?"

Ama bu doğru değil, değil mi? Çünkü benim hakkımda yanlış olan epey şey var, bariz olan ve gerçekten. Mikey'den duymak istediğim şey aslında şu: Senin bir sürü sorunun var ama bunlar *önemli değil.*

Bir elim cebimde, taşın üzerinde ve diğeri de Mikey'nin elinde sıkışmış vaziyette. Söylemek istediğim şey şu: Bir kere gittin ve neler olduğuna bak, şimdi yine gidiyorsun ve ben korkuyorum; çünkü insanlarla ne yapacağımı bilmiyorum ama yalnız ne yapacağımı da bilmiyorum.

Ve geçen sene olduğundan daha da fazla canımın

yanması nasıl mümkün olabiliyor?

Ama söylediğim tek şey şu oluyor: "Seni özleyeceğim, Mikey. İyi olacağım. Söz."

Eve gittiğimde, hava kararıncaya kadar bekledikten sonra bisikletimle Ariel'in evine gidiyorum. Bisikletimi kilitlemiyor, çok kalmayacağım için sadece bir direğe yaslıyorum. Evde ışık yanmıyor ama arka bahçeden beyazımsı bir ışık geliyor. Basamakları hızla çıkıp küçük kahverengi torbayı sineklikli kapının önüne bırakıyorum. İçinde, kırmızı simli haç ve üzerinde, "Üzgünüm," yazan bir not var.

VARDİYA YAVAŞ GEÇİYOR. LINUS VE BOYNUNDA dövmeleri olan garson Tanner, *cover* parçalar hakkında konuşuyorlar. Tanner kısa, mor renk saçları ve havlamaya benzer bir kahkahası olan kısa ama yapılı bir adam.

Nemli saçlarım alnıma yapışıyor. *Buzdolabı.* Mikey böyle söyledi. Her gün buraya bulaşık yıkamaya geldiğimde, şakalaşmalarını, birbirlerini dürtmelerini, dalga geçmelerini, bağırmalarını ve aptal konular hakkında konuşup sigara içmelerini izliyorum. Bana yan yan, meraklı bakışlar attıklarını yakalıyorum. Bir partide veya sokakta birileriyle tanıştığımızda Ellis her zaman liderlik yapardı; ben ise onun sessiz yardakçısıydım. Uzun, karışık bir partiden sonraki sabah, Dunkin' Donuts'ta çocuğun biri bana, *Çok sakindin,* diye homurdanmıştı. Bizi oraya Ellis sürüklemiş ve bir düzine jöleli donut ve sıcacık kahve almıştı. Çocuğun yüzü sivilceli ve solgundu. *Nesin sen? Taştan falan mı yapıldın?* O ve arkadaşı gülmüştü. Tatlı jöle, bir leke gibi dilimin üzerine yapışmıştı. Uzanıp bir donut daha almış ve pütürlü hamuru şaşkın suratına yapıştırmıştım. Diğer çocuk tükürerek konuşurken ve onun şeker bulaşmış yüzünü tutmaya çalışırken, arkadaşı gülmeye devam etmişti. Ellis, kasiyerle flört ettiği tezgâhın

üzerinden bana bakmış ve iç çekmişti. *Gitme zamanı,* demişti ve kaçmıştık.

Mikey'yi izledim. Okuldaki insanları izledim. Creeley'deki herkesi izledim. Buradaki insanları da bir süredir izliyorum ve görünüşe göre bazı insanlar için arkadaş edinmek, giyecek bir gömlek veya takacak bir şapka bulmaya benziyor: Sadece istediğiniz rengin ne olduğunu belirliyorsunuz, size yakışıp yakışmadığına bakıyorsunuz, sonra eve gidiyorsunuz, herkesin sizi ve onu beğenmesini umut ediyorsunuz. Ama benim için hiç böyle olmadı. Küçüklüğümden beri dışlandım, okulda dalga konusu oldum, öfkelendim. Tüm bunlardan sonra, fena halde hasar görmüştüm. Ellis olmasaydı geri dönüşüm olmayacaktı ve biz de kimseye karışmazdık. Bir şey söylemeyi başardığımda, yanlış şeyi söylerim. Kendimi daima fuzuli bir şey, devasa bir *hata* gibi hissettim. Annem her zaman sessiz olmamı, rahatsızlık vermememi söylerdi. "Kimse *ilgilenmiyor,* Charlotte," derdi.

Ama Ellis ilgilenmişti. Ve o bana Mikey ve DannyBoy'u getirdi.

Nefes alıyorum. *Buzdolabı.* Ben buzdolabı değilim. Sadece önemli biri olduğumu düşünmüyorum.

Ama kendimi önemli kılmak istiyorum. Ve Ellis burada benimle birlikte olmasa bile, belki hâlâ dahil olmama yardımcı olabilir.

"Hey," diyorum, belki de fazla yüksek bir sesle. Sesim biraz çatlak geliyor ve boğazımı temizlemem gerek.

"Arkadaşımın bir ara, *The One That I Want* şarkısının *country cover* versiyonunu yapmak gibi harika bir fikri vardı."

Linus ve boynunda dövmeleri olan Tanner, bana göz kırpıyor. Gerçekten sohbet ettiğim tek kişi Riley ve onunla bile çok konuşmuyoruz; çoğunlukla işe birlikte yürürken. Kusma olayından beri bana karşı çok dikkatli davranıyor.

Önce birbirlerine sonra da bana bakıyorlar. "*Grease* şarkısını mı kastediyorsun?" Tanner, çatal bıçakları kâğıt peçetelerin arasına koyup dolma gibi sıkı sıkı sarıyor.

"Evet." Önlüğümün ucunu çekiştirerek, hafifçe kekeliyorum. "Sadece bir an düşün. Sadece gitar ve solistle hafif bir tıngırtı ekle ve sonra nakarat bölümünde de hepsi, *Oo, Oo, Oo* diye girsin." Yüzüm kızarıyor, söylemeye çalıştığım şeyi veya ne önemi olduğunu bile unuttum. *Sesin çok boktan,* diyerek gülerdi Ellis. *İnsanların sadece çığlık attığı müzikleri sevmene şaşmamalı.* Sıcak suyu açıyorum ve kendime gelmek için elimi kısa bir süre altına tutuyorum.

"Aman Tanrım." Linus başıyla onaylayıp gözlerini kısıyor. "Evet, anlıyorum. Yani, duyabiliyorum."

Kimse bana gülmedi. Nefesimi bırakıyorum. O kadar da kötü değildi. İşe yaradı.

"Bununla çok çılgın akustik manevralar yapabilirsin." Tanner bir düşünüyor, sonra şarkıyı söylemeye başlıyor; *Oo Oo Oo* kısmını *Ovv Ovv Ovv* diye, yavaş yavaş, kedi hırlamasına benzeyen bir sesle söylüyor.

Riley başını hayır der gibi sallıyor. "Hayır, hayır. O şarkıdaki dandikliği silmenin hiçbir yolu yok. Hiçbir yolu yok." Biraz mırıldanıyor ve Linus kaşlarını çatıyor.

"Riley, bu sabah dördüncü biran oldu," diyor.

"Beşinci canım. *Galiba.*" Bira tenekesini, onun göremeyeceği bir şekilde aşağı indiriyor. "Bizim sırrımız."

Omzuma çarparak yanımda duruyor ve olması gerekenden daha uzun bir süre boyunca bıçakları sıcak suya tutuyor. Linus sanki arkasını dönmesini istiyormuş gibi Riley'nin sırtına bakıyor. Dönmeyince yürüyüp gidiyor ve kafeden çıkarken sineklikli kapıyı arkasından çarpıyor.

Riley'nin elindeki ıslak bıçaklardan, kirli paspasların üzerine su damlıyor. Izgaraya doğru dönerken paspaslara takılıyor.

Yeni bir bira açtığını duyunca biraz tereddüt ediyorum. Dışarı çıkıp Linus'a bu işin fazla ileri gittiğini söylemem gerek ama bir noktaya çakılıp kaldım ve büyük bir yudum alışını dinliyorum. Yani, ne olacak ki? Onu eve gönderecek ama yarın geri gelecek. Julie'nin dediği gibi, onu sonsuza kadar koruyacak. Peki ya Linus'a söylersem? Başı belaya giren ve işini kaybeden ben olursam?

Bunun yerine, ona yardım ediyorum. Elleri fazla gevşemeye ve ekmek dilimleri yere düşmeye başlayınca alıp çöpe atıyorum ve o da tekrar dilimlemeye başlıyor. Siparişler hızla gelince ve o yorulmaya başlayınca tabakları doldurmasına, ızgaradaki patatesleri çevirme-

sine, tofulu omlet ve çörekleri servis etmesine yardımcı oluyorum. Kibar olmak bu, değil mi? Bana bu işi verdi. *Buzdolabı* değilim.

Ve o öğleden sonra, bir kesekâğıdında soğanlı çörekte hindili ve gravyer peynirli ve de hardallı, mayonezli bir sandviç; yanında da folyoya özenle sarılmış bir dilim bayat limonlu kek aldım. Tatlı, sarı renkli kremanın içinde minik parçacıklar var ama ısırmadan önce onları, parmağımla hafifçe vurarak düşürüyorum.

DIŞARIDA HAVA O KADAR SICAK Kİ, KÜTÜPHANEYE vardığımda yüzümden terler akıyor. Lavaboda temizlenerek biraz zaman harcıyorum. Odam fazla sıcaktı, apartman çalışan vantilatör ile soğutucuların ve insanların açtığı yüksek sesli müzik yüzünden fazla gürültülüydü.

Bilgisayara, "Ariel Levertoff + ressam" yazıyorum. Bir sürü makale ve eserlerini satan bazı galeriler çıkıyor. Ne aradığımı bilmeden bakınıyorum, sonra "Ölüm ve Ariel Levertoff'un Yok Oluşu" adlı bir makale buluyorum. Havalı bir sanat dergisinde, Ariel ve koyu renk saçları gözlerine düşen küçük bir oğlan çocuğunun eski, siyah-beyaz bir fotoğrafıyla birlikte uzun bir makale. Etrafları resimlerle çevrili. Eli havada, mutlu görünüyor. Üstlerinden boyalar akıyor. Ariel kahkaha atıyor.

Oğlu, haplarla alkolü bir arada aldığı için ölmüş. Cesedi Brooklyn'deki bir sokakta bulunmuş. *Alexanxder.* Okuldan atılmış ve bipolarmış. Onunla iletişimi kesilmiş, hatta bir dedektif bile tutmuş ama yine de onu bulamamış. Sergileri iptal etmiş, resim yapmayı bırakmış.

Ortadan kaybolmuş. Onu sokakta bulmuşlar. İçimde küçük bir nokta yanmaya başlıyor.

Bir anda Ariel'in resimlerini, o fırtınalı karanlıkta-

ki minik ışık demetlerini merak ediyorum. Galeride, sadece renklerden ibaret olan bir resmin de bir hikâye anlattığını, bunun sadece farklı bir hikâye olduğunu söylemişti. Oğlu resimlerde karanlık mı, yoksa aydınlık taraf mıydı? Hangisi Ariel? Anlamaya çalışıyorum ama çok zor, bu yüzden makaleyi kapatıyorum. Ellis'i o kadar özlüyorum ki, kalbimde açılan derin ve karanlık bir mağara gibi. Ariel, oğlunu düşündüğünde milyonlarca defa daha çok acı çekiyor olmalı.

Annem de beni çılgınlarca merak ediyor mu? Yoksa ben gittiğimden onun için sorun teşkil etmeyeceğim herhangi bir gün mü her gün? Hastaneden haber alınca sevindi mi, her ne kadar anında gelmese de? Bana vurduğu zamanlar aklına hiç geliyor mu?

Bana vurduktan sonra daha çok sinirlenirdi, elini yanıyormuş gibi yukarıda tutup bana bakardı. Çünkü saklanmaya çalışırdım, özellikle de küçükken. Kendimi küçültmeyi ilk o zaman öğrendim, masaların altına kaçar ya da dolabın bir köşesine girerdim.

Hastanedekilere bana yaptıklarından bahsederim diye endişe etti mi? Gözlerimi bilgisayar ekranından ayırıyorum, kucağıma doğru bakıyorum, parmaklarım kayıp gitmeyeyim diye kalçalarımı çimdiklemekle meşgul.

Kendimi alamadan, email hesabımı açıyorum ve onun adresini giriyorum, ya da en azından kullandığını hatırladığım son adresi. *İyiyim*, yazıyorum.

Parmağım Gönder tuşunun üstünde geziniyor. Bilmek isterdi, değil mi? En azından oralarda bir yerlerde

hayatta olduğumu?

Onda Mikey'nin numarası var. Minnesota'dayken konuştular. Ama annem onu aramadı, nasıl olduğumu sormak için başka kimseyi de aramadı.

Bazen Lanet Frank'in kafası çok iyiyken, hepimize, evdeki herkese "Annecik ve Babacık şimdi nerede, ha? Ön kapıda eve dönmeniz için yalvarıyorlar mı?" derdi. Duman yüzünden akıp giderdi, gözleri beyaz tüylerin arasındaki kömür gibi alev alevdi. "Şu an ben varım. Ben sizin lanet olası ailenizim ve bunu sakın unutmayın."

Annem Mikey'yi aramamıştı. Casper'ı da. Veya herhangi bir şey yapmamıştı. Mikey gidiyor. Ellis bir hayalet. Evan ta Portland'da. Anneme yazdığım maili siliyorum.

Tam anlamıyla yalnızım.

MIKEY, İKİ HAFTA SONRA, HAZİRAN AYININ SONUNDA bir gece yarısı gidiyor; gitmeden önce sabah saat ikide grubun minibüsüyle evime geliyor.

Hafifçe kapıya vuruyor ve bana sesleniyor. Kapıyı açtığımda, "Yola erken çıkmamız lazım. Çok çılgın bir programımız var, ilk konsere yarın çıkmamız gerek," diyor. Yerinde duramıyor, çok heyecanlı. Ondan yayılan gergin enerjiyi hissedebiliyorum.

Sehpanın üzerine bir parça kâğıt koyuyor. Üzerinde telefon numarası, Bunny ve Ariel'in numaraları ve tur programı var. "Telefonun olmadığını biliyorum ama acil bir şey olursa belki Leonard'ın telefonunu ya da işyerindeki telefonu kullanabilirsin, tamam mı? Ya da bana kütüphaneden mail gönderebilirsin."

Mikey, başını eğerek yüzünü benimkine yakınlaştırıyor, yanağı neredeyse yanağıma dokunuyor.

"Bu defa gerçekten bir şeyler olacak," diyor heyecanla. "Kuzey Kaliforniya'daki bir stüdyoda albüm yapmak için bağlantı kurduk. Yani, inanılmaz olurdu, değil mi C?"

Yüzümü buruşturuyorum ama beni yakalayıp kollarına alıyor. İçimden, yavaş yavaş yirmiye kadar sayıyorum. Alnımdan öpüyor.

Akıllı ol ve güçlü kal, diye fısıldıyor kulağıma.

TEMİZ BİR KURUTMA BEZİYLE YÜZÜMÜ OVALAYARAK mutfağın buhar ve ısısını silmeye çalışıyorum. Çenemden, evyeyi dolduran sıcak suyun üzerine minik ter damlaları düşüyor. Riley, elinde kâğıt dolu bir dosyayla ofisin koridorunda yürüyor. Beni fark edince kaşlarını çatıyor. Bugün daha iyi görünüyor. Saat neredeyse on bir oluyor ve henüz bir bira açmadı.

"Ah Tanrı aşkına," diyor. "Sana bluzların konusunda ne demiştim? Burası sıcak, tatlım. Kalp krizinden ölmeni istemiyorum."

"Kısa kollu bir şeyim yok." Tepsiye tabakları yerleştirerek kendimi meşgul ediyorum.

"O halde, bugünkü vardiyandan sonra gidip birkaç tane al." Fatura dosyasını, kesme tahtasının üzerine koyuyor. "En azından kollarını sıva. Sadece benim için."

Ona bakmamak için tepsiyi makineye yerleştiriyorum, kapağı kapatıp evyeden bir yığın ıslak çatal bıçak alıyorum.

Riley, yapmakta olduğu şeyi bırakıyor. Sesi katılaşıyor. "Kollarını sıva, Garip Kız."

Şu an bana çok yakın. Bulaşıklardan gelen buharın arasından kokusunu alabiliyorum; ter ve baharat, kahve ve sigara dumanı karışımı gibi. Hareketsizim.

Riley, Linus'un pasta dolabını temizleme işine gö-

müldüğü ön tezgâha doğru bakıyor. Parmaklarını gevşetmesiyle, çatal bıçaklar suya düşüyor. Uzun kollu formamın bir kolunu yavaşça kaldırıyor; ilk başta biraz, sonra da dirseğime kadar çekiyor. Kolumu çeviriyor.

Göğsünün ağır bir şekilde içeri girip sonra tekrar dışarı çıktığını hissediyorum. Evyedeki suyun üzerinde yüzen pis yiyeceklere, ıslak et ve ekmek parçalarına, omlet artıklarına odaklanıyorum ama kalbim çarpıyor.

Bana dokunurken bir şeyler oluyor, kafamı karıştıran bir şeyler, tenimin içinden geçen bir elektrik dalgası gibi.

Gömleğimin kolunu indiriyor. Diğer koluma bakıyor. Parmakları sıcak ve nazik.

"Karanlık zamanlar geçirmişsin, Tuhaf Kız." Dosyayı kolunun altında sıkıştırıyor, gömleğinin cebinden sigara paketini çıkarıyor. Go oynayan adamlarla oturup sigara içmeyi seviyor. "Kendini öldürmeye çalıştığını söylediğini hatırlıyorum, ama bu öldürmek değil, resmen imha etmek."

Direkt ona bakıyorum. Gözleri puslu ve yorgun. Kendini imha etme hakkında o da bir şeyler biliyor, bu sayede kollarımın halinden daha az utanıyorum, galiba.

Sigarayı ağzının kenarına yerleştiriyor. "Ama kontrolü ele alman gerek. Artık büyük bir kızsın. Bu lanet şeyden geri dönüş yok, anlıyor musun? Kendine birkaç kısa kollu tişört al ve dünyayı da siktir et, anlıyor musun?""

Sineklikli kapıya gelmeden durup geri dönüyor. Bana bir zarf uzatıyor. "Neredeyse unutuyordum. İlk maaş çekin. Artık resmi olarak maaşa bağlandın, artık cebindeki paralarla gösteriş yapamayacaksın. Jules'un bunu halletmesi bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Hepsini bir anda harcama." Sineklik kapı arkasından çarparak kapanıyor.

Öğlen yemeği kalabalığından sonra zarfı açınca anında hayal kırıklığına uğruyorum. Miktar beklediğimden daha az çıktı çünkü vergileri hesaba katmamıştım. Vergiler için alınan miktara, sonra da kalan miktara bakıyorum ve bu kiramı bile karşılamayacak. Bir sonraki çeke kadar ihtiyaçlarımı nasıl alacağım? Parayı elden verirken neredeyse daha iyiydi. Tanner çeke baktığımı görünce zalimce başını sallıyor.

"Boktan, değil mi? Boğazıma kadar okul borcuna batmış durumdayım ama ikinci bir iş yaparsam derslerime çalışamam." Başını, ön tezgâhta birine telefon açmakta olan Linus'a işaret ediyor. "Sürekli burada çift mesai çalışıyor ve yine de çocuklarına para göndermek için kanını falan satmak zorunda kalıyor. Ailenden yardım isteyemez misin?" Çatal bıçakları ustaca peçetelere sarıyor.

Ona cevap vermeden maaş çekimi katlıyorum. Tanner burnunu siliyor. "Buradaki çoğu kişi okuyor ve borçla ya da ailelerinden aldıkları parayla geçiniyorlar; Temple dışında. Onunla tanışmadın. Geceleri çalışıyor. Dört tane işi var. Buradaki işi, yaşlı bir kadını

markete götürmek, bir seks dükkânında çalışmak ve çocuğun birine İspanyolca öğretmek."

"*Bu* işi bulmak epey zamanımı aldı," diyorum yumuşak bir şekilde.

Tanner omzunu silkiyor. "Geçinebilmek için ne yapman gerekiyorsa yaparsın, sanırım. En azından bahşiş kazanıyorum." Peçeteye sarılmış çatal bıçakları topluyor ve kafenin ön kapısını tekmeleyerek açıyor.

Bir dakika sonra başını tekrar çıkarıyor. "Gidip Linus'a sor. O değersiz şeyi bozdurmana yardım edebilir. Bankada bir hesabın yok diye tahmin ediyorum? Para bozan bir yere gitmeyi denersen, birazını da kendileri için alırlar."

BİSİKLETİMİ YAVAŞ YAVAŞ EVE SÜRÜYORUM, İÇİMDE para, kira, alınması gereken sıradan şeyler ve ne yapmam gerektiği hakkında büyüyen paniği bastırmaya çalışıyorum. Linus çekimi bozdurdu. Leonard'a bu akşam para vermem gerek. Somyaların bahçede çit olarak kullanıldığı, hoşuma giden bir eve gitmeye karar veriyorum. Filizler ve sarmalların arasından görünen kıvrımlı yeşil fasulyeler var. Yatak başlığının üst kısmında, kozmos çiçekleri ve kaktüslerin üzerine doğru sarkan devasa ayçiçekleri var. Parlak renklerde boyanmış, bahçenin her bir yanına döşenmiş taşlar, büyüleyici çiçeklerin arasında bir patika, kaktüs, büyük rüzgâr çanına benzeyen, kavaklara asılmış jant kapakları. Yuvarlak bir gölcüğün bulanık yüzeyinde gezinen turuncu bir balık var. Küçük evin dış cephesi, renk bulutlar, şimşekler, uluyan çakallar, tembel kaplumbağalarla süslenmiş. Bazen oradan geçerken, gri saçları ensesinde toplanmış bir kadının evin boyasına rötuş yaptığını görüyorum. Dikkatle çalışıp fırçalarını özenli bir şekilde hareket ettiriyor; ayaklarının dibinde duran kül tablasından bir sigara sarkıyor. Bana doğru dönüp gülümsediğinde, dişleri günün sıcak ve aydınlık havasında parlıyor ama utanarak yanından geçip gidiyorum. Bu evi seviyorum

ve aslında bu tuhaf kadını, bahçesinin o bakımlı vahşiliğini de seviyorum ve bu noktaya nasıl gelebileceğimi, dünyada kendime ait bir nokta, dışını ve içini boyayabileceğim küçük bir ev, istediğim gibi doldurup şekillendirebileceğim bir arka bahçe nasıl elde edebileceğimi, etrafımdaki atmosferde nasıl rahat hissedebileceğimi bilmek istiyorum.

MUTFAKTA KÖTÜ BİR GÜN: RILEY, BANA BİR ŞEY SORDU ve sorduğu o şey aramızaki havada, her saniye giderek daha da ağırlaşarak asılı duruyor.

Riley bana bakıyor, sorusunu cevaplamamı bekliyor.

Riley'nin parmakları sulu kahvemin renginde. Bugün kaç sigara oldu? Siparişler geri gönderilip duruyor; çöreklerin bir tarafı yanık, tofulu omletin frenksoğanı eksik, patatesler taş gibi. İki tabak kırılmış, tırtıklı beyaz kenarları paslanmaz çelikten bir mutfak tezgâhının altına itilmiş.

Vardiyasını bitirebilmek için buna ihtiyacı olduğunu söylüyor. Evin siyah bir kapısı olduğunu ve önünde mavi bir kamyonet olduğunu söylüyor. Espresso makinesi zırıldıyor, buhar bulutları Linus'un yüzünü kaplıyor. Tanner ön tarafta, masaları temizliyor. Julie ofisinde.

"Biraz mola ver." Sigarasından bir fırt alıyor. Gözleri kızarmış. Bu sabah onu almaya gittiğimde, uyanmış ve kanepede oturup boşluğa bakarak sigara içiyordu, teninde o tuhaf metalik koku vardı. "Çalışma saatleri esnasında çıkmam yasak. Kurallar böyle." Göz kırpmaya çalışıyor, fakat gözüne bir şey kaçmış gibi görünüyor.

"Lütfen." Sesinde boğuk bir yankılanma var; tıpkı

Evan yoksunluk çektiğinde olduğu gibi. "Zaten vardiyan bitmek üzere. Paranı ödeyeceğim."

İhtiyaçtan çıldırmış bir yüz ifadesiyle kolumu çekiştiren Ellis'i hatırlıyorum. *Lütfen,* diye yalvarırdı. *Ararsa anneme banyoda olduğumu söyle. Ona kalacağımı söyledim. Lütfen Charlie. Onunla olmam gerek. Bana yardım eder misin Charlie, lütfen?*

Bana Evan'ı da hatırlatıyor; *lanet ruhumu yemek isteyen kahrolası boşluğu* durdurmak için bir şeylere ihtiyacı olduğunda, kendimi hazırlar, bir yerlerde tuvalete gidip yüzümdeki pisliği az da olsa temizlemek için yüzümü yıkardım ve hava karardıktan biraz sonra Saint Paul'daki Mears Park'tan birkaç blok ötede bir köşede durup bir adamın gelmesini beklerdim ve geldiğinde onu, Evan ve Dump'ın beklemekte olduğu parka götürürdüm.

Ama Ellis'in o çocuğa ihtiyacı vardı ve benim de ona ihtiyacım vardı. Ve Evan bana yardım etmişti ve ben de ona yardım ettim. Ve şimdi Riley yardım istiyor. Ve bana para vereceğini söyledi. O paraya ihtiyacım var.

Casper, eski alışkanlıklara, eski kalıplara dönmenin kolay olacağını söyledi. Ama Casper, milyonlarca kilometre uzakta ve çok meşgul. Creeley Merkezi'nin rahatlatıcı bej rengi, milyonlarca kilometre uzakta. Ben de kendimi milyonlarca kilometre uzakta hissediyorum.

Önlüğümü çıkarıp bulaşıklığın üzerine koyarken tanıdık bir hissizlik beni ele geçiriyor. Riley'ye hiçbir

şey söylemiyorum. Parayı almak için elimi uzatıyorum ve parmaklarımı etrafına sarıyorum. Parayı cebime attığımda, lacivert taşımı yanıma almayı unuttuğumu fark ediyorum. Parmaklarımla cebimi biraz karıştırıyorum ama bulamayınca vazgeçiyorum.

Kafeden çıktığımda, sıcak hava yüzüme sinmiş olan yemek buharlarını yoğunlaştırıyor. Riley, bıçağı cebime sakladığımı fark etmedi.

Kapıyı açan adam beni baştan aşağı süzüyor ve sonra, sanki yalnız olup olmadığımı kontrol etmek istiyormuş gibi yanımdan geçip sokağa çıkıyor. Kalemin kapağını ısırıyor. Dişleri sapsarı. Ev, konserve kedi maması gibi kokuyor.

Evan ve Dump, bana sessizliğin en iyi silah olduğunu öğretti. İnsanlar seni sözleriyle kandıracaklar. Söylediklerini çarpıtacaklar. İhtiyacın olmayan şeylere ihtiyacın olduğunu düşünmene sebep olacaklar. Seni konuşturup rahatlatacaklar, sonra da saldıracaklar.

Adam kanepeye çöküyor. Kapıya yakın duruyorum. Her yerde kediler var; siyah beyaz, gri, tekir kediler etrafta gezinip miyavlıyor. Adamın önündeki sehpanın üzeri kâğıtlar, bardaklar ve buruşuk dergilerle dolu. "Sen Riley'nin kızı mısın?" Ağzında ıslanan kalem, dişlerinin arasında dönüp duruyor.

"Dilini mi yuttun?" Pejmürde halının üzerinde hareket eden tüy yumaklarını işaret edip gülüyor. "Ha,

ha." Ben sessiz kalınca gülümsemesi sönüyor.

Bana elimde ne olduğunu soruyor.

Parayı masaya koyuyorum. *Değerlendir,* derdi Evan. *Harekete geçmeden* önce daima değerlendir. Gözucuyla baktığımda, duvara dayanmış bir beyzbol sopası görüyorum. Televizyonun üzerine bırakılmış üst üste kirli tabaklar, çatallar ve bıçaklar görüyorum. Televizyon bir kol uzaklığında. Cebim daha yakın.

Adam parayı sayıyor, arkaya uzanıp duvara altı defa hafifçe vuruyor.

"Alnındaki yara da amma büyükmüş." Çakmağı masaya geri fırlatıyor, nefesini vererek kanepeye yaslanıyor. Sigara tutan eli dizinin üzerinde.

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyorum. Konuşmak başını belaya sokan şeydir. Böyle kapana kısılırsın.

Koridorun ucundan bir kapı açılıyor. Uykulu gözleri olan, çıplak ayaklı, askılı bluzu karnına doğru sarkan bir kadın beliriyor. Saçı darmadağın; kırmızı ve sarı boyalı tutamlar yüzüne düşüyor.

O da hayal kırıklığına uğramış bir halde kapıda durup arkamdan bakıyor. Kanepedeki adama dönüyor. "Wendy, görünüşe göre senin gitarcı adam, küçük bir dostunu göndermiş. Ona güvenmeli miyiz?"

Wendy, sehpanın üzerine kahverengi bir çanta bırakıyor. Dudağında beliren minik bir gülümsemeyle beni baştan aşağı süzüyor. "Yeterince zararsız görünüyor. Ben de Riley'nin arkadaşıyım," diyor soğuk bir

şekilde. "Çok iyi bir arkadaşı."

Adam, ona gitmesini söylüyor ve koridorun aşağısına doğru hızla ilerlemesini izliyorum. Sigarasındaki kül büyüyor. Poşeti çıplak ayak parmaklarıyla masanın üzerinde yavaş yavaş ittiriyor ve halıya düşürüyor. Eğilip alıyorum ve eğilirken bıçağı kalçamda hissediyorum.

"Kendin için bir şeyler istersen, yerimi biliyorsun."

Cevap vermiyorum, sadece dönüp gidiyorum. True Grit'in sineklikli kapısına gelinceye kadar ne duruyorum ne de arkama bakıyorum.

Riley beni ızgara bölümüne çekip ellerini uzatıyor. Torbayı gömleğinin altına tıkıyor. Fısıldayarak onun yerine ızgaraya bakmamı istiyor.

Banyoya doğru giderken, buzdolabını işaret ediyor. Açtığımda, teşekkür hediyemi görüyorum; kabarık bir yemek poşeti daha. Tıpkı bir robot gibi alıyorum, hissetmek yok, ifade yok ve sırt çantamın en arkasına sıkıştırıyorum. Riley kendine gelmiş bir şekilde geri dönüyor, dudaklarını yalıyor. Bana göz kırpıyor ve ızgaradaki patatesleri çevirmeye devam ediyor.

Az önce ne yaptığımla ve niye yaptığımla ilgili olarak ne düşünsem bilemiyorum. Kendimi tamamen kapattım, sildim. Vardiyamın geri kalanını zihnim bulanmış bir şekilde geçiriyorum.

Odama girince yeşil sandalyeyi kapıya doğru ittiriyorum. Kocaman poşeti masaya koyuyorum. Bıçağı cebimden çıkarıyorum. Bende olduğunu nasıl unut-

tum, bilmiyorum.

Ve sonra öylece, tüm hissizliğim yok oluyor ve kalbim kafesteki minik bir kuşun kalbi gibi çarpmaya başlıyor. Riley için bunu yapmak, bana *iyi* hissettirdi. Yanlıştı ama yaptım, bazen Evan ve Dump'la ve yaptığımız şey yüzünden hissettiğim şeyleri yaşamama sebep oldu: Evet *kötüydü*, evet, *yanlıştı* ama çekici olan, tehlikeli bir yanı da vardı. Bir şey elinizde patlamadan önce onu ne kadar ileriye götürebilirsiniz, onu test etmek gibi bir şey. Bir şeyin çok ama çok berbat bir hal almak üzere olduğu o anı fark eder misiniz?

Ama ayrıca, Casper'ın kurallarını giderek daha da fazla ihlal ettiğimi fark ediyorum ve bir anda içim çaresizlikle doluyor. Ayağa kalkıp odanın içinde dolanmaya başlıyorum. Nefes egzersizlerini deniyorum, fakat sadece nefes nefese kalıyorum ve yavaşlayamıyorum. Çok gerginim. Mikey *ileri* gitmemi söyledi, ben ise çok fena *geri* gittim ve şimdi de lanet kasırga beni alıp götürüyor.

Bakım kutum hâlâ, ayaklı küvetin altına tıkılmış olan valizin içinde saklı. Bunu istemiyorum, hayır. Bıçağı, denemek için hafifçe koluma sürüyorum. Tenim karıncalanıyor, içim özlemle doluyor, gözlerim ıslanıyor.

Burada, bu küçük, küt bıçakla rahatlamaya, kendimi bırakmaya o kadar yakınım ki. Ama kollarımı çeviriyorum ve yumuşak tenimde kabartılar oluşturan düzensiz, kırmızı çizgilere bakmak için kendimi zor-

luyorum.

Her şey olur, ama bu olmaz.

Bıçağın evyeye düşmesine izin veriyorum. Şimdi, biraz da olsa kendime geliyorum. Şimdi, kendimi hiç de iyi hissetmiyorum. Riley ve o adamla, bugün çok yaklaştım. Eskiden yaptıklarıma çok yaklaştım ve bir yanım bunu tekrar yapmanın nasıl bir his olacağını görmek istedi ama ayrıca Riley'nin göz kırpmalarının, titremelerinin durmasını, Louisa'ya olduğum gibi iyi, normal biri olmayı istedim. Ellis için yaptığım gibi.

Ve bir keresinde, ona yardım etmediğimde, yardıma hiç olmadığı kadar ihtiyaç duyduğunda ona yardım etmedim ve onu kaybettim.

Oda üzerime geliyor. Kapıyı savurarak açıyorum. Aşağıya inip verandadaki adamlardan birine para verip içki dükkânına gitmelerini isteyebilirim. Ben tam çıkmak üzereyken koridorun karşısındaki kapı açılıyor ve küçük, kirli yüzlü bir kadın çıkıyor. Adını bilmiyorum, buraya geleli sadece birkaç gün oldu ama koridorda karşılaştık ve fazla yaklaşmamam için duvara yaslandı. Geceleri odasında sık sık kendi kendine konuşuyor, epey mırıldanıyor.

"Selam," diyorum, tırsmaya başlamadan. "Burada içecek bir şeyler var mı? Parasını ödeyeceğim." Cebimden beş dolarlık bir banknot çıkarıyorum.

Küçük gözleri, kuru üzüme benziyor. Lekeli bir atlet giyiyor. Göğsünde solgun dövmeler var. Çoğunlukla isimler yazıyor ama tam olarak çıkaramıyorum. Para-

ya bakıyor. Elim titriyor. Parayı kapmak için uzandığında onun da elinin titrediğini görüyorum. Odasına geri gidiyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

Dışarı çıkınca, bana vidalı kapağı olan bir şişe ucuz şarap uzattıktan sonra koridora doğru ilerliyor. Parmak arası terliklerinin on altı basamaktan sonra birinci kata inerken çıkardığı sesi dinliyorum.

Bir şeyler atıştırıncaya kadar beklemiyorum bile. Kapağı açıyorum ve kusacak gibi oluncaya kadar büyük yudumlar alıyorum, sonra kalanı da daha fazla içmemek için lavaboya döküyorum. Sersemlik, midemdeki küçük coşku hissinin arından gelen sıcaklık beni hemen vuruyor. Endişemi yatıştırmak için yeterli. Kendimi kötü hissediyorum ama bir seçim yaptım. Kesmek veya içmek; ben içmeyi seçtim.

Riley'nin bana verdiği çantada, folyoya sarılmış küçük bir *burrito* buldum. Tavuk, rendelenmiş peynir, biber ve ekşi kremayla dolu. *Burrito*'nun yanında minik bir patatesli mücver yığını var. Hâlâ sıcak, lezzetli ve yağlılar. Her lokmasını, kucağıma düşen ıslak parçaları bile yiyip bitirdim. Yüzümü silmek için çantamdaki beyaz mendili çektim ve yirmi dolarlık bir banknot yere düştü. Bunun Riley'den fazladan bir teşekkür olduğunu tahmin edebiliyorum.

Haftanın başında kütüphaneden aldığım kitabı açıyorum. *Çizim bir var olma halidir*, yazıyor. *Göz, el, model, bellek ve algı arasındaki bir etkileşim. Temsili yöntem...*

Kitabı kapatıp masanın kenarına iterken iç çekiyo-

rum. Duvar resimleriyle kaplı evi, kale gibi bir bahçesi olan kadını düşünüyorum. Bir süre sonra, 3C'deki Lacey her gece olduğu gibi hıçkıra hıçkıra, burnunu çeke çeke ağlamaya başlıyor. Aşağıdaki öğretmen tüm gece *The Price is Right** programının tekrarlarını izleyecek; zil ve ıslık sesleriyle seyircilerin sohbetleri döşeme tahtalarının arasından yukarı sızacak. Benim olduğum katta yaşayan adamlar ortak banyoya gidip inleyecek ve işeyecekler.

Çılgın gibi çiziyorum ama bu kez odamın duvarını, yatağımın yanını, şarabın beni uykuya iteceği vakte kadar, beni çevreleyen boşluğu, beni sarmalayıp koruyacak bana ait bir duvar resmiyle dolduruyorum.

*ABD'de 1956'da başlayıp 1972'de formatlanan "Doğru Fiyatı Bul" başlıklı yarışma programı. (e.n.)

BU DEFA, KANEPEDEKİ ADAM O KADAR KONUŞKAN değil. Bu defa, torbayı alıp cebime tıkarken, kırmızı-sarı saçlı kadın biraz daha uzun bir süre oyalanıyor ve ben ayrılırken, "Riley'ye, Wendy'nin selamı var de. Riley'ye, Wendy'nin onu çok özlediğini söyle." Bu beni ürkütüyor. Bir zamanlar birlikte miydiler? Bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Kafede, ona poşeti uzattıktan sonra tuvalete doğru hızla gidişini izliyorum. Tanner, içinde tuhaf fotoğraflar olan kuşe kâğıtlı bir kitabın sayfalarını karıştırıyor. Görmem için yukarı kaldırıyor. "Hareket kaybı olan göz," diyor. "Acil tıp hekimi olacağım."

Fotoğrafta şaşkın görünen bir adam profili var, gözleri yuvalarından çıkmış ve yerlerine tutunmasını sağlayan karikatürümsü damarları var. İğrenç görünüyor ve suratımı buruşturuyorum. "Böyle şeyler oluyor," diye mırıldanıyor Tanner. "İnsan vücudu tüm boktanlığıyla inanılmaz bir şey."

Linus, ellerini önlüğüne silerek ikili kapıdan geçiyor. Fotoğrafa bakıp öğürünce Tanner gülüyor. Yukarı baktığımda bana gülümsediğini görüyordum ama bakışlarımı tekrar beyaz tabaklara, kare şeklinde dilimlenmiş buğday ekmeklerine ve Riley tuvaletteyken onun yerine ızgarada çevirdiğim sıcak peynire indiriyorum.

Linus, "Bizimle konuşabilirsin. Isırmayız," diyor.

Tanner, "Ben ısırabilirim," deyince gülüyorlar ama bana gülmediklerini anlayınca ben de gülüyorum. Onların etrafında bulunmak konusunda giderek daha iyi oluyorum.

Riley geri dönüyor. Linus'a bakmaktan bilerek kaçındığını biliyorum; çünkü hemen hazırlık işleriyle meşgul olmaya başlıyor.

Teninden serin, temiz su kokusu yayılıyor. Yanaklarına renk gelmiş, gözleri parlıyor. Islık çalarak spatulayı parmaklarımın arasından çekip alıyor ve patatesli mücver tepeciklerini çabuk çabuk çeviriyor, bir tabak hazırlıyor, ızgaranın üzerindeki kuru bir noktayı yağlıyor. Linus ve Tanner kahve makinelerini kontrol etmek için ön tarafa geçinceye kadar sessiz kalıyor. Onlar gidince öne eğilip sıcak nefesini yanaklarıma üfleyerek, "Gerçekten iyi bir kızsın," diye fısıldıyor.

YAĞMUR OLDUKÇA ERKENDEN, BEN ONU KALDIRMAK için Riley'nin evine doğru pedal çevirirken başlıyor. Tüm gece nemliydi ve pervaneyi bedenime yaslayarak uyudum ama pek fark etmedi. Küvette soğuk suyla yıkandım ama kıyafetlerim dışarı adım attığım an üzerime yapıştı.

Evine yaklaşmışken, gökyüzü sanki üstüne koyu bir perde çekilmiş gibi kararıyor ve birden, gördüğüm ya da hissettiğim en iri yağmur damlaları aşağı düşmeye başlıyor. Sanki yukarıda binlerce musluk aynı anda açılmış gibi. Caddeler hemen doluyor ve yoldaki arabalar kayıp beni daha fazla ıslatıyor. Biri su gölcüğüne girince neredeyse kaza yapıyorum ve su yüzüme sıçrıyor. Yağmur ılık ve çok güçlü.

Riley'nin evine vardığımda üzerimden sular damlıyor. Verandaya koşuyorum, botlarımı fırlatıp atıyorum. Kapıdan içeri sesleniyorum, ama cevap gelmiyor. Yerleri ıslatmak istemiyorum, ama sonra, *Nasılsa onun da umurunda olmayacak ki*, diye düşünüyorum. Böylece evini hızlıca geçip kendimi banyoya atıyorum. Ortalıktaki tek havlular yerde duruyor. Üstümü başımı kurutmaya başlıyorum, saçımdaki suları siliyorum.

Riley kapıda beliriyor, saçları dağınık. Tişört giymiyor, ki benim kızarmama sebep oluyor. "Bak sen, eve

hangi kedi girmiş. Gördüğün ilk muson mu?"

"Ne?" Şimdi de titriyorum, tulumum suyla ağırlaştı ve tişörtüm bedenime yapışıyor.

"Tucson hakkında en iyi şey bu diyebilirim. Musonlar. Kesinlikle destansı yağmur fırtınaları. Birkaç dakika içinde şehrin bazı kısımlarını işe yaramaz hale getirebilirler, yolları sel basar. Dur, gidip bir bakayım."

Geri döndüğünde ıslık çalıyor. "Bu seferki epey kötüymüş. Bu halde dışarı çıkamayız. Beklememiz gerekecek. O ıslak kıyafetleri çıkarsan iyi edersin."

Ona bakakalıyorum. "Pardon?" Gözleri parlıyor.

"Islak kediye dönmüşsün, Charlie. O kıyafetlerle duramazsın. Çamaşır makinem ya da kurutucum yok. O işleri Julie'nin dairesinde hallediyorum. Sanırım çıplak kalman gerekecek." Gülüyor.

Havluyu bedenime sarıyorum.

"Espri yaptım sadece. Bir saniye."

Dişlerim titriyor. Çatıya, evin köşelerine vuran yağmuru duyabiliyorum.

Riley elinde bir tişört ve kot ile geri dönüyor. "Al," diyor onları bana verirken. "Bunları bir misafir bırakmıştı."

Misafir mi? Ne zaman? Kim? Kıyafetlere bakıyorum. Riley kapıyı kapatıyor. Islak giysimlerimden kurtulup onları dikkatlice duş kabininin üstüne asıyorum. Farklı kıyafetler giymek tuhaf hissettiriyor. Kotun beli biraz bol geliyor. Üstten ve alttan kıvırmam gerekiyor. Riley bana çorap getirmedi, bu yüzden ayaklarım çıp-

lak kalmak zorunda.

Kısa kolu tişörtün içinde kendimi açık hissediyorum. Ve üşüyorum. Başka bir havlu alıp kendime sarıyorum.

Ön kapı açık. Riley verandada bağdaş kurmuş, sigara içiyor. Onun yanına oturuyorum.

"Bu havayı çok severim," diye mırıldanıyor. "Yağmuru çok severim."

Gürleyerek sicim gibi yağan yağmura bakıyorum. Her şeyin üzerinde gri-kahverengi bir tülbent var gibi. "Ben sevmem," diyorum. "Hem de hiç sevmem. Karı da o kadar sevmem, aslında."

"Sen ve Doğa Ana pek anlaşamıyorsunuz desene."

Evan ve Dump ile yağmura yakalanıp gidecek bir yer bulamadığımız zamanları düşünüyorum. Yağmurda, birbirimize yapışmış halde dururken, gittikçe daha çok ıslanırken, kirli, ıslak çoraplarında mantar oluşacağını ve muhtemelen günlerce hasta olacağını düşünürken, bir daha asla kuru olamayacaksın gibi gelir.

"Bir aralar evsizdim," diyorum kendimi şaşırtarak. "Buraya gelmeden önce. Gidip kurunacak bir yerin olmayınca yağmur pek zevkli olmuyor."

Riley'nin bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Bir süre sessiz kalıyor ve sonra, "Bunu duyduğuma üzüldüm, Charlie. Bu iyi değil. Bu hiç iyi değil."

"İyi değildi." Boğazımda oluşan yumruyu hissedebiliyorum. Ağlamaya başlamamak için kalçalarımı

çimdikliyorum. Birine söylediğim, *ona* söylediğim için memnunum. Şimdiye kadar burada tanıştığım insanlar içinde o, işleri berbat etmeyi ve kaybolmayı anlayacakmış gibi geliyor.

Sigarasını küllüğe bıraktıktan sonra bana doğru uzanıp elime dokunuyor. "Hala üşüyorsun." Tenimi parmaklarıyla ovuyor ve sonra kalkıyor, elini bana uzatıyor.

"Hadi seni tekrar içeri götürelim. Kanepedeki o battaniye var ya? En iyisidir, güven bana. Git ona sarın ve ben de biraz çay yapayım."

Gülümsüyor. "Olur mu?"

Bir saniyeliğine eline bakıyorum, sonra onu tutuyorum. "Olur."

İLK BAŞTA, KAPI SESİNİN KORİDORUN SONUNDAKİ Manny'den geldiğini düşünüyorum çünkü annesi tuhaf saatlerde elinde kutu kutu bira ve *Lost* dizisi DVD'leriyle geliyor ve bira içip mikrodalgada patlatılmış mısır yiyerek bölümleri arka arkaya izliyorlar. Karen'ın gürültülü ve ısrarlı bir kapı çalışı var; çünkü Village Inn'deki vardiyasını bitirip taksiyle binanın önüne geldiği saatlerde Manny genellikle sızmak üzere oluyor. Yan taraftaki içki dükkânının daimi son müşterilerinden birisi o, tam kapıyı kapatırlarken gidiyor ve demir parmaklıklara asılıyor. Penceremden, sızlanıp dil dökmesini ve onlara fazladan para teklif etmesini dinliyorum; bütün geceyi para kazanarak, nemli kâğıt paraları bardakların ve peynirli tost artıklarının altından çekip alarak geçirmiş. Bu kısmı biliyorum çünkü bazen Karen ağlayarak Manny'ye geç saatlere kadar çalışmak zorunda olduğunu, acımasız üniversitelilerle ve sarhoş parti insanlarıyla uğraşmak zorunda olduğunu anlatıyor. Manny'nin annesini rahatlatmaya çalışmasını ve tekrar içmeye hazır olması için kendine mikrodalgada kahve yapmasını dinliyorum. Manny ve annesi Karen çok gürültücü, hatta binadaki en gürültücü insanlar.

Başımı çizim defterimden kaldırıp kaşlarımı çatıyorum. Odama sadece bir kere Mikey ve lavaboyu açmak için Leonard geldi. Value Village'dan aldığım vantilatöre rağmen, oda çok sıcak ve bu yüzden üzerimde sadece tişört ve iç çamaşırım var. Tulumumu giyiyorum.

Kapıyı açınca ve karşımda, kapı girişine yaslanmış koridorun karanlığının önünde duran Riley'yi görünce kalp atışlarım hızlanıyor. Bir elinde naylon bir poşet var.

"Bu çok tatlı," diyor, "yüzünün benim yanımdayken pespembe olması."

"Burada ne yapıyorsun?" Sesimin sinirli çıkmasına aldırmıyorum bile, gerçi fark edip dalga geçtiği için ona mı kızdım yoksa onun yanında pespembe olduğum için kendime mi kızdım emin değilim. "Bakıyorum evde kısa kollu giyiyorsun," diye devam ediyor, sanki ben bir şey söylememişim gibi. "Beni içeri davet edecek misin?" Son birkaç gündür işyerinde çok sessizdi, garip bir şekilde sakin.

Zaman kazanmak için etrafındaki havayı kokluyorum. "Sarhoş musun?"

"Sana bir hediye getirdim." Parmağıyla poşeti sallıyor.

Ağzım kuruyor. Gözleri parlıyor ve mutlu görünüyor. *Odaya gelmezsen her şey daha kolay olacak,* diye düşünüyorum. Çünkü şimdi onun mutlu gözlerine odaklanıyorum ve geçen gün yağmur yağdığında ne kadar kibar davrandığını, verandada onunla sohbet

etmenin ne kadar hoş hissettirdiğini, ellerinin ellerimdeki sıcaklığını hatırlıyorum.

Ama nazikçe yanımdan geçip plastik torbayı yıpranmış koltuğa atıyor.

"Her zaman karanlıkta mı takılırsın, Tuhaf Kız?" Lambayı açmayı deniyor ama sadece *klik* sesi çıkıyor.

"Ampulüm kalmadı ve iş yerim yenisini almam için bana yeterli para ödemiyor," diye homurdanıyorum. "Sokak lambaları ve oradaki marketten gelen ışık bana yetiyor."

Botlarını çıkarıp şilteye çöküyor ve ellerini başının arkasında birleştiriyor.

"Hediyelerini aç." Işıldayan gözleriyle koltuğu işaret ediyor. "İşte orada." Bunun yerine, çantayı ona fırlatıyorum. Çantayı karıştırırken gülüyor. Önünde M*A*S*H* yazan soluk yeşil bir tişört gösteriyor. "Siz çocukların ironiden falan hoşlandığını biliyorum." Tişörtü yatağa serip poşeti yanına koyuyorum.

"Her neyse, Tap Room'da içiyordum ve sanırım eve giderken anahtarlarımı düşürdüm. Sanırım kapıda kaldım. Pencereyi kıramam, çok pahalılar." Duraklıyor. "Lanet sokakta her yere baktım ama dışarısı çok karanlık. Karanlıkta çok iyi göremiyorum."

Yan dönüyor.

Diz çöküp tişörtü yayıyorum. "Çok küçük," diye yalan söylüyorum.

"Saçmalama," diyor. "Bayılacaksın ve çok yakışa-

*Filmi ve dizisi hit olmuş, bizde "Cephede Eğlence" adıyla gösterilmiş bir dönemin hit filmi ve dizisi. (e.n.)

cak. Haftada dört gün sırtına bakınca bedenini incelemek için epey zamanım oldu."

Duraklıyor. "Aslında çok farklı değiliz, biliyor musun? Sana bir şey daha aldım."

Çantada başka bluzlar da var ve onların altında, bir kartın sert kenarlarını hissediyorum. Loş ışıkta, kartpostalı yüzüme doğru yakınlaştırıyorum. Pembe yanakları olan kızıl saçlı bir kadın. Yüzünün yarısı gölgede kalmış, devasa, koyu renkli bir göz doğrudan bana bakıyor. *Wife of the Artist*, 1634.*

"Seni kütüphanedeki kitaplara bakarken gördüm. Bir süre önce. Bu kartı Doğu Yakası'nda bir eskici dükkânında buldum. Gözlerinizin aynı olduğunu düşündüm. Fırtınalı gibi. Hüzünlü."

Sokak lambasının ışığı yanağına vuruyor. Beni kütüphanede mi gördü? Midem kasılıyor. "Ne... Kütüphanede ne yapıyordun sen? Neden gelip merhaba demedin?"

"Ne olacak, okuyordum. Ve sonra seni gördüm, sanki başka hiçbir kaygın yokmuş gibi eski, büyük sanat kitaplarına bakıyordun. Seni izlemek güzeldi. Mutlu gibi görünüyordun."

Parmağını, bacağımın üzerine koyuyor ve kotun üzerinde minik daireler çizmeye başlıyor. Daireler çize çize, daha da yukarıya çıkıyor ve parmağı tulumumun askısına ulaşıyor. Nefesim kesiliyor.

Yanağımın içini ısırıyorum, sadece onu görmemi

*Ünlü Hollandalı ressam Rembrandt'ın yaptığı ve karısı Saskia Van Uylenburgh'un resmi olan tablo. (e.n.)

sağlayan sokak lambası ve gri karanlıktan memnunum.

Louisa, kimsenin bizi normal bir şekilde sevmeyeceğini söylemişti ama hâlâ bir insanım ve birinin bana dokunması için yanıp tutuşuyorum.

"İçinde milyonlarca hikâye olmalı," diyor yumuşak bir şekilde.

Doğruluyor. Gözlerinin köşesinde ince çizgiler var. Nefesini kaplayan keskin ve derin alkol kokusunu alabiliyorum. Burbon mu? Bacaklarımdan, midemden elektrik akımı geçiyor.

"Ayaklı bir klişeyim," diyor ve tulumumun askılarını açıyor, hafif bir şakırtıyla düşüyorlar. Kollarımı tutuyor, evirip çeviriyor, parmakları tenimin üzerindeki nehirler ve kanalların üzerinde geziniyor. Giderek batıyorum ve yüzeyde kalmaya çalışmıyorum; çünkü istiyorum, en dibe inmek istiyorum.

"Seni incitmeyeceğim," diyor boynumu okşayarak. "Birbirimizi anlıyoruz, değil mi?"

Beni şilteye doğru ittiriyor, ellerini kalçalarımın altına doğru hareket ettirerek tulumumu kolayca çekip çıkarıyor ve oradaki merdiven basamaklarına benzeyen çizgileri açığa çıkarıyor. Sanki gitar tellerini test ediyormuş gibi parmaklarını o çizgilerin arasında rahat ve düşünmeden gezdiriyor.

Bu gerçekleşiyor ve buna izin veriyorum. Casper'ın listesinde olan bir şey daha gidiyor ve yakında, Casper'la ilgili her şey yok olup gidecek. Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve avuçlarıma çarpan nefesimin sesi-

ni dinliyorum.

Sonra ellerini yukarı kaldırıyor, bir an tişörtümün üzerinden karnıma dokunuyor, sonra o kadar ani bir şekilde tişörtün altında kaydırıyor ki nefesim kesiliyor. Başparmakları göğüslerimi okşuyor.

Dudaklarını dudaklarımda hissetmenin açgözlülüğüyle, yüzünü hızla kendime çekiyorum. Ağzındaki tadı, saçlarındaki, tenindeki sigara kokusunu umursamıyorum. Gözkapaklarımın içinde *mavi* ve *turuncu* renkler görüyorum. Elleri belimden bacaklarıma ve kalçalarımın içine doğru ilerliyor. Ağırlığını neredeyse hissetmiyorum, çok hafif geliyor ve bir şekilde kemiklerimin yapısına uyuyor. Ellerimi pantolonunun altında gezdiriyorum, parmaklarımı çamaşırının bel kısmı ve teni arasına sıkıştırıyorum. Ama elimi çekip uzaklaştırıyor, yüzünü boynuma sürüyor, parmaklarını *boxer*'ımdan içeri, bacaklarımın arasına ve içime doğru kaydırıyor.

Hayır, hayır, diyorum ve Riley geri çekilip "Durmamı mı istiyorsun?" diyor, ben de *Hayır, hayır,* diyorum çünkü durmasını istemiyorum ama istiyorum da; sonra her şey karmakarışık oluyor. Pantolonunun düğmelerini çözmeye çalıştığımda, *Hayır, bırak bunu ben yapayım,* diyerek beni durduruyor, sonra çok ama çok sarhoş olduğunu anlıyorum. Gözkapaklarımın içi yanıyor, siyah ve kırmızı renkler patlıyor ve bana olan şeyi durduramıyorum. Ben titrerken, boynuma doğru hafifçe gülüyor. Koridorun aşağısından, Kate'in, "Jack!" diye bağırdığını duyuyoruz. "Jack!"

*

Sabah uyandığımda onu, çizim defterimdeki insanların yüzlerine dokunurken buluyorum. Ama onlarla ilgili hiçbir şey söylemiyor, sadece gülümsüyor; kanıma girip canımı acıtan bir gülümseme. Üzerime çıkıyor ve, "Dün gece sarhoştum ama şu an değilim," diyor ve aydınlıkta olduğumuzdan, her yerimin açıkta olmasından dolayı ilk başta utanıyorum ama zamanla geçiyor.

Ayağa kalkıyoruz ve konuşmadan giyiniyoruz. Bedenim hâlâ hissiz, beynim ise karışıklıktan bulanık bir halde. Bir çift gibi, Congress Sokak'taki kirli duvarları ve üzeri parmak izleriyle dolu pasta dolabıyla, True Grit'in tam aksine hareketli, düzenli, eğreltiotu dolu bir kafeden kahve alıyoruz. Erkek arkadaşımmış gibi, bana üzerinde krema ve çikolata parçacıkları olan bir kahve alıyor.

Hiç erkek arkadaşım olmadı. Garajlarda takıldığım o çocuklar vardı ama onlar hiçbir şeyim değildi. Neredeyse on sekiz yaşındayım ve hiçbir erkek bana çikolatalı bir şey almamıştı, bugüne kadar.

Evinden, Tap Room Bar'ın olduğu Otel Congress'e kadar yürüyüp anahtarlarını arıyoruz. Otelin lobisi parlak, bol güneş ışığı alan bir yer, deri kanepeleri ve Batılı, *punk* bir havası var. Elindeki kırbacı sallayan, kot şortlu güzel, kaymak gibi bir sarışının devasa resmi bütün bir duvarı süslüyor. Lobiden çıkıyoruz ve bana Club Congress'in ana salonunu gösteriyor; kalın kırmızı perdeleri olan küçük siyah bir sahnesi, arka tarafta uzun, eski

moda bir barı var. Bir dakika boyunca sahneye bakıyor ve, "Bir kere burada John Doe'nun altında çalmıştık," diye mırıldanıyor ama onların kim olduğunu bilmiyorum. Kendi dünyasına kapılmış gibi görünüyor ve kısa süre sonra işte olmamız gerektiğini ona hatırlatmam gerek.

Kulübün çıkışında Tap Room'a giden kapı var ve pencereden, yüksek tabureleri, bir müzik kutusu, eskimiş duvar kağıdıyla kaplı duvarlarda kovboy resimleri ve sade, yıpranmış kırmızı koltukları olan gösterişsiz, boş bir bar görüyorum.

Anahtarlarını olabilecek en basit yerde, sabah güneşinin altında parlarken buluyoruz, bir, "Dur" tabelasının altında. Üzerinde "İzlanda" yazan bir anahtarlığı var.

"Bir keresinde grupla bir süre orada kalmıştık. Gördüğüm en güzel yerdi," diyor. "Hiç seyahat ettin mi?"

İzlanda. İzlanda'ya gitmiş. Ellis'in bu konuda ona ne söyleyeceğini merak ediyorum. *Paris, Londra, İzlanda,* neresi olursa.

"Buraya," diye cevaplıyorum. "Buraya seyahat ettim."

Bu onu gülümsetiyor.

İşe giderken sigara içiyor ve birkaç fırt almam için bana da uzatınca düşünmeden alıyorum. Her zamanki gibi, bir blok önce ayrılıyoruz ve ondan önce ben, dikkatli bir şekilde Linus'a gülümseyerek içeri giriyorum. Önceki gece boşaltılan kahve makinelerini alıyorum,

suyla çalkaladıktan sonra, ona götürüyorum. Sineklikli kapının çarpma sesini, telefona koşan Riley'nin neşeli "merhaba"sını, dün geceden kalan sesli mesajları ve Julie için bir şeyler not aldığını duyuyorum. Izgarayı çalıştırıyor, bir teneke patatesi boşaltıyor, üzerlerine tereyağı ve yağ döküp spatulayla karıştırıyor. Kendisine bir espresso yapıyor, bana da bir fincan kahve getiriyor, Linus'a bir dokuma tezgâhı hakkında bir şey soruyor.

İlk müşteriler kapıdan girerken çalan zili dinleyerek önlüğümü sarıp bağlıyorum. Bulaşık makinesinin içinden buhar sızıyor ama her zaman olduğu kadar sıcaklamıyorum çünkü önünde M*A*S*H yazan kısa kollu, soluk yeşil tişörtü giyiyorum.

Bir yığın fincan tabağıyla döndüğümde Riley, espressosunu yudumlayarak bana bakıyor. Onu görünce içimden yine elektriksel, keskin bir akım geçiyor. Dün gece yaşananlar gözümün önüne geliyor, dudakları ve elleri; nefesini hâlâ boynumda hissedebiliyorum.

Parmaklarımın arasından kayıp düşmeden fincan tabaklarını yakalıyorum. Sırıtıyor.

Gün boyu, kollarıma atılan gizli bakışlar, garsonlar arasında fısıltılar hissediyorum ama ayrıca, Riley'nin de tüm bunları izlediğinin, kaşlarını kaldırarak sessiz, sert bakışlar attığının da farkındayım. Bana laf atıyor, minik şakalar yapıyor, personelle olan sohbetlerine beni de dahil ediyor. Sanki üzerimde bir koruma kalkanı oluşturmuş gibi hissediyorum ve bunun için yanıp tutuşuyorum.

KARANLIK ODAMDA ONU BEKLİYORUM; BANYODAN sonra vücudum hâlâ sıcak ama o gelmiyor. Verandada içen adamların, sokağın aşağısında Club Congress'te konserini sonlandıran grubun uzaktan gelen belirsiz seslerini dinliyorum ama kapımı çalan olmuyor. İç organlarım patlayacakmış gibi gelinceye kadar, alevler gözeneklerimden çıkacakmış gibi oluncaya, bir ateş topu gibi hissedinceye kadar bekliyorum ve sonra hazırlanıyorum, limon sarısı bisikletime binip evine sürüyorum.

Kapıyı açıp beni görünce, avucuyla dirseğinin iç tarafını kapatıyor, sigarasının dumanı hülyalı bir şekilde havaya karışıyor. "Neredeydin?" diye soruyor. Sesi gırtlaktan geliyor, bakışları memnuniyet içinde. Sonra elimi tutuyor ve beni içeri alıyor.

TABİİ Kİ TEKRAR BAŞLADI. KISA BİR SÜRELİĞİNE DURUNca düşündüm ki artık *birlikte* olduğumuza göre, artık bunu yapmak zorunda kalmayacaktım; çünkü bunu *artık* benden istemeyecekti, değil mi? Her şeyi *yanlış*. Bunu *görüyorum, anlıyorum. Filmlerde* gördüm. Oğlanların *arabalarıyla* evinize gelip sizi *yemeğe* götürmeleri, size *çiçek* veya öyle bir şeyler almaları gerektiğini biliyorum ama artık bedeniniz buna dayanamayacak hale gelinceye kadar pis dairenizde *bekletmemeleri* gerektiğini de biliyorum. Böyle olunca da bisikletinize binip evine gidersiniz ve o kadar *minnettar* olur ki kapıyı açar ve *gülümser.* "Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim." "Selam, ben de seni düşünüyordum." Ama sordu. "Bir koşu gidip bana şeker *alır mısın, alabilir misin?* Sonra televizyon izleyebiliriz ya da *bilirsin.*" Bana "gece misafirim" diyor. Kendisi de çöl gibi: Çok *güzel,* çok *sıcak* ama her yerde, dikkatli olmanız gereken *keskin kenarları* var. Nerede olduklarını bilmen gerek. PEKİ: Bunun çok yanlış olduğunu biliyorum. Ama belki de, ben ben olduğum için, olabilecek en iyi şey bu. Zaten çok geç oldu, baksanıza... Düştüm bile.

ELİMDE WENDY'DEN ALDIĞIM POŞETLE, BİSİKLETİME yaslanıyorum. Her gece aynı yan yolda, aynı yıpranmış dur tabelasında duruyorum ve Riley'nin sokağa yayılan gitar sesini dinliyorum. Sonra, bana kapıyı açtığında, kayıt cihazı ve defterini açık bir şekilde yerde göreceğimi, sayfaların üzerinde dağınık, karalanmış notlarıyla ve sigara izmaritleriyle dolu kül tablasını bulacağımı biliyorum. Bazı geceler sadece Gibson Hummingbird'ün* açık havada yayılan sıcak sesi var; Riley her zaman eşlik etmiyor. Bir keresinde kütüphanedeki bilgisayarda Long Home'u araştırmıştım. Tiger Dean grubun İnternet sitesini devam ettirmiş. *Stitcher* ve Riley'nin büyük solosu *Charity Case* gibi şarkılara tıkladım. Başlangıçta büyüleyici olan, karakterin ve tonun güçlü bir karşımı olan Tiger'ın sesiydi ama her şeyi bir arada tutan, daha dikkatli dinlememi sağlayan, içgüdüsel olarak belirli ifadeleri ve kelimeleri aramamı sağlayan şey ise şarkı sözleriydi. Riley'nin solo olarak söylediği *Cannon* adlı bir şarkı daha vardı; bu şarkı kalbi kırık bir adamla ilgili, öyle ki kalbi göğsünden çıkıp yuvarlanıyor ve o da onu takip ediyor *(Ve kalbim içimden/bir top gibi fırladı/ve kanyonun dibine yuvarlandı/ben burada kalacağım/bu boş günlerde içim boş kalacak/Ta*

*Gibson adlı markanın bir gitar modelinin adı. (ç.n.)

ki sen gelene kadar/ve benimle evlenene kadar) ve doğuştan gelen solistlik yeteneği olmadığından sanırım son derece iyi. Sesinin bazı noktalarda çatlaması sonra da diğer kısımlarda titreşmesi ve sonunda da yok olması şarkıyı çok daha hüzünlü bir hale getiriyor.

Riley'nin sokağında insanlar ellerinde bira veya şarapla verandalarına oturmuş, sesin geldiği yöne doğru bakarak onu dinliyor. Şarkıyı kavrayıp hatasız hale getirince bir şarkıyı baştan sona mükemmel bir şekilde çalabilecek hale geldikten sonra nefes kesici çalıyor ve içime işliyor. Komşularının yüzü aydınlanıyor. Şarkı bitince sessizce alkışlıyorlar çünkü kimse dinlediklerini bilmesini istemiyor, kimse çalmayı kesmesini istemiyor. Sanki sakınarak tutmaları gereken bir yumurtaymış gibi, onun yanında herkes dikkatli davranıyor.

Ama verandaya doğru geldiğimi duyunca çalmayı bırakıyor. Gibson gitarını kanepeye koyuyor, kâğıtlarını karıştırıyor, birasından büyük bir yudum alıyor, bir sigara daha yakıyor, benden poşeti alıp banyoya doğru gidiyor.

Birlikte, sağlam kitap rafındaki eski kitapları, odanın her yerindeki raflara alfabetik sıraya dizilmiş plakları, konforlu, zarif ve buruşuk kadife kanepesi, dolup taşmış kül tablalarıyla Riley izleri taşıyan evine girdiğimizde, buranın kalabileceğim bir yer olduğunu düşünmüştüm: halihazırda yaşanan ve yerleşik olan bir hayat.

İLK BAŞTA GERGİN OLDUKLARINDAN BİRAZ FAZLA güldüler ama başlamadan önce sakinleşmelerini ve biraz daha içmelerini beklemeliyim.

Güneş ışığı azalıyor ama verandada onları çizmeme yetecek kadar ışığım var. Manny ve annesi, Karen. Bence insanların onlar *bakmalarına* değil, dik dik kesmelerine alışkınlar. Tırnaklarıyla oynayarak, paslı metal sandalyede kıpırdanıyor. Manny basamaklarda, tırabzana yaslanıyor. "Evet," diyor nihayet. "Yapabilirsin, değil mi anne?"

Verandada, yüzlerindeki çizgilerle kırışıklıkları inceliyorum ve hızlı hızlı çalışarak, kömürü yayıp gri tozunu üflüyorum. "Büyük aşkın," diyor Karen bana. "Onu bilmem gerekiyor."

Sadece, "Hımm. Söyleyecek çok bir şey yok," diyorum.

Karen onaylamaz gibi başını sallıyor ve, "Erkekler çok *zor* olabiliyor," diyor. Manny huzursuz, koyu kahverengi gözlerini yüzüme sabitliyor. Dişlerinin arasından bira fışkırtıyor ve işinin çoğunlukla başka insanların işine gitmemesinden ibaret olduğunu söylüyor.

Her gün, kamyonetler Kuzey'deki tepelerde yaşayanların bahçelerini sulama, çitlerini budama, yeni havuzlar, güzel fayanslarla döşenmiş jakuziler için top-

rağı kazma gibi işler için günlük işçiler ararken oradan geçerken, onlarca adamla birlikte şehir merkezinde bir köşede sıcağın altında bekliyor. "Bir yer vardı," diyor Hector, öne uzanıp bir saniye önceki oturuşunu bozarak, "havuzdaki fayans kadınının yüzüne benziyordu, biliyor musun? Su altındaki resmi gibi. Kendi yüzünde yüzmek zorunda kalacak." Surat asan annesine bakarak verandaya tükürüyor.

Manny, "Bu kahrolası şehri biz idare ediyoruz ve bizi sürmek istiyorlar. Aptal bir duvar ördüler," diyor.

Bitirdiğimde defterimi ellerinde tutup saygıyla bakıyorlar. Nihayet kendilerini görebildikleri için memnunlar, tıpkı çizgi romanlarımda kendini gören Evan gibi. İçleri mutlulukla doluyor.

KAFEDE, TEZGÂHTAKİ BİR ADAM BANA DOĞRU DÖNÜP parmaklarını şaklattığında masaları siliyorum. "Biraz yardım eder misin, lütfen?" Israrla tezgâha vuruyor.

Herkes gitmişi bu yüzden kâğıt bardaktaki espressonun üzerine pürüzsüz köpüğü dökerek, ona kapuçinosunu hazırlıyorum. Normalde bunu yapmam ama Linus'u yeterince izledim ve denemek bana heyecan veriyor. Adam bana parasını uzatıyor, ben de zili çalıyorum ki bu da benim için bir ilk oldu. Annemin arkadaşının restoranında kısa bir süre çalışmıştım, bu yüzden yazar kasayı nasıl kullanacağımı az çok biliyorum. O giderken, kapıdaki zil çınlıyor.

"Ne yapıyorsun, Charlie?"

Julie beliriyor, kaşları çatık.

Hâlâ açık olan yazar kasa çekmecesine, banknotlara ve bozuk paralara bakıyorum. "Hiçbir şey. O adam, bir kahve aldı," diyerek işaret ediyorum ama adam gitmiş bile. Kafe bomboş.

Julie çekmeceyi vurarak kapatıyor, neredeyse parmaklarımı kıstırıyordu. Öfkesine şaşırarak geri çekiliyorum. "Herkes nerede? Tezgâhla sen ilgilenmiyorsun."

Riley çıkageliyor ve yüzünde büyük bir gülümsemeyle fincanını kahve makinesinin altına tutuyor. "N'aber, Jules?"

Julie'nin sesi gergin ve yüksek. "Riley. Sana mesai

saatlerinde kahve içmen ve sarhoş olman için mi para ödüyorum? Hayır. Bu haltı mesain bitince yiyebilirsin. Sürekli benden yararlanmanızdan bıktım. Senin *idare* etmen gerek. Onun kasada olmaması lazım. Günlerdir kasadan eksik çıkıyor."

Panik içinde, "Ben para almadım. Asla para almam ben," diyorum. Bunu söylerken yüzümün kızardığını hissedebilmekten hoşlanmıyorum. Suçlu görünmeme sebep oluyor ama bunu Riley'ye yapmam. Veya Julie'ye. "Üzgünüm. Kimse yoktu, ben de sorun olmayacağını düşündüm."

"Kimse para aldığını söylemiyor, Charlie. Söylediği şey bu değil, haksız mıyım Jules?" Riley dikkatle kardeşini izleyerek sakince kahvesini yudumluyor. Bana bakmıyor.

Julie onaylamaz gibi başını sallıyor. "Bunu neden yapıyorsun? Neden sürekli hafife..."

Bir anda duruyor, yüzünde sıkıntılı bir ifade var. Bana doğru bir adım atıyor ve aşağı doğru bakıyor. "O nedir? Sen ne... Bu kadar kötü olduğunu... Tanrım, bu şekilde dolaşamazsın."

Tenime bakarak, ellerini çıplak kollarımdaki yara izlerine doğru sallıyor. İçgüdüsel olarak kollarımı arkama saklayarak, bir adım geriliyorum. Pasta dolabına çarpıyorum.

"Charlie, burada iyileşmeye çalışan insanlar var. *The Sisters*, Charlie." Julie'nin sesi çaresiz geliyor. Onu hiç böyle görmemiştim, sadece kollarım yüzünden

olamaz. Olabilir mi?

The Sisters her salı ve perşembe geliyor, masaları birleştirip günlüklerini açıyor ve yazıyorlar. Birbirlerinin sırtını sıvazlayarak hafif hafif ağlıyorlar. Meyveli çay içiyorlar ve geniş, elde dikilmiş giysiler giyiyorlar. Saçları sade ve düz ve çok fazla keçiboynuzlu brownie ve limonlu haşhaşlı çörek yiyorlar. Linus, Arizona ve New Mexico sınırındaki bir tarikata ait olduklarını söylüyor.

"Tanrım Jules, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?" diyor Riley, sesi aniden sertleşiyor. Bulaşık leğenini uzatıyor ve gidip işimi bitirmemi söylüyor. Hareket etmiyorum. Pasta dolabının yanında donakalıyorum.

Julie etrafımda dönüyor. "Kısa kollu giymeni istemiyorum, tamam mı Charlie? Buranın sıcak olduğunu biliyorum ve klimayı onaracağız ama bunları görmek tetikleyici bir şey, anlıyor musun? Müşterilerimizi elimde tutmam gerek, anlıyor musun?" Kısık sesle konuşuyor. "Kahrolası yerde lanet bir müşteri yok, Riley. Öğlen yemeği kalabalığımız nerede?" Başını ellerinin arasına alıyor.

Riley, onun omzunu sıvazlarken yanlarına gidiyorum, sonra bulaşık makinesine geri dönüyorum. Fısıldadıklarını duyuyorum ama sözcükleri çıkaramıyorum. Riley geri geldiğinde gözlerime bakmıyor. "Ona, kimse güzel yüzün dışında bir yere bakmayacağını söyledim ama şu an tuhaf bir dönem geçiriyor, bu

yüzden belki yarın uzun kollu giyersen daha iyi olur. Sadece kısa bir süreliğine, tamam mı?" Kalbim düş kırıklığıyla kasılıyor. Belki bana biraz daha fazla arka çıkar, diye düşünmüştüm. Ona bakıyorum. Gözlerini kaçırıyor.

Kusacak gibiyim.

"Riley," diye fısıldıyorum çünkü Julie hâlâ ön tezgâhta. Gözlerimle buluşamayacak olmasına rağmen ona uzun uzun bakıyorum. "Ne kayıp parası? O ne diyor, Riley?"

Titreyen parmaklarıyla bir soğanı kesme tahtasına yerleştirirken irkiliyor. "Sen endişelenme, tamam mı?"

"Ben para almadım. Onun para aldığımı düşünmesini istemiyorum."

"Her şey yoluna girecek, tamam mı? Ben halledeceğim." Izgaraya dönüyor ve uzun, karamel renkli tepeciklerin üzerine yağ sürmeye başlıyor.

Seni sattı, bebeğim. Evan'ın sesi kulaklarımda, tatlı bir dille beni ikna etmeye çalışıyor. Ama uzaklaştırıyorum; çünkü inanmak istemiyorum.

SABAH, BİRİ RILEY'YE SESLENİYOR. YATAKTA DÖNÜP ONA bakıyorum; yüzü gevşek ve solgun. Hafifçe omzuna dokunuyorum, evinin yan tarafından gelen ayak seslerini ve yarı açık pencereden gelen tıkırtıyı dinliyorum. Riley irkiliyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. Yüzündeki grimsi solgunluğu, gözlerindeki kızarıklığı fark ediyorum. Önceki gece geldiğimde, banyonun zemininde yüzüstü yatıyordu. İlk başta korktum ve sonra sadece sızdığını fark ettim. Onu koridordan yatak odasına taşımam epey zaman aldı, hatta yatağa yatırmam çok daha uzun sürdü.

Adını tekrar duyduğunda yüzünde bir an değişik bir ifade beliriyor. Parmağını dudaklarına bastırıp çarşafı üzerime çekiyor. Yatağın üzerinden pencereye uzanıp açarken şilte gıcırdıyor. "Ah, selam. Sen miydin." Sesi düz ve temkinli.

Cevap veren ses eğleniyormuş gibi geliyor. "Bak, bak. Eski numaralara devam, ha? Çarşafın altında kim var?"

Biraz durakladıktan sonra, Riley, "Seni ilgilendirmez," diyor.

"Hadi, bırak bakayım. Attığın o sonuncuyu beğenmiştim. Onu o kadar sevdim ki onunla *ben* de evlendim." Boğuk bir kahkaha.

Kalbim ağzıma geliyor. Riley evli miydi? Nefesim boğazıma takılıyor.

"Ne istiyorsun?" Riley öksürüyor. Bedenini ele geçiren öfke dalgasını kontrol etmek için harcadığı çabayı hissedebiliyorum. Güneş ışığı soluk çarşaftan içeri süzülüyor. Çarşafın altında nefes almak giderek zorlaşıyor ve arkadaşının beni görmesini istemediğine göre, Riley benden utanıyor mu, diye merak etmeye başlıyorum.

"Luis Alvarez pankreas kanseri olmuş."

Riley'nin vücudunun sertleştiğini hissediyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun sen?" Nefesini tutuyor. "Birkaç hafta önce arabasını ödünç almama izin vermişti. Sadece, o gün kendini iyi hissetmediğini söyledi. Çalışmayacağını söyledi."

"Hayır, şaka değil." Konuşan kişi boğazını temizliyor. Sözleri biraz daha yumuşak çıkıyor. "Çok geç, dostum. Çok ilerlemiş."

"Ama bak, eşi ve çocukları için Congress'te bir konser düzenliyorum. Paraya ihtiyaçları olacak. Rialto'yu düşündüm ama sanırım Congress daha iyi. Sonbaharda olacak. Tüm gün sürecek, her yaştan insan olacak, içki kimlikle verilecek ve belki dışarıda da birkaç tane sahne olabilir. Büyük olasılıkla, para koparmak için birkaç tane yerel dağıtımcı bulmak gerecek ama neredeyse herkes Luis'i tanıyor, bu yüzden çok zor olmamalı."

"Lanet olsun, bu berbat bir durum." Riley bir an sessiz kalıyor. "O gerçekten çok iyi bir adam."

"Evet." Duraklıyor. "Hadi birazcık bakayım, olur mu?" Çarşaf hafifçe sallanıyor.

"Defol. Ne istiyorsun ki?"

"Söylentilere göre mahallede gece konserleri veriyormuşsun ve hiç de fena değilmişsin. Ben de düşündüm ki Riley West oyuna geri mi döndü? Bu bize bilet sattırabilir. Özellikle de kaçınılmaz sahne çöküşün için."

"Yürü git."

"Ama bir dakika. Bu Luis için. Zamanında bize çok yardım etti." Diğer ses hafif, neredeyse yalvarır gibi. "Bunu yapabilirsin, Riley. Bunu yapabileceğini biliyorum."

"Tiger." Riley iç çekiyor. "Neredeyse iki yıldır hiç çalmadım."

Olabildiğince hareketsiz durmaya ve tek bir kelime bile kaçırmamaya çalışıyorum.

"Bu *Luis* için. O çok hasta, dostum. Yüzlerce insan sıraya girdi bile. The Hold-Outs, Slow Thump, Cat Foley, California Widows, Hitler's Niece, Swing Train, Eight-Men-On... bunların hepsini ayarladım ve daha fazlasını da bulacağım, söz veririm."

Bir sessizlik oluyor. Nihayet, Riley tamam diyor.

"İyi adamsın. Yeni bir şeyler kaydettin mi? Riley West'in neler yaptığını kesinlikle öğrenmem gerek."

Riley yataktan çıkıyor. Odanın içinde yürüyüp üzerine bir kot pantolon geçirdiğini ve geri geleceğini mırıldandığını duyuyorum.

Çarşaf yavaş yavaş sıyrılıyor. Tiger Dean'in saçları

hâlâ albüm kapaklarındaki gibi simsiyah ama artık düzgün ve kıvır kıvır bir şekilde alnına dökülmüyor. Kısa, taranmış ve seyrek. Kütüphanedeki bilgisayarda Riley ve Long Home'u araştırırken, Tiger Dean'in internet sitesini bulmuştum. Tiger Dean'in hâlâ yerel gruplarla müzik yaptığını, özel partilerde çaldığını ve grafik tasarımcı ihtiyacınız olursa da hizmetinizde olduğunu söylüyordu. Masada otururken çekilmiş bir fotoğrafı vardı; bir eli bilgisayar klavyesinde, diğeri eli de vişne kırmızısı bir Stratocaster* gitarı tutuyordu.

"Merhabalar." Tiger Dean'in yüzünde bir gülümseme beliriyor. Ona güvenmiyorum. Lisede, koridorda ukala ukala yürürken, yanlarından geçen ineklerin başına vuran o çok havalı çocukları hatırlatıyor bana. Tiger Dean pencereye doğru biraz daha eğiliyor. Kırmızı kadife bir ceket giyiyor.

Doğrulup tekmeleyerek çarşafı üzerimden atıyorum. Üzerimde, önceki günün vardiyasından beri yıkanmamış olan kirli bir forma ve belini katlayarak giydiğim Riley'nin eski, çizgili pijama altı var. Ağzımda sigara izmariti tadı var. Riley'yi yatağa sürükledikten sonra, banyoya gidip sigaralarından bir tane içtim ve küllerini lavaboya attım. O sızmadan önce açtığımız son birayı da bitirdim. Dikkatle küvetin yanına koymuştu.

"Bu küçük *punk* kızla ne yapıyorsun?" Tiger pencereye yaslanarak Riley'ye sesleniyor. "Zamanını ne için harcıyorsun?"

---

* Amerikan Fender gitar şirketinin ürettiği en yaygın gitar modeli. (ç.n.)

İçkim ve sigaramla tuvalete oturup beni kız arkadaşı olarak gören veya öyle görmeyen erkek arkadaşımı nasıl yatağa geri getirmem gerektiğini, uyuşturucularını nasıl taşıdığımı ve genelde bunları bir hiç uğruna ya da sadece ayık olduğunda yanağımdaki eli hatırına yaptığımı düşündüm. Sonra biramı bitirdim ve odaya dönüp yatağın yanına doğru gittim, fark ettiğim gıcırtıyı bulmak için döşemeleri kontrol ettim ve topuğumla yere vurdum. Tahtanın bir parçası yukarı kalktı ve işte oradaydı: Riley'nin kutusu, ihtiyacı olan her şeyi içeren kare şeklinde küçük, ahşap bir kutu. Benim yerime ihtiyacı olan her şey.

Ama Tiger Dean'in bunu öğrenmesine izin vermeyeceğim.

Tiger Dean'e sert bir şekilde bakıyorum ve çok yavaş bir şekilde, orta parmağımı kaldırıyorum.

Şaşkın bir halde kaşlarını çatıyor. "Tanrı aşkına." Bakışları kollarımdaki yaralara kayıyor, onları saklamaya çalışmıyorum. "Çifte kumrular," diye mırıldanıyor. "Küçük hasta oyunlarını oynuyorlar."

Riley, elinde bir birayla kapıdan içeri girince ürküyorum. Bu kadar erken başlarsa uzun ve saçma bir gün olacak. CD'yi pencereden dışarı, Tiger Dean'e atıyor ve o da rahatça yakalayıp ceketinin içine tıkıyor. Riley yatağa geri geliyor ve şişeyi dizlerinin arasına yerleştiriyor. Önce Tiger'a, sonra da bana bakıyor.

"Dayanamadın, ha?"

Tiger üstünkörü bir şekilde başının üzerindeki gü-

neş gözlüğüne dokunuyor ve gözlük rahatça gözlerinin önüne düşüveriyor. "Daima ilginç bir zevkin vardı. İstikrarlı devam ettiğinden emin olmak istedim."

*"Adios.**"*

"Bu biraz küçük görünüyor ama. Benim zevkime göre biraz fazla kaba."

*"Vete a la chingada.***"*

"Ooof." Tiger bana bakarak çenesini kaldırıyor. "Bahse varım ki gerçek adını bilsen, burada lanet bir dakika daha kalmazdın. Bu..."

Riley pencereyi Tiger'ın parmaklarının üzerine kapatmaya çalışıyor. Tiger gülüyor.

"Seni ararım. Ve Riley," diyor camın ardından, güneş gözlüklerini kaldırarak. "Lütfen kaçınılmaz Riley West çöküşünü gerçek konsere kadar sakla. İnsanları eski günlerdeki gibi oraya toplayacak şey bu."

Riley, pencereleri kapatıyor. Yatağa yerleşirken, "Evli miydin?" diye yumurtluyorum. Bana yalan söyleyip söylemeyeceğini merak ediyorum. "Sen *evli miydin?*"

Göz kırpmadan, doğrudan bana bakıyor. "Evet."

"Yani, ölüm bizi ayırıncaya kadar tarzı mı? Yüzükler, düğünler falan mı?"

"Hep aynı şey işte. Oğlan bir kız bulur, ona bir yüzük alır, tura ara verip Las Vegas'ta Elvis tarafından evlendirilirler. Ve sonra, bum. Olur böyle boktan şeyler; kız, oğlanın grubundaki solist için oğlanı terk eder. Son."

---

* (İsp.) Güle güle.

** (İsp.) Siktir git.

Birasından büyük bir yudum alıyor.

"Ne tür *boktan* bir şey oldu?"

Riley'nin parmağı bira şişesinin ağzında geziniyor. Tırnakları kirli. "Ben. Bokluk benim. Tüm bokluğumla."

"Hiç... Onu hiç görüyor musun?" Kalbim küt küt atıyor. Midem bulanıyor. "Adı neydi?" Neden öğrenmek istediğimi bile bilmiyorum ama istiyorum. Sanki Riley için birleştirdiğim yapboz bozulmuş ve avucuma yeni parçalar bırakılmış gibi.

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Kıskandın mı, Tuhaf Kız? Çünkü kıskanmana gerek yok. Hayır, onu hiç görmüyorum. Dağın eteğinde güzel bir evde yaşıyorlar. Bebekleri falan oldu."

"*Adı* neydi?"

"Charlie."

"*Söyle.*"

"Adı Marisa'ydı."

Marisa. Kafamdan bir sürü düşünce geçiyor. Ma-ri-sa. Tatlı bir kız ismi. İddiasına varım ki narin yüz hatları vardır. Bunu görebiliyorum. Riley'nin, tüm bedeninden *narinlik* akan birisine âşık olduğunu hayal edebiliyorum.

Gözyaşlarımı görmemesi için gözlerimi kapatıyorum.

"Ah, hayır başlama." Şakacı bir şekilde, dirseğiyle beni dürtüyor. "Seni tanımadan önce bir hayatım vardı Charlie. Yaşım senden büyük. Her tür haltı yedim. Hatta âşık oldum ve evlendim. Şimdi onun için endişelenmeye gerek yok."

Hıçkırarak dirseğini ittiriyorum. "İsmini de değiştirdin, öyle mi?"

Gülüyor. "Evet. Bilmiyor muydun? Gruptaki herkes aynı soyadı aldı: West. Tiger böyle çok havalı olacağını düşündü. Şu an gerçek soyadını kullanıyor."

"Peki ya Riley kısmı?"

"Ah, o her zaman vardı. Küçüklüğümden beri. Öyle ya da böyle, her şeyin içine ediyordum. Babam eskiden şöyle derdi: 'Sen kim olduğunu sanıyorsun? Bir Riley'nin hayatını falan mı yaşadığını sanıyorsun?' Biraz aptalca. Ama takılıp kaldı işte."

"Peki," diyorum yavaşça. "O halde, gerçek adın ne?"

"Benim gerçek adım Riley West; çünkü ben artık buyum." Gözlerini kapatıp esniyor. "Başka soru yok, tamam mı? Sınav bitti. Kalemini ve mavi kitabını masaya bırak lütfen."

Sinirli bir şekilde, "Julie'ye sorabilirim," diyorum. Bir yapboz parçası daha.

Birasını bitiriyor, şişeyi yere, yatağın yanına koyuyor. Kollarını bana sarıp yüzünü gömleğimin altına gömüyor. "Söylemez. Asla söylemez."

Göbek deliğimi yalıyor. "Senin en sevdiğim yönün çok fazla soru sormaman, Tuhaf Kız. İhtiyacın olduğundan fazlasını istemiyorsun. Beni böyle rahat bırakmanın ne kadar şahane bir his olduğunu biliyor musun?"

Ve sonra o kadar çok dikkatimi dağıtıyor ki, Julie'ye onun gerçek adını sorduğumu ya da eski eşi hakkında bilmek istediklerimi ve hatta döşemenin altındaki kutuyu veya bu bilgilerin ne kadar azına ihtiyacım olduğunu söylemeyi unutuyorum.

AĞUSTOS AYI. HER GÜN HAVA OTUZ YEDİ DERECENİN üstünde, bazen kırka kadar çıkıyor ve bu sıcaklık beni alevden bir battaniye gibi sarıyor. Geceleri odamda duramıyorum ve bu yüzden, her gece evde olmasını umarak mümkün olduğunca Riley'de kalıyorum; çünkü evinde kliması var. Burada olmadığı geceler, yer vantilatörünü şilteme döndürerek bunaltıcı, sık sık uyandığım bir uykuya dalıyorum.

Bu sabah Riley'yle işe erken geldik. Birlikte, kızarmış yumurta ve kırmızı biberin yanında *quesadilla** yerken, telefon çalıyor.

Riley köşeyi geri dönüp beni karanlığa, Julie'nin ofisinin kaygan zeminli koridoruna doğru çekiyor. "Linus hasta, gelmeyecek," diyor, kapıyı arkasından kapatarak. Ellerini gömleğimin altında gezdirerek, beni derin derin öpüyor.

"Riley..." Rahatsız hissediyorum.

"Şişşt. Tanner yedi buçuğa kadar gelmeyecek ve Julie ise Scottsdale'de bir yoga kampında. Öğleden sonra gelecek." Kanepeye yerleşiyor ve tulumumun askılarına uzanıyor. Acı sos dudaklarımızı yakıyor.

Burada yapmak istemiyorum, Julie'nin ofisinde yapmak yanlış geliyor ama çok ısrarcı ve hemen biti-

*Yuvarlak lavaş ekmeklerinin arasına peynirli veya etli harç koyularak hazırlanan bir İspanyol yiyeceği. (e.n.)

yor zaten. Ofisten çıkmadan önce, kırışıklıkları düzeltmek için kanepedeki yastığı silkeliyorum.

Riley kapıyı açıp diğer eliyle de tişörtünü kahverengi pantolonuna tıkıştırırken aniden duruyor, yüzüm sırtına çarpıyor.

Tanner koridorda garip bir şekilde duruyor. Yüzünde, sanki ne düşüneceğini bilmiyormuş gibi tuhaf bir ifade var ve o an, bizi duyduğunu anlıyorum ve yüzüm utançla alev alıyor.

Tanner, yüzüne su atılmış gibi gözlerini kısıyor. "Az sonra olacaklar için üzgünüm," diye fısıldıyor. Yana doğru bir adım atıyor.

Arkasında, bulaşık makinesinin yanında duran Julie.

"Son seansım iptal edildi. Dün gece eve gittim." Ses tonu soğuk.

Etraftaki hava ağır ve gergin. "Üzgünüm, Jules," diyor Riley sakin bir şekilde, sanki hiçbir sorun yokmuş gibi yanına sokularak. Yavaşça, bulaşık bölümüne yürürken yanından geçiyorum, o kadar korkmuş ve utanmış hissediyorum ki midem bulanıyor. Kendi düşüncelerimi zar zor duyabiliyorum, kalbim küt küt atıyor.

Julie, kesme tahtasının arkasında duran Riley'ye bakıyor. İçinde iki çatal olan, yarısı yenmiş kırmızıbiberli *quesadilla* tabağına bakıyor. Bana ve sonra da koridorun sonundaki açık ofise bakıyor.

"Siz ikiniz, ellerinizi yıkayın, hemen. Şu an bununla uğraşamam. Kahrolası kahvaltı kalabalığımız başla-

mak üzere, tabii öyle bir şeyimiz *kaldıysa.* Linus nerede!" diye bağırıyor.

"Hasta," diyor Tanner.

"Yüce Tanrım." Julie başka bir şey söylemeden ön tezgâha doğru ilerliyor.

Riley yanımda, lavaboda ellerini sabunluyor. Önce çabucak yanağımdan öpüyor, sonra da kafenin ön tarafını kontrol etmek için başını kaldırıyor. Omuzlarını silkiyor, bu da bana her şeyin yolunda olabileceğini düşündürüyor.

Kahvaltı kalabalığı ve öğlen yemeği kalabalığı *var.* Sonra kafe boşalıyor ve Julie kasayı sayarken ben de Tanner'ın masaları toplamasına yardım ediyorum. O tüm sabah tezgâhta çalışırken Tanner da masalara bakıyor, siparişleri alıp sertçe yürüyerek geri geliyor ve hiçbir şey söylemeden Riley'nin önüne vuruyor. Bana bakmıyor ve bu beni çok üzüyor.

Tanner'la ağzına kadar dolu bulaşık leğenlerimizle mutfağa döndüğümüzde Julie, ofisin kapalı kapısının ardından bağırıyor.

"Ah, kahretsin, bu iyi olacak." Tanner buzdolabını açıyor ve Riley'nin PBR biralarından bir tane alıyor. "Yani, *senin* için değil."

"*Kapa çeneni,*" diye tıslıyorum ona, Julie'nin sesi gittikçe yükselirken yüzüm bembeyaz oluyor. "Komik değil."

Aralarda şunları duyuyoruz: "Neden *her zaman en kötü* kararları veriyorsun?" "Bu *lanet* şey ne kadar zamandır devam ediyor?" "Bu ofiste söylediği şeyle-

ri *düşünmedin mi?* Belki de on sekiz bile değil, Riley. Bunun ne anlama geldiğine dair bir fikrin var mı? Bu yasal *tecavüz* demek."

Söylediklerinin çirkinliği bir tokat gibi suratıma çarpıyor. Ceplerimin içinden kalçalarımı çimdiklemeye başlıyorum.

Tanner bana bakıyor. "On sekiz yaşında mısın?" Yüzünde hoşnut bir sırıtış var.

"Evet," diye tıslıyorum. "Yakında olacağım. On bir gün sonra." O kadar utanıyorum ki sanırım kusacağım. Midem bulanıyor.

"*Ofisimde* istediğin gibi *düzüşebileceğini* mi zannediyorsun?"

"Ve lanet çöp kutuma lanet bir kondom atmışsın!" diye bağırıyor Julie.

Yüzüm kıpkırmızı oluyor. Aman Tanrım. O esnada kondomu ne yaptığını, neden merak etmediğimi bilmiyorum. Tanner kahkahalara boğuluyor, kalbimi parçalayan bu havlamaya benzer kahkaha benim için bardağı taşıran son damla oluyor.

Önlüğümü çıkarıyorum ve bulaşıklığın üzerine koyup makineyi çalıştırıyorum. Suyun ani sesi, kulaklarımdaki çınlamayı durduruyor. Sırt çantamı kaptığım gibi ayrılıyorum.

Amaçsız bir şekilde ancak dışarıda ya da evde kalmak istemediğimden, yaş dolu gözlerimle Goodwill'e yürüyorum. Ne olduğunu bilmediğim elektronik

aletlerden oluşan tuhaf yığına dokunuyorum: koyu mavi kutuların içinde duran kablolar, dişli çarklar ve yaylar. Raflar dolusu yıpranmış ve fazla kullanılmış uzunçalar plakları karıştırıyorum. Gözlerimi açık ve nefesimi dengeli tutmaya çalışıyorum. Kollarımı çimdikliyorum. Morartsam bile Riley'nin bu konuda bir şey söylemeyeceğine eminim. Nihayet, onu beklemek için odama dönüyorum.

Kapıyı kilitlemeyi unuttum. Kapıyı çalınca açmıyorum ve yine de içeri girip buzdolabının yanına gidiyor. Kapağını açıyor ama yiyecek bir şey aradığını hiç sanmıyorum.

Kapatıp sırtını yaslıyor ve yere, bana doğru bakıyor. "Sadece Grit'te bir şeyler yiyorsun, değil mi?"

Elinde tuttuğu kesekâğıdını dudaklarına götürüyor ve içinden bir şey içiyor. Onu izlerken birkaç ay önce Food Conspiracy'nin arkasındaki ara sokakta karşılaşmamızı hatırlıyorum. Aynı şekilde duruyordu; omuzları düşük, elinde kesekâğıdıyla.

Son birkaç saattir saklanarak beklediğim küvet ve duvar arasındaki noktadayım. Doğru, sadece mecbur kaldığımda yiyecek alıyorum. Her gün, Riley'nin gün içinde krem peynir yerine, humuslu çörek veya yeşil biber yerine zeytinli omlet gibi yanlış bir sipariş hazırlamasını ve onu bana vermesini umut ediyorum. Ya da bana ne getirirse onu almayı. Asla yemeğe çıkmıyoruz. Bazen uyumasını bekliyorum ve dikkatle, rastgele stok-

lanmış mutfağından bir şeyler seçiyorum: bir portakal, üzerinde bolca tereyağı sürülmüş bir tortilla, tuhaf kokan bir bardak süt.

Kendini çok kaybetmediğinde, karanlıkta, darmadağınık yatağında harika şeyler yapıyoruz ama ondan yiyecek istemekten korkuyorum ve buraya gelmeden önce nerede yaşadığımı hiç söylemedim. Ve o da hiç sormadı ve bu artık beni eskiye göre daha da fazla üzüyor. İzin verdiği sürece sürekli kendisiyle ilgili bir şeyler soruyorum ama o benimle ilgili hiçbir şey sormuyor.

Sesimin çatlamamasına özen gösteriyorum. "Şimdi kovulduk mu?"

Riley, şişesinin kapağını kapatıyor. "Ben mi? Beni asla kovmayacak. Ama kondom konusuyla ilgili bağırdıktan sonra biraz korktum. Bence bir sürü şeye sinirli, sadece ofisinde düzüşmemize değil."

İnleyerek yere yanıma oturuyor ve bacaklarını yırtık muşambanın üzerine uzatıyor. "Aşırı öfkeli, Charlie. Gittiğin için duymadığın şey, bizden bir süredir haberi olduğu. Narin aşk kuşları olarak, işe birlikte yürüyerek gidip geliyoruz ve bunu restoranın üst katındaki odasının penceresinden görebiliyormuş ama hemen bir şey söylememeye karar vermiş. Dairesi yukarıda. Bunu bilip bilmediğinden emin değilim. Görmezden gelmiş. Ama bugün ofisindeki yakınlaşmamız, onda biraz şok etkisi yarattı."

"Ve?"

"Ve... Seni gece mesaisine alıyor. Aslına söylediği

şey şuydu: 'Onu sana altın tepside sunmayacağım.'" Eğleniyor gibi görünüyor. "'O bir kurabiye, bir kitap ya da rafta duran bir plak değil. Onunla oynayıp sonra da yerine koyamazsın,' dedi."

Onunla oynayıp sonra da yerine koyamazsın. "Bu gerçekten utanç vericiydi," diyorum sertçe. "Bizi öyle yakalaması. Yapmak istemedim bile. Beni sen zorladın."

Bana sert bir bakış atıyor. Ses tonu gergin. "Seni bir şeye zorlamadım, kızım. Sen de zevk aldın."

Hayır, demek istiyorum, *almadım.* Ama demiyorum çünkü zaten olmasının sebebi kısmen benim hatam değil miydi? Yapmak istemedim ama ona izin verdim.

Başını yana doğru çeviriyor. Gözüne bir şey takılıyor ve öne doğru eğiliyor. "Neden küvetin altın tıkıştırılmış bir valizin var, Tuhaf Kız?"

Onu durduramadan çekip çıkarıyor. Parıldayan gözlerini bana odaklıyor, ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor.

Sesini ürkütücü bir şekilde alçaltıyor. "Öyle mi? Sihirli valizde küçük yabancımın sırları mı var?"

Kilitleri açıyor ve metal kutuyu buluncaya dek elini gömleklerin arasında gezdiriyor. Ancak güzel bir şey olduğunu sanıyor çünkü, "Havalı," diyor. Ama sonra bırakıyor. Gözleri, içerideki objelerin üzerinde geziniyor; kremler, bantlar, bandajlar. Buraya geldiğim gün marketten aldığım her şey. Yüreğim ağzımda onu izliyorum.

Bugüne kadar bana kendimle ilgili bir şey sormama-

sının acımasız bir karşılığı gibi oluyor. Çünkü bana ait yapboz parçalarıyla karşılaşmak onu korkutacak ve biraz midesini bulandıracak.

Riley tereddütle, sarılmış kumaşı alıp açıyor, kırık cam parçaları o tanıdık çınlama sesiyle yere düşüyor.

İki kere ofluyor, sanki biri göğsüne vurmuş gibi acayip sesler çıkarıyor. "Bu da ne böyle?"

Kendimi engellemeye fırsat bulamadan ağzımdan çıkıyor, "Bu benim. Yaptığım şey bu. Yani, eskiden yaptığım. Bir daha yapmamaya çalışıyorum." Nefesimi tutup bekliyorum.

Beni duymamış gibi. Öfkeli bir şekilde kutuyu kaldırıp sesini yükseltiyor. "Bu bok da nedir?"

Bir bir cam parçalarını, küçük hidrojen peroksit şişesini, kremi, gazlı bez rulosunu çıkarıyorum.

"Bunu kullanıyorum. Kendimi kesmek için. Bunlar benim."

Riley sanki ellerini yakmış gibi onları kutuya geri bırakıyor. Kutuya sert bir tekme atıp yere fırlatıyor ve çabucak ayağa kalkıp montunun kapüşonunu kafasına geçiriyor. Gözlerimi kapatıyorum, kapının çarparak kapanmasını dinliyorum.

Yerde emekleyip kutumu ellerime alıyorum ve ona sarılıyorum. Kapağını açıyorum, dikkatle her şeyi yeniden düzenleyip yerlerine koyuyorum çünkü hepsi benim için çok değerli. Parmaklarımın arasında şıngırdayan cam parçaları, kanmamak için kendimi tutmam gereken minik vaatler gibi. Kumaş avucumda duruyor. Kutuyu valize koyuyorum ve valizi küvetin altına

ittiriyorum.

Dairemin kapısı gümleyerek açılıp kapanıyor. Doğrudan lavaboya yürüyor, üstündeki pencereyi aralayıp bir sigara yakıyor. "Söyle bana," diyor. "Bu nedir böyle? O kutu neden var? Ne *anlama* geliyor?"

"Yaralarım nasıl oldu sanıyorsun?" Sesim kısılıyor. "Kendi kendilerine mi oluştular sanıyorsun?"

Mırıldanıyor. "Bilmiyorum... Sadece... Biraz soyut yaklaştım." Dumanı pencereden dışarıya üflüyor. "Bıraktığını düşünmüştüm. *Canın çektiğinde kendini kesip biçeceğin lanet olası bir kutun* olduğu aklıma gelmemişti."

"Senin de bir kutu dolusu *saçmalığın* var." İçimden su gibi akıp çıkıyor. Riley'nin ağzı açık kalıyor. Bildiğimi bilmiyordu. Bahse varım bakacağımı düşünmemişti, hatta tahmin bile etmemişti.

"Her şeyin içine etme hakkı olan tek kişi sen misin? Artık eşyalarımı gördüğün için *gözünden düştüm* mü? Beni gerçek mi yaptı? Artık bir kurabiye, bir kek ya da bir plak değil miyim?" Bedenim tehlikeli bir biçimde hızlanıyor, nefesim kesik kesik çıkıyor.

"Yapma." Ses tonu uyarır gibi. "O konuya girme. Bu... Doğru değil."

"Burada, kötü olan şeyi yapmamaya çalışan, iyileşmeye çalışan tek kişi benim ve bunun için bana bok gibi davranıyorsun." Avuçlarımı soğuk, yapış yapış muşambaya koyuyorum. Temizlenmemiş yerlerin, duvarın yanındaki çatlaklardaki kirlerin, binanın tüm pisliğinin kokusunu alabiliyorum ve Riley, Riley'nin kokusu, yanık alkol kokusunu, giysilerine yapışan ba-

yat sigara kokusunu da alabiliyorum.

Uyuşturucularını taşıdım. Onu, kız kardeşinin ofisinde becerdim. Her şeyimi, her bir zerremi görmesine izin verdim ve şimdi ise bir köpek gibi, bu pis zeminde, ayaklarının dibinde oturuyorum. Gece bir *köpek* gibi onu bekledim. Şimdi ise bir köpek gibi, aptal aptal sadece beni okşamasını, sevmesini, beni bırakmamasını istiyorum ve bu da birdenbire kendimi hem aşırı öfkeli hem de üzgün hissetmeme neden oluyor ve tüm bu hisler içimde bir yangına dönüşüyor.

Bacaklarına vuruyorum, tırmalıyorum. Şaşkınlıkla yerinden fırlıyor ve şişesi elinden düşüp evyeye çarpıyor. Kollarımı yakalıyor, kaçmaya çalıştığımda lanet okuyor ve bir an, yüzünde karanlık bir ifade beliriyor; dudakları kıvrılıyor ve bileklerindeki gerilim artıyor. Parmakları tenimi demir gücünde sıkıyor. Annem gibi bağırıyor: *Senin sorunun ne?* Ve sonra bir elini havaya kaldırıyor, parmakları bitişik, avucu düz.

Annem ve havaya kalkmış yumrukları gözlerimin öne gelip kayboluyor. Riley'den uzaklaşıyorum, kendimi kapatıyorum ve kollarımı kendime sarıyorum.

İnsanların dıştan gördüğü, bir de içten içe aslında olduğunuz kişi vardır ve sonra, daha da derinlerde, ışığa alışık olmayan o çıplak, sessiz kişi vardır. Şu an o burada ve onu görebiliyorum: Riley'nin saklı kişiliği.

Başım çatırdıyor. Bileklerim acıyor.

"O sesi çıkarmayı kes," diyor kabaca.

Yukarı bakıyorum, çeşmenin altında sigarasını sön-

dürüyor. Sıcak kâğıt cızırdıyor ve susuyor.

"Bana vuracaktın." Sesim tepkisiz, uzak geliyor.

"Tanrım, bu çok boktan. Hâlâ lanet bir çocuksun. Yirmi yedi yaşındayım ben. Ne yapıyorum? Ne bok yediğimi bilmiyorum." Kapıya doğru giderken, yüzü yorgunluktan kâğıt gibi görünüyor.

Kapı kapanınca tüm ışıkları kapatıyorum ve küvete girip büzüşüyorum. Kendimi bir yumurtanın, metal bir yumurtanın içinde hayal ediyorum, içine girilemeyen, dışarıdan kilitli; bakım kutumu almamı, dışarıya bisikletime sürünerek ulaşmamı, onun sokağındaki dur tabelasında beklememi, ona *üzgünüm* dememi engelleyecek herhangi bir şey, peki ne için, ne için, ne için.

O ÖĞLEDEN SONRA, İLK GECE VARDİYAMDAN ÖNCE, kafenin personel girişinin içinde yeşil plastik sandalyeye oturmuş *Tucson Weekly* okurken bekliyor. Ayağa kalkıyor ve daha fazla ilerlememi engelliyor

"İyi misin? İyi miyiz?" Bu son iki sözcüğü kulağıma fısıldadıktan sonra, başımı çevirerek boğuk nefesinden uzaklaşıyorum. "Hadi ama," diyor, huysuz bir çocuğa konuşur gibi.

"Bana neredeyse vuruyordun," diye tıslıyorum yanından geçerek. Kapının girişinden, evyelere yığılmış bulaşık tepelerini görebiliyorum.

"Üzgünüm," diyor. "Lütfen, üzgünüm. Bunu asla yapmam, söz veriyorum Charlie, söz veriyorum. İşler biraz çığırından çıktı. Yani, *hadi ama.* Küçük kutunu gördüğümde sevinçten havalara zıplayacağımı mı sandın?" Gazeteyi ceketinin cebine koyuyor.

Elimi tutuyor ama çekiyorum. Go oyuncuları, kahvelerini tutan elleri havada, merakla bakıyorlar.

"Lütfen Charlie, üzgünüm." Sesi yumuşak, yalvarır bir hal alıyor. İçime işliyor. Teslim olduğumu hissediyorum. Kutuyu bulmayı beklemiyordu. Sanırım herkes üzülürdü. Böyle bir şeyi görünce. Ama...

Linus, başını sineklik kapısından çıkarıyor. "Charlie, Julie ofisinde seni bekliyor evlat."

Rahatlamış bir şekilde Riley'nin elini bırakıyorum ve

bedeninin tehlikeli sıcaklığından bir adım uzaklaşıyorum. Koridordan ofise doğru yürürken kalbim küt küt atıyor.

Julie döner sandalyesinden bana bakıp derin bir iç çekiyor. "Bu çok zor, tamam mı? Bundan hoşlanacağımı düşünmeni istemiyorum Charlie, tamam mı?"

Şakaklarını ovalıyor. "Seni sevmediğimi düşünme çünkü seviyorum. Sadece kardeşimi senden daha iyi tanıyorum, anlıyor musun? Anlayabiliyor musun? Ama ben..." Konuşmayı kesiyor ve düşünüyormuş gibi uzaklara bakıyor.

"Beni ona altın tepside sunmayacak mısın?" diyorum yüzüne bakarak. Bugün, sanki bedenimden bir şey dökülmüş gibi çıplak hissediyorum. Sabaha kadar uyumadım ve geceyi küvetin içinde Riley'nin yüzündeki karanlık ifadeyi, gözlerinin içinde gerçekleşen kavgayı düşünerek geçirdim. Sabah kömürlerime ve kâğıtlarıma baktım ama onları umursamadan kütüphaneye gittim. Mesajlarımı kontrol ettim (Casper'dan bir şey yok; Mikey, Seattle'da, Blue doktorların onun taburcu edilmesini tekrar düşündüklerini söyledi); tuvalette bir kadının cüzdanından yirmi dolar çaldım. Para tuhaf bir şekilde çantanın cebine tıkıştırılmış. Elimi yıkarken, bir insanın çantasını fermuarı açık bir şekilde lavabonun üzerindeki rafa bırakmasının ne kadar aptalca bir şey olduğunu düşünüyordum. Çok fazla düşünmeme gerek yoktu. Parayı cebime atmak nefis bir heyecandı.

Julie ağzını kapatıyor. Yüz ifadesi belli belirsiz. "Riley

bir şeyler alıyor ve onları almak için çalışmıyor. O bir bağımlı. O bir yalancı. O çekici. O çekici değil."

Gözlerimin içine bakıyor. "Resmin tamamına baktığımızda, o *yaşlı* değil ama bir hayatı oldu ama senin olmadı."

Yarı gülüyorum, yarı öksürüyorum. "Alınma ama hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Hem de hiç. Yaşadıklarım ve gördüklerim hakkında *hiçbir fikrin* yok."

"Ah, Charlie." Julie ellerini çenesine dayıyor ve bana o kadar uzun bir süre bakıyor ki rahatsız hissediyorum. Hüzünlü ses tonu beni sinirlendiriyor. Cebimdeki Lapis lazuli taşına dokunuyorum, bir parmağımla ovalıyorum.

"Bir milyon yıl geçse de alkolik ve uyuşturucu bağımlısı biri ile korkmuş küçük bir kız arasındaki ilişki asla yürümez."

Ben bir şey söyleyemeden, hızlı bir şekilde ayağa kalkıp saçını bağlamaya başlıyor. "Şiddet kullanan bir babamız vardı. Kardeşim en kötüsüne maruz kaldı. Benden ne kadar para çalarsa çalsın, ruhumu ne kadar emerse emsin, ömrümün sonuna kadar onu korumaya devam edeceğim. Ama ek zarardan ben sorumlu olmayacağım, anlıyor musun? Bunu kontrol edebilirim.

"Bir daha ofisimde, kardeşimle veya başka birisiyle asla seks yapma. Eğer programlarınız çakışırsa ve o buradayken sen de burada olursan, ikiniz arasında bir yakınlık olduğunu gösteren *herhangi bir şey* görmek istemiyorum. Çünkü seni *kovarım.*"

Birbirimize bakıyoruz. İlk başta gözlerimi kaçırıyorum; çünkü tabii ki beni etkilemeyi başarıyor. Bu işe ihtiyacım var ve kardeşine de ihtiyacım var. Yere bakarak onaylar gibi başımı sallıyorum.

"Şimdi gidip Temple'ı bul," diyor.

Temple Dancer uzun bir kız; üzerinde batik etek, belinde zilli bir kemer, *heavy metal*'ci tişörtü ve başının iki yanına topuz yaptığı sarı boyalı rastaları var. Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve kaşlarını çatıyor. "Gerçekten mi? Bulaşıkçı bir kız? Hem de gece?"

"Bununla ilgili bir problemin mi var?" Öfkeliyim, Julie'nin sözleri hâlâ kulaklarımda.

Temple Dancer'ın yüzü yumuşuyor ve gülüyor; kahkahası boğazında çırpınan baykuşlar varmış gibi, kalın bir ses. Bana doğru elini sallıyor. "Sadece deniyorum. İnanılmaz. Erkeklerden bıktım usandım."

Julie beliriyor, yoga dersine gitmek için dökümlü pantolon ve atlet giymiş. "Kızlar, uslu uslu oynayın. Linus!"

Linus ter içindeki yüzüyle ızgaranın, *Riley*'nin ızgarasının arkasından kalkıyor. "Gecelere hoş geldin, Charlie. Ve biliyorum, biliyorum, çok çalışıyorum, doğru, geceleri bile çalışıyorum. Asla buradan ayrılmıyorum!"

"Bu gece sorun çıkarmamaya çalışalım kızlar, tamam mı? İçki konusunda saçmalamayalım, olur mu?" diye rica ediyor Julie.

"Sorun değil, J." Linus, işaretparmağında bir havluyu çevirip duruyor.

Julie gider gitmez ön kapıdan iki garson kız giriyor ve önüme dikiliyorlar. Temple Dancer onlara katılıyor. Kafeye geceleri hiç gelmediğim için onlarla tanışmamıştım.

"Julie'nin ofisinde Riley'yi beceren sen misin? Aman Tanrım."

"Tanrım! Gerçekten Riley'yi Julie'nin ofisinde becermişsin. Nasıldı?"

"Swoon'daki o Darla adlı kızı becerdiğini sanıyordum. Julie biliyor mu? Çünkü ölecektir. Tam bir korkak."

"Mike Gustafson'la birlikte olduğunu sanıyordum. Ayrıldınız mı? Çok tatlı bir çifttiniz. Bir kere sizi, Gentle Ben'in Yeri'nde patates kızartması yerken gördüm."

Mikey hakkındaki yorum beni biraz incitiyor. Riley hakkındaki yorumlarsa beni dehşete düşürüyor. Swoon'daki Darla mı? *O* gerçekten oldu mu ki?

Linus havluyu sallıyor. "Yeter. Bu konuşma bitmiştir, başka soru sormak ya da cevap vermek yok. Temple, görevini yap: Charlie'yi eğit."

Diğer kızlardan birisi, "Ben Frances. Burada geceler cehennem gibi," diyor. Turuncu saçlarını kulaklarının arkasına atıyor. "Ama iyi anlamda," diyor ve yeşil sipariş defteriyle yürüyüp gidiyor.

Temple kaygı verici bir şekilde, "Gecelerle ilgili en iyi ve en kötü şey, canlı müzik olmasıdır. Ya boka sarar ya da güzel geçer. Bu geceki eğlencemiz," diyor ve tezgâhın altından bir kâğıt çıkarıyor.

"Modern Wolf. Bu gece boka saracak." Parmağını ağzına sokup öğürüyor.

Diğer kız, "Ben Randy," diyor. İki adımla, minik bir şimi dansı yapıyor. Siyah bir mini etek ve üzerinde sprey boyayla çizilmiş bir hedef tahtası olan beyaz bir tişört giymiş. Deri ayakkabıları ahşap zemine sürtünüyor.

Randy gözlerini deviriyor. Sarı, tüy gibi saçları yanaklarının yanında sallanıyor. "Modern Wolf berbat ötesi. Bu demektir ki çoğunlukla içip içip dağıtanlar ve bunun progresif *rock* olduğunu düşünenler gelecek ama bu arada progresif *değil*. Kapanışta onlardan kurtulmak çok gürültülü, berbat ve cehennem gibi olacak."

Temple faturaları düzenliyor, bir kısmını yazar kasanın yanında duran bir demir şişe saplıyor. "Gecenin sonunda iki helayı ve salonu temizlemek zorunda olman senin için çok kötü."

Frances başını sallıyor. "Ve hepimiz senin bitirmeni falan bekliyor olacağız çünkü Julie hepimizin aynı anda çıkmasını istiyor. Ama sana yardım edemeyiz."

"Çünkü kimse bulaşıklara yardım etmiyor." Temple, üzgün palyaço suratı yapıyor.

"Yani, seni beklerken epey öfkeleneceğiz," diyor Randy.

"Ve daha da öfkeleneceğiz," diye devam ediyor Temple. Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Tanrım, o uzun kollu bluzun içinde yanacaksın."

Randy başını bana doğru çeviriyor. "Durumunu biliyoruz. Julie bize söyledi. İstersen çantamda kısa kollu bir tişörtüm var."

Bu bitmeyen sohbet başımı döndürdüğünden çaresiz bir halde, "Siz hiç susmaz mısınız?" diyorum. Izgaranın arkasından, Linus'un güldüğünü duyabiliyorum.

Temple sırıtıyor. "Hayır, susmayız."

"Benim için sorun değil," diyor Randy, burnundaki hızmayı görebileceğim kadar yaklaşarak. "Julie geceleri neredeyse hiç gelmez zaten. Kuzenim de kendini keserdi. Şimdi hukuk okuyor. Olur böyle şeyler, hayat devam ediyor, değil mi?"

İleri doğru yol al. Hayat devam ediyor. Herkesin, hayatın ne kadar kolay olduğunu söyleyip durmasından sıkılmaya başladım. Çünkü değil. Hiç değil.

Randy, beni arkadaşça dirseğiyle itiyor ve gülümsemeye çalışıyorum, sırf iyilik olsun diye, *buzdolabı gibi olma*, ama içten içe hasta ve ağır hissetmeye başlıyorum. Ön camdan koyu gökyüzünü izliyorum. Geceleri çalışmak çok daha zor olacak.

Sekiz buçuk civarında, Modern Wolf sarhoş bir halde geldi ve uzun bir süre, gürültüyle sahneye yerleştiler; bir tanesi basamaklı platformdan düştü ve sızıp kaldı. Temple başının üzerinden bir sürahi su boşaltı. Yıpranmış tahta sandalyelere yıkılıp yasak olduğu halde içeride sigara içen ve aşırı miktarda kesekağıdına sardıkları biralardan tüketen bir arkadaş grupları var. Botlarını yere o kadar hızlı vuruyorlar ki Linus, ızgaranın önünden bana bakarak başını sağa sola sallıyor ve, "Sizi aptal çocuklar. Bunun müzik olduğunu

mu düşünüyorsunuz?" diyor.

Grup bana, Mikey ve DannyBoy'un eskiden beni Saint Paul'a izlemeye götürdüğü kılıksız çocukları hatırlatıyor; evlerin küflü bodrum katlarında enstrümanlarını bağırtan, telleri titreten ve davulları gümleten sıska, bol kot pantolon giyen, bozuk ciltli ve sert saçlı oğlanlar ve kızlar. Sadece sevdiğiniz ve sizi tükettiği için kendinizi bir şeyin tam ortasına atabilmek, benim için çok heyecan vericiydi. İyi olup olmadığınız önemli değildi. Sadece yapıyor olmanız önemliydi.

Modern Wolf söylüyor:

Kalbim politik bir kâbus
Her gün Guantanamo Kampı gibi
Beni aradın, zapt ettin ve bağladın
Söyleyecek şeyim kalmadı
Söyleyecek sözüm yok!

File bir bluz ve mini şort giyen bir kız kapıdan geçip mutfağa doğru ilerliyor, Linus ve bana bir bakış atıyor, ağzından patates kızartması ve bira püskürterek kusuyor, artıklar çenesine yapışmış bir halde, *Benim hatam* diye fısıldıyor ve Randy, onu dışarı çıkarıyor. Nefesimi tutarak parçaları temizliyorum. Haklıydılar, geceler gündüzlerden çok daha kötü. Gündüz vakti kimse kusmaz; Riley ile olan o olayı saymazsak. Çok yorgunum, kafam gürültülü müzikten patlamak üzere ve kapanışa daha iki saat ve sonrasında uzun bir

temizlik faslı var. Kalbim giderek daha da çok acıyor.

Kapanışta, Temple büyük bir şişe Maker's Mark* getiriyor, herkes için minik kahve fincanlarına biraz içki koyuyor, fincanını kaldırıp, *"Salud!"** diyor. Benimkini bulaşık makinesinin yanında bırakıyorum. Çoğunlukla Riley uyurken birkaç kadeh bir şeyler içiyor olmama rağmen başka bir şey içmiyorum.

Birisi kadınlar tuvaletinde çirkin bir şekilde regl olmuş ve bunu temizlemek epey zamanımı alıyor. Erkekler tuvaleti duvarları grafitili, yerler sidikle kaplı, kâğıt havlular lavabonun üstündeki fayanslı duvara sıkıştırılmış. Tuvalete defalarca temizlik maddesi döktüm ama parlak sarı rengini ısrarla korumaya devam ediyor. Bitirdiğimde ellerim kimyasallardan yanıyor.

Diğer kızlar tezgâhın arkasında koşuşturup gülüşürken ben masalarla uğraşıyorum; üzerlerini siliyorum ve yerleri paspaslayabilmem için sandalyeleri masaların üzerine deviriyorum. Gece çok daha fazla iş var. Modern Wolf üyeleri dağılmak üzere; son kalanların gözleri kıpkırmızı ve kapının nerede olduğundan emin değiller. Bugün cuma; 4. Cadde, Plush, O'Malley's, devasa, parlak tiki başı ile The Hut adlı mekânlara, yolun aşağısında, büyük olasılıkla Mikey'nin, Bunny'yi her gece davet ettiği güzel, eski moda güneşlikleriyle Otel Congress'e müzik dinlemeye gidecek olan insanlarla dolu olacak. Herhalde molalarında ona tüylü kalem gibi aptal şeyler alıyordur.

* Ünlü bir burbon markası. (ç.n.)

** (İsp.) Sağlığınıza.

Riley'nin ne yaptığını merak ediyorum çünkü normalde bu saatler birlikte olurduk; oturma odasında plak dinlerdik veya benim hoşlandığım sakin bir şeyler yapardık. Beni hiç düşünüyor mu acaba?

Meyilli ahşap zemini silerken ve diğer kızların gülüşmesini, içki ve sigara içmesini dinlerken, aniden kendimi çok yalnız hissediyorum. Kıkırdayan kızlar, birlikte ve mutlular; normal şeyler yapan normal kızlar. Sonrasında hepsi birlikte dışarı çıkacak, kendilerine arkadaşlar ve oğlanlar bulacak, belki onlarla bara gidecekler. Yerleri siliyorum ve bayat yemek gibi kokuyorum.

Ön kapıdaki zil çınlıyor ve tezgâhın oradan bir kızın mutlu ciyaklamaları yükseliyor: *Merhaba Riley, Selam Riley, bizi içki içmeye götürecek misin Riley?* Onlara, *üzgünüm hanımlar, benim kızı almaya geldim,* diye cevap verince kalbim yerinden fırlıyor, bir an tuhaf bir sessizlik oluyor ve sonra Temple, *Ah, peki,* diyor, çünkü hepsinin de aslında düşündüğü şey; *"Ama biz onu sadece becerdiğini sanıyorduk."*

Benim kız, dedi.

Bunu idrak ettiğim anda kalbim hopluyor ama onun ya da onların bunu görmesini istemiyorum. Tezgâhın arkasından, herkesin beni izlediğini hissedebiliyorum, onları umursamayıp ikili kapıdan mutfağa doğru geçiyorum. Pis, kaygan suyu evyeye döküp önlüğümü makineye atıyorum. Izgaranın yanındaki tezgâhın üzerinde, dokunulmamış iki fincan Maker's Mark var. Bunlara ufak kahve fincanları deniyor ve tek espressolar için kullanılıyorlar. Linus bana kahve

fincanlarının isimlerini öğretti. Onları çok seviyorum çünkü mükemmel, kompakt ve lekesizler.

Nihayet arkamı döndüğümde, şimdiden birkaç içki devirmiş olan Riley'nin etrafında duran kızlar, bana bıyık altından gülümsüyor. Yüzü gevşek ve parlak, bir ayağının üzerinde sallanıyor.

Plak dinlemeyeceğiz. *Benim kız* demiş olabilir ama sabah bunu hatırlayacak mı? Başımı eğip kahve fincanlarına bakıyorum. Şimdi de içersem ne fark eder ki? Bir şey fark eder mi?

Minik, küçücük bir tarafım fısıldıyor: Yaşadığımız şeyde bana yer var mı? *Bir kurabiye, bir kek, raftaki bir plak.*

"Neredeyse hazırım," diyorum ve tekrar lavaboya doğru dönüyorum. Etrafımı bir teslimiyet dalgası sarmalıyor. İki fincan Maker's Mark'ı kafaya dikiyorum ve fincanları yıkıyorum. Boğazım ve midem yanıyor ama damarlarıma yayılan sıcaklık bunu yok ediyor. Ağzımı siliyorum ve onlara bakmak için arkamı dönüyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyorum Riley'ye. "Ben hazırım."

Dışarıya çıktığımda, sarı bisikletime ulaşabilmek için devasa bir kalabalığı ittirerek geçmek zorunda kalıyorum. Ben kilidi açmaya çalışırken birisi, "Hey, Riley dostum, bu 'kız' arkadaşın mı?" diye bağırıyor. Modern Wolf kalabalığından hafif bir kahkaha yayılıyor. O an, tehlikeli tabanları olan botları ve yağlı koyu renk saçlarıyla o sarhoş, siyah giyimli oğlan çocukları

kalabalığına bakarken, Mikey'nin bir süredir yaptığım şeyi duyduğunu veya yakında duyacağını anlıyorum. Ve sanırım artık umurumda değil. Ağır ve uyuşmuş hissediyorum.

Kalabalıktan *aaaaaaa* sesleri yükseliyor ve Riley bisikleti benden alıp sırt çantamı takıyor ve bisikletin oturağına yerleşiyor. "Kızma," diyor kulağıma sessizce. "Seni eve götürmeye geldim. Yemin ederim ki sana asla zarar vermem Charlie, asla. Bunu sana göstermeme izin vermelisin."

Karşıya bakacağım şekilde beni kucağına oturtuyor, ellerimle kalçalarını tutuyorum ve ayaklarımı bisikletin demirinin üzerine koyuyorum.

Tutunmam gerektiğini, yoksa ikimizin de öleceğini söylüyor ve birlikte, bisikletle evine gidiyoruz.

YOKUŞLARIN KAYGAN OLMASI GEREK ZATEN. NEDEN bilmiyorum. Bu *aptal* kavramı *kimin* icat ettiğini bile bilmiyorum. Neden *önemli* olduğunu bilmiyorum bile. Kimin *umurunda?* Yalnız kalamayan korkmuş bir kız kimin *umurunda*? Yerleri silen ve erkek arkadaşı için uyuşturucu taşıyan korkmuş bir kız kimin *umurunda*? *Yaralı kızın* umurunda olmalı. Ama *nasıl* yapacağını bilmiyor ve *Maker's Mark* bedeninize girince, *öpüşme, seks, alkol, uyuşturucu* gibi zamanınızı dolduran ve sizi *iyi* hissettiren *herhangi* bir şeye izin verdiğinizde, kısa bir süreliğine yapmış olsanız bile, artık *bittiniz* demektir. Ve bir ya da iki defa, kadın bir ressamdan ders almayı düşündüğünü söylemeye yelteniyor ama sonra *duruyor*, çünkü kafası ve kalbindeki küçük fare, *Ama o zaman Riley ile fazla vakit geçiremeyeceksin*, diyorsa ve bu sözler, tekrar taşa dönüşüp kızın boğazına takılıyorsa, ve kız kendine ait küçük parçaların, *Riley ve ben* adlı büyük parçanın içinde kaybolduğunu hissedebiliyorsa ve, ve, ve...

Kaygan zemin, asla ama asla bitmeyecek.

ÖYLE SİNSİCE OLUYOR Kİ. İĞNEDEN İPLİK GEÇİRMEK GİBİ: Sessiz ve kolay, sonra da ilerlemesini durdurmak için ucuna bir düğüm at.

Ben kahve kupalarını ve plastik su bardaklarını tepsilere doldururken Temple, tezgâhın arkasındaki taburede oturmuş telefonuyla uğraşıyor. Grup bu gece gelmedi ve kafe bomboş olduğu için Frances ve Randy'nin erken çıkmasına izin verdi. Linus arkada, kitap okuyor.

Temple, "Mike Gustafson'la çıkmadın mı sen? Ya da öyle bir şey? Sizi birkaç kere Gentle Ben'in Yeri'nde görmüştüm," diyor.

"Hayır," diyorum ona. "O sadece arkadaşım. Hepsi bu kadar. Neden?"

Başını onaylamaz gibi sallıyor ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde dilini damağında şaklatıyor. "İyi olanlar kapılıyor, değil mi?" Telefonunu bana doğru çeviriyor. "Baksana. O küçük yakışıklı çakal gidip Seattle'da evlenmiş!"

Telefondaki görüntüye bakmak için ona doğru yaklaşmak, çamura ilerlemek gibi. Facebook, tanımadığım birinin sayfası, belki de gruptan biri ve işte karşımda, işte *o* ve işte *onlar;* ikisi de çılgınca gülümsüyor

ve yüzleri parlıyor. Gömlek, kırmızı bir kravat, kot ve spor ayakkabı giyiyor. Bunny sade ve güzel bir askısız çiçek desenli elbise giyiyor, başında da minik güllerden oluşan bir taç var. Güller, Mikey'nin kravatıyla uyumlu.

Bedenimdeki tüm kan aniden buz kesiyor. Benden ne tür bir ses çıkıyordu bilmiyorum ama Temple bağırarak Linus'a, "Sanırım Charlie kusacak, Linus! Gel ve yardım et!" diyor.

Göğsüm inip kalkıyor ama hava çıkmıyor. Başımı çöp kutusuna doğru eğiyorum ve bir bahane uyduruyorum: "Sanırım öğlen yediklerim dokundu. Gitmem gerek, gidebilir miyim?" Linus zaten kapanış saatinin yaklaştığını, beni eve bırakabileceğini söylüyor ama sendeleyerek ondan uzaklaşıyorum, sırt çantamı alıyorum ve kendinden geçmiş bir şekilde kafeden çıkıp gidiyorum. Bisikletimi almayı unutuyorum.

O kadar hızlı yürüyorum ki bileklerim ağrımaya başlıyor ve sonra topallamaya başlıyorum. Altgeçitte aniden koşmaya başlıyorum ve kan ter içinde kapısına gelinceye kadar da durmuyorum.

Ve sonra, hâlâ evine gitmeden önce sormam gerektiğini hissettiğimden dolayı utanıyorum.

Kapıyı açıp beni içeri çekiyor. Gözyaşlarım yüzümden akarken, ona hasta olduğumu söylüyorum. *Sadece hastayım, çok hastayım.* Ve sonra, sanki birisi içimdeki bir fişi çekmiş gibi bir anda içim boşalıyor ve yere düşüyorum.

Riley'nin, botlarımı çözerken ve çoraplarımı çıkarırken, *Ah, Tanrım, lanet olsun*, diye lanetler okuduğunu duyabiliyorum. Ellerini altıma doğru kaydırıp beni dikkatlice kucağına alıyor. Sersem gibiyim ve onu bulanık görüyorum.

Riley beni yatağına götürüyor ve yanımda oturuyor. Ne kadar bilmiyorum ama bir süre sonra, çarşafları terimle ıslanıyor, tulumumu çıkarıp elinin arkasıyla alnıma dokunuyor. Yatağın yanına su ve içinde naylon poşet olan küçük bir kova koyuyor. Üç kere kusuyorum ve hepsinde de poşeti boşaltıyor. Bana bir şey alıp almadığımı soruyor. Ona almadığımı söyleyip duvara doğru dönüyorum. "Bir şey kaybettim, bir şeyler kaybettim," diyorum ona. "Sürekli bir şeyler kaybediyorum. Yorgunum."

Riley cevap vermeden önce uzun süre bekliyor. "Bunu duyduğuma üzüldüm bebeğim," diyor. Ama başka soru sormuyor. True Grit'teki vardiyalarıma bakacağını söylüyor, sigarasından bir nefes çekiyor ve gözleri su altındaki koyu renk, pürüzsüz taşlar gibi bakıyor. Üç gündür sabah çalışıyor ve geceleri de benim vardiyama bakıyor. Kâselerce çorba ısıtıyor. Alnıma serin bir bez koyuyor. Arkamda uyuyor, nefesi boynuma vuruyor. Dördüncü gün, ön kapı çalınınca yataktan sendeleyerek çıkıyorum. Gelen, uyuşturucu evinden Wendy; ceketinin kapüşonu altında kalan kırmızı ve sarı saçları yanağını sıyırıyor. *Riley'yi görmem*

lazım, nerede o, diyor. *Buralarda mı?* Teni, Ay'ın yüzeyi gibi. Ben cevap vermeyince gülümsüyor. *Sadece, onu bir süredir görmüyorum. Endişelendik.*

Pek iyi görünmüyorsun çocuk, diyor. *Ona, Wendy'nin uğradığını söyle.*

Bütün gün rüyamda Wendy'yi görüyorum; uzun bacakları, kirli suratı, dumanlı sesi ve sırıtışıyla. Riley eve geç, çok geç geldiğinde kendini o kadar kaybetmemiş duruyor ve onu karanlığa bastırıyorum, parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum, bağırtıyorum, bana canımı acıttığının farkında bile olmadığı şeyler yaptırıyorum; tüm bunları Mikey ve Bunny'yi, kapıdaki Wendy'yi silmek, içimde siyaha dönen griyi silmek için yapıyorum. Şu an gerçekten berbat bir haldeyiz.

MIKEY'Yİ FACEBOOK'TA GÖRDÜKTEN DÖRT GÜN SONRA

Riley'nin yatağından kalkıyorum; bir zombi gibi kendi daireme yürüyorum, giysilerimi değiştiriyorum ve kütüphaneye gidiyorum.

Casper'dan mesaj yok, Blue'dan bir şey yok.

Mikey'den gelen on bir e-posta var. Hepsini siliyorum, okumadan.

Kapıyı kapat. Dünya bitti.

SIK SIK, ÖN TEZGÂHIN ARKASINDAKİ RAFA KAHVE fincanı götürürken, pencereden dışarı Riley'ye kaçamak bakışlar atıyorum. Vardiyası biteli birkaç dakika oldu ama henüz gitmedi. Ön pencerenin yanındaki bir masaya yerleşiyor; elinde kalın bir kitap var. Yanında, pencerenin kenarında duran kahveden buharlar yükseliyor. Yan masada Go oynayanlarla şakalaşıyor. Yanımızdan geçen yaşlı bir hippi kadının örgü şapkasına iltifat ediyor. Kafede birbirimizle konuşmamız yasak; Julie'nin kurallarından biri. Orada, konser başlayıncaya ve içeri gelip sahneyi müzisyenler için hazırlayıp onları sahneye çağırıncaya kadar dışarıda ön tarafta oturuyor.

Bu, kafedeki ilk *open mic** gecem. Riley içeri girince neredeyse masalardaki herkes tarafından sıcak bir şekilde karşılanıyor ve etrafta mekân ona aitmiş gibi dolaşıyor ki zaten onun sayılır. Tezgâhın arkasından, amfileri kontrol edip mikrofonu ayarlamasını izliyorum, daha önce milyonlarca kez yaptığı şeyler. Yıkık dökük sahneden karşıya doğru bakıyor ve bir an ağzını mikrofona bastırıp, "Ses, ses, ses," diye mırıldanıyor. Odada dolaşan boğuk sesini duyduğum anda kalbim deli gibi

*Açık mikrofon. Seyircilerin mikrofon başına geçerek canlı performans sergiledikleri gösteri. (e.n.)

çarpmaya başlıyor. Tatlı tatlı, Dylan'ın, *Tangled Up in Blue* şarkısından birkaç dize okuyor ve dinleyicilerin hepsi bir anda sessizliğe bürünüyor. Ama sonra duruyor ve ayar yapmak için amfiye doğru eğiliyor.

Riley ilk performans için, dengesiz sahnenin üzerinde dolaşan, kollarını sallayan ve hımbıl hımbıl yürüten bir *hip-hop* şairini sahneye çağırıyor. "Asit kafasında bir çita gibi," diyor Temple ilgisizce. Harıl harıl göbeğini ve göğsünü kaşıyor ve *sürtükler* sözcüğünü o kadar fazla kullanıyor ki lattesini içmeye ve gazetesini okumaya çalışan bir kadın, "Ah, biri şunu durdursun artık!" diye bağırıyor.

Ardından, çocuksu, ince bir ses tonuyla açlık ve savaşla ilgili felaket şiirleri okuyan kısa saçlı, pejmürde kılıklı bir kız çıkıyor. Saçları dizlerine uzanan ve batik eteğinin ucundan kalın ayak bilekleri görünen yaşlıca bir kadın bongolarını sahneye doğru sürüklüyor, aslında bayağı iyi. Gözleri kapalı, kendinden geçmiş bir şekilde çalıyor, grimsi saçları arkasında uçuşuyor. Davulların gümbürtüsü o kadar hipnotize edici ki Linus bile dinlemek için ön tezgâha geliyor.

Riley, sahnenin kenarındaki bir sandalyeye oturuyor. Mikrofonun önüne atlıyor ve kalabalıktan liseli bir trompetçi için büyük bir alkış istiyor; trompetçi çocuk heyecanlı görünüyor ve alnı tavan ışıklarının altında parlıyor. Riley ışıkları kısıyor, kafe kehribar rengi bir loşluğa bürünüyor. Trampetçinin elleri sallanıyor; bana, o ve bongo çalan kişinin bandoya katılması

gerektiğini düşündüren coşkun bir parça çalıyor. Arada, boş espresso bardaklarını, latte bardaklarını topluyorum. Leğen neredeyse dolmak üzereyken Riley'nin, üzerinde asker postalları ve kolsuz bir siyah tişört olan kadına, mikrofonu ayarlaması için yardım ettiğini fark ediyorum. Siyah eteği makasla kesilmiş gibi duruyor; ucu yırtık pırtık ve eğri. Saçları siyah, diken diken ve yüzünde küçümser bir ifade var. Benim yaşımda gibi görünüyor. Koyu renk gözleri, odayı baştan aşağı süzüyor. Leğeni bulaşık alanına götürüyorum, sonra tekrar tezgâhta duruyorum. Riley eğilip kızın kulağında bir şey fısıldıyor. Gülüyor ve boynunu bükerek ondan uzaklaşıyor. Kalbim duruyor. *O da* neydi?

Temple ve Randy yüzümdeki ifadeyi yakalıyor. "Aha," diyor Randy. "Birilerinin kıskanç bir tarafı var."

"O konuda endişelenme, Charlie," diyor Temple omzuma hafifçe vurarak. Bugün iki elinde de kına dövmeleri var; parmaklarının boğumlarına uzanan kıvrımlı şekiller. Kulaklarından sarkan minicik ziller başını salladıkça çınlıyor. "Aralarında hiçbir şey yok. On bir yaşından beri burada çalıyor."

Linus, havluya ellerini silerken ön tarafa geliyor. Sahneyi görünce yüzü aydınlanıyor. "Ah, dostum! Harika. Regan'ı dinledin mi? Seni uçuracak. Riley ona *bayılıyor.*"

Temple, omzumu sıvazlamaya devam ediyor. Gözlerimi onlardan alamıyorum. Riley bu kız hakkında hiçbir şey söylememişti.

"Bayanlar ve baylar," diye mikrofona mırıldanıyor. "Lütfen, True Grit'in en sevilen ozanına, ovaların hüzünlü gözlü leydisi Regan Connor'a hoş geldin deyin."

Bir anda kafeyi büyük bir alkış dolduruyor. Ortam yavaş yavaş sessizliğe bürünüyor ve onun varlığına uyum sağlıyor. Kafe sakinleyince kararlı bir şekilde altın rengi akustik gitarı eline alıyor ve parmakları tellerin üzerinde uçmaya başlıyor. Bakışlarıyla bir buldozeri alt ediyormuş gibi duruyor; bacakları sahneye sağlam bir şekilde basıyor, bir dizi hafif kıvrılmış. Sesi tiz, cızırtılı ve çok güzel, aniden fısıltıya ya da kükreyişe dönebilecek kadar iyi kontrol edebiliyor.

Beni parçalayamazsın. Beni kesip atamazsın.

Uyduruk sahnede, loş ışığın altında neredeyse coşkun bir şekilde cüretkâr görünüyor ve sözcülerinde kaba kızlara özgü bir umut var. Kalabalığa bakıyorum, hepsi mest olmuş bir halde Regan'ı izliyor. Bazı insanlar gözlerini kapatmış. Kıskançlıkla dolu bir halde ona bakıyorum. Benim yaşımda ve kendinden çok emin. İnsanların ne düşündüğü umurunda değil gibi görünüyor. Sesi tehditkâr ve kadife gibi; kıvrılıp bükülerek kafedeki herkesin kulağına gidiyor.

Regan ortamı coşturuyor; tek tek her bir dinleyicinin ona hayran kalışını izliyorum.

Kalbimi kıramazsın, diye nefes nefese ve öfkeyle haykırıyor. *Ruhuma sahip olamazsın./Sahip olduğum şey, sahip olduğum şey benim./Sahip olduğum şey, sahip olduğum şey benim.*

Bitirdiğinde, dinleyiciler haykırıyor; hatta *hip-hop*

şairi bile, "Lanet olsun, adamım!" diye bağırıyor. Riley ıslık çalmak için iki parmağını kullanıyor, gözleri vahşi ve ışıl ışıl. Riley'ye, kıza ve sonra tekrar Riley'ye bakıyorum, içim huzursuzlukla doluyor.

Sürekli bir şeyleri kaybediyorum.

KUTUYA BENZEYEN AMBAR, YÜKSELEREK GÖKYÜZÜNÜ ele geçiren parlak binaların altında, şehir merkezinin en ucuna tünemiş. Pikaplar ve bisikletler geniş, çakıllı alanı kapatıyor. Çift kapının yanında duran elle yazılmış tabelada, sanat stüdyoları ve üç galerinin listesi var. *Tucson Weekly* gazetesindeki reklama bir kere daha bakıyorum.

Linus portfolyoyu almak için benimle geldi; deriden, büyük, güzel bir zarf. Ellis paramın son kısmını da kullandım. Hiç kalmadı. Linus, ben paraları getirirken ıslık çaldı ama ona paranın nereden geldiğini söylemedim.

Buraya geleceğimi Riley'ye de söylemedim. Konserdeki kızla ilgili onu mutlu görmek, eve dönerken yürüyüşümüz boyunca ondan, sesinin güzelliğinden bahsetme şeklini ve ondan ayrı kalmak istemediğim için Ariel'in derslerine hiç katılmadığımı düşünmek, içimdeki hain, kızgın bir şeylerin köpürmesine sebep oldu.

O kızı, kendine güvenini izledim. O güveni istedim. Çok istedim.

Derin bir nefes alıp binaya giriyorum.

Koridor tozlu ve dağınık. Bazı stüdyoların kapısı açık. Bir tanesinde, küçük bir adam beyaz, boş bir tuvalin üzerine bir aşağı bir yukarı sarımsı bir boya

sürüyor. Odası darmadağın boya tenekeleri, rulo halinde kanvaslar, kavanozlar dolusu bulanık sıvı ve kitaplarla dolu. Onun odasının yanındaki odadaki kadın uzun bir masaya doğru eğilmiş ve yüzü çizim yaptığı kâğıda neredeyse yapışmış bir halde. Odayı dolduran kitaplıkların tepesinden kurdele çiçeklerinin filizleri sarkıyor. Ayaklarının yanındaki hoparlörden salsa müziği yayılıyor. Diğer kapılar kapalı; arkalarından yüksek gümbürtüler, vınlamalar, öğütücü sesleri geliyor. Hava, aynı anda mekanik, alçı gibi ve yağlı kokuyor.

Salonun sonundaki galeri geniş ve boş, botlarım parlak parke zeminde yankılanıyor. Hiç pencere yok, duvarlar parlak beyaz ve boş. Benden çok da büyük olmayan bir oğlan, duvarın kenarındaki uzun bir masaya oturuyor. Yürüyüp yaklaştığımda, masanın aslında birkaç parça tahta parçasına çivilenmiş eski bir kapı olduğunu görüyorum. Klavyede bir şeyler yazıyor. O eski programdaki Beaver Clever* gibi giyinmiş. "Öyle mi?" diyor düz bir şekilde. Sinirli değil ama önemsemez bir tavırla.

Gözlerini kısarak bana ve sonra da uzun uzun portfolyoma bakıyor. "Değerlendirme için sunacağın bir şeylerin var mı?"

"Evet."

"Ah, ha! Kâğıt üzerindekileri kullanamayız. Disk ya da slayt olarak çalışmak istiyoruz. Senin için fo-

*1957 yapımı Amerikalı televizyon dizisi *Leave It to Beaver*'daki kurgusal çocuk karakteri. (ç.n.)

toğraflarını çekebilecek biri var mı ya da kendin çekip taratabilir veya slaytlarını alabilir misin?" Tekrar yazmaya başlıyor ama parmakları klavye üzerinde dans ederken gözlerini benden ayırmıyor.

Başımı hayır anlamında sallıyorum. "Hayır, ben düşünmüştüm ki..."

"Hayır, kusura bakma. Kayıt talimatlarına uyman lazım." Ekrana geri dönüyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, bisikletimi sürmek yerine odama kadar sürüklemeyi düşünerek dönüp gidiyorum. Aynı anda bisiklet sürmek ve portfolyoyu tutmak zor. Portfolyoyu sallanan kalçamın üzerinde tutan elim terliyor.

"Selam, ah, bakalım burada neler varmış."

Ariel'in ressam arkadaşı, nefes nefese bir halde bir kâğıt tomarını ve bir spor çantasını tutuyor. Resim sergisinden Tony Padilla.

"Seni tanıyorum. Ariel son sergimde seni göstermişti. Çiftçi gibi giyinmiş olan kız. Sergimi beğendin mi?" Beklentiyle gülümsüyor.

Düşünceli bir şekilde yutkunuyorum. Burnundan kıvrılarak çıkan siyah kıllar var. "Pek değil."

Gülüyor. "Sevmedin. Bu iyi! Her zaman gördüğümüz şeyden hoşlanmayız, değil mi? Bunu her zaman dile getirmeliyiz. Bir bakabilir miyim? Bakıyorum da, eski kafalıymışsın. Bir portfolyoyu taşıyıp durduğum günleri özledim." Portfolyomu işaret ediyor ve elimden çekip alıyor.

Eşyalarını dikkatli bir şekilde yere koyuyor, portfolyoyu açıp bakmak için dizlerinin üzerine çöküyor. Bugün, üzerinde zarif bir takım elbise yok. Haki bir şort giymiş, çoraplı ayaklarında Birkenstock'lar var, üzerinde de tavşanlı, ter lekeli bir tişört var. Saçı atkuyruğu değil, ince ince beyazlarını açığa çıkarır şekilde omuzlarına yayılmış.

Bana bakıyor. "Sergiye mi başvuracaksın?"

"Evet ama o adam..."

"O benim stajyerim, Aaron. Bu benim küçük galerim. Bu aralar genç ressamlardan yeni işler görmek istiyorum. Farklı şekillerde ilginç olma eğilimleri var, bilirsin." Manny'nin portresine bakıyor. "Model izinlerin var mı?"

"Ne?"

"İzin formları. Eğer insanlar sana poz veriyorsa görüntülerinin halka sergilenmesini kabul ettiklerine dair bir belge imzalamalılar. Aaron, birkaç tane örnek izin formu yazdır. Özgeçmişin var mı?"

Başımı hayır anlamında sallayınca gülüyor. "Sana ders vermedim, değil mi? Burada epey bir yetenek var ama tuhaf bir şeyler de var. Ama bunu seviyorum." Gözlüklerini çıkarıp çizimlere daha yakından bakıyor. "Alındın. Onları burada bırak. Elimde bir sürü video ve film var, bir de bir çocuk odası yerleştirme işi var. Ve bir nüdist. Ama kimse çizmiyor. Tek bir resim bile. Siz günümüz çocukları. Eğer izleyebileceğiniz, inceleyebileceğiniz veya üzerine oturabileceğiniz bir şey de-

ğilse, yapmak istemiyorsunuz."

Portfolyonun fermuarını nazikçe çekiyor ve Aaron'a uzatıyor, o da bana izin formlarını uzatırken meraklı bir bakış atıyor. "Antonio Padilla. Tony."

"Charlie." Güzel, konik uçlu tırnakları ve bilek kemiğinin üzerinde duran gümüş bileziğiyle, elleri pürüzsüz ve tüysüz.

"Modellerin çok... İlginçler." Tony Padilla merakla bana bakıyor.

"Benim oturduğum binada yaşıyorlar."

"Öyle mi?" diyor bir eliyle çenesini tutarak. "Kartlarımdan bir tane getirir misin, Aaron?"

Tony iç çekiyor. "Eh. Bu sergiyi hazırlamak için bizi bekleyen çok fazla iş var. Öğrencilerime her zaman söylediğim ve neden bilmiyorum ama onları her zaman şaşırtan şey, bir sanatçının hayatının çalışmaktan ibaret olduğudur. Kimse senin *için* yapmayacak. Kendiliğinden bir sayfada ya da galeri duvarında belirmez. Sabır gerektirir, hüsran gerektirir." Boş duvarlara bakıyor.

Hafifçe gülüyor. "Dolgu malzemesi, çivi, projektör, ışık, bir sürü saçmalık ve uzun günler gerektirir. Sergideki herkesin katkıda bulunmasını istiyorum. Umarım ağır işten korkmuyorsundur, Charlie."

Yüzümdeki sırıtışın büyüklüğünü hissediyorum. Sanki yanaklarımı patlatıyor. Her gece kova suyu ve leğen taşıyıp banyodaki pislikleri temizliyorum ve şimdi yaptıklarım duvarlarda asılacak, insanların gör-

mesi için. *Beni*.

"Hayır," diyorum ona. "İşten hiç korkmuyorum."

LINUS, "BU HARİKA," DİYOR VE ELLERİNİ ÇIRPIYOR. Duraklıyor. "Riley'nin çok heyecanlı olduğuna eminim."

Kendimi, paspasın pis suyunu kovaya sıkarak meşgul ediyorum. "Evet, aşırı heyecanlı." Yalanım yüzümden okunmasın diye başımı aşağıda tutuyorum.

"Mımm." Linus, zımparayı ızgaranın üzerinde gezdirirken sessizleşiyor. "Anlıyorum. Bugünlerde ne kadar kullanıyor?"

"Anlayamadım?"

"Ne kadar içiyor? Hazırlıkları her zamankinden daha baştan savma yapmış." Bana tofulu omlet dolu bir kova uzatıyor ve içine bakıyorum. Pofuduk, sarı tepeciklerin üzerinde sigara külleri var. Böyle hissetmemem gerektiğini bilmeme rağmen, onun adına utanıyorum. Ve kendimden utanıyorum.

Normalde, evine gittiğimde onu uyurken buluyorum, tabii eğer oradaysa. Kucağında bir kitapla kadife kanepeye yayılmış, parmaklarından dökülen hâlâ yanık bir sigarayla... Şişeler evyenin altından hızla kayboluyor ve bir o kadar hızlı bir şekilde de yerine yenileri geliyor. Yazın gerçekleşecek olan Luis Alvarez yardım konseri için hazırlanmayı bırakmış gibi görünüyor; gitarı kutusunun içinde, köşede duruyor. Şarkı

sözü ve nota defteri kanepenin altında. Bazen bana, beni tanımıyormuş gibi bakıyor. Gelip onu izlemeye, ciğerlerim isli ve tıkanmış gelmeye başlayıncaya kadar sigaralarını içmeye başladım. Elini sineklik kapıya koyunca tekrar bana bakıyor ve, "Geceleri yanımda olmanı özlüyorum. Sensiz zor," diye mırıldanıyor. Ve bu iyi ama hüzünlü bir his ve içimdeki o şeyler, başımı toprağa gömmek isteyinceye kadar orada bir savaşa sebep oluyor.

Linus'un gözlerine bakmaktan kaçınıyorum.

"Charlie, ben yaşlı, artık ayık bir ayyaşım. Riley'yi altı yıldır tanıyorum ve planlarını biliyorum." Derin bir nefes alıyor. "Dibe doğru batıyor ve batarken, biz bağımlılar yanımızda batırabileceğimiz herkesi alırız. Çünkü eğer boka batarsak, o bokun içinde yalnız olmak istemeyiz."

Ona bakıyorum. Daima insanlara yardım eden, daima neşeli olan Linus, bir alkolik mi? Şimdi düşününce, sanırım Temple geceleri bu yüzden ona içecek bir şeyler doldurmuyor. Onu gözümde Riley gibi canlandırmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Ve onun beni kendisiyle birlikte batırmasıyla ilgili söylediği şey tokat gibi vuruyor yüzüme ve sanki orada bir cevap bulabilecekmişim gibi kovadaki kirli suya bakarak paspası daha da sıkı tutuyorum.

Üzgün bir şekilde, "Dinle, hakkında çok şey bilmiyorum, burnumu sokmak ve seni yargılamak istemiyorum ama onunla kalman seni sadece incitecek. Bunu söylemem gerek. Bunu görebiliyor musun, tatlım? Yani,

gerçekten görebiliyor musun?" diyor.

Paspası kovaya daldırıyorum ve saplı süpürgeyi alırken bir yandan da ağlamamaya çalışıyorum çünkü haklı olduğunu biliyorum; tabii ki haklı ama gerginliğimi azaltmak için işime odaklanmaya çalışıyorum. Bu geceki grup, bir tür polka *punk* üçlüsüydü; her yerde konfetiler ve saçma sapan ipler var. Oturma alanındaki masalar uzun süredir sallanıyor, masaların ayaklarının altındaki gazete destekleri aşınmış ve kararmış. Yakında değiştirmem gerek.

"Daha iyi olacak. Biliyorum." Gözlerinden kaçınıyorum ve gözyaşlarımı terimi siler gibi siliyorum. "Ona yardım edebilirim. İnsanlardan umudumuzu öylece kesemeyiz."

"Charlie," diyor Linus kasvetli bir şekilde. "Yıllardır iyileşmeye çalışıyorum. Bunu her duyduğumda bir dolar kazansaydım, zengin bir kadın olurdum ve uyduruk bir kafede çalışmazdım."

ŞEHİR ÇOK SICAK. HERKES BANA ALIŞACAĞIMI, GİDEREK seveceğimi, kış gelince havanın biraz serinleyeceğini söyleyip duruyor ama güneş, hiç solmayan devasa bir ateş topu. Dairemden şehir merkezindeki kütüphaneye kadar bisiklet sürmek bile ter içinde kalmama sebep oluyor gömleğimin kolları ve bisikletimin oturma yeri sırılsıklam.

Mikey'den dokuz tane okunmamış mesaj var. Sanki onu bir şeylerden mahrum bırakıyorum gibi davranıyor ve nedenini de bilmiyorum. Blue'dan gelen hiçbir şey yok ama yine de ona, *Selam,* yazıyorum. Uçurumdan düşmeden önce tutunmak için elini uzatıyorsun ama elini tutacak kimse yok gibi.

Ancak Mikey'in son e-postası dikkatimi çekiyor. Konu kısmında, *doğum günü/bir süre daha* yazıyor. Üzerine tıklayıp açıyorum ve okumaya başlıyorum.

Şimdiye kadar ben ve Bunny'yle ilgili şeyleri duymuşsundur. Çok çılgınca, biliyorum. Bir süre daha yolda olacağız; en az ekime kadar. Okula ara veriyorum. Kuzey Kaliforniya'da o albümü yapmaya başlıyoruz. Bir albüm anlaşması var, Charlie. Artık Bunny'siz olmak istemedim ve şartlar da bizim için uygundu. Geri döndüğümde, seninle konuşmam gereken çok önemli bir şey var. Ve şey, cevap yazmamış ol-

man sorun değil. Anlarım. Umarım iyisindir. Ve Charlie, iyi ki doğdun.

Doğumgünü kelimesine uzun uzun bakıyorum. Sonra e-posta hesabımdan çıkıp kütüphaneden ayrılıyorum.

Bisikletime düzgün bir park yeri bulmak tam kırk dakikamı alıyor. İstediğim yeri bulmak için Güney Tucson'ın derinliklerine gitmem gerekiyor. Pejmürde, cennet gibi kokan *Panadería*'ya ulaştığımda, pasta dolabının kirli camının arkasında duran en kremalı, en şekerli pastayı seçiyorum. Kahve listesini inceledikten sonra, bir *café de olla* istiyorum. Pencerenin yanında duran yapış yapış bir sandalyeye oturuyorum, hamurun şekerli tadı ağzımda yoğunlaşıyor ve kremalı, karamelli içecek de ellerimi ısıtıyor. Mikey'nin bana söylemek isteyip de email'de yazamayacağı kadar önemli şey ne, merak ediyorum. Belki Bunny hamiledir. Belki Mikey, çocukları, karısı, rock grubu ve dilediği her şeyle, sahip olmak istediği mükemmel hayatı kurmak üzeredir, ben de susuzum, yorgunum ve su içmem gerek ama işte bunu yapıyorum. Kendime tamamen unuttuğum lanet bir on sekizinci yaş günü partisi vermek için 7 dolar 68 sent harcıyorum.

HER SABAH BİSİKLETİMLE GALERİYE GİDİYORUM VE SERGİ için Tony ile Aaron'a yardım ediyorum. Diğer sanatçılar benden daha büyük, yirmilerinin sonlarında ve otuzlarındalar. Tony düşünceler içinde çenesini ovuşturup etrafta dolanırken, onlardan parçaları farklı farklı şekillerde yerleştirmelerini istiyor. Çizimlerimi çerçevelememeye karar verdi, sadece koruyucu sprey sıktı. Tony haklıymış, pek çok kurulum var: Bir tanesi için *Benim Küçük Midillim* oyuncaklarından, çocukken giydiği bale ayakkabılarının yanında yetişkin asker postalları ve file çoraplarına kadar bir çocuk odasının kurulumu gerekiyor. Başka birisi çeşitli video kayıtlarını birleştirmiş: Bir duvarda tramplenden atlayan insanlar ve köpeklerin görüntüsü dönüp duruyor. Renkler berrak ve belirsiz; zıplayanlar saydam güneş ışınının, pastel gökyüzünün arasından sıçrayıp çıkıyorlar. Başının yarısı tıraş edilmiş bir adam ve uzun *Mohawk* saçları olan diğeri, on sekiz tane deniz topunu bir piramit şeklinde birbirine yapıştırmış ve her birinin üzerine üstünkörü bir şeyler yazmışlar. Bir kadının resimleri var ama tuvalin üzerinde gerçek boya yok. Bunun yerine, tuvale sincap derisi, karga tüyü ve kendi saçlarından kalıntılar yapıştırmış.

Zayıf, öfkeli görünen Holly adlı kadın, çırılçıplak

yerde uzanmayı planlıyor. "Kendimi sergileyeceğim," diye açıklıyor, siyah tırnağını dişlerinin arasında ezerek. "Varlığımın gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmak çoğu insan için ezici olacak."

Kadının eserinin nasıl işe yarayacağını pek anlayamadım (Ya biri ona dokunursa? Ya tuvalete gitmesi gerekirse?) ama Tony'ye baktığımda bana göz kırpıyor ve kadın ağır ağır yürüyüp gittikten sonra bana, "Holly'nin tez savunması olağanüstü olacak. Yanlış nedenlerden ötürü ama yine de olağanüstü," diyor.

Teori, gerçeğe dönüşen kimlik, yapay kimlik ve *özün parçalanması* gibi sözcükler kullanıyorlar. Holly bluzumun kollarını yukarı çektiğimi görünce, öfkeli ve ciddi bir şekilde bana, "Kendine karşı yaptığın ihlallerini anlaman ve analiz etmen gerek," diyor. Bileğimi tutuyor. "Kendini adadığın eylemin lanet bir devrim olduğunun farkında mısın? Bu gece sana bir okuma listesi yapacağım. Öğrenecek çok şeyin var."

Galeride dolaşırken söylediklerini ezberliyorum, Tony'nin talimatlarını uyguluyorum, ellerimde *Mickey Mouse* gibi beyaz eldivenlerle bir şeyleri oradan oraya taşıyorum. Bazılarının çizimlerimle ve benimle dalga geçtiğini *biliyorum*. Hector'un pütürlü yüzüne ve çirkin dişlerine, Karen'ın umut dolu gülümsemesine, o gün çukurlu yanaklarını aydınlatan yüzüne bakarak kıs kıs gülüyorlar. Ve ayrıldığımda, kütüphaneye gidip kullandıkları tüm o terimleri, sözcükleri ve deyimleri araştırıp üzerinde çalışıyorum.

Aptal olduğumu düşünmelerini istemiyorum ama aptal olmak da istemiyorum, bu yüzden terminolojilerini öğrenmeye çalışıyorum.

Ve kollarıma baktığımda, "devrimsel" olduklarını düşünmüyorum. "Üzücü" ve "acı verici" ama "devrimsel" değiller.

Ama Holly'yi bir sonraki görüşümde, içimden "göt deliği" diye düşünüyorum ve bu, tüm gün gülümsememe sebep oluyor.

TEMPLE TELEFONU BANA UZATIYOR. "ACELE ET, TAMAM mı?" Fısıldayarak söylüyor. "Son çağrıdan önce Tap'e ulaşmak istiyoruz." Ona biraz imrenerek bakıyorum, buradaki tüm kızlar akşamları işten sonra birlikte çıkıp barlara, partilere gidiyor ve beni hiç çağırmıyorlar. Onlarla daha fazla konuşmaya çalışıyorum ama grupları halihazırda birbiriyle bütünleşmiş ve uyum sağlamış gibi görünüyor. Sadece Linus benimle ilgileniyor gibi görünüyor ama çoğunlukla anaç bir şekilde; ızgaranın üzerinden bana patates tabakları ve mercimek kâseleri uzatıyor. Linus, diğer kızlarla dışarı çıkmıyor. Bazen bana, işten sonra bir toplantıya gittiğini söylüyor. "Bağımlılık dokuzdan beşe mesaiye benzemez," diyor neşeli bir şekilde. "Yedi yirmi dört bok gibi hissedebilirsin. Tüm bu vardiyalarda çalışmamın sebebi kısmen bu. Kendimi meşgul etmem, kötü düşünceleri uzakta tutmam gerek."

"Charlie. Tatlı Charlie." Bir kadın, sesi genizden ve kendinden emin.

Telefon kablosunu parmaklarımın arasında çeviriyorum. "Kimsiniz?"

"Charlie Davis, ruh ikizim, birlikte geçirdiğimiz ve kanlı hikâyelerimizi anlattığımız onca zamandan sonra sesimi tanımadın mı?"

Kalbim yerinden fırlıyor, tüm bedenim alev alıyor. "Merhaba, Blue."

ÜÇ

Kendim olamam
Kendim olamam

Needle in the Hay
Elliott Smith

BLUE TELEFONDA ÜÇ AYDIR DIŞARIDA OLDUĞUNU VE Madison' da annesiyle kaldığını söyledi. Pek iyi anlaşamıyorlarmış, bu yüzden işler düzelinceye kadar Kansas'a Isis'i görmeye gidebileceğini düşünmüş. Isis bir adamla Minnesota'dan Kansas'a gitmiş, şimdi bir kamyoncu durağında aptal porno dergileri satıyormuş. Isis ve Blue beni, gittiğim sıcacık yeri ve annemi düşünürken bir barda oturup cin ve zencefilli soda içmişler. "Creeley'yi aradım ve Bruce'la konuştum. Düşünceli Bruce -hasta gizliliği konusunda o kadar düşünceli olmasa da- bana annenin adını verdi. Aranızın çok iyi olmadığını biliyorum ama tüm o küstah tavırlarının altında, Bruce aslında iyi biri."

Blue, annemi aramış. "O gerçekten çok nazik! Grup terapilerinde lafını bile etmediğinden onu bir tür canavar falan sanmıştım. Erkek arkadaşından haberlerini alıyor. Yoksa erkek arkadaşın olmayan erkek arkadaşın mı diyeyim?" Hattın diğer ucunda bir duraklama oldu ve bir çakmak sesi ile Isis'in cırtlak sesiyle arkadan birilerine *Ah, kes sesini* dediğini duydum. "Ona nerede çalıştığını söylemiş ve ben de numarayı öyle buldum. İnternet harika bir şey değil mi? Kocaman eski bir kaya gibi. Tekmeyi vurup devirdiğinde altından her tür bok çıkıyor."

Neredeyse rahatlamış bir halde, uzun bir nefes aldı. "Seni özledim." Burnunu çekmeye başladı. "Çok zor, Charlie. Gerçekten çok *zor*. Biraz huzura ihtiyacım var."

Ve şimdi Greyhound otobüs terminalinde, otobüs egzozunun gürültüsünde ve aslan yelesi gibi saçları ve sarı dişleri olan adamların kurnaz bakışlarının arasında sıkışmış bir şekilde onu bekliyorum. Ayağımla toprağı eşeliyorum. Dün gece gittiğimde Riley, evinde yoktu. Bu sabah uyandığımda da evde değildi ve bu beni biraz endişelendirdi. Sıcak bir gün ve kaldırımlar boş. Kasımın başındayız ve Minnesota'da, insanlar kışlık giysilerini ve botlarını giyip, rüzgara karşı koyuyorlar.

Bir saat içinde işte olmam gerek. Makineden bir kola alıyorum ve gri otobüslerden oluşan geçit ekibinin alana gelişini izliyorum. Kola ağzımı yapış yapış yapıyor, çok şekerli.

Otobüsten en son Blue, son basamaktan sendeleyerek iniyor. Günışığına doğru baktığını fark edince bir elini siper ederek güneşi kesiyor.

Blue neredeyse otuz yaşında ama daracık kargo pantolonu ve Lady Gaga tişörtüyle hâlâ bir ergen gibi görünüyor. Ancak bu kadar yakınlaştığınız zaman, zorluklarla geçen hayatını yüzünde, gözlerinin kenarlarında görebiliyorsunuz.

Blue, çantasını yere atıp bana sıkıca sarılıyor. "Charlie! En sevdiğim Kanlı Çörek." Gözleri beni baştan aşağı süzerken bir adım geri atıyor.

"Lanet olsun, çok iyi görünüyorsun, Sessiz Sue. Saçın ne kadar uzamış! Bana onun adını söyle." Bir sigara yakıyor.

"Dişlerin," diyorum şaşkın bir şekilde. "Dişlerini düzelttirmişsin."

"Madison'ın Kereste Kralı paraları söküldü. Onca yıl beni düzdüğü için suçlu hissetti sanırım. Ve bu kahrolası dişleri yaptırmanın ne kadar acı verici olduğunu anlatamam. Her neyse." Elini tekrar çantasına daldırıyor ama eli boş çıkıyor. "Kahretsin. Sigaram kalmadı. Araban nerede? Evine giderken durup alabilir miyiz?"

Eskiden Blue'nun dişleri körleşmiş minik yumrulara benziyordu. Meth onları aşındırmış, ince bir tabaka haline getirmiş ve oyun hamuru kadar yumuşak hale sokmuştu. Şimdi ise, parlak, mükemmel kare şekilli, bembeyaz dişleri var. Yüzü artık ilaçlar yüzünden kızarık ve şiş değil; yüz bakımları, fondöten ve pudra sayesinde gayet pürüzsüz. Saçı canlı bir altın renginde.

"Arabam yok, ancak çok uzakta oturmuyorum, sadece birkaç blok ötedeyim. Ver, çantanı taşıyayım."

Blue, bana bakıyor. "Ciddi misin? Araba yok mu? Bu sıcakta? Ben geberiyorum Charlie." Büyük siyah bir güneş gözlüğü takıyor. Omuz silkiyorum.

"Neden uçakla gelmedin?" diye soruyorum. "Kereste Kralı ödeyebilirdi."

Blue gülüyor. "Ah, hayır. Ben almayayım. Korkudan altıma edebilirim. Asla. Biz gökyüzüne ait değiliz. Bu benim kişisel fikrim."

Yanı başımda, topuklu ayakkabılarını dikkatlice yere vuruyor. Çaktırmadan aşağıya doğru bakıyorum, ayak parmaklarında hâlâ yüzükleri var. Bir sebepten, bu beni rahatlatıyor. Ona Otel Congress, biberli ve parmesanlı patlamış mısır satan mekân, koyu, hüzünlü aksanları olan insanların oynadığı siyah-beyaz filmler gösteren minik sinema gibi birkaç yeri gösteriyorum.

"Peki, bu *rock* yıldızı nerede yaşıyor? Onunla tanışabilir miyim?"

12. Sokak'ın köşesine gelince belirsiz bir şekilde yolun aşağısını işaret ediyorum. "Orada yaşıyor ama şu an evde değil." En azından olduğunu sanmıyorum. Belki şimdiye gelmiştir, gece her ne yaptıysa yorgunluğunu uykuyla atıyordur.

"Daha sonra buluşur muyuz?"

"Belki," diye cevaplıyorum belirsiz bir biçimde. Blue'nun Riley'yle tanışmasından niye rahatsız olduğumdan emin değilim ama oluyorum. Verandada oturan Hector ve Leonard'a ruhsuz bir şekilde el sallıyorum. Hector, Blue'yu görünce oturduğu yerde doğrulup elini, göğsünde ter birikintisinin olduğu yere koyuyor. Bana bakarak kaşlarını kaldırıyor. Blue, "Biraz gerginim. *İçecek* bir şeye ihtiyacım var," diyor ve Blue'nun içki içmesi içimi korku ve biraz da hayal kırıklığıyla doldursa da yan taraftaki içki dükkânını işaret ediyorum. Temiz olacağını umuyordum. En azından benden daha temiz.

"Beyler," diye selam veriyor Blue, tatlı tatlı. İçki

dükkânına gidiyor.

Piposunu doldururken Leonard'ın elleri titriyor, kot pantolonuna tütün parçaları düşüyor. Hector, ona yardım ediyor.

Leonard, "Bela çıkarmak yok, Charlie. Hatırladın mı? Arkadaşını sorun etmiyorum ama bela istemiyorum," diyor.

Ah, Leonard, diye düşünüyorum. *Bir bela yığınının içindeyim zaten.*

BLUE, ÇİZİM DEFTERLERİMİ VE RESİMLERİMİ KARIŞTIRIYOR.

"Aman Tanrım, Charlie."

Parmağını yüzlerin üzerinde gezdiriyor. "Bu inanılmaz. *Böyle* çizebildiğini bilmiyordum. Bu nedir? Vay canına. Ve şu çılgın duvarına baksana."

Tuvalete doğru bakıyor. "O şeyde kapı yok."

"Hayatımı kazanmak için *bulaşık* yıkıyorum, Blue. Bunun için kapıya gerek yok. Koridorun sonunda kilitli bir tuvalet var ama erkekler kullanıyor. Eğer çok utanıyorsan yanına tuvalet kâğıdı almayı unutma."

Blue bir sigara yakıyor ve içki dükkânından aldığımız torbanın içini karıştırıp bir şişe çıkarıyor. Şişenin kapağını açıyor, lavaboda bardak arıyor, her bir bardağa üçer parmak votka döküp birini bana uzatıyor.

Blue, bardağını kaldırıyor. "Var mısın? Burası boktan, Charlie. Buradaki herkes verandadaki adamlar gibi mi?"

Rahatça alıp yarım saat sonra çalışmam gerektiğini umursamadan kafama dikiyorum. Artık o kadar kolay. "Umuyordum ki," diyorum yumuşak bir şekilde. "Artık içki falan içmediğini umuyordum."

Blue, dudaklarını büzüyor. "Dışarı çıktıktan sonra tekrar başlamam uzun sürmedi. Yani içmeye. Başka bir şey değil. Uyuşturucu değil."

"Bu süreçte... Uslu davrandın mı?" Sesim dikkatli.

Blue yere eğilmiş, başka bir çizim defterinin sayfalarını karıştırıyor. Gömleği yukarı sıyrılmış. Teni esmer ve taze görünüyor.

Blue dumandan yüzünü buruşturuyor. "Belki birkaç yerimde bir-iki yanık. Kötü olanları sadece kullanırken yaptım." Bana sırıtıyor. "Sen?"

Uyuşturucu taşıma konusunda ne derdi? Gözlerine dikkatle bakıyorum. Blue başını çeviriyor. "İyi misin, Charlie?"

Başım belada ve kurtulamıyorum.

Ama bu sözler boğazımda sıkışıyor. Sert bir şekilde yutkununca geri gidiyorlar.

Uzun bir saniye boyunca bana bakıyor. "Peki ya *rock* yıldızı? Sana iyi davranıyor mu? Bazı adamlar, *özellikle müzisyenler,* kadınlara bok atmak konusunda epey yetenekliler."

Bardağımı temizleyerek ve temiz bir iş gömleği arayarak kendimi meşgul ediyorum. "Sorun yok. Her şey yolunda. Biliyorsun."

"Yaşı biraz büyük, ha?"

"Evet. Yirmi yedi."

Tişörtümü giymek için arkamı dönüyorum. Blue'nun bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum.

"Charlie, daha önce hiç erkek arkadaşın *oldu mu*?"

Sözlerimi boğsun diye tişörtü kafamdan hızlıca geçiriyorum. "Pek sayılmaz. Hayır."

Alçak sesle, duyamadığım bir şeyler diyor.

"Ne dedin?" Ona doğru dönüyorum.

"Hiç," diyor hızlıca, kalkıyor ve sigarasını evyede

söndürüyor. "Endişelenme."

Sonra, canlı bir şekilde, "Bana televizyonla bilgisayarı gösterirsen, sanırım sen geri gelinceye kadar iyi olacağım," diyor.

Ne söylediğini merak etsem de gülümsüyorum. "Ah, Blue. Sana kötü haberlerim var."

Tüm gece, Grit'teki kızlar "All Souls" adlı bir şeyden ve bir vazonun yakılmasından bahsedip duruyor. Bu, Dördüncü Cadde'de ölüleri anmak için yapılan büyük bir yürüyüş, insanlar yüzlerini iskelet ve diğer tuhaf şeyler gibi boyuyor.

Temple, "Bu en iyisidir. Ne olursa olsun her zaman çok uğraşırız ve gelen herkes hayatta oldukları için çok sevinçlidir, pozitif enerji saçmak isterler. Ve o kostümler! Lanet olsun, muhteşemler."

Kafe boş, yapacak işleri yok. Bir ara Julie ne kadar meşgul olduğumuzu sormak için bizi arıyor ve Temple telefonu kapattığında Randy anlamlı bir şekilde başını sağa sola sallıyor ve eşyalarını toplayıp eve gidiyor. Tanner gündüz vardiyasından alınıp haftada bir gece çalışıyor ve Julie hâlâ bulaşık yıkıyor. Pasta dolabı iki haftadan fazladır boş ve tozlu. Bianca maaş alamamaktan sıkılmış.

Temple, espresso makinesiyle uğraşıyor. "Geçen sene, Noel ışıklarından kanatlar yaptım ve pisliğin biri üzerime düşüp onları kırdı. Ayrıca arkadaşım, bir ateş dansçısının üstüne düştü, bu da çılgıncaydı."

Filtreyle uğraşıyor ve makine birden bozuluyor, üzerinde küçük ziller olduğu için içten içte hoşuma giden sallanan mavi eteğinin her yerine espresso tortusu bulaşıyor. Temple lanet okuyor. Bense bir bez alıp, eteğinin üstündeki siyah lekeleri silmek için eğiliyorum.

Linus, ellerini bir havluyla kurutarak, ızgara alanından çıkıp geliyor. "Ölüler Günü, Charlie. *Dia de los Muertos*? Lanet bir insan zinciri oluşturmuş yirmi bin kişi şehir merkezine yürüyor ve ölüler için dilek mumları yakıyorlar. Yaptıkları tüm o saçmalıklar... Bir şey olacağını sanırsın, değil mi? Topluluğun enerjisi ve bunun gibi şeyler. Ama dünya hâlâ boktan, değil mi Temple?"

"Öyle deme," diyor Temple. "Ailem bizi her defasında şeker toplamaya götürürdü. Pozitif enerji, etkili bir güçtür."

"Sizin oralarda böyle şeyler yapılır mı, Charlie?" diye soruyor Linus, boş kafeyi izlerken. Linus, benimle konuştuğunda Minnesota'dan bahsederken hep "sizin oralar" diyor. *Sizin oralarda tortilla var mı? Sizin oradaki karları özlüyor olmalısın. Yakında sizin oralara dönmeyi düşünüyor musun, Charlie?*

Onlara bakıyorum. "Amacımız ölmek değil. Bir kere giden, geri gelmez. Buzda balık avımızdan asla vazgeçemeyiz." Bunları laf olsun diye söylüyorum, çünkü şuan babam hakkında düşünmek istemiyorum.

Bana bakıyorlar. "Şaka yapıyorum," diye mırıldanıyorum.

Temple buhar makinesinin havasını çıkarıyor. "Sağlam bir yolculuk oluyor, Charlie. Sevebilirsin. İnsan ruhu şerefine yapılmış koskocaman bir sanat partisi."

Temple'ın eteğinden kalan son kırıntıları silkeliyorum, küçük zillerden birine fiske atıp çınlamasını dinliyorum. İnsan ruhu. Babam. Onun ruhu nereye gitti? Beni görebiliyor mu? Peki ya Ellis, onun yok olup giden kısmı? Bir yerlerde kalmış bir parçası var mıdır? Bu düşünceler beni korkutuyor.

Bence Temple yanılıyor. O tür bir sanat partisinden hoşlanacağımı hiç sanmıyorum.

Blue, kapanış saatinde True Grit'e damlıyor; şort, spor ayakkabı ve kapüşonlu bir eşofman giymiş. Gözleri donuk. Ne kadar votka içtiğini merak ediyorum. Yerleri daha öfkeyle silerek işimi daha da hızlı bitirmeye çalışıyorum ve bu esnada Linus ve Temple'a ne anlattığını merak ediyorum. Blue'nun kolları kapalı ama baldırlarındaki çizgileri görebiliyorlar mı? Alnımdan ter fışkırıyor. Bir keresinde spor salonunda bir kız, tuvaletin kapısını kırarak içeri girdi, beni elimde gömleğim, üstümde de sadece sutyenimle yakaladı. Üzerimi kızlardan uzakta, tuvalette değiştirirdim ve daima kırmızı-beyaz spor tişörtümün altına uzun kollu bir bluz giyerdim. Güldü ve sonra elleriyle ağzını kapattı. Bu olaydan sonra, dolap bölümüne gidip spor kıyafetlerimi çıkardığımda herkes benden bir adım uzaklaştı. Eşyalarımı alıp tuvaletlere geri dönerken bana tısladılar.

Temple, Blue'yla tatlı tatlı sohbet ediyor. Temple lisede nasıl biriydi? Saldırgan mıydı yoksa pasif miydi? Linus hiçbir kızın kafasını tuvalete soktu mu yoksa okul çıkış saatine kadar kendi kafasını aşağıda mı tutmaya çalıştı? İnsanların birçok sırrı var. Asla tam olarak göründükleri gibi değiller.

Eve yürürken Blue canlı ama sersem gibi bir halde bana, "Leonard, bana buraya nasıl geleceğimi anlattı ve ben de buluşuruz diye düşündüm. Umarım kızmıyorsundur. Senin alanını işgal etmek falan istemem, anlıyorsun ya?" diyor sarhoş bir halde.

Başını palmiye ağaçlarına doğru kaldırıyor. "Bu yer aşırı tuhaf. Tüm bu bitki örtüsü Dr. Seuss kitaplarındaki saçmalıklar gibi, biliyorsun değil mi?" Bir süre hiç konuşmadan yürüyoruz ve sonra, "Bara gidelim mi?" diye soruyor. Yüzünde umut dolu bir bakış var ve boynunu uzatarak 4. Cadde'nin bir sağına, bir soluna doğru bakıyor.

Ellerimi kaldırıyorum. "On sekizim. Bara gitmek istiyorsan, yalnız başınasın."

Bir daha düşünüyor. "Hadi gidip rock yıldızı evde mi, bir bakalım."

Sanırım daha fazla kaçamam, bu yüzden tamam diyorum. Dün gece geri dönüp dönmediğini merak ediyorum. Umarım dün geceden sonra eve gelmiştir.

Bir blok öteden gitarının tıngırtısını, yükselip alçalan sesini duyabiliyoruz. Çalıyor olmasına şaşırıyo-

rum, birkaç haftadır bırakmıştı. Blue'nun yüzü kısa bir anlığına tuhaf, hülyalı bir hal alıyor. "Bu o mu? Tanrım, bu harika."

Verandada oturuyor, biz yaklaşırken ayaklarının yanında duran kül tablasından ince bir duman daireler halinde süzülüyor. "Charlie." Tuhaf bir şekilde neşeli. "Ve Charlie'nin... Bir arkadaşı var."

"Blue." Uzanıp Riley'nin sigarasından bir fırt alıyor. Bu hareket içimde çirkin bir dalga yaratıyor. Blue, birdenbire Riley ile benim olduğumdan çok daha rahat ve samimi. Nasıl böyle olabiliyor anlamıyorum. Benim böyle olmamı engelleyen ne var? Ve Blue... flört mü ediyor?

"*Blue.* Bu çok güzel bir isim, Blue. Ben Riley West." Gitarını, verandanın korkuluklarına yaslıyor.

Riley de flörtüne karşılık mı veriyor? Sinyalleri okuyamıyorum.

"Teşekkürler," diyor Blue canlı bir şekilde. "Aslında gerçek adım değil ama bunu kullanmayı daha çok seviyorum."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne? Gerçekten mi? O halde, gerçek adın ne?"

Blue sigaradan bir fırt daha alıp yavaşça üflüyor. "Patsy. Patricia. Patsy'yle uzaktan yakından bir alakam var mı sence?"

"Hayır," diyorum başımı onaylamaz şekilde sallayıp gülümserken. "Patsy'yle uzaktan yakından alakan yok."

Riley içten bir şekilde kahkaha atıyor. Şimdiden birkaç taneyi devirmiş olmalı çünkü mutlu görünüyor. Keşke Blue etrafta olmasaydı. Mutlu Riley'yi kendime istiyorum. Son zamanlarda, sadece gülümsemesi için üç-dört tane gerekiyor. Başıyla Blue'yu selamlıyor.

"Soğuk bir şeyler ister misiniz, hanımlar?" Eve giriyor. Blue kıkırdıyor. "Tatlıymış," diye fısıldıyor.

Riley'nin, verandalarında oturup şarap içen ve hasır sandalyelerinde sallanıp gazetelerini sallayarak kendilerini serinleten komşularına bakıyor.

"Kendi dinleyicilerin olması güzel hissettirmeli, ha? Senin dışında, yani." Hafifçe gitarın tellerini tıngırdatıyor. Ona vurarak parmaklarını uzaklaştırıyorum. Bana bakıyor.

Riley buzlu bardaklarla geri geliyor. Kısa bir an, burnunu yanağıma sürtüyor, sonra da birasını yukarı kaldırıyor. Tereddütlü bir şekilde, onlarla bardak tokuşturuyorum.

Blue bardağının yarısını iki yudumda bitirip bir Riley'ye bir de bana bakarak ağzını siliyor. Kıkırdıyor. "Komiksiniz."

"Neden?" Biramdan bir yudum alıyorum.

"Bilmiyorum. Öylesiniz işte." Yüzü parlıyor. "Öpüşmek falan isterseniz sorun değil. Bana aldırmayın." Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum.

Riley bacak bacak üstüne atıp ona bir sigara ikram ediyor. "Burada, bir yerlerde bir hikâye var. Trajik bir şekilde tanıştınız sanırım, öyle mi?"

Blue gülünce burnundan bir dizi duman halkası çıkıyor. "Tanrım, filtresiz sigaralara bayılıyorum," diyor. "Bayılıyorum." İçkisinden büyük bir yudum daha alıyor. "Klinikte tanıştık. Orada çok uzun kaldım." Sesi neredeyse gururlu geliyor. "Isis arkamdan geldi, sonra Jen ve sonra da Charlie. Ama Louisa, o *hep* oradaydı. Asla ayrılmaz. Bir saniye. Hey, sen iyi misin, dostum?"

Riley'nin ifadesi tamamen dümdüz, nefesini tutuyormuş gibi. Blue beni izliyor. "*Charlie.* Ona Creeley'den bahsetmedin mi?" Temkinli bir şekilde bana bakıyor.

Riley boğazını temizliyor. "Charlie geçmişi konusunda biraz ketum." Riley'nin sesi yumuşak. Elini uzatıp beni yakınına çekiyor. Böyle yapınca kendimi daha iyi hissediyorum. Rahatlıyorum.

Blue başını sallıyor. "Eskiden ona 'Sessiz Sue' derdim, uzun bir süre çok sessizdi. Buna ne deniyordu, Charlie?"

Dişlerimi sıkıp ona cevap verip vermeyeceğimi tartıyorum.

"Seçici dilsizlik," diyerek aniden hatırlıyor Blue, pürüzsüz ve parlak bacaklarıyla tırabzana oturuyor. "Yani, bazı durumlarda kapanıyorsun sanırım. Bende de her şeyden biraz var. Zihnim berbat bir halde diyebiliriz."

"İlginç," diyor Riley. "Hastaneler ilginç oluyor, değil mi? Tanıştığın herkes, sizi yansıtan küçük birer ayna gibi. Ben de zamanında hastanede kalmıştım, bu yüzden biliyorum. Çok sinir bozucu." Ağzının köşeleri seğiriyor. Böylesine iyi anlaşmaları ve benim

hakkında konuşmaları yüzünden paniklemeye başlıyorum. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve Blue'ya bir bakış atıyorum.

"Sürekli çiziyordu." Blue sigarasını söndürüyor. "Tam olarak yerleştikten sonra, onu Elişi dersinden her gün zorla çıkarmaya mecbur kalıyorlardı. Seven tek kişi vardı. Ben sanatla ilgili hiçbir bok yapamıyorum."

"Çizim konusunda epey iyidir." Riley gülümsemeden bana bakıyor. "Minik sanat sergisinden haberin var mı?"

Blue, Riley'yi duymamış gibi devam ediyor. "Tanrım, o yerden nefret ediyordum. Büyükbaş hayvanmışız gibi hepimizi oraya hapsettiler ve beynimizi parampuçla ettiler, değil mi Charlie?"

"Beki ya sen, Charlie?" Riley içkisini bitiriyor. "Sen de taburcu olmayı dört gözle bekliyor muydun?"

Riley'nin yüzü yıpranmış ama yakışıklı görünüyor; Blue'yla ellerinde sigaralar ve çakmaklarla şakalaşmalarını izlerken, bu tanıdık yüze baktıkça içim onun için hafif hafif acımaya başlayacak gibi oluyor ama bastırıyorum. "Hayır," diyorum hafifçe. "Bayıldım. Hiç ayrılmak istemedim."

Blue kahkaha atıyor. "Eh, *yani*. Oraya gelmeden önce lanet bir ızgaranın üzerinde uyuyordum. Sevmeyecek ne vardı?"

Riley gözlerini kısıyor. "Izgara mı?" diye soruyor usulca. Ona bakıyorum. Birden, onca zaman önce mutfak sırasında verandada otururken, eskiden sokakta

yaşadığımı ona anlattığımı hatırlamadığını fark ediyorum. Üzerimden ağır bir hüzün dalgası geçiyor.

Blue, önce Riley'ye, sonra bana bakıyor. Yüzü kâğıt gibi oluyor. Sigarasını tırabzana sürterken, *üzgünüm,* diye geveliyor.

Riley, "Hımm," diye mırıldanıyor. Ardından içeri girip içkilerini tazeliyor, yeni sigaralar yakıyor ve akşamın kontrolünü tekrar eline alıyor. Orada değilmişim gibi konuşuyor, benimle dalga geçip yüzüm kızarınca kahkaha atıyorlar. Nihayet komşular içeri giriyor, ışıklar kapanıyor, sokak sessizleşiyor ama Riley ve Blue hâlâ tam gaz devam ediyor; sigara döndürüyorlar, müzik ve politika hakkında bir şeyler söyleyip burundan aynı hırıltılı kahkahaları atıyorlar.

Nihayet, tabakları ve dolup taşmış kül tablalarını temizliyorum, Riley'nin gitarını kutusuna koyuyorum, Blue'yu bileğinden tutup ayağa kaldırıyorum. Sızlanmaya başlıyor. "Neden burada kalmıyoruz? Hâlâ çok erken! Tanrı aşkına, tatildeyim ben."

Ama yine de onu yanımda götürüyorum, dar merdivenlerden çıkıp odama doğru ilerlerken onu tutuyorum. Odamda, duvarın yanında duran tek kişilik şilteye bakarken bir anda dehşete düşüyorum. Blue sendeleyerek tuvalete gidiyor ve kot şortunu indiriyor. "Kusura bakma," diyor. Çişinin çıkardığı ses tuvalette yankılanıyor.

Yatağa atlayıp ayak parmaklarını kıpırdatıyor. "Biri ayakkabılarımı çıkarsın, lütfen." Tehlikeli bir şekilde

yüksek dolgu topukları olan ayakkabılarını çıkarıp köşeye fırlatıyorum.

"Işığı kapat. O ışık beni öldürüyor."

Karanlıkta tuvalete girip dişlerimi fırçalıyorum, yüzüme su atıyorum, bir *boxer* şort ve tişört giyip yanına yatmadan önce bir süre ona bakıyorum; yatağıma kıvrılmış yatıyor. Kalçamla onu ittiriyorum. Birdenbire, Ellis'e duyduğum özlem dalgalar halinde geri dönüyor. Beraber onun yatağına kıvrılmamızı, fısıldaşırken nefesimizin birbirimizin yüzlerinde sıcacık olmasını özlüyorum. Kalçamı nazikçe Blue'ya yaslıyorum. Bedeni sıcacık.

Koridorun aşağısından, bir televizyonun uğultusu geliyor.

"*Rock* yıldızı yaraların için ne diyor, Charlie?"

Gözlerimi kapatıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor Blue, uykulu bir şekilde. "Erkek arkadaşının evine git."

"Hayır."

Blue bir süre sessiz kalıyor. "Benim için endişelenmene gerek yok. Yani flört etmeyi seviyorum, bana iyi geliyor ama ben... Ben asla... Demek istediğim, benim işim sadece lafta, tamam mı Charlie?" Battaniyeyi kendine çekiyor ve duvara doğru dönüyor. "Ve biliyorsun," diyor, sesi daha uykulu ama kendinden emin geliyor, "bir kız, erkek arkadaşının gitarına *dokunabilir*. Onunla oynadığım için bana kızdın ve kesin onu eline almaya hakkın olduğunu bile düşünmemişsindir, ama

var. O bir tanrı değil."

Bu biraz incitiyor, çünkü o kadar haklı ki, ama nasıl cevap versem bilmiyorum ve bu yüzden sessiz kalıyorum. Nefesi ağırlaşınca uyuduğunu düşünüyorum ve ben de neredeyse tamamen karanlığa gömülmek üzereyken aniden, "Baksana. Bana hatırlat. Senin için bir şeyim var. Louisa'dan," diyor.

Sabah, kâğıt gibi bembeyaz ama capcanlı görünüyor ve iştahla, ona sokağın aşağısındaki kafeden aldığım kahveyi yudumluyor. Ben lavaboda birkaç bardak yıkarken o küçük küvette banyo yapıyor. Benim gibi utangaç biri değil; arkasına yaslandığında, sular göğüslerini örterken geçmişini görebiliyorum. Sonra bir bir ilaçlarını içiyor, ilaç şişelerini de pencerenin pervazına diziyor. Casper'ın dozlarını artırdığını söylediği e-postayı düşünüyorum.

"Akşamdan kalma halimi atmam için yağlı bir şeyler yemem lazım." Tişörtündeki kırıntıları silkeliyor. Kısa kollu. Kollarındaki yanık izleri temiz ve incelikli. "Aynen öyle. Ve bir soda. Ya da devasa bir kola."

Tişörtünü, kollarını işaret ediyorum. "Umurunda değil mi? Yani, birinin görmesi."

Kaşlarını çatıyor. "Canına yandığım, görürlerse görsünler, bana ne, Charlie? Olan şey *bu*. Bu benim." Uzun kollu formamı çekiştiriyor. "Tüm hayatını böyle karanlıkta mı geçireceksin? Dışarı çıkarmak çok daha iyi. Ve beni deli eden şey ne biliyor musun? Bir erke-

ğin yara izi varsa lanet bir kahramanlık gösterisi gibi bir şeydir. Ama kadınlar? Bizde olunca sadece korkunç birer ucubeyiz."

"Mesela, erkek arkadaşın. Yani amacım kabalık etmek değil, onu sevdim ve o çekici serseri halleri epey etkili ama çok büyük problemleri var." Eliyle içki içermiş gibi bir hareket yapıyor. "Peki, sen neden ona hastaneyi veya sokakta yaşadığını anlatmadın? Onun problemleri olabilir de senin olamaz mı?" Ağzından öfkeli bir telaşla çıkan sözcükler beni şaşırttı.

Yaşların gözlerime dolduğunu hissedebiliyorum. Benim için fazla hızlı ilerliyor. "Bilmiyorum." Sert bir şekilde yutkundum. "Sadece bir şeyler yemek istiyorum, tamam mı? Bunu yapabilir miyiz?"

Para çıkarmak için elimi cebime doğru uzattım ama beni durdurdu. "Bırak. Ben ısmarlıyorum. Üzgünüm. Gerçekten. Sorun yok."

Çantasını omzuna asıyor. "Hadi çıkalım. Yakında o sodayı içmezsem, kusacağım."

Blue, omlet, yeşil biberli patates mücveri, burrito ve buzlu gazoz alıyor bize. Yemekte pisboğaz ve hain davranışlar sergiliyor; garsonun kocaman kıçı hakkında bir şeyler fısıldıyor, *saguaro* kaktüsü şeklindeki tuzluk ve biberlikler hakkında pis şakalar yapıyor. Fazladan bir soda ve bir tarçınlı çörek sipariş ediyor ve çöreğin kreması üstdudağına yapışıyor.

Congress'teki acayip peruk dükkânına bakınıyoruz. Tüylü küpeler alıyor ve renkli, kabarık peruklar deni-

yor. Amaçsızca şehir merkezine yürüyüp St. Augustine Katedrali'ni ve umut dolu dilekleri ve mumlarıyla El Tiradito'daki görkemli, terk edilmiş Dilek Tapınağı'nı hayranlıkla izliyoruz. Blue, tapınağın soluk, ufalanan duvarlarındaki çukurlara, insanların bıraktığı dileklere ve hediyelere, erimiş mumlara, sert ve solgun fotoğraflara uzun uzun bakıyor. Boş nişe dokunuyorum. Buraya Ellis'in bir fotoğrafını mı getirsem? Parmaklarımı pürüzsüz taşların üzerinde gezdiriyorum.

Blue, eve yürürken çok sessiz. Kasım havasını içime çekiyorum ve sonsuz mavi gökyüzüne bakıyorum. Minnesota'da şimdiye kadar tüm yapraklar yere düşmüş ve gökyüzü de soğuğa, kışa hazırlanırken gri renge bürünmüştür. Ama burada, her şey mavi gökyüzü ve sonsuz bir sıcaklıktan ibaret.

Odada, Blue koltuğa oturup telefonunu kurcalamaya başlıyor. Öylesine, ne kadar kalacağını sorduğumda gözleri buğulanıyor.

"Sana gidecek yerim olmadığını söyledim, Charlie. Burada çok şanslısın. Burası çok güzel. Kışta bile parlayan şu lanet güneşe bir bak! Burası şu an 22 derece."

Başını indiriyor. "Beni burada istemiyor musun, Charlie?"

İstiyorum ama istemiyorum, istesem de istemiyorum.

Konuyu değiştiriyorum. "Peki ya Creeley'deki diğer herkes?"

Blue başını iki yana sallıyor. "Hiç bilmiyorum, kimseyle konuşmadım. Isis senden sonra gitti. Aptal Lou-

isa asla çıkmayacak. Ya ölecek ya da hapse girecek, bundan eminim. Ah, lanet!"

Sandalyeden kalkıp çantasına gidiyor ve aradığı şeyi buluncaya kadar karıştırıyor. Kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış on tane siyah-beyaz kompozisyon defterini bana uzatıyor. "Louisa, bunları sana vermemi söyledi."

Çok ağırlar. Louisa'yı, başının üzerinde sarılı kızıl saçlarıyla, o kompozisyon defterine neler yazdığını sorduğumda gülümserken hayal edebiliyorum. *Hayat hikâyem, Charlie.*

"Bakmayacak mısın?" diye soruyor Blue.

"Belki daha sonra." Çantama atıyorum. Blue, kurdeleyi açmış gibi görünmüyor ama belli olmaz. Onları burada bırakmak istemiyorum. Belki içinde, Louisa'nın sadece benim okumamı istediği şeyler vardır. Belki de onun sözcüklerini sadece kendime istiyorum.

Blue tekrar sandalyeye kıvrılıyor. "Jen S. bana mesaj attı. Dooley onu terk etmiş. Bir basketbol bursunu kaybetmiş ve biraz kötü bir yola sapmış ama ailesi henüz bilmiyor."

"Birisiyle konuşuyor musun?" diye soruyorum Blue'ya. "Toplantılara falan gidiyor musun?"

Blue bacaklarını altına topluyor ve odaya gelmeden önce aldığı biradan bir yudum içiyor. "Hayır, söyleyecek bir şeyim kalmadı. Sen?"

"Bir süre önce Casper'a e-posta gönderdim ama henüz cevap atmadı."

"Her zaman onun evcil hayvanı gibiydin. Hepimiz biliyorduk. Aman ne önemli." Aniden kalkıp spor çantasından kıyafetlerini çıkarmaya ve şiltenin üzerine yaymaya başlıyor.

Sırt çantamın fermuarını yavaşça çekerek kapatıyorum. "Casper herkesi severdi," diye cevaplıyorum ama Blue'nun söylediği şey, kendimi suçlu hissetmeme sebep oluyor. Belki de gerçekten Casper'ın evcil hayvanı, özel projesiydim.

"Hayır, sevmezdi. *Beni* hiç sevmedi. Çıktıktan sonra bana e-posta gönderdiğini mi sanıyorsun? *Hayır.*"

Sırtı bana dönük, saçlarını topuz yapıyor. Ensesindeki şişlik, dolgun ve mavi renkte.

Gerginliği dağıtmak için, ben işe gidince ne yapacağını soruyorum. Blue mutfağa doğru giderken omuz silkiyor.

Şişeyi pencere pervazından alıp bir bardak durulamasını izlerken *dur,* demek istiyorum. Ama bunu ne hakla söyleyebilirim ki? Ben de en az onun kadar kaybolmuş durumdayım.

"Ah, ne bileyim. Dışarıya falan çıkarım. Gidip komşularınla konuşurum." Bana dönüp gülümsüyor; yeni yaptırdığı mükemmel dişleri ağzının içinde parlıyor.

Elim kapıda, "Blue o şeylere dikkat et, tamam mı? Belki bu gece yine yürüyüşe çıkarız, sadece ikimiz. Gece yürümek için güzel bir hava," diyorum. Ona umutla gülümsüyorum ama bana eliyle barış işareti yapıp telefonunu kurcalamaya devam ediyor.

*

İşten döndüğümde, evde değil. Onu Riley'nin ön taraftaki odasında, ilgisinden dolayı kızaran yüzüyle, onun şakalarına gülerken buluyorum. Riley'nin evine yürürken, ev görünmeden önce sokakta kahkaha sesleri duyuluyor. Verandanın merdivenlerinden çıkarken midem kasılıyor, duraklayıp sigara dolu kül tablaları, her yeri kaplayan içki bardaklarıyla yerde oturduklarını görüyorum; Blue, Riley'nin Hummingbird gitarını tıngırdatırken, Riley de nazikçe parmaklarının duruşunu düzeltiyor. Ellerini onun ellerinde görmek bile canımı acıtıyor. Onunla hiçbir şey yapmadığını söylediğini biliyorum ama *yine de* kendimi bok gibi hissediyorum. Blue yalnız olduğunu söylememiş miydi? İşte orada onunla ilgilenen biriyle güzel vakit geçiriyor.

İpeksi saçları yanaklarına düşüyor. Blue, Patsy, Patricia gerçekten mutlu görünüyor. Birdenbire midem azıcık da olsa kasılmayı bırakıyor. Casper'ın onu, beni sevdiği kadar sevmediğini söylediğini hatırlıyorum; o halde en azından buna sahip olma hakkı yok mu?

Ben kapıdan sakin bir şekilde içeri girdiğimde bana heyecanla Riley'nin ona Tap Room'da içki ve Grill'de akşam yemeği ısmarlamasını anlatıp kocaman sırıtıyor. Sabah onu etrafı görmesi için gezdireceğini söylüyor.

Midem geriliyor. Beni hiç arabayla gezintiye çıkarmamıştı. Blue kendinden hayli memnun görünüyor, parmakları gitarın tellerini okşuyor. Riley'ye bir bakış atıyorum ama o bira şişesinin üstündeki marka adıyla uğraşmakla meşgul.

Belki de ona tutamayacağı sözler veriyordur, kibar davranıyordur ve sonra da hayal kırıklığına uğratacaktır. Çünkü: Hangi arabayla? Ve nereye? Kafedeki vardiyasını yok mu sayacak? Biraz sinirlenmeye başlıyorum.

Sessizce, bordo kadife kanepeye oturuyorum. Riley bana yaklaşıyor ve tulumumun bir bacağını kaldırıp dizimi öpüyor.

"Ah, bu arada ev sahibin uğradı." Blue kaşlarını buruşturup sigarasını tüttürüyor. "Lonnie miydi?"

"Leonard," diye cevaplıyorum cansız bir şekilde. Parmaklarını Hummingbird'ün tellerine yerleştirmeye odaklanırken dudaklarını ısırıyor. Beyaz ve törpülenmiş, hoş parmakları var.

"Ne kadar kalacağımı öğrenmek istedi, çünkü oda çok küçük ve belki fazladan para ödemen gerekebilirmiş."

Rengim atıyor. Blue, bunu görünce kafasını hızlı bir şekilde sağa sola sallıyor.

"Endişelenme, Charlie, param var ve üstelik fazladan kira parası için çalışacağım." Gözleri ışıl ışıl. "Binanın yeni tamircisi benim. Babamla birlikte o inşaat alanlarını görmeye boşuna gitmedim, biliyorsun. Merdiven boşluğunu gördün mü? Bugün onardım. Sonsuza kadar oda arkadaşı olabiliriz." Kocaman gülümsüyor, gözleri parlıyor.

O kadar mutlu ve umutlu görünüyor ki biraz yumuşuyorum. Bir süreliğine onunla birlikte olmak iyi

geldi gibi. Creeley'de olduğu gibi biri değil.

True Grit'teki kızlar, Temple, Frances ve Randy sürekli oda arkadaşları hakkında konuşuyorlar. Birlikte yaşayacağım bir kız arkadaşımın olması eğlenceli olabilir. "Evet," diyorum biraz gülerek. "Bu iyi olabilir, Blue."

Riley de gülüyor ama gülüşünde sert bir hava var. "Hadi ama, Blue! Öyle konuşma. Kızımı en yakın arkadaşına kaptırmak istemem. Beni sağlam tutan tek şey o. Benimdir." Dizimi biraz fazla sıktı.

Blue kaşlarını kaldırıyor. Benimle göz göze gelmeye çalışıyor ama ona bakmak yerine ayağa kalkıp herkese içki getirmeyi teklif ediyorum. Sendelemeye başlayıncaya kadar, herkese ve tabii ki kendime de içki getirmeye devam ediyorum.

Giderek daha da ağırlaşmama izin veriyorum; çünkü Blue geldiğinde onun farklı olmasını istedim, daha iyi olmasını istedim, böylece ben de daha iyi olmak konusunda daha cesur olabilirdim.

Belki de böyle olması gerek.

Daha sonra Riley'nin odasında Blue, ellerini dizlerinin arasına sıkıştırıp uyuyakaldığında ev sessiz ve Riley'nin nefesi omzumda. Odası serin; pencereler açık.

Arkamda, beni kendine doğru bastırıyor, nefesi yanaklarımda. "Arkadaşın, o seninle oda arkadaşı olmak konusunda atıp tutuyordu, değil mi? Bu konuda ne düşündüğümden tam olarak emin değilim."

Fırıl fırıl dönen gözlerimi kapatıyorum. İçki içmek-

ten ve kafası fazla iyi olduğunda arkasını toplamaktan bıktım. Onu yatağa sürüklemekten. Sabah işe gitmesi için uyandırmaktan. Neredeyim ben? Ne yapıyorum?

Sesim kesiliyor, boğazım sigara içmekten ağrıyor ama kendimi zorlayarak da olsa sözcüklerin dudaklarımdan öfkeyle dökülmesine izin veriyorum. Bunu hissettiğini anlayabiliyorum; vücudunu hafifçe geri çekiyor.

"Arkadaşım olmasına bile izin vermeyecek misin? Tek bir arkadaşım olmasına bile mi?" Sözcükler ağzımdan öylece çıkıyor ve biraz paniklemeye başlıyorum. Kendimi kaybetmek istemiyorum ama alkolün de etkisiyle öfkem giderek büyüyor.

"Sakin ol." Riley'nin sesi yumuşak. "Ben yapma..."

"Yani demek istediğim, sürekli sadece senin yanında olmak ne kadar zor biliyor musun? Berbat halde olduğun zamanlarda?"

Riley sessiz.

Sesim giderek yükseliyor. Ellerini iterek kendimden uzaklaştırıyorum, duvara yaslanıyorum, arkamdaki pencere açık. Komşular beni duyabilir mi?

"Bana benimle ilgili hiçbir şey sormuyorsun. Bana yaralarımı bile sormadın. Ya da ailemi. Blue en azından biliyor, beni anlıyor..."

"Hey, dinle beni, herkesin kendi pisliği var tatlım. Sana sormak istemedim çünkü..."

"Sormadın çünkü ihtiyacın olduğu zamanlarda yanında olduğum sürece benimle ilgili başka bir şeyi

umursadığın yok." Julie'nin dediği gibi, *bir kurabiye, bir kitap ya da rafta duran bir plak.*

Ona doğru dönüyorum. Dönen başım ve karanlık oda yüzünden yüzünü zar zor seçebiliyorum. O da çok sarhoş; gözleri kapanıyor. Bu konuştuklarımızı hatırlayacak mı? "İşte hepsi burada Riley, al işte. Tüm pisliğim burada."

"Bir arkadaşım vardı, kendini öldürmeye çalıştı ve bu benim suçumdu. Annemin burnunu kırdım ve beni evden attı. Isınacak hiçbir şeyimiz yoktu ama ne vardı söyleyeyim: Bir hafta idare edebilecek kadar somun ekmek; ama o zaman da tıkanıyorsun." Boğazıma çamur parçacıkları gibi takılan sözcükler hızla dışarı fırlıyor, onları engelleyemiyorum.

"Senden para istediğimde bana vereceksin çünkü küçük, üzgün ve kirliyim ve küçük, üzgün ve kirli olduğum için benimle ilgili gizli düşüncelerin var. Benim için bir şeyler yapabileceğini düşünüyorsun, ben de sana izin veriyorum çünkü paraya ihtiyacım var. Parka yürüyüp biraz baş başa olabileceğimiz bir yerde konuşmamız gerektiğini söylediğimde benimle seve seve gelirsin, heyecanlı ve gergin bir şekilde, bunu biliyorum."

"Yapma," diye fısıldıyor Riley.

Elleriyle yüzünü kapatıyor.

"Arkadaşlarım çalıların arasından fırlayıp üzerine saldırırken yüzüne bakmayacağım. Veya seni zincirlerle dövüp, paranı alıp, güzel takım elbiseni mahvettiklerinde sen ağlarken yüzüne bakmayacağım. Ben

kendi payıma düşeni yaptım. Cebinde neden bu kadar nakit taşıyorsun ki zaten? Çok aptalsın dostum, gerçekten çok aptalsın."

Riley durmamı söyledi ama durmuyorum çünkü Regan'a öyle baktığı için, Wendy ile aralarında her ne geçtiyse onun için veya Blue ile birlikte öyle gülüp eğlendikleri ama benim onunla arkadaş bile olmama izin vermediği için ve en çok da aşırı yorgun olduğum için onu biraz veya çok fazla incitmek istiyorum.

Sarhoş ve çaresiz olmaktan yoruldum. Yorgunum ve kendime kızgınım. Beni biraz daha fark eder umuduyla kendimi giderek daha da küçültmeme izin verdiğim için. Fakat kendini küçültmeye devam edersen birisi seni nasıl fark edebilir ki?

Konuşmaya devam ederek çarşafları üzerimden atıyorum, onu üzerimden savuşturuyorum, tulumumu üzerime geçiriyorum ve askılarını takmaya çalışıyorum. Yapamıyorum. Ellerim titriyor. Lanet askıları belime bağlıyorum.

"Eğer bu işi kendi başına yapmaya çalışırsan, kafası güzel ve güçlü adamın biri tünelde sana tecavüz etmeye çalışır. Ellerini iç çamaşırının altına kaydırıp, parmaklarını içine sokar; kimse senin çığlıklarını duymasın diye omuzuyla ağzını kapatır. Belki de iki çocuk seni kurtarır; iki iyi çocuk. Eğer bir grupla birlikte hareket ediyorsan, grubun kurallarını ve grubu kimin idare ettiğini unutmaman gerek, aksi takdirde o da seni incitmeye çalışacaktır."

Eğilerek yüzümü Riley'nin yüzüne yaklaştırıyorum. Gözlerini sıkıca kapatıyor. "Ben bir fuhuş evinde yaşadım. Birisi beni para karşılığında satmaya çalıştı. Ben de ölmeye çalıştım. İşte benim hikayem bu, Riley. Seninkini ne zaman dinleyebiliriz?"

Nefes nefeseyim. Kollarını yüzüne kapatıyor.

"Riley," diyorum boğuk bir sesle. "Riley, durmamız gerek. Durman gerek. Ölmeni istemiyorum, Riley. Lütfen, dur. Ölmeni istemiyorum. Duracak mısın?"

Sesi beklediğimden daha güçlü çıktı.

"Hayır."

Tökezleyerek odadan çıkarken neredeyse düşüyorum. Blue'yu gömleğinden çekerek kanepeden kaldırıyorum. Dengesini sağlamaya çalışırken bocalıyor. "Neler oluyor, Charlie... neee?" Saçları yüzünü kapatıyor.

Onu dışarı çekiyorum, verandadan geçerken botlarımı ayağıma geçiriyorum ve o da sendeleyerek sandaletlerini giyiyor. "Neler oluyor ya? Siz kavga falan mı ettiniz?"

"Sadece buradan gitmek istiyorum. Hadi gidelim. Lütfen, acele et Blue." Derin nefesler alarak verandanın merdivenlerini koşarak iniyorum. Az önce neler oldu bilmiyorum; kafam karışık, sarhoşum ve tenim karıncalanıyor. "Güvenli bir yerde olmalıyım. Lütfen. Eve gidelim."

"Evet, tamam, evet." Blue kotunun düğmelerini ilikliyor ve verandadan aşağı koşuyor. Hala yarı uyur

ve sarhoş bir vaziyette.

Artık içmek istemiyorum. Artık içmek istemiyorum. Artık içmek istemiyorum. Artık yalnız olmak istemiyorum.

Yürürken onu dik tutmam gerek; bedeni jöle gibi gevşek. Yumuşak bir şekilde, "Blue, hadi duralım, tüm bunları yapmayı bırakalım, tamam mı? Yani her şeyi berbat etmeyi," diyorum.

"Olur," diye mırıldanıyor. "Tamamdır, sorun yok."

"Lütfen."

Gökyüzü beyaz bulutlarla kaplı. Blue'nun onca alkol ve sigaranın altına gömülü şampuanının tatlı kokusunu alabiliyorum. Riley'nin arkamızdan seslenmemesi, verandaya çıkmaması ya da başka bir şey yapmaması beni etkilemiyor.

İçimde büyüyen öfke topu bunu da alıp içine katıyor.

SABAH OLDUĞUNDA, SOKAĞIN AŞAĞISINDAKİ KAFEDEN aldığım iki kahve bardağını tutarak ve başım akşamdan kalma bir hisle çatlarken, ellerimi merdiven boşluğundaki duvarın üzerinde gezdiriyorum. Blue doğru söylemiş; delikleri ve çatlakları kapatıp zımparalamış. Duvar pürüzsüz ve ince. Blue gururlu görünüyor.

Binanın giriş kısmı temiz kokuyor; kahvelerle geri döndüğümde Blue elinde bir paspas ve kovayla duruyordu. Önceki gün duvarlarda iyi bir iş çıkarmıştı, şimdiyse ahşap kaplı zemini daha iyi incelemek ve ne tür bir zımpara işinin gerekli olacağını görebilmek için koridoru ve antreyi temizliyor. Gece o kadar içmiş olmasına rağmen gayet iyi görünüyor.

Dün geceyi hatırladığını sanmıyorum. Riley'nin de hatırlamadığından eminim. Kahve almaya çıktığımda, aksi yöne doğru ilerlememek ve evine gitmemek için kendimi zor tuttum.

Alnındaki ter hafifçe parlıyor. "İngilizce diplomasıyla ne yapılabilir?" diye soruyor. "Görünüşe göre, bu." Gülmeye başlıyor ama yüz ifademi görünce duruyor. Komik surat yapıyor.

"Wisconsin-Madison Üniversitesi," diyor sertçe. "Dünyanın en ezik insanı değilim, Charlotte."

"Bunu biliyorum, Blue. Bence bu çok havalı bir şey."

"Bugün senin günün! Heyecanlı mısın?" Kahve

fincanlarından birini alıyor ve minnetle yudumluyor. "Ah, lanet olsun, başım."

Başımı sallıyorum. "Evet, heyecanlıyım." Riley'yi unutmaya çalışarak bu konuyu biraz daha düşünüyorum. "Gerçekten heyecanlıyım."

"Güzel. Öyle olmalısın. Benimle sonra burada buluşursan galeriye beraber yürür müyüz?"

"Tamam, tabii ki. İşe gitmeden önce biraz kestireceğim, tamam mı?"

Blue beni başıyla selamlıyor ve odaya çıkıyorum. Ama midem düğümleniyor. Hâlâ Riley ile ettiğim kavga yüzünden canım sıkkın ve akşama evde olacak mı veya galeriye gelecek mi diye merak ediyorum. Bir şekilde tamamlanmamış hissediyoruz ve bunu sevmiyorum.

BEŞTEN YEDİYE KADAR ÇALIŞIYORUM VE SONRA TEMPLE bana sergi için erken çıkabileceğimi söylüyor. O espresso makinesiyle uğraşırken, Tanner da tezgâha bakıyor. Çılgın kostümler giyen, karanlık ve ölümcül yüzlü insanlar kafeye doluşuyor. Julie dışarıda kepçeyle devasa teneke bir fıçıdan sıcak elma şarabı dağıtıyor.

Tanner kahve makinelerini bir yığın plastik bardak ve bir para kutusuyla beraber pasta dolabının üstüne yerleştiriyor. Temple büyük bir yazı hazırlatmış: Sizler için kahve bir dolar. Linus ızgaranın başında ve Randy ise bulaşık yıkayıp yemek dağıtıyor. "Sorun yok," diyor Temple. "Biz hallediyoruz. Sen git ve kendini göster kızım."

Cadde resmen tımarhaneye dönmüş, hepsi de All Souls, yani *Dia de los Muertos* için. Dansözler, siyah giyinmiş ve yüzleri kafatası gibi boyalı insanlar, hatta kafatası boyalı yüzleri ve sırtlarına sarılı incecik, küçük altın kanatları olan çocuklar. Ateş püskürtenler, taht eşaslarla* yürüyen cambazlar, etekli ve kurukafa suratlı gaydacılar. Gürültü inanılmaz; her bir ses Taiko** davulların sesleriyle karışıyor. Davulcular her yerde. Bazılarında, hayatımda gördüğüm en büyük

*Cambazların kullandığı uzun, tahta bacaklar. (e.n.)

**Geleneksel Japon savaş davulu. (e.n.)

davullar var. İnsanlar, sopaların üzerinde, kafatalarında silindir şapkalar olan devasa iskeletler taşıyorlar. Bir kadın simsiyah giyinmiş, yüzü altın bir kurukafa gibi boyanmış ve gözlerine de bir çukur gibi görünmesi için siyah çerçeveler çizilmiş. Elinde, kenarlarından minyatür kurukafalar sallanan siyah bir şemsiye var. Bir grup beyaz kıyafetli insan, soytarı gibi giyinip yüzlerini boyamış (Temple bunu bana telefonundan göstermek zorunda kaldı: Beyaza boyanmış bir yüze rengarenk çiçeğe benzer şekiller çizilmiş) ve başlarının üzerinde hassas bir yılan gibi yirmi metrelik dev bir kâğıt rulosu tutuyorlar. Polisler ve polis arabaları, maskeli insanlar, ellerinde bir sürü müzik aletiyle etrafta dolanan sarhoş görünümlü insanlar. Dairy Queen'de gördüğüm üç tane *punk* çocuğu, Goodwill'in önünde sigara içip kalabalığa somurturken görüyorum. Onlar da yüzlerini beyaza boyamış ve gözlerini de simsiyah yapmış. Bir kız önüme çıkıyor ve mor dudaklarının arasından dilini uzatıyor.

Caddenin diğer tarafındaki kaldırımda kalarak insanların arasından yürümeye devam ediyorum. Kalabalığın, davulların ve müziğin sesi sağır ediyor. Polisler, herkesi sokakta tutmak için tören kafilesinin kenarlarında duruyor ama bunu yapmak çok zor; insanlar girip çıkıyor, bağırıp gülüyor. Cadde boyunca pandomimciler, sanat ve elişi stantları var. Ateş püskürtenler yanımdan geçiyor ve bir kadın önümde durup ateşi rahatça ağzına, oradan da boğazına sokarken ağzım açık

kalıyor. Dışarı çıkarıp tükürüyor ve hızla uzaklaşıyor. Altgeçitten güçlükle geçmeyi başarıyorum, sokağın diğer tarafına çıkınca arkamdan gelen All Souls çığlıkları ve davullarıyla insan kalabalığının arasından geçip daireme doğru yürümeye başlıyorum.

Blue odamda değil. Ama giysileri şiltenin üzerine fırlatılmış ve havada yoğun bir sigara kokusu var. Arkasında bıraktığı pislik ve dağınıklığa lanet okuyorum: dolu kül tablaları, ruj izli içki kadehleri, sokağın aşağısındaki restoranın buruşturulmuş poşetleri. Marul ve domates artıkları halıya atılmış. Lavabonun kenarlarında tükürülmüş diş macunu öbekleri var. Bir an, Blue'nun oyun masasının üzerinde duran havalı telefonuna bakıyorum, önünde sanki biri onu bir yere fırlatmış gibi örümcek ağına benzeyen bir çatlağı var. Midemde tuhaf bir his oluşuyor. Blue telefonuna karşı her zaman çok naziktir.

Şimdi, daireye, tüm bu pisliğe bakınca yanlış bir şeyler olduğunu, bir şey yaşandığını anlıyorum. Blue nerede? Belki de Riley'nin evindedir. Bu konuda tuhaf hissetmemek için derin bir nefes alıyorum. Belki Blue kötü bir haber falan almıştır ve sinir krizi geçirmiştir. Orada olduğunu ve hazırlandığını görmek için Riley'nin evine koşup koşmamak arasında gidip geliyorum. Derin nefesler alıyorum. Hazırlanmaya karar veriyorum. Blue aptalca bir şeye sinirlenmiş olmalı. Hazırlanacağım ve sonra Riley'nin evine gideceğim.

Aylardan sonra ilk defa kesik tulumdan başka bir şey giyiyorum. Goodwill'de siyah, pamuklu bol bir etek ve koyu kahverengi otantik bir bluz buldum. Giysileri üzerime geçiriyorum, bir sokak arasında bulduğum sandaletleri giyiyorum ve yüzüme su çarpıyorum. Koridorun aşağısındaki minik, yüzümün sadece küçük bir kısmını gösteren aynaya bakarak saçımı düzeltiyorum. Neredeyse omuzlarıma geliyor. Kulaklarındaki deliklere bakarken kendimi incelemeye devam ediyorum.

Çok uzun yıllar boyunca kırmızıya, maviye veya siyaha boyadıktan sonra doğal rengimi görmek çok tuhaf. Aralarında kahveler olan koyu sarı.

Sanırım yüzüm aylar öncesinde olduğundan daha iyi görünüyor; cildim daha temiz ve gözlerimin altında daha az renk var. Riley güzel, tatlı veya *herhangi bir şey* olduğumu düşünüyor mu, diye merak ediyorum çünkü böyle bir şeyi hiç söylemedi. Onu düşünmek bana tekrar kötü hissettiriyor. Geçen gece midemde tuhaf bir düğümlenmeye neden oluyor.

Hayır, dedi.

Aynada kendime bakıyorum. *Ne olursa olsun bu gece içmiyorum,* diyorum kendime aynaya bakarak.

Odama döndüğümde, Blue'nun yeşil çantasını karıştırıyorum ve bulduğum pembemsi parlatıcıyı dudaklarıma sürüyorum. Göz kapaklarımın üstüne ve altına siyah bir kalem sürüyorum ve dumanlı, baykuş gibi bir görünüm için rengi parmaklarımla dağıtıyorum. Sadece Ellis'in yaptıklarını uyguluyorum makyaj

yaparken.

Sandaletlerin içindeki ayak parmaklarımı hareket ettirince biraz rahatsız hissediyorum. Bluz, etek, parlatıcı; hepsi aynı anda çok fazla ve çok *yeni*. Sandaletlerimi çıkarıyorum, siyah çoraplarımı ve siyah botlarımı giyiyorum. Gerginim, hazırım fakat önce Blue'yu bulmalıyım.

Riley'nin gitarı verandada, sigaraları ve birasının yanında. İçeriden bangır bangır ska müziği* geliyor. Verandalarda ve bahçelerde toplanıp içki içen, barbekü yapan ve gülüşen insanlardan dolayı tüm sokak epey gürültülü. Kalabalığın sesi ve All Souls'tan gelen davul sesleri gökyüzünde yankılanıyor.

Sigaraları ve bira şişelerini toplayıp eve taşıyorum.

Odanın ortasında, sırtı bana dönük bir şekilde yerde oturuyor; sigara dumanının içinde kaybolmuş, önüne yayılmış albüm kapakları var. "Blue," diye sesleniyorum, ama müzikten beni duymuyor.

Omzuna dokununca yerinden zıplıyor, küller çıplak bacaklarına dağılıyor. Hızla arkasını dönüyor, fal taşı gibi açık gözleri yerinden fırlayacak gibi.

"Blue?" Yanık plastik kokusunu alınca burnumu kırıştırıyorum ve kokunun Blue'dan geldiğini fark ediyorum; yanık plastik gibi kokan şey *o*. Yüzünü siliyor, dizlerindeki külleri silkeliyor ve sigarayı yumruk yaptığı eliyle yere sürterek söndürüyor. Tüm ev

*1950'lerin son yıllarında Jawaika'da başlayan ve rocksteady ve reggae'nin habercisi olan müzik türü. (e.n.)

yanık kokuyor, gözlerimi yaşartan kimyasal bir yanık kokusu var. Bir dakikamı alsa da sonra ne olduğunu anlıyorum.

Blue'nun gözleri dolu. Boğuk bir sesle ismimi haykırıyor.

"Aman Tanrım." Birdenbire başım dönüyor ve geriye bir adım atıyorum. "Sen ne halt yedin? Bunu yine neden yaptın, Blue? Dişlerin."

Düşünebildiğim tek şey bu, *güzel dişlerin.*

Pipo yerde, çıplak dizlerinin yanında. Çenesinden salya damlıyor.

Gözlerinde bir şey titreşiyor; yüzünü aniden bir acı ifadesi kaplıyor ve bu ifade yanaklarına doğru uzanıp ağzına demir atıyor.

Louisa kendini yaktı, diyor.

Öylesine şiddetli bir şekilde titremeye başlıyorum ki ellerimdeki bardaklar birbirine çarpıyor.

Tırnakları bileğimi çiziyor ama acı hissedemiyorum. Beni yanında tutmaya çalışıyor. Nefesi boğuk ve kesik kesik, gözleri sabit duramıyor. Onu tekmeleyerek kendimden uzaklaştırıyorum ve kollarım titreyen şişelerle dolu bir halde geri çekiliyorum. Louisa? Louisa gitti mi? Vücudum donuyor, sonra sıcak, sonra da hissizleşiyor.

Kulaklarım okyanus ve fırtınayla doluyor. Louisa. Ellis. Bu tekrar oluyor olamaz.

Riley'ye seslenerek, mutfağa doğru sendeliyorum. Riley'yi bulabilirsem iyi olacağım. Riley bana sarılacak ve içimdeki kötü şeylerin dışarıya çıkmasını engelle-

yecek. Bunu yapabilir, en azından şimdilik, değil mi? Hastalandığımda yaptığı gibi. Ona en azından bunu ypması için güvenebilirim.

Gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşuyor, tenim karıncalanıyor, içimde bir şeyler boğazımı tırmalıyor.

Arkamda, Blue hafif, tiz bir ağlamaya tutuluyor.

Üzgünümüzgünümüzgünümüzgünümüzgünüm.

Yakmak. Louisa *alevler* içinde. Nefes alamıyorum.

Algıladığım ilk şey mat kırmızı ve sarı renk oluyor; Wendy'nin, Riley'nin omzuna gömülmüş suratı, bana odaklanan o sivri dişli sırıtışı. Riley, onu o kadar sert itekliyor ki başı oyuncak bir bebek gibi sallanıyor. Tam orada, mutfak tezgâhının üzerinde düzüşüyorlar; Riley'nin yüzü onun boynunda, Wendy'nin bacakları ise onun kalçalarında, kot şortu ayaklarında.

Wendy hıçkırır gibi bir ses çıkarıyor ve bana göz kırpıyor.

Diğer odada Blue, pikabın iğnesini çekince çalan plak aniden duruyor ve uzun, felaket bir yırtılma sesi duyuluyor. Wendy'nin gözleri birer lolipop gibi, yerlerinden fırlamak üzereler.

Bira şişeleri ellerimden kayıp düşüyor.

Kadın gülüyor. "Bıçaklarına ve oyuncaklarına geri dön, küçük kız." Bir hıçkırık daha.

Riley aniden başını kaldırıyor. Arkasını dönüyor. Yüzündeki ifadeyi tanımıyorum. Farklı bir yüz ve tüm vücudumu hissiz bırakacak şekilde korkmama sebep olan bir öfkeyle dolu. Hareket edemiyorum.

Kahverengi pantolonunu aniden tutup kalçalarına doğru çekiyor ve bana doğru hamle yapıyor. Donakalıyorum. Bana bağırıyor ama kendimi bırakıyorum, kopmaya başlıyorum, donmuş bedenimden uzaklaşıyorum. Tıpkı Lanet Frank'le olduğu gibi. Annemle olduğu gibi.

Ben olan kızı sert bir şekilde duvara doğru ittiriyor. Arkasında duran, çerçeveli *Little Crises Everywhere* albüm kapağı yere düşüyor. Cam parçalanıyor, baldırlarının arkasını kesiyor, zemine, ayaklarının etrafına düşüyor.

Bağırıyor. *Burada hiçbir şey yok! Görmüyor musun? Anlamıyor musun?* Ağzının ıslaklığı kızın yanağında. Kız bir şekilde ellerini buluyor. Onun göğsüne vuruyor.

Yangın, her yerde yangın, kızın içinde.

Kim olduğumu düşündün bilmiyorum ama işte buyum. Kızın yanağını duvara çarpıp eziyor. Boğuk bir sesle, *Evimden çık,* diye fısıldıyor kıza. *Geldiğin yere dön.*

Çık git.

Geçit töreni, şehir merkezinin ortasındaki son istikametine ulaştı. Ayaklı büyük vazo yanıyor, dev duman bulutları ve ölülere edilen dualar gökyüzüne yükseliyor. Tören kalabalığının ortasında, ölüler için ağlayan insanların arasında kendime geliyorum; gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanık, içimdeki karanlık yükseliyor. Şimdi, çevremdeki kafatası yüzleri fısıldıyor ve dişlerini tıkırdatıyor gibi görünüyorlar. Koşarken ço-

cukların kafalarına çarpıyorum. Siyah giyen kadın yerde ağlıyor; yüzündeki boyalar dağılmış. İnsanlar beni itip kakarken dillerini çıkarırken Louisa'yı düşünüyorum. Yeri kalmayan Louisa, fazla derine inen Ellis. Aklıma Louisa'nın bir görüntüsü geliyor; alevden bir hale, ay yüzünün kenarlarında alev alev yanan soluk renkli saçları. Midem kasılıyor. Şarkılar, davul ve gayda sesleri kulaklarıma hücum ediyor. Otel Congress'in köşesinde, Ellis'in The Smiths dinleyip dans ettiğini gördüğüm anda duruyorum ve kalabalığın arasına karışıyorum. Arkamı dönüp uzaklaşmaya çalışıyorum ama yine karşımda; Ellis dikiş makinesine eğilmiş, dili ağzının kenarında. Ellis gece geç bir saate kulağıma fısıldayarak, bir oğlanın ona tam olarak ne yaptığını ve bunun ona nasıl hissettirdiğini anlatıyor. Ellis sterilize ettiği bir iğneyle kulaklarımı deliyor ve acıyı hissetmemem için bana şarap içiriyor. İlk defa asit* aldığımızda bir partideydik ve birbirimizin yüzünün değişip farklı renklere bürünmesini izleyerek saatlerce birbirimize bakarak gülmüştük. Ellis'in garajda bir oğlanla seks yapmasını dinlerken, burnuma yağ ve tiner kokusu geliyordu ve daha ne kadar süreceğini merak ediyordum. Okuldan atılıp Ellis'i arkada bırakmam ve ondan uzaklaşmam, kurt çocuk ve ailesi yüzünden beni hayatından kesip atması... Ellis oraya buraya koşuşturmayı, kuralları çiğnemeyi severdi ama evine, yumuşacık yatağına, patates cipsine, dondurmasına

*Tehlikeli bir uyuşturucu. (e.n.)

ve hâlâ parmaklarıyla onun saçlarını taramayı seven ve sık sık saç rengi değiştirme sebebinin özgür ruh olduğunun bir göstergesi olduğunu düşünen annesine dönmeyi de severdi. Bir grup iskeletin arasından geçmeye çalışırken yolumu kaybediyorum, duman çok yoğun ve çocuklar öksürüyor. Ellis'in babası Jerry, beni evden gönderirken Ellis çok ağladı, birkaç haftadır onlarda kalıyordum ve kalacak başka yerim yoktu. Yerdeki haplar benim değildi, oğlanın haplarıydı ama Ellis sessiz kaldı. Ellis'in onunla ayrıldıktan sonra attığı mesajlar. *Çok acıyor. Ynlş 1 şeyler var.* Evet, yanlış olan bir şey vardı. Ellis, Louisa, Riley, Blue, Evan ve uzun nehirde hüznünün ağırlığıyla batıp boğularak ölmüş babam. Mutsuzluğumun sebebi o mu yoksa onun bir parçası olduğum için mi mutsuzum? Delikler. İnsan delikleri. Kalabalığın arasında başımı sağa sola çevirip bu insan deliklerinin, ruhların daha iyi bir yerlere gitmesini dileyen, ölülerin ruhlarını ayıran bu binlerce yüzün arasından çıkacak bir delik arıyorum. Hepsinin kafaları siyah, göz ve ağız yerlerinde korkunç delikler var. Kafamda çok fazla insan var. Onları çıkarmak, içimde yayılan karanlığı sökmek için kendimi tırmalıyorum.

Kör bir halde koşuyorum, hayaletler beni yutuyor.

KARANLIK. ODAM KARANLIK. KAPKARANLIK. BEN KAPkaranlığım.Kalabalığın arasından mücadele ederek çıktım ve tıpkı eski günlerdeki gibi gizledim kendimi, küçülttüm ve bir arka sokak, bir çöplük bulup çöplükle bir binanın tuğladan duvarlarının arasındaki boşluğa sığdırdım kendimi; her yer karanlık.

Ve şimdi geri döndüm, bomboş bir şekilde, ve odam talan edilmiş. Yeşil çanta, Blue'nun çantası, giysileri, her şey yırtılmış ve parçalanmış, üzerine basılmış ve mahvolmuş. Oyun masasının üzerinde yarısı dolu bir şişe viski var. Resimlerle dolu duvarım rujla boyanmış, resimlerdeki yüzler de kanlı kesikler gibi. *Sevgiler, Wendy* yazmış.

Beni takip ettikten sonra buraya mı geldiler? Buraya kafaları iyi bir halde, gülerek eşyalarımı mahvetmeye mi geldiler? Bu boşalmaları için bir başka yöntem miydi?

Koltuğun içindeki elyaflar dışarı çıkmış, minderin üzerinde usulca yatan bir bıçak var.

Yeni giysilerimin tümünü üzerimden çıkarıp odanın ortasında çırılçıplak duruyorum.

Asla iyileşmeyeceksin.

Viskiden dört yudum alıyorum. Kulaklarımda yüzlerce arı vızıldıyor. İçimdeki minik canavarlar pençelerini batırmaya başlıyor. Şarkı söylüyorlar. Biraz daha içi-

yorum, ellerim ve dizlerimin üzerine çöküp Louisa'nın mutfaktaki valizine doğru emekliyorum, süt kasasını ittirince yere düşüp binlerce beyaz yıldız, binlerde tuz zerreciği gibi yere saçılmalarına sebep oluyorum. Lavabonun altına tıkılmış valizi çekiştirerek çıkarıyorum.

Ağzımdan minik bir ses, bir haykırış çıkıyor. Çizim defterim gitmiş. Fotoğraflar ve eski grafiklerim gitmiş, parçalanmış. Ve bakım kutum, bakım kutumun üzerine basılmış, ezilmiş ve içi boşaltılmış.

Casper'ı, Mikey'yi neden dinledim? Ne yapmaya çalışıyordum ki? Bir şeylerin değişeceğini mi sanıyorlardı? Bana sessiz olmamı söylediler. Nefes almamı söylediler. Her şeyin geçmesini beklememi söylediler. Hepsi saçmalık.

Valizi tekmeliyorum ve ayağa kalkıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, şişenin dibini içiyorum ve onu duvara fırlatıyorum. Ben karanlığım, kapkaranlığım. İyileşebileceğimi düşünen içimdeki bu şeyi kesip atmam gerek. Ne kadar aptal olduğumu unutmamam gerek, ne kadar *aptal...*

Duruyorum. Ellis de böyle mi hissetmişti, böylesine emin olduğu bir an mıydı? Mesajlar gözümün önünden geçiyor.

Bu kdr acıtacağını hiç söylemedin.
Yanlış 1 şeyler var.

Ayaklarımın altında camdan, parlak bir göl var.

Ayaklarımla eziyorum. Tenimin cam parçaları gölünde ıslanmasına izin veriyorum. Ne kadar güçlüyüm? Ben ne kadar güçlüyüm. Camı yüzüme sürebilir, gözlerimi silebilir, parçaları yiyebilir ve içten içe yok olabilirim. Orada, pencere, ellerim, yumruk olmuş acıyan elim. O el, o yumruk; bana biraz daha cam ver, hepsini içebilirim. Cam kırık pencereden üzerime yağıyor; evimde gibiyim.

BURADA ADAMLAR VAR VE BİTİRİP GİTMELERİNİ İSTİyorum. Ben işimi bitirmedim. İşimi bitirinceye kadar beni yalnız bırakabilir misiniz, lütfen? Hiçbir şey kalmayıncaya kadar kendimi kesip paramparça etmem gerek.

Keşke adamlar konuşmayı kesse. Keşke adamlar ağlamayı kesse. Adamların neden bağırdığını merak ediyorum.

Islak havlunun sıcaklığı. Tenime sürülen merhem. İlaçlı bezin temiz kokusu ve tenimdeki hafif baskısı, beyaz bandın *vızıltısı*. Adamlar artık bağırmıyor. Şimdi bir kadın var. Annem değil.

Keşke gözlerimi açabilsem.

Gözlerimi açmak istemiyorum.

Yine bir ağlama sesi duyuyorum ve bunun benim sesim olduğunu anlıyorum; ağlıyorum.

ŞİMDİ BİR KADIN VE BİR ERKEK SESİ VAR VE GECE HIZLI ilerliyor. Denizin üzerinde bir aşağı bir yukarı sallanıyorum, üzerimde ve etrafımda karanlık var. Karanlık içimde.

Kadın, "O herifi kendi ellerimle öldüreceğim," diyor.

Adam gülüyor ama acımasız bir şekilde, "Bunun olacağını hangimiz tahmin etmedik ki?" diyor.

Kadın, "Arka koltuktaki daha on sekiz yaşındaki kızın fark etmediği kesin. Yüce Tanrım, abur cubura ihtiyacımız olacak. Bir sürü abur cubur," diyor.

Deniz sallanıyor. Sesler giderek uzaklaşıyor ve sonra uzun bir süre hiçbir şey duyulmuyor. Sonra deniz tekrar sallanıyor ve bir şey bacağıma yapışıyor. Bağırmak istiyorum ama yapamıyorum. Önceden, çok önceden olduğu gibi ağzım ıslak taşlarla dolu. Creeley'den önce. Ağzımdaki taşlar geri geldi.

Adam, "Hâlâ kendinde değil ama yaraları iyi görünüyor. Ama birkaç gün yürümekte epey zorlanacak," diyor.

Kadın, "Seni pislik, tüm Cheetos'u yedin mi?" diyor.

Adam, "Arkadaşıyla ilgili söylediği şeyler duydun mu? Arkadaşı bitkiselde falan galiba," diyor.

Kadının sesi üzgün geliyor. "Dinlemeyi bırakmak zorundaydım."

Dinlemeyi bırakıyorum.

Kadın ve adam yine gitti. Yağmur damlaları denize çarpıyor. Tuvalete gitmem gerek.

Tuvalete gitmem gerek. Kimse cevap vermiyor; çünkü sesli söylemedim.

Elimle etrafı yokluyorum ve koluma tanıdık bir ağrı saplanıyor. Bir arabanın arka koltuğundayım, tırnaklarımın arasında suni deri şeritleri var, tavanın gevşek kumaşında kare şeklinde sönük bir lamba var. Yerimde doğruluyorum ve gözlerimi kırpıştırıyorum. *Tuvalete gitmem gerek.* Pencereden görebildiğim tek şey, karanlık ve ağaçların gölgeleri.

Yavaşça arabanın kapısına doğru uzanıyorum, dudağımı ısırıyorum ve paramparça kollarımın gerilmesini, sıcaklığını ve midemdeki tuhaf yanmayı hissederek kapıyı itip açıyorum. Bacağımı dışarı çıkarıyorum ve ayağa kalkmak için öne doğru eğiliyorum. Ayak parmaklarım zemine vururken, ayak tabanlarımdan şimşekler geçiyor.

İleri doğru hareket ettiğim anda ağzım ve burnum sert toprağa vuruyor. Toprak solurken inliyorum ve öksürmeye başlıyorum.

Eller, bedenimi çeviriyor, gözlerimdeki ve ağzımdaki topraklarla taşları temizliyor. Gözlerimi kırpıyorum.

Linus'un kırışık, güneşten yanmış yüzü. Tanner'ın

sinsi sırıtışı. Yüzlerindeki minik minik çiller.

Ağzımdaki toprağı tükürüyorum. *İşemem lazım.* Ellerimi hareket ettirip anlaması için işaret ediyorum.

Kahkaha atıyorlar. "Bu epey acılı olacak," diyerek sırıtıyor Tanner.

Linus kovayı altıma ittirip bacaklarımı açıyor. Kıçım arka koltuğun kenarında. Linus üzerimden çirkin bir eşofman çıkarıyor. Kalçalarımı görünce şaşkın bir yüz ifadesiyle suratıma bakıyor. Elbette. O yaralardan nasıl haberdar olabilir ki? Sadece kollarımda var sanıyordu. "Kızım," diyor, ama sonra susuyor. İç çekiyor

Pantolon için özür diliyor, Tanner'la birlikte bana bakmak için odama gittiklerinde çantasından çıkardığı ilk şey oymuş. İlk başta Hector, Manny ve Leonard'ın ne yaptığını anlamamış, bu yüzden çok öfkelenmiş ve onları benden uzaklaştırıp biraz pataklamış. Linus güçlü bir kadın.

Linus, "Sonra ağladıklarını gördüm. Ve sarhoşlardı da ama seni kâğıt havlu ve mendillerle, ellerinden gelen en iyi şekilde temizlemeye çalışıyorlardı," diyor. Bana açılış için hepsinin giyinip hazırlanmış olduklarını söylüyor ama ben ortada görünmeyince geri dönmüşler.

Çişim kovaya damlıyor. Linus ben bitirinceye kadar bekliyor ve sonra bana bir peçete uzatıp kovayı ağacın yanında boşaltıyor. Kovayı arabanın bagajına fırlatıyor.

"Camlara basmak ne hoş bir fikirmiş, Charlie. Bunun bedelini günlerce ödeyeceksin." Eşofman altını titreyen bacaklarıma geçiriyor, kıçıma doğru kaldırıp belime kadar çekiyor. Beni arka koltuğa yerleştiriyor.

"Arkadaşın Blue, bir süre sessiz kalabileceğini söyledi. Biraz sinir bozucu olduğunu söylemem gerek."

Linus, bana hüzünle gülümsüyor. "New Mexico, Truth or Consequences'ta* bir mezarlıktayız. Tanner'ın erkek kardeşim olduğunu biliyor muydun? Babamıza uğramak için durduk." Uzakta, karanlıkta Tanner, bir mezar taşını tekmeliyor ve yere tükürüyor.

"İhtiyar babamızla pek iyi anlaşmazdık."

İki elinin avuçlarını bastırarak yüzünü siliyor ve Tanner'a seslenerek gitme zamanının geldiğini söylüyor.

Tanner dikiz aynasından bana bakıyor, dudaklarının kenarı patates cipsinin tuzuyla kaplı. "Olduğundan daha kötü görünüyor." Ağzının kenarındaki tuzu diliyle yakalıyor. "Hatırladın mı? Acil tıp hekimliği okuyorum. Çantam yanımdaydı. Hemen hallettim."

Binlerce kar beyazı yıldızla kaplı gökyüzü, pencerenin önünden geçiyor. Saat kaç merak ediyorum. Ellerimi Linus'un giydirdiği eşofman üstünden içeri sokup oradaki bandajlara dokunuyorum.

Artık Louisa oldum. Hiç yerim kalmadı.

*

*(İng.): Doğruluk mu sonuçlar mı? Ayrıca New Mexico'da bir kaplıca şehri.

Bomboş hissediyorum ama açlıktan değil. Boşlukta bir şeyler bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Araba koltuğunda yatmaktan sırtım ağrıyor. Her yerim acıyor. Midemi yırtan acıyı umursamadan doğruluyorum. Tanner uykuya dalmış. Başı, kapalı cama doğru sallanıyor.

Linus dikiz aynasından bana bakarak boğazını temizliyor. "Riley'nin torbacısı Wendy paranı çaldı ve odanı talan etti. Sen çıktıktan sonra arkadaşını takip etmiş. Onu bir güzel dövmüş. Birinci kattaki o sıska adam, bir sürü kitabı olan var ya. Arkadaşına o bakıyor. Riley ve Wendy, Luis adlı birinin arabasını çalmış, kim bilir nereden uyuşturucu almış ve kumarhaneye doğru yola çıkmışlar. Tabii bunlar, True Grit'in kasasını boşalttıktan sonra oldu. Yani, biliyorsun, o boku satın almak için aylardır para çalıyordu." Direksiyonu kavrayan parmaklarını sıkıyor ve gözünü karanlık yoldan ayırmıyor.

Bana para verdiği ve onun için Wendy'nin evine gittiğim onca zamanı düşünüyorum. Julie'nin kasanın eksik çıkmasından dolayı endişelenmesini. Gözlerimi kapatıyorum. Çok utanıyorum.

"Riley'miz âlem yapmaya gitti ama bunun yanında başka boklar da yedi. Kafayı bulmayı seviyor ama sen zaten çoktan anlamışsındır, değil mi?"

Riley'nin ahşap kutusu. Minicik, kristal dolu poşetler; tüyler ürpertici, yanık plastik kokusu.

"Kumarhaneye gidemediler, Charlie." Linus ağzına bir tane peynirli cips atıyor. "Riley arabayı devirdi. Kaltak epey yaralanmış ama Riley, her zaman olduğu gibi gayet iyi. Riley her zaman paçayı sıyırmayı başarıyor."

Restoranın dışında, boyası dökülen pembe bir dinozor hırlıyor; birkaç dişi eksik. Yolda giderken, arabanın penceresinden bir sürü kalitesiz yol kenarı süsleri görüyorum: dinozorlar, robotlar, roketler, ampul kafalı uzaylılar. New Mexico bunlardan mı ibaret? Sahte dinozorlar ve uzaylılar mı? Kaybolmuşların ülkesi.

Arabanın camından Tanner ve Linus'u izliyorum. Koltuklarda oturuyorlar. Tanner, bir hamburgeri yiyor ve ceptelefonunda konuşuyor. Linus, çayını karıştırıyor ve bir deftere yazı yazıyor. Bir keresinde kafede bana, "her şeyi kafasında tutmak için" her gün günlük yazdığını söylemişti.

Bana yiyecek bir şeyler getirecekler mi veya Tanner bana biraz daha ağrı kesici verecek mi, diye merak ediyorum. Linus vermesini istemiyor, uyuduğumu sandıkları esnada fısıldaşmalarını duydum. Ama çok istiyorum, kendimi biçimsiz hissetmek ve sürüklenmek istiyorum. Henüz yere inmek istemiyorum.

Buradaki gökyüzü Tucson'dakinden daha farklı; daha parlak bir mavi, şeker gibi görünüyor. Bulutlar havada öyle değişik duruyorlar ki sigara dumanına benziyorlar. Arabada yoğun bir abur cubur ve şekerli gazoz kokusu var. Yavaş yavaş tavanda gezinen bir sinek var.

Riley'nin mutfaktaki halini düşünüyorum, o felaket yabancı yüzünü. İçimden öfkeli ve büyük bir acı yükselmeye başlıyor. Avuçlarımı gözlerime bastırıyorum.

Linus şimdi yolcu koltuğunda uyuyor. Tekrar gece oldu. Sıcak çöl havası arabanın içine giriyor. Bir parmağımı ağzımda ıslatıyorum ve boş patates cipsi paketine saldırıp tuzları emiyorum. aklıma o gece Dinlenme odasında Jen S.'in yaptığı geliyor, patlamış mısır kasesindeki tuzları emdiği zaman. Bütün bunları milyonlarca yıl önce olmuş sanki. Temiz hastane, kibar bir doktor, sıcak bir yatak. Şimdi başladığım yere geri döndüm: sürükleniyorum, canım yanıyor.

Beni beslemeyi unuttuklarını fark ettiklerinde, bulabildikleri tek yer kuru, şüphe uyandıran *burrito*'lar satan bir Allsup's* oluyor. Tanner bir paket patates cipsi, Gatorade,** pretzel ve kola getiriyor.

Tanner derin bir nefes alıyor. "Tanrım, New Mexico'ya bayılıyorum. Tucson'ın ucube bir gösteri olduğunu düşünüyorsan henüz hiçbir şey görmedin."

Parmaklarını direksiyona vuruyor. "Başın mı dönüyor? Yokuş yukarı çıkıyoruz. Birkaç gün sonra kendini daha iyi hissedeceksin. Sadece su içmeye devam et."

Mutfaktaki halleri ne zaman aklımda gelse, engellemek için elimden geleni yapsam da içimdeki alev ve

*New Mexico ve Texas'a hizmet veren bir mağaza zinciri. (e.n.)

**Bir enerji içeceği markası. (e.n.)

utanç kabarmaya başlıyor ve işte gözümün önündeler; birbirlerini itişleri, Wendy'nin bana pis pis sırıtan ıslak ağzı ve başını çeviren Riley, aşırı içmiş ve başka şeyler de almış haliyle bana bağırıp bana...

Linus ve Tanner önde yolu izlerken ben de arka koltukta, yüzüm pencereye yaslanmış bir halde epey ağlıyorum. Hiçbir şey söylemiyor, ağlamama izin veriyorlar. Uyuyorum uyanıyorum, yüzüm sentetik kumaş kaplı koltuğun üzerinde dönüp duruyor, ayaklarım birbirine çarpıyor, göğsüm okyanus dalgaları gibi inip çıkıyor. Ön koltuktan gelen mırıltılar, uzun bir tünelden geçermiş gibi bana yavaş yavaş ulaşıyor. Sözcükler etrafımı sarıyor: *tedavi merkezi, mesajlar, Anne, Riley.*

Riley. *Riley.* Yüzümü koltuğa gömüyorum ve hıçkırıklara boğuluyorum.

Ve evdekiler uyuduktan sonra gizli gizli eve giren bir fare gibi: Ellis. Yapmadan önce böyle hissetmişti. Bu acı ve utanç denizini hissetmişti.

Ve ben boğulmasına izin verdim.

Uyanıyorum, arabanın durduğunun hayal meyal farkındayım. Tanner, arabadan inip bacaklarını esnetiyor. Linus, emniyet kemerini çözüyor ve gülümsüyor. "Kalk, kalk çocuğum," diyor neşeyle.

Ayağında pofuduk terlikleri olan yaşlı bir adam bize uzun bir toprak ve çakıl yolun sonundaki geniş bir ahşap sundurmadan el sallıyor. Sundurmanın kirişlerinden onlarca rüzgar çanı asılıyor, hafif meltem-

de cam gibi çınlıyorlar.

Üzerinde mavi bir bornozla, bir kadeh şarap içiyor. Saçı beyaz pamuk öbekleri gibi görünüyor. Tanner ve Linus garaj yolunu geçiyorlar, ona sıkıca sarılıyorlar ve arkalarında yavaşça ilerleyen adamla birlikte beni almak için arabaya dönüyorlar. Beni arabadan çıkarırlarken adam hafifçe öne eğiliyor, gözleri meraklı.

"Ah, evet," diye mırıldanıyor. "Ah, evet anladım. Ah, canım."

Tanner ve Linus'un yardımıyla, serin evin koridorundan geçip tek kişilik bir yatağı ve bir penceresi olan küçük bir odaya geliyorum. Duvardaki büyük, süslü, ahşap haça bakıyorum. Ariel'den çaldığım haç aklıma geliyor. Onu geri verdiğim için memnunum, onu alanın ben olduğumu asla söylememiş olsam da.

Beni yatağa yerleştiriyorlar ve üzerime bir battaniye örtüyorlar. Tanner dilime iki tane hap koyup ağzıma bir bardak su yaklaştırıyor.

Perdesiz pencereden, gökyüzünü ve ışıl ışıl kocaman, beyaz yıldızları görebiliyorum. İki gün boyunca uyuyorum.

Üçüncü gün, yere bastığımda ayaklarım daha az zonkluyor. Susamış ve sersem bir halde bir tuvalet bulmak için koridordan sendelemeye başlıyorum. Kerpiç duvarlarda sıra sıra büyük, çerçeveli fotoğraflar var; siyah ve beyaz insanlar, eski kerpiç kiliseler...

Banyoda, duvarlara renkli haçlar ve kokulu adaça-

yı buketleri asılmış. Klozetin yanına dizilmiş yumuşak ve dolgun tuvalet kâğıdı ruloları beyaz kuleler oluşturuyor. Duş yok, yalnızca derin, çok derin bir küvet var. Tuvalete oturuyorum, kollarımdaki ve karnımdaki sargılara dokunuyorum. Çıkarıp bakmayı düşünsem de yapmıyorum. Uzun bir süre tuvalette kalıyorum, sessizliği dinliyorum ve bir güvenin pencere pervazında kanat çırpışını izliyorum. Sanırım bu girdiğim en güzel banyo. Bir banyonun bu kadar güzel olabileceğini hiç düşünmemiştim. Birinin burayı böyle huzurlu, böyle hoş yapabileceğini düşünmezdim.

Yaşlı adam salondaki uzun, çam masada oturmuş, yüzüne yakın tuttuğu bir gazeteyi okuyor. Masada dolgun meyveler ve kuruyemişlerle dolu kâseler, bir baget ekmek ve bir de tereyağı tabağı var. Gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor.

"Kahve?" Bana bir fincan filtre kahve koyuyor, masanın üzerinden bir sürahi ılık sütü uzatıyor. "Süt ılık, eğer kullanmak istersen. Torunlarım at besliyorlar."

Bir dilim baget ekmeğe bol tereyağı sürüyorum. Şimdi açım, midemden vahşi guruldamalar geliyor. Bageti ısırıyorum; çok hafif ve çıtır çıtır, kırıntıları üzerime yağıyor. Yaşlı adam gülüyor. "Bana da sürekli oluyor. Yemek yerken ortalığı batırmaktan hiç utanmadım."

Soluk renkli kırıntıları silkeliyorum. Baget yumuşak ve nemli. Çiğneme sesim ve ara sıra yaşlı adamın gazetesinden gelen hışırtı dışında ev sessiz. Yavaş yavaş,

dışarısının da sessiz olduğunu fark ediyorum. Tuhaf bir şekilde sessiz. Araba yok, ses yok, hiçbir şey yok.

"Quaker'ların,* sessizliğin insanın bedenini ilahi olana açmak olduğuna inandıklarını biliyor muydun? Bedenini ve kalbini." Gazeteyi sallıyor, pencereden dışarı bakıyor, sonra da bana dönüyor ve eğilerek yakınlaşıyor. "Sessizlikten hiç korkmadım, ya sen? Bazıları korkuyor, biliyorsun. Kargaşa ve gürültüye ihtiyaçları var."

"Santa Fe. Çöl bölgesi. Güzel değil mi? Kırk iki yıldır bu evdeyim. Duyabildiğin bu mükemmel sessizlik, ne *komik* bir laf oldu, burayı dünyanın en ilahi yeri yapıyor. Bana göre."

Uzanıp elimi sıkıca tutuyor. Teni kuru, tozlu.

"Seni kutsal evimde görmek çok güzel, Charlotte."

Gözlerimin sıcacık, minnet dolu yaşlarla dolduğunu hissediyorum.

*Mevcut Hıristiyan mezheplerinden ve tarikatlarından memnun olmayanlar tarafından 17. yüzyıl ortalarında İngiltere'nin kuzeybatısında ortaya çıkmış bir mezhep. (ç.n.)

ADI FELİX VE O, LINUS VE TANNER'IN BÜYÜKBABASI. LINUS bana evi gezdiriyor, duvardaki resimleri, köşelere dizilmiş heykelleri ve tepelere bakan devasa arka bahçe ile atların ahırını gösteriyor. Beni, tavanındaki pencerelerden sızan ışığın doldurduğu kocaman bir binaya götürüyor; duvarda asılı çeşitli tuvaller, boya tenekeleri, kovalar dolusu fırçalar ve bir sürü, endüstriyel boyda terebentin konteynırları var. Tuvaller duvarların bazı kısımlarına üçer üçer asılmış. Uç kısma çatı katına benzeyen bir bölüm inşa edilmiş; üzerinde eski bir daktilo olan bir masa ve üst kısımda duran sade bir sandalye. Çatıya uzanan geniş bir merdiven boşluğu var. Altında darmadağın, yıkılmak üzere olan kitap rafları var. Genç bir kadın, stüdyonun köşesindeki yüksek çam masada sessizce çalışıyor; slaytları diziyor, onları ışığa doğru tutup farklı gruplara ayırmadan önce inceliyor. "Bu Devvie," diyor Linus. "Asistanı. O da burada yaşıyor."

Stüdyoda topallaya topallaya geziniyorum, Felix'in eşyalarına hafifçe dokunuyorum: kalemler, kâğıt parçaları, kavanozlar ve tüpler, kuş tüyleri, çeşitli ebatlarda taşlar, buruşuk eski fotoğraflar, egzotik adreslerden gelen elyazılı kartpostallar, kırmızı bir maske, kibrit

kutuları, ağır, bez ciltli sanat kitapları, kavanozlar, kabuklanmış boya tüpleri ve çok sayıda boya. Bir masanın üzerinde, etrafa saçılmış kâğıtlarda suluboya resimler duruyor, hafif ve yumuşak mor dokunuşlar, koni şeklinde çiçekler. Başka bir masada sadece yığınlarla kitap var, bazılarının kapakları açık ve içlerinde çeşitli resim ve çizimlerin fotoğrafları ve her bir sayfaya yapıştırılmış, üzerlerinde, *Renklerin iklimi Eko/Yanıt Yalan söyleme* gibi şeyler yazan not kâğıtları var. Zemin, eskimiş boyalarla kaplı; ayağım, yıpranmış bir çift sabo terliğe takılıyor.

Tekrar duvardaki tuvallere bakıyorum; gün batımı olduklarını söyleyebilirim ama o kadar gerçekçi değiller. Daha derin, bedenin içine olan bir şey, bir his mi? *Güzel değil mi?* Felix böyle söylemişti. Renkler bir araya gelip bir şey oluşturuyorlar, eminim, hissedebiliyorum; birbirlerine karışıp görsel oyunlar yapıyorlar, sözcüklerle ifade edemeyeceğim bir şey ama onlara bakmak beni heyecanlandırıyor, tatmin ediyor ve acıyı köreltiyor. Felix'in tüm resim malzemelerine bakıyorum ve şu an bir şeyler yapabilmeyi, kendime ait bir şey üretebilmeyi istiyorum. Ariel'in, sergi açılışında Tony Padilla'nın tekne boyasıyla yaptığı resimleriyle ilgili söylediklerini hatırlıyorum. *Renkler, kendi başına bir öykü olabilir.* Utangaç bir şekilde Linus'a gülümsüyorum.

"Leziz, değil mi?" Muzip bir şekilde ellerini çırpıyor.

*

Felix ızgaradaki eti hâlâ canlıymış gibi dürtüyor. Duman yüzünden buğulanan gözlüklerini gömleğinin kenarıyla siliyor. Kıvrılmış parmaklarına, bileklerinin ve eklemlerinin kalınlığına bakıyorum. Cildinde soluk boya lekeleri var.

Dışarıda, uzun ahşap bir masanın etrafında toplanıyoruz. Hava ayaz. Tanner bana yün bir hırka ödünç verdi. Linus keskin kokulu bir beyaz peynir dilimliyor ve Tanner da avokado kesiyor. Asistan Devvie evde, içki hazırlıyor ve topal, çok yaşlı kurt köpeğini besliyor. Uzaktan, ahırda kişneyen atların sesi geliyor. Ötemizdeki karanlık çölden tuhaf sesler geliyor. Bağırışlar ve ıslıklar; hışırtılar ve tartışma sesleri...

Felix parlak et parçasını çat diye tabağa koyuyor ve tabağı masaya yerleştirip mendilini kucağına seriyor. Gökyüzüne bakıyor. "Büyük ihtimalle bir daha böyle dışarıda yiyemeyiz." Bana bir bakış atıyor. "Kasımda kar gelir. Buralarda geçen en güzel aydır."

Gözlüklerinin üzerinden bana bakarak şarabından büyük bir yudum alıp yutkunduktan sonra hoşnut bir şekilde iç çekiyor.

"İşte bu kalp kırıklığı," diyor, masaya oturup kucağına bir mendil yerleştirirken. "Ve o genç adamla aranızda geçenleri kastetmiyorum çünkü o şeyler gelip geçicidir, bu da öğrendiğimiz acılı derslerden biridir. Sanırım farklı bir tür kalp kırıklığı yaşıyorsun. Belki de ne yapacağınızı *bilmediğiniz* bir dünyada olmanın verdiği bir kalp kırıklığı. Anlatabiliyor muyum?"

Şaraptan bir yudum daha içiyor. "Bence herkes o ânı yaşar, her şeyin o kadar *hayati* olduğu bir an olur ve o an, varlığınızı küçük parçalara ayırır. Ve sonra durman gerek. Bir süre, parçalarını toplarsın. Ama onları eski hallerine getirmek değil, *daha iyi* bir şekilde olmasa da yeni bir şekilde bir araya getirmek çok uzun bir zaman alıyor. Hangi parçanın *nereye* geleceğini kesin bir şekilde bilecek hale gelinceye kadar böyle yaşayabilirsin."

"Bu onun için fazla bir yük büyükbaba," diyor Tanner. "O sadece bir çocuk."

Felix gülüyor. "O zaman sesimi keserim. Beni boş ver. Saçmalayan yaşlı herifin tekiyim."

Başımı kaldırmıyorum. Masada, bu kadar insanın önünde ağlamak istemiyorum, bu yüzden ağzımı tuzlu etle dolduruyorum. Titremelerini engellemek için parmaklarımı kalçalarımın altına kaydırıyorum ve insanların sohbetlerini dinliyorum. İçim o kadar boş ve o kadar açım ki günlerce yemek yiyebilirmişim gibi hissediyorum.

Daha sonra, sessiz odadaki tek kişilik yatağımda, açık pencereden parlak gökyüzüne bakarken *hayati olaylar* hakkında düşünmeye başlıyorum. Babam benim ilk hayati olayım mıydı? Bir vardı, sonra birden yok oldu ve onu sormamam, ağlamamam veya hiçbir şey yapmamam gerekiyordu; çünkü annem çok üzgündü.

Belki Ellis de kutusunu devirip düşmesine sebep olduğum büyük ve hayati derecede güzel bir yapbozun parçasıydı. Henüz Riley'nin ne olduğundan emin değilim. Belki o da kurulumun bir parçasıydı, olabilir mi? Ve henüz kurulumu bitirmedim.

Çok eksiğim. Parçalarımın nerede olduğunu, onları nasıl birbirine uyduracağımı, nasıl birbirine tutturacağımı bilmiyorum. Bunu yapıp yapamayacağımı bile bilmiyorum.

BİR HAFTA SONRA, BENİ KAPLAYAN SİS BİRAZ AZALIYOR. Hâlâ çok uyuyorum ve çok yorgunum ama yürümek eskisi kadar canımı acıtmıyor, buradan da hemen ayrılacakmışız gibi görünmüyor; bu yüzden ben de Felix'in karmaşık ve düzensiz evini araştırmaya başlıyorum. Ön taraftan bakıldığında, küçük bir kare gibi görünüyor ama içeri girdiğinizde, aynı anda birkaç yöne doğru uzanıyor; karmaşık yapısını etrafındaki kavak ağaçları ve kaynanadili kaktüsleri saklıyor. (Linus'un bana verdiği minik kitapta öyle oldukları yazıyor. Dışarıya çıkarken yanıma alıyorum. Bitkilerin adını öğrenmek gibi basit şeyler yapmak dikkatimi dağıtıyor.)

Birkaç tane yatak odası var, hepsinde sade birer yatak ve ahşap masa duruyor. Desenli yün battaniyeler özenle katlanmış ve her bir yatağın ucuna yerleştirilmiş. Tavanından bir iskeletin kemikleri gibi zikzaklar çizerek geçen, Tanner'ın dediğine göre adı vigas* olan, karanlık, ağır kirişleriyle ana salon devasa, bir duvarında da taştan kocaman bir şömine var. Devvie serin gecelerde şömineyi yakıyor ve ben de orada, sıcaklığa yakın oturmayı seviyorum.

Felix'in bir odasında sadece kitaplar ve diğer bir odasında ise sadece plaklar, bir müzik seti ve odanın

*(İsp.): Kirişler.

ortasında duran eğimli, terk edilmiş bir piyano var. Mutfak evin arkasında, ileride uzanan karanlık tepelere bakıyor. Ahır yamacın aşağısında, çakalların girmemesi için çitle çevrili.

Linus stüdyonun yıllar önce "dahiyane bir hibe parası" ile inşa edildiğini söylüyor. Evin arka tarafına bitişik, tepelerin üzerine uzanan bir ambar gibi görünüyor. Geceleri çakallar çıkıyor, uluyup geziniyorlar. Felix gün içinde bana alçaktan, kavak ağaçlarının arasından uçan atmacaları gösteriyor. Linus, Tanner ve Felix birlikte yemek yapıyor: meyveler, etler, ekmekler, peynirler, cevizli ve tuzlu beyaz peynirli ıspanak salatalarından oluşan geniş, gösterişli mönüler.

"Biliyor musun?" diyor Felix bana bir sabah, kahvaltıda tabağıma kaşıkla yabanmersini koyarken. "Kendini resimlerine adamış yaşlı bir işkolik olduğumu düşünmeni istemiyorum. Bazen stüdyomda hiçbir iş yapmıyorum! Sadece oturuyorum. Müzik dinliyorum. Kitaplarımı karıştırıyorum. Belki anımsadığım bir şeyi yazıyorum. Bazen bir mektup yazıyorum."

Kupasına biraz daha kahve koyuyor. "Bazen, çalışmamak da bir iş olabiliyor, sadece daha hafif bir iş. Bazen, sadece var olmak bile önemlidir, Charlie."

Ayaklarım giderek daha da iyi oluyor. Kesikler ve oyuklar güzelce iyileşiyor ama hâlâ hassaslar. Tanner kolumdaki bandajları çıkarıp yeni kesikleri, yeni nehirleri görmeme izin veriyor. Tereddütle, karnımdaki taze çizgilere dokunuyorum ama bakmıyorum.

Derine inmediğimi, dikişe gerek olmadığını söylü-

yor. "Bunu iyi bir şey olarak düşünelim." Eski bandajları çöpe atıp yeni bir gazlı bez rulosu açıyor.

Bir gece Felix, bir şişe şarap daha açarken Linus, beni mutfak masasında duran minik bir dizüstü bilgisayarın başına çağırıyor. Neredeyse iki hafta oldu ve Linus'un her akşam yemekten sonra dizüstü bilgisayarı alıp bir saat kaybolduğunu fark ettim. Tanner, çocuklarıyla görüntülü konuşma yaptığını söylüyor.

Söyleyebildiğim tek şey, "Ah," oluyor. Çocukları olduğunu bile bilmiyordum. Utanmış bir halde, Riley konusu beni çok fazla tükettiğinden Linus'a, hayatı veya alkol problemi hakkında hiçbir şey sormadığımı fark ediyorum.

Linus ekranı işaret ediyor. Gözlerimi kısıyorum. Duvardaki sanat eserlerinin bir fotoğrafı ile bir gazete yazısı. Benim sanat eserim. Manny, Karen, Hector ve Leonard. Sergiden iki gün sonra yayınlanmış.

Linus hafifçe kafama vuruyor. "Baksana şapşal. Sanat sergisiyle ilgili bir değerlendirme bu. Dinle." Kulağa yeterince hoş gelen eleştiriyi okuyor, rahatsız edici olan şey ise yazarın anlamadığım birçok kelime kullanması. Neden sadece beğenip beğenmediklerini söyleyemediklerini merak ediyorum. Linus'un okuduklarının bir kısmını duyuyorum:

...Dijital ağırlıklı ve Technicolor nostaljisi akımına kapılmış bir dizi karakalem portre... Açıklayıcı bir şekilde ortak duygular içeren... Klasik ama farklı...

"Sanırım çizimlerini sevdiler, Charlie!" Linus, kalçama vuruyor. Nefesi bal ve yeşil çay gibi kokuyor. Felix, parmağını Linus'a sallayarak yaklaşıyor. "Buraya tıkla, buraya tıkla," diyor. Linus tıklıyor, ekran Hector, Karen, hüzünlü gözleri ve tavşan dudaklarıyla Leonard'ın yüzleriyle doluyor.

Felix, "Çok güzel. Keskin çizgiler, canım," diyor. Gözlüklerini çıkarıyor. "Ama hissetmiyorsun," diyor.

Şaşkın bir halde, başımı hayır anlamında sallıyorum. Hissetmediğimi nasıl söyleyebilir? Hepsini çok beğendim ve çok uğraştım. Keşke sesli bir şekilde cevap verebilsem ama sözlerim hâlâ kayıp.

"Hepsi orada, canım. Detaylara dikkat. Güzel el hareketleri." Gözlerimin içine bakıyor. "Ama sen bu tür çizimleri *sevmiyorsun*. Ya da en azından, onlara karşı karmaşık bir tutkun var. Ya birine ya da diğerine ihtiyacın var. Duygu karmaşası, sanatın dostu değildir."

Felix hafifçe yanağıma dokunuyor. "Yeteneğin var, Charlotte. Şimdi yeteneğine *duygu* kazandır." Şarap şişesine geri dönüyor. "Kullanabileceğin bir odam var," diye sesleniyor bana. "Devvie yarın senin için hazırlayacak."

Linus onaylar gibi başını sallıyor. "Bir süreliğine hiçbir yere gitmiyoruz. True Grit ise uzun bir süre kapalı olacak. Biliyorsun, Riley epey para çaldı ve insanlar parasını alamadı. Bari biraz eğlenelim."

KÜÇÜK, TERTİPLİ ODAMDA YATAĞA UZANIYORUM; kalbim küt küt atıyor ve zihnim vızıldıyor. Felix *duygu* derken neyi kastetti? Bu parçalar üzerinde çok çalışmıştım; kütüphanedeki tüm kitaplara baktım, çizim elkitabının söylediği her şeyi yaptım, çok çalıştım. Bir sanatçı olarak yaptığın şey bu değil miydi? Aklıma Ariel'in, Tony'nin sergisinde beni çizim kursuna çağırması geldi. Ariel, kendimi incelemeden asla ilerleyemeyeceğimi söylemişti. Kendimi, *kendi* öznem yapmadan... Kahkahamı tutuyorum. Felix ne yapmamı istedi, kendimi çizmemi mi? Kimse bunu görmek istemeyecektir; kesik ciltli ve kırık dişli bir kız.

Yüzümü serin duvara yaslıyorum. Arka tarafta, pikaptan içli bir şarkı dinlediklerini duyabiliyorum; sesler, karanlık çölden gelen kesik kesik çığlıklarla karışıyor. Şu an hiçbir şeyim yok. Riley yok, Mikey yok, Ellis yok, çizimlerim yok. Gözyaşlarımı engellemeye çalışırken nefesimi tutuyorum. Yine çok yorgunum. *Denemekten* yoruldum. Burnum akıyor, gözyaşlarımı tutmaya çalışırken gözlerim zonkluyor. Kıvrılıp dizlerimi göğsüme çekiyorum. Ne kadar yanlış olduğunu bilsem de Riley'yi çok özlüyorum; isli, berrak kokusu hafızama kazındı, sırtının kadifemsi dokusunu hayal ettikçe parmak uçlarım acıyor, kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor.

Yatakta ileri geri sallanıyorum. Aklıma, tuvalette, lavabonun altında jiletle dolu olan kutu geliyor. Gizli olasılıklarla dolu bıçakların olduğu mutfak. Bacaklarımı uzatıyorum, kendimi zorlayarak ellerimi vücudumda gezdiriyorum ve kendime verdiğim zararın bariz birikimi olan yaraları ve bandajları sayıyorum.

Kendime yapabileceğim başka bir şey yok.

O an aklıma birdenbire Louisa geliyor: alevler içinde, solgun saçları ateş almış, teni yağ gibi erirken.

O kadar hızlı doğruluyorum ki karnımdaki bant açılıyor. Acıdan yüzümü buruşturarak tekrar yapıştırıyorum. Sırt çantam dolapta. Dizlerimin üzerine çöküp karıştırmaya başlıyorum. Wendy'nin yok etmediği tek şey.

Louisa'nın defterleri hâlâ sıkı sıkı bağlı. Parmaklarımla bandı çözüyorum.

İlk defterin ilk sayfası, küçük, zarif bir siyah metinle başlıyor:

Bir kızın hayatı, dünyadaki en kötü hayattır. Bir kızın hayatı: doğarsın, kanarsın, yanarsın.

Louisa'nın sözleri acıtıyor ama hepsi doğru ve beynimde yankılanıyorlar. O gece her şeyi, her bir kitabı okuyorum. Duramıyorum.

SABAHIN ERKEN SAATLERİ VE HENÜZ UYUMADIM, Louisa'nın sözleri aklımdan çıkmıyor. *Kendini kesmek, insanları dışarıda tutmak için bedenine çektiğin bir teldir ama sonra sana dokunulması için yanıp tutuşursun. Ancak teller dikenlidir. Peki sonra?* Yataktan çıkmayı başardığımda Linus, bana Felix'in boş olan odaların en küçüğünde çalışmama izin verdiğini söylüyor. Devvie ve Tanner odaya uzun bir masa, bir tabure ve kutularca malzeme taşıyorlar; benim için bir sürü defter, kurşunkalem, mürekkep, tükenmezkalem ve boya. Devvie, kareli yünlü gömlek ve eşofman altı giymeyi seven sıska bir kız. New York Üniversitesi'nde "ABD*" denilen bir şeymiş.

Oda küf kokuyor. Dışarıdan, at kişnemesi geliyor. Tanner her gün bu saatlerde onu gezmeye götürüyor. Yere oturuyorum, kir ve toprak baldırlarımın arkasına yapışıyor.

Felix, sevdiğim bir şey yapmamı söylüyor. Veya karmaşık bir tutku hissettiğim bir şeyi. Ariel, kendimi kullanmamı söylemişti. Louisa, bana hayat hikâyesini verdi. *Bir sarhoş ve başka bir sarhoş tanışıp bir karmaşa*

*Açılımı, "All but dissertation"dır. Birleşik Devletler ve Kanada'da kullanılan, doktora eğitimi süresince araştırma aşamasında olmak anlamına gelen bir terim. (ç.n.)

yarattılar: beni. Kırık bir kalple doğdum.

Elimle bacaklarımdaki yara izlerini takip ediyorum, gömleğimin altına doğru devam edip yıllar önce açılan iyileşmiş ve iyileşmemiş kesikleri hissediyorum. Ben artık buyum; bu çizgiler ve yanıklar ve de onların altında yatan anılar. *Bir kız doğar.*

Köhne odada, kalın yumuşak sayfaları olan bir çizim defteri ve koyu renk kalemler buluyorum. Bir cetvel kullanarak bir kâğıt parçasına çerçeve çizmeye başlıyorum, karakalemin kâğıt üzerinde akışını, parmaklarımdaki hissini deniyorum. Kâğıdın üzerinde su gibi akıyor, kömür gibi bastırmaya gerek yok. Başka bir kâğıt parçasında hafifçe çizmeye başlıyorum, kendimi, ortaya çıkan şekilleri deniyorum.

Bir kız doğar. Kendimle başlıyorum; okulun ilk günü üzerinde sarımsı, kabarık bir hırka olan kabarık saçlı bir kız, tüm yaraları kazağı ve kot pantolonunun altında saklı. Ağzını bıçak açmayan, gözleri yanan, içine öfke ve korku dolup taşan üzgün bir kız. Diğer çocukları, onların birbirleriyle nasıl iyi geçindiğini, kahkahalar atmalarını, kulaklıklarını ayarlamalarını, fısıldaşmalarını izliyor. Kız, *Babam sokağın sonundaki derede,* demek istiyor ama hiçbir şey söylemiyor. Menekşe moru ve çılgın saçları olan, beyaz tenli güzel bir kızla tanışıyor. Güzel, hayati önem taşıyan kız tatlı ve krema gibi kokuyor, yüzünde pudrası ve çok fazla siyah maskarası var.

Kahrolası güzel ve *ilahi* kız.

Louisa şunları yazmış: *Tenimdeki her hata bir şarkı gibi. Dudaklarını, benim dudaklarıma bastır. Şarkılar duyacaksın.*

Saatlerce çiziyorum.

Hikâye ilerlerken, Charlie'nin karakteri parça parça giysi kaybetmeye devam ediyor ve hikâye çözüldükçe soluk genç teni giderek daha da fazla hasar alıyor. Masada, kollarımın üzerinde uyuyakalıyorum. Uyanıp hikâyeye devam ediyorum. Konuşmakta, doğru sözcükleri beynimden ağzıma ve dışa aktarmakta iyi değilim ama *bu* konuda iyiyim; resimlerim ve yazıya dökebildiğim sözcüklerim. *Bu konuda* iyiyim.

Felix'in demek istediği buydu. Yaptığın şey damarlarında akmalı, seni bir yerlere götürmeli.

Parmaklarıma kramp girmeye başlıyor ve biraz hava almam gerek. Evden sessizce çıkıyorum. Çölde uzun bir süre yürüyorum, bir kavağın altında dinlenecek gölge bir yer buluyorum ve Lousia'nın defterlerinden birini dizlerime yerleştiriyorum. Çöl aynı anda hem sessiz, hem bomboş hem de dopdolu. Tanner'ın yeleğinin içinde büzülüyorum.

Louisa şunu yazmış: *İnsanlar bizi bilmeli. Acılarını bedenlerine yazan kızları.*

Hayatını yavaşça, tekrar tekrar okudum. Çok zor ve çok acı verici ama o bana sözcüklerini, hikâyesini, her bir kanlı detayını verdi.

Kimse beni rahatsız etmiyor. Kimse ne yaptığımı sormaya gelmiyor. Acıkınca, mutfağa gidip bir sandviç yapıyorum, bir bardak su alıyorum, sonra odaya geri dönüp çizgi romanımı çizmeye devam ediyorum.

Sanırım üç ya da dört gün alıyor, emin değilim, bilmiyorum ama bir noktada net ve nihai bir şey hissediyorum: *Bitti. Şimdilik, bitti.*

Nazikçe tüm kâğıtlarımı topluyorum, onları düzenliyorum, sehpanın üzerine yerleştiriyorum, kalemleri temizliyorum, kalemtıraşları pencerenin altındaki sepete atıyorum.

Casper'ın söylememi istediği her şeyi söylemek yerine çizdim.

Bir sesim var. Sesimin gidebileceği bir yer var.

Linus'un bana verdiği pasaklı, fazla geniş olan ve belini üç defa katladığım eşofman altına ve Devvie'nin ödünç verdiği devasa NYU* tişörtüne bakıyorum. Talan edilmiş ve kanlı dairemdeki tulumumu, uzun kollu formalarımı, pat pat ses çıkaran botlarımı düşünüyorum. Artık farklı şeylerin zamanı geldi. Artık tekrar konuşmamın zamanı geldi.

Ödünç aldığım giysileri üzerimden çıkarıyorum ve açık pencereden giren havayla ürperiyorum. Üzerime gri, yün bir battaniye atıyorum, odadan çıkıp sessizce arka kapıdan dışarı adım atıyorum. Uzun bir süre merdivenlerde oturup çölden gelen sesleri; cıvıltıları,

*New York Üniversitesi.

ciyaklamaları ve ulumaları, içeride mırıldanan Felix'in seslerini, Linus ve Tanner'ın kart oynarken yaptığı ağız dalaşını dinliyorum.

Her şeyiyle, ev gibi.

BİRKAÇ GÜN SONRA, GİTME ZAMANIMIZ GELİNCE FELIX hepimize sarılıyor, bana bile. İlk başta dokunuşundan uzaklaşıyorum, sonra rahatlamaya çalışıyorum. Kuvvetli elleriyle sırtımı sıvazlıyor. Alnımdan öpüyor. Linus ve Tanner, eşyaları arabaya yerleştiriyor; Devvie bizim için birkaç tane sandviç yapmış, bir torbaya meyve ve peynir koymuş ama Tanner'ın tuzlu atıştırmalıklar için bir yerde durmak isteyeceğini düşünüyorum.

Eteğimin belini ayarlıyorum. Santa Fe'de bir ikinci el dükkânından dört dolara aldığım, haki yeşil, pamuklu, dizlerimin üstüne gelen bir etek. Düz siyah spor ayakkabılarıma, kısa kollu ve açık kahverengi Santa Fe Lisesi tişörtüme ve bacaklarımdaki yaralar bakıyorum. Blue ne derdi? *Kimin umurunda.*

Linus beni alışverişe götürmüştü ve otomatik olarak mağazanın kot bölümüne yürümüş ve istediğim şeyin bu olduğunu düşünerek kot ve tutumların arasından bir şeyler seçmeye başlamıştı. Onu orada bıraktım ve etrafta gezindim. Beni bulduğunda, kollarım düz, pamuklu etekler, tişörtler ve parlak gümüş düğmeleri olan siyah bir kazakla doluydu. Tulumla dolu kollarına bakıp başımı hayır anlamında salladım ve, "Artık yok," dedim. Kaşlarını kaldırdı ve onları rafa geri götürdü.

Felix, "Charlie, kendi kendini cezalandırma konusunun epey geniş ve ilginç bir tarihi olduğunu biliyor muydun?" diyor.

Söylediği şeyi tam anlamadığımdan bir süre bakakalıyorum ama sanırım sonra anlıyorum.

Başını evet anlamında sallıyor. "Bu doğru, canım. Bazı insanlar bunu Tanrı'ya yaklaşmak için kullanırdı." Bana bakarak hafifçe çenesini kaldırıyor. "Tanrı'ya mı yaklaşmaya çalışıyorsun, Charlotte?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum. "Ah, hayır tabii," diyorum. Felix gülüp arabaya binmeme yardım ediyor.

Linus arabayı çalıştırıyor ve ilerlemeye başlıyoruz ama yola çıkmamız gereken köşede durup dikiz aynasına bakıyor. Arkaya bakıyorum. Felix çakıllığın üzerinde yavaşça yürüyor ve pofuduk terlikleri toz bulutları kaldırıyor. Nefes nefese penceremin yanına eğilip ona yaklaşmamı işaret ediyor.

Kulağıma fısıldıyor: "Sen, *kendin* ol Charlotte. Kendin ol."

ALBUQUERQUE'TE, TANNER ARKA KOLTUĞA GEÇİP uyuyakalıyor. Linus bana doğru bir paket kızarmış domuz kıtırı uzatıyor. Biraz avucuma döküyorum.

"Linus," diyorum hafifçe. "Neden bana yardım ediyorsun? Beni tanımıyorsun bile ve ben çok bencil davrandım. Sana kendinle ilgili hiçbir şey sormadım bile. Ve üzgünüm. Bu çok boktandı." Nefes alıyorum. Söylemek istediklerim bunlar.

Yemekle dolu yanaklarıyla, bir sincaba benziyor. Yutkunuyor ve bana bakmıyor. "İçerek çocuklarımı kendimden uzaklaştırdım. Ayılmaya çalıştığım onca yıl babalarıyla kaldılar ve beni görmek istemediler, haklı olarak. Hâlâ düşündüğümde utançtan kusacak gibi hissetmeme sebep olan gerçekten çok kötü şeyler yaptım."

Elinin tersiyle ağzını siliyor. "Annesiz bir hayat, epey boktan. Çok öfkeliler. Düzeliyorlar ama çok yavaş. Ama iyi çocuklar, sanırım onlara en azından sevgiyi ve nezaketi öğretmeyi başardık. İşte ben de bunu yapıyorum. İşte bu yüzden sana yardım ediyorum. Annenin hikâyesini bilmiyorum ama birinin seninle ilgileniyor olduğunu umduğuna inanmam gerek."

Kızarmış kıtırları eziyorum ve avucumdaki kırıntıları yalıyorum. "Annem böyle düşünmüyor."

Linus cevap vermeden önce uzun süre sessiz kalıyor.

"Evet. Öyle düşünüyor. Bir gün... Eğer çocuk sahibi olmaya karar verirsen, ne demek istediğimi anlayacaksın. Ve seni tepetaklak edecek."

LINUS BENİ BİNANIN ÖNÜNDE BIRAKTIĞINDA SAAT epey geç. Sokak sessiz, içki dükkânı kapanmış. 12. Sokak'tan geçerken gözlerimi kapatıyorum. Dışarı bakıp mavi renkli evini görme riskine girmek istemiyorum.

Giriş alanının loş bir ışığı var ama fark ettiğim ilk şey tırabzanların ve zeminin açık şeftali rengine boyandığı ve giriş kapısının temiz bir beyaz renkte olduğu. Koridor leylak gibi kokuyor, tertemiz; duvarlar sakin açık maviye boyanmış. Kapıma yaklaşıyorum. Odadan müzik sesi geliyor ve kalbim yerinden çıkıyor. Leonard, daireyi başkasına kiralamış olmalı. Eşyalarımı sakladı mı acaba? Belki onları bodrum katındaki kutulara koymuştur. Ama Blue nerede? Ve nereye gitmem gerekiyor? Gitmek için döndüğümde, kapı hafifçe açılıyor.

Blue'nun yüzündeki morluklar azalmış ama gözünün etrafındaki halka hâlâ şiş ve mor-sarı renkte. Dikişlerden kalan minik noktalı, kırmızı çizgiler var.

Blue rahat bir nefes alıyor. "Charlie. Seni gördüğüme çok sevindim." Kapıyı tamamen açıyor. "Konuşuyor musun? İyi misin? Yine bir süre sessiz kalacağını düşünmüştüm," diyor.

Oda tertemiz; kül tablaları yok ve Blue'nun tüm giysilerini barındıran yeni bir ahşap dolap var. Mu-

şamba yerden sökülmüş ve altındaki ahşap zımparalanıp gül rengine boyanmış. Muşambaya kanımın bulaşmış olduğunu düşünüyorum ve bir anda suçluluk hissiyle doluyorum. Blue eğilip elini ahşabın üzerinde gezdiriyor. "*Köknar* ağacı," diyor hafifçe. Yırtık şiltemin yerinde, üzerinde pofuduk ve davetkâr bir yorgan olan çift kişilik bir yatak var. Blue mutfağa metal raflar monte etmiş ve üzerlerini pembe tabak çanaklar, kavanozlarca sos ve reçel, konserve yiyecekler ve krakerlerle doldurmuş. Mikrodalga fırınında altında kalın bir raf daha var. Üzerinde dünya haritası olan bir duş perdesi tavandan sarkıp küvetin etrafını sarıyor. Tuvaletin etrafında da üzerinde gökkuşağı olan kumaştan bir perde var.

"Burayı seviyorum," diyor utangaç bir gülümsemeyle.

Blue daireyi altı hafta içinde, benim burada yaşadığım altı ay boyunca yapmayı başaramadığım gerçek bir ev haline getirmiş.

Oyun masasında, itinalı bir proje var: Blue yırtık çizim defterimi, eski grafiklerimi ve şipşak kameramla çekilmiş Ellis'le olan eski fotoğraflarımı yapıştırmış. Bazı parçalar minicik, Wendy epey uğraşmış.

Blue kekeliyor. "Sen gittikten sonra Jen S., Louisa'yı haber vermek için aradı ve Tanrım, Charlie, kendimi kaybettim. Riley'yi buldum ve o kızın evine gittik. Sadece kafam iyi olsun istedim, anlıyor musun? Bilmiyordum... O şeyin de olacağını bilmiyordum ama kendimi engelleyemedim. Tanrım, Charlie, bunu yap-

tığını biliyor muydun?"

Küçük kristal *meth* torbaları. Onu uyandırmaya gittiğim ilk sabah aldığım o plastik kokusu. Blue'ya bakıp ağlamaya başlıyorum. Gözleri telaşla büyüyor. "Charlie, *ne oldu?*"

Ona üzgün, çok üzgün olduğumu söylüyorum ama yalan söylediğimi, Riley için uyuşturucu aldığımı, her şeyin felaket olduğunu, boğulmak üzere olduğumu ve artık daha fazla su altında kalmak istemediğimi söylüyorum.

Blue reddeder gibi hızla başını sallıyor. "Ben bıraktım, Charlie. Gerçekten bıraktım. Artık yapmayacağım. Söz veririm. Burayı *sevdim.* Bu lanet kasaba çok *güzel.* Tanrım, *güneş.*"

Aniden, geri döndüğüm için tekrar yorgun ve boş hissederek alnımı duvara yaslıyorum.

"Creeley'deki o kişi, o ben değildim. İnsanlarla birlikteyken bazen, bir şey oluyorsunuz, rolünüzü siz değil, o *sizi* seçiyor. Buraya gelince öyle olmasına izin verdim. İstemediğim halde, beni ezip geçmesine izin verdim. Ben... Ben artık öyle değilim, Charlie. Arkadaş olmamızı istiyorum. Birbirimize yardım edebileceğimizi düşünüyorum. Seni *çok* seviyorum."

Sırtımda duran elinin sıcaklığını gömleğimin üzerinden hissedebiliyorum.

"Louisa olmak istemiyorum," diyor. "Ölmek istemiyorum. Asla öyle biri olmak istemiyorum. Öyle biri haline gelmemem için yardım et, ben de sana yardım edeyim."

Ona inanıyorum. Adımı söylüyor. Tekrar tekrar,

Louisa'nın adını söylüyor. Saatlerce, birlikte öylece ağlıyoruz; ben duvarın yanında, Blue ise arkamda. Olması gerektiği gibi, birbirimizi sarmalıyoruz.

YEŞİL SİNEKLİKLİ KAPI ARKAMDAN ÇARPARAK KAPANIyor. Herkes dönüp bakıyor, herkesin yüzü değişiyor. Sırt çantamı duvardaki çiviye asıyorum, bulaşık makinesine yürüyorum, önlüğümü giyip bulaşık rafını çıkarıyorum ve tabaklarla fincanları yerleştirmeye başlıyorum. Temiz bir bulaşık tepsisiyle arkamı döndüğümde, bana bakıyorlar; hantal topukları ve kemik gözlükleriyle Randy, kahve makineleriyle uğraşan gümüş rengi parıldayan halhallarıyla Temple.

Randy, sabunlu suya bir kucak dolusu fincan boşaltıyor ve sular önlüğüme sıçrıyor. Hafifçe omzuma vuruyor.

"Lanet zamanı gelmişti," diyor. "Kafeyi yeniden açalı üç gün oldu ve en sevdiğimiz bulaşıkçımızın nerede olduğunu merak ediyorduk."

İşteki ikinci gecemde Julie, beni ofisine çağırıyor. Kanepeye bakmıyorum. Julie bana zaten bildiğim şeyleri söylerken, çamurlu ellerimden başka hiçbir şeye bakmamaya çalışıyorum. Riley ve Wendy'nin Luis'in arabasını çaldığını, Wendy'nin üç kaburgasının kırıldığını, köprücükkemiğinin çatladığını ve bağırsağını deldiğini söylüyor. Eşyalarımı kırıp dökmesini engellemeye çalışınca Wendy'nin Blue'ya saldırdığını söylüyor.

Julie, parmağındaki yüzükleri çeviriyor, sesi tereddütlü. "Riley birkaç çürük, madde etkisi altında araç kullanma, ehliyetsiz araba sürme, kasadaki parayı çalmasından ve araba hırsızlığından dolayı da olası bir hırsızlık cezasıyla atlattı." Bir elini, lapis lazuli taşlarıyla dolu kâseye koyuyor.

"Hapisteydi. Şimdi kuzeyde, sadece erkeklerin gittiği bir rehabilitasyon merkezinde. İlk rehabilitasyonu değil ama bunu tahmin etmişsindir zaten." Taşları birbirine vuruyor. Gözleri doluyor. "Epeydir düşünüyorum, biliyor musun? Belki de işleri her berbat edişinde ona yardım ederek ben de hata ettim. Buraya çalışmak için asla geri dönemez. Gelemez. Ve yasal olarak da Tanrım... Hapse girmek istemiyorsa bir yıllık bir işyeri rehabilitasyonunu tamamlaması ve uyuşturucudan uzak durması gerek." Gözyaşları yanaklarından akıyor. "Dünya bazen inanılmaz derecede berbat ve bu durumda, 'Bu berbatlıktaki rolüm ne?' diye gerçekten düşünmeye başlıyorsun. Bunun bir kısmını berbat eden ben miyim?"

İçimde ağır bir yük var. Ondan kurtulmam lazım.

"Julie," diyorum. "Biliyordum, yani bildiğimi sanıyordum ama kasadan para çaldığını *bilmek* istemiyordum. Ve... ona yardım ettim. Onun için... bir şeyler aldım. Ve üzgünüm. Ve beni kovmak istersen, anlarım."

Julie, gözlerini silerek başını hayır anlamında sallıyor. "Onun için bir şeyler mi aldın?"

Başımı sallıyorum, yüzüm utançla yanıyor. Onun,

beni sevmesini istedim.

Bunu sesli söylüyorum, ama çok hafifçe.

Julie uzanıp elimi tutuyor. "Aşk tam bir fiyaskodur, Charlie, ama bu değildir. Birisi için uyuşturucu almak değildir. Bunu hak etmiyorsun, tatlım. Etmiyorsun işte."

Söylediklerinin içime oturmasına izin vermeye çalışıyorum, reddetmek yerine. Zor geliyor ama yine de yapıyorum.

Devam ediyorum, kelimelerim hızlıca dökülüyor. "Linus, Grit'in epey problem yaşadığını söyledi. New Mexico'dan dönerken bu konuda konuştuk. Düşünüyordum da... Yani Linus'la düşünüp konuşuyorduk ve Grit'i nasıl yoluna koyabileceğimize dair birkaç fikrimiz var, eğer dinlemek istersen."

Julie burnunu çekerek göz kırpıyor. Bir kalem bulup defterini açıyor.

"Dinliyorum," diyor. "Durma, başla; çünkü burada geberiyorum."

BLUE'YLA YAŞAMAYI SEVİYORUM. TEKRAR BİR ARKADAşımın, bir *kız arkadaşımın* olması hoşuma gidiyor. Ellis hâlâ içimde ve daima da orada olacak ama Blue da iyi ve nazik.

Bazen, Grit'teki gece vardiyamdan sonra eve geldiğimde, otobüse binip sinemaya gidiyoruz ve tuzlu patlamış mısırla buzlu gazoz alıyoruz. Blue'nun bitmeyen parası beni epey şaşırtıyor. Ne zaman sorsam omuz silkiyor ve "Babam, kendini suçlu hissediyor," diyor. *Paru onun merhemi.* "Tuhaf," diyor, yüzünde acı ve keder karışımı bir ifadeyle. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Belki bir gün, bu konu hakkında konuşabiliriz. Bu sefer patlamış mısırı ekstra tereyağlı alabilir miyiz?"

Doğru şeyleri yapabileceğim, Riley'ye daha fazla yardımcı olabileceğim veya kendimi daha çabuk kurtarabileceğim, Ellis'i kurtarıp kendimi iyileştirebileceğim yolları düşünerek oyun masasında ağlamamalıyım veya küvetin içinde tavanı izleyerek oturamam; bunların hepsi de yanlış olduğundan, fark ettim ki neler yapılabileceğini düşünmek hiçbir şeyi çözmüyor, bunu artık biliyorum.

Kötü hislerimin gitmesini beklemem gerek ve bu da meşgul olmam, Grit'te çalışmam, çizgi romanım üze-

rinde daha fazla yoğunlaşmam, Louisa'nın kompozisyon defterlerini okumam, onun ve benim hikâyelerimi kimin okumak isteyebileceği üzerine düşünmem anlamına geliyor.

Blue ile toplantılara gitmek demek. Köhne bir kilisenin ışıklı bodrum katının çimento zeminine sürtünen sert sandalyelere oturup, çamura benzeyen bir kahve içerken insanların hikâyelerini dinlemek demek. Onları gerçekten dinlemek, onlar hakkında ve kendim hakkında düşünmek demek.

Blue ile bizim gibi kendini kesen ve yakan, yani kendine zarar verenlerden oluşan bir grup bulmaya çalıştık ama bulamadık. Blue, "Eh, o halde sürekli birbirimizle konuşmamız gerekecek, ha? İkimizin baş başa kalacağını kim tahmin ederdi, Sessiz Sue?"

Casper'ı özlüyorum ama neden beni bırakması gerektiğini artık anlıyorum. Belki de onun için sadece kendine zarar veren başka bir kızdım ama bana karşı nazikti ve diğerlerine de nazik olmak zorundaydı, çünkü o kadar kısa bir sürede gösterilen o minik nezaket bile bir şeydi.

Bir şeydi...

Bir gece, Blue eve yepyeni bir dizüstü bilgisayarla geliyor. Kurduktan sonra, bana bir Facebook hesabı açtırıyor. Gülerek, "Sosyal medya senin için mükemmel bir şey. Yüz yüze iletişim kurmayı sevmeyen insanlar

için ideal. Ama Twitter sana göre değil, çünkü orada konuşman gerek, bu yüzden oraya girme," diyor.

Çok kullanmıyorum, sadece haberleri okuyorum ya da Blue'nun sayfasına bakıyorum. Ama bir gece, bir arkadaşlık isteği görüyorum.

Evan'dan.

Bana ulaştığı için korkmuş ya da gergin hissetmiyorum. Çok ama çok mutlu hissediyorum, hatta "kabul et" tuşuna tüm kalbimle basabilirim çünkü o *hayatta,* oysa ben ölmüş olabileceğinden neredeyse emindim.

Bana attığı ilk mesaj, bir gazete haberi. Haber birkaç aylık ama kalbimi durduran şey fotoğraf oluyor.

ŞEYTAN YAKALANDI, yazıyor Evan.

Ev, Tohum Evi kapatılmış, Lanet Frank, kızları seks için pazarlamaktan, reşit olmayanlara uyuşturucu ve alkol sağlamaktan ve de çok çok daha fazla suçtan tutuklanmış. Fotoğrafta, yüzü ince; artık dolgun ve öfkeli değil. Korkmuş görünüyor.

Ve sonra Evan diyor ki: *Bir de bugün 92. ayık günüm. NE CEHENNEMDESİN Charlotte?*

Cevap yazarken gülümsemeden duramıyorum.

HER GÜN, PANADERÍA EKMEKLERİNİN HEPSİ SATILIYOR. Linus'la aklımıza, kalanlar çöpe atılmadan önce kalanları *panadería*'dan ucuza alma fikri geldi. Julie, Linus'un patates, yağ ve peynir yerine daha sağlıklı içerikleri olan yeni bir mönü üzerinde çalışmasına izin verdi. Kahve kartı kullanmayı da kabul etti. Bir gün leğenimi masadan masaya gezdirip ortalığı temizlerken başımı kaldırdığımda kafenin sahte graffiti duvarlarından birine çizilmiş yeni, kaba bir grafiti gördüm. Ayağa kalktım, uzun bir süre duvarlara baktım, arkamı dönüp boşluğa, pencerelerden giren ışığa baktım ve bunu nasıl düzeltebileceğimizi düşündüm.

Blue bir gece yanında boya tenekeleri, rulolar ve fırçalarla gelip duvarları ve tuvaletleri boyamaya yardım etti. Temple, merdivenleri Julie'nin ofisinden dışarı taşımama ve masalarla sandalyeleri odanın ortasına çekmeme yardım etti. Randy ve Tanner masaların üzerinde çalışıyor, onları farklı renklere boyuyor, bazılarına farklı desenler ekliyor ve bazılarına da eski kartpostallar yapıştırıyorlardı. Blue ve Julie'yle saatlerce boya yaptık; gündüzleri parlayan ve geceleri ise ortama uygun soluk bir tona dönüşen yumuşak bir buğday rengi kullandık. "Ama şimdi duvarlar boş," diyor Julie.

"Çok sürmeyecek," diye cevaplıyorum.

Bir akşam, ben Temple'ın sigara arasında tezgâha bakarken Ariel tedirgin bir halde, sanki doğru yerde değilmiş gibi çıkageliyor. Beni görünce ağzı zevkle açılıyor. "Sen! Ne güzel bir sürpriz. Sergine geldim ama seni görmedim."

Derin bir nefes alıyorum. "Haçını ben çaldım. Bendim. Ve üzgünüm."

Ariel, başını eğiyor. Gözleri nazik bakıyor. "Biliyorum. Anlıyorum. Geri getirdiğin için teşekkürler." Bana doğru hamle yapıyor. "İzin verir misin?" diye soruyor. Başımla onaylıyorum

Elini dikkatle elimin üzerine yerleştiriyor. "Oğlumu kaybettim, bu yüzden... Boş olmanın ama aynı anda cehennemle dolu olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bunun ne demek olduğunu bildiğini biliyorum. Bu konuda söylemek istediğim tek şey bu. Ama iyi olduğuna sevindiğimi bilmeni istiyorum. Ben çok çok sevindim."

Ağlamamaya çalışarak başımla onaylıyorum. Hafifçe elime dokunup benden duble espresso istiyor. Bakışlarımı kaçırabildiğim için rahatlıyorum, böylece gözümden akan yaşları göremez. Ben makineyle uğraşırken etrafa bakınıyor.

"Yıllardır buraya gelmemiştim," diye bağırıyor makineden gelen sesin arasından. "Çok pasaklı bir hal almıştı. Arkadaşım uğramamı söyledi." Duvarlara ba-

kıyor. Üzerlerinde parlak, karmaşık dokulu manzara resimleri var; tarlalarda çalışan kadınlar, bir şehir kasabası, güneşin hemen üstünde parladığı bir dağ.

"Tanrım," diyor nefes nefese, duvarlara doğru yaklaşarak. "Bunlar muhteşem. Kim yaptı?" Sesi yenilenmiş, temiz kafenin içinde çınlıyor.

"Aşçımız," diye gururla cevaplıyorum, yüzümü silip bardağını götürmek için arkamı dönerken. "Linus Sebold."

LINUS, BENDEN JULIE'NİN OFİSİNE GİDİP GARSONLAR için bir kutu yeni sipariş fişi defteri bulmamı istiyor. Yoğun bir akşamüstü ve değişiklikleri yaptığımızdan beri kalabalığımız daha farklı, yaşı daha büyük kişilerden oluşuyor. Sanatçı çocuklar gelmeye devam ediyor, ama rockçılardan bazılarını kaybettik. Onları özlüyorum, ama Julie'nin bu yeni düzenin işe yaramasına ihtiyacı var, bu yüzden Grit yiyecek ve içecek satın alan müşterilere sahip olmalı, yerlere kusanlara değil.

Julie'nin masasının arkasındaki eşyaları karıştırıp kutulara bakıyorum ve bir anda, gün gibi açık bir şekilde ofis telefonunun köşesinin alt kısmına sıkıştırılmış o şeyi fark ediyorum.

Bir parça kâğıt, bir telefon numarası, adı ve kâğıdın üzerine çiziktirilmiş rastgele şekiller, daireler, yıldızlar...

Bir an kâğıda bakıyordum ve sonra kendimi konuşurken buluyorum: "Riley West'le konuşabilir miyim lütfen?" Telefonu kulağıma bastırırken ellerimin titremesini izliyorum ve havada süzülüyormuşum gibi hissediyorum. Telefonun diğer ucundan, yavaş bir adım ve derin bir iç çekme sesi geliyor.

"Evet?"

Küt küt atan kalbimin sesini duyabiliyor mu? Sessizliğimden ben olduğumu anladı mı? Sözcükler boğazımı tıkıyor. "Tatlım," derken iç çekme sebebi bu mu?

"Riley."

"Beni buradan arayamazsın, tamam mı? Dinle, bunu yapamazsın..." Sesi ölçülü, dikkatli ve yumuşak. Bahse girerim dikkat çekmemeye çalışıyor. İçimde bir öfke dalgası hissediyorum ve engellemeye çalışıyorum ama ben başaramadan daha da güçlü bir hale geliyor. Kendimi durdurmaya fırsat bulamadan, ağzımdan çıkıyor.

"Benimle birlikte olduğunu hatırlıyor musun, Riley? *Hiç* umurunda oldu mu?"

Adrenalin beni daha fazlası için zorluyor. "Yani, senin için bir ucube miydim? Öyle miydim?" Korkmuş, çözülmüş ve kayıp hissediyorum ama ağzımdan çıkan her bir sözcük güçlü geliyor.

Düz, otomatik bir ses araya giriyor. *Bu telefon görüşmesi dört dakika içinde limitini dolduracaktır.* Bu doğru. Bunu da Creeley'den hatırlıyorum, ortak telefon on dakika sonra kapanırdı.

"Charlie." Çocuk gibi, sızlanarak ağlıyor; normalde insanların, başkası ağladıklarını duymasını istemediklerinde çıkardıkları boğuk ses gibi. Ağlama sesleri içimi dağlayıp kalbimi parçalıyor. Tekrar adımı söylüyor. Elimin tersiyle ıslak yüzümü siliyorum.

"Seni *sevdim*, Riley." Bunu sesli söylemek canımı

yakıyor, balonun şişip benden uzaklaşmasına izin veriyorum.

Lütfen, diye ağlıyor, *bebeğim*...

Hat kesiliyor.

Julie'nin masasındaki çekmeceyi açıyorum; bir zımba, ağır parlak bir makas, raptiyeler. Bir sürü parlak vaat gibi...

Santa Fe'den dönerken Linus bana, "Hayatım bazen on dakikalık aralıklarla dolu bir dizi gibi. Bazen içki içmeden bir saat geçirebilmeyi başardığım için kendime kahrolası bir madalya vermek istiyorum ama olması gereken de bu zaten. Beklemek gerek," diyor.

Çekmeceyi çarparak kapatıyorum. Beklemem gerek, içimdeki bu kasırganın bitmesi için on dakika, beş dakika aralıklarla beklemem gerek; her ne kadar sürecekse beklemem gerek.

Sipariş fişi defterlerini topluyorum, kapıdan çıkıyorum ve arkamdan sertçe kapatıyorum.

LINUS, BANA TEZGÂHTAKİ TELEFONU UZATTIĞI ESNADA, Temple da başka bir açık mikrofon gecesinde sunuculuk yapıyor, bu sefer daha az rockçı ve daha fazla şair var. Diğer uçtaki sesi duyabilmek için yere kadar eğilmek zorunda kalıyorum. Tezgâhın kenarında birikmiş toz zerrecikleri ile kahve taneciklerini fark ediyorum ve aklıma bu sefer daha dikkatli temizlemem gerektiğini not ediyorum.

"Ah canım Charlotte." Yaşlı bir adamın sesi; yumuşak ve çatlak. "Gelip bir süre benim için çalışmaya ne dersin?"

Felix Arneson, "New York'tayım ve Devvie –asistanımı hatırlarsın– tezini bitirdi. Beni bırakıyor. Yoksunum ama atlatacağım," diyor.

"Ben... Ne?" Doğru duyup duymadığımdan emin olmayarak telefona daha da yaklaşıyorum. "Senin için çalışmamı mı istiyorsun? Benim mi?"

Felix kıkırdıyor. "Çölü, izole yaşamayı önemsemeyen birine ihtiyacım var. Burası epey sıkıcı, biliyorsun. Sen slaytlarımı ayırıp dosyalarımı düzenlersin. Bir sürü şey işte. Telefonlara, e-postalara cevap vermek. Siparişlerimi hazırlamak. Tam pansiyon konaklama ve biraz da para. Ne diyorsun? Sanırım, burayı epey sevmiştin."

Çok fazla düşünmedim. Burası canımı acıtıyor, iyiyim ama burası canımı acıtıyor ve sessiz bir yerde olmak istiyorum.

Evinin çevresindeki arazide inanılmaz bir sükûnet vardı.

"Evet," diyorum. "Evet, senin için çalışmak istiyorum."

New York'a gitmem için bilet ayarlayacak ve onunla otelinde buluşacağım. Galeride olmadığı zamanlar beni müzeleri ve kitapçıları gezdirmeye götüreceğine söz verdi. Sonra birlikte uçacağız. "Uçaktan korkuyorum," diye fısıldıyor. "Benim yaşımdaki biri için komik, değil mi? Eninde sonunda öleceğim ama gökyüzünden düşerek olmasını istemiyorum. Oraya yalnız uçmamak için, seni uçakla buraya getirtmeye razıyım."

Hiç uçağa binmediğimi itiraf ediyorum.

"Tanrım," diyor. "O halde çok uyumlu bir çift olacağız. Ve kendi işini yapman için o küçük odaya da sahip olacaksın. Linus bir tür kitap üzerinde çalıştığını söyledi. Anlatman için sabırsızlanıyorum."

JULIE VE LINUS, KARARLI BİR HALDE KARŞIMDA duruyorlar. Onlara tekrar, hayır diyorum. "Dört gün içerisinde ayrılıyorum," diye ısrar ediyorum. "Sizinle gelmek istemiyorum."

Linus, "Çok kötü durduğunu biliyorum Charlie ama bu an için çok çalıştı ve iyileşme sürecinde onu desteklememiz çok önemli. Bazen pisliklerin bile yardıma ihtiyacı olabiliyor," diyor.

Julie ellerimi tutuyor. "Değişiklikler yapıyor, Charlie. Bu onun adımlarından biri. Doğrusu, onu hiç böyle görmemiştim."

Luis'in yardım konseri için Riley'ye izin verdiler. Kendisine eşlik edecek bir yardımcısı olacak ve ayak bileğine bir alkol monitörü takılacak. Luis'in eşinin, onun hakkında Luis'in arabasını çaldığı için şikâyette bulunmamasının tek yolu sahneye çıkması. Bir yıllık rehabilitasyon programına devam etmesi gerekecek. Konsere gitmemi istiyor.

Blue, fincanını True Grit'teki tezgâha yerleştiriyor; sessizce sohbeti dinliyor. Çenesiyle minik bir hareket yapıyor; *hiç kimsenin sana bir şey yaptırmasına izin verme*, der gibi. Blue'nun tüm yüz ifadelerini öğrendim; çenesini indirmesini, gözlerini açmasını, onaylamayan somurtmasını. Creeley'de, sadece iki tane yüz ifadesi

vardı: öfke karışımı bir ifade ve çaresizlikten gelen bir donukluk. Burada olmak sanki Blue'yu bende olmayan bir şekilde açmış gibi.

Paspası sıkıyorum ve sapı elimde sallanıyor. Parmaklarımdaki yağ yüzünden mi yoksa başka bir şeyden mi?

"Tamam," diyorum nihayet. "Tamam."

BLUE SIRT ÇANTAMA, BANA GOODWILL'DEN ALDIĞI pembe renkli yeni valize bakıyor. Her şeyimi topladım. Dudakları hafifçe sarkıyor.

"Gideceğine inanamıyorum," diyor sessizce.

"Biliyorum."

"Demek istediğim, bence iyi bir şey. Güzel olacak. Ama seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim." Elini tutuyorum.

"Felix'in bilgisayarı var mı?"

"Evet."

"Skype yapacak mıyız? Haftada bir?" Bakışları hevesli, yalvarır gibi.

"Evet, kesinlikle."

"Peki ya telefon? Bir cep telefonu alacak mısın?"

"Buna yetecek param yok. Onun telefonu var, kullanabilirim."

"Beni sürekli arayacaksın, beni arayıp onun numarasını vereceksin, tamam mı? Ve seni ziyarete geleceğim. Eğlenceli olacak. Ayda bir falan, tamam mı?" Nefes nefese konuşuyor.

Parmakları elimi sıkıyor. "Tamam Blue."

"Toplantı bulacak mısın? Ben Linus ile birlikte gitmeye başlayacağım."

"Evet, söz veririm."

"Tamam," diyor nihayet. Gözleri dolmaya başlıyor.

"Tamam," diyorum.

"Birbirimize tutunmamız gerek Charlie. Bırakamayız." Gözyaşları yüzüne düşüyor.

Boğazım düğümlenerek, "Hayır," diye cevaplıyorum.

"Biz diğerleri gibi değiliz."

"Hayır."

"Artık ailem sensin. Ben de senin. Anlıyor musun?"

Bu son kısmı saçlarıma doğru söylüyor, çünkü bana sıkıca sarılıyor ve ben bırakmasını istemiyorum, asla.

"Evet," diyorum. *Evet.*

LUIS ALVAREZ YARDIM KONSERİ TIKLIM TIKLIM. İnsanlar, otel Congress'in dışındaki Congress Caddesi'ne yayılmış. Ön gruplar için ayrı sahneler kurulmuş ve yol trafiğe kapatılmış. Bir *mariachi** grubu kalabalığın arasından ilerliyor. Dışarıda, salonun kapılarında duran pankartların üzerinde Luis'in fotoğrafları var. Riley, arabasını çaldıktan kısa süre sonra öldü. Tiger Dean bir televizyon ekibiyle sohbet ediyor, saçlarına gösterişli bir şekil vermiş ve güneş gözlükleri başının üzerinde.

Mikey'yi Bunny'yle el ele tutuşurken görüyorum; rastaları artık yok, saçları kısa ve başında altın renkli bir başlık var.

Mikey dönünce beni görüyor. Gülümseyip yanıma gelirken midem kasılıyor; Bunny, birileriyle sohbet etmek için geride kalıyor. Parmağındaki parlak altın alyansı fark ediyorum. Blue sessizce yanımda duruyor.

"Selam," diyor Mikey utangaç bir şekilde.

"Selam."

"Charlie," diyor. "Burada olduğun için gerçekten mutluyum. Seni gördüğüme gerçekten sevindim."

Parmağını işaret ediyorum. "Demek artık hayatın-

*Batı Meksika'nın çeşitli kırsal bölgelerinde zaman içinde gelişen bir müzik türü. (e.n.)

da büyük değişiklikler var."

Mikey başıyla onaylıyor. "Öyle de denebilir." Gülümsüyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Öyle davrandığım için üzgünüm, Mikey. *Michael.* Üzgünüm. E-postalarına cevap vermeliydim."

İç çekiyor. "Muhtemelen onları silmişsindir diye düşündüm. Zaten yakında seni görmek için Grit'e gelecektim. Turumuz birkaç ay daha uzatıldı ve nihayet o albümü yaptık. Bir şeyler olacak anlaşılan."

Derin bir nefes alıyor. "Senin için bir şeyim var. Charlie. Seni burada görmeseydim, Grit'e getirecektim."

Elini, kotunun cebine atıyor ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıyor.

"Bu benim için çok zor Charlie, o yüzden uzatmayacağım." Gözlerini kapatıyor ve açtığında, sertçe ama gülümser bir yüz ifadesiyle yüzüme bakıyor.

Ne olabileceği konusunda endişeleniyorum ve kalbim kasılıyor. "Ne? Bu ne?" Kâğıdı açmaya koyuluyorum.

"Onu gördüm, Charlie. Sandpoint'te durduk. Idaho'da, onun olduğu yerde. Ve onu gördüm."

Yanımda duran Blue, bileğimi sıkıca tutuyor ve kâğıdı titreyen elimden alıyor. Gözyaşlarımın arasından zar zor görebiliyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. *Onu.* Onu.

Ellis'i. Ellerim titriyor; kâğıt sallanıyor.

"Aman Tanrım, Charlie. O iyi. Yani, çok iyi değil

ama tamamen de gitmemiş. *Orada* işte. Onunla biraz oturman ve ona gerçekten spesifik bir şeyler sorman gerek ama *orada*. Ve senin ismini söylediğimde *yemin* ederim ki yüzü aydınlandı."

Mikey biraz ağlıyor, nefes almakta zorlanıyor. Kâğıttaki adrese, adına bakıyorum. Bedenim yanıyor ama bunu hissetmek iyi geliyor, *iyi* geliyor.

Ellis, benim Ellis'im.

"Gerçekten mükemmel," diye mırıldanıyor Blue. "Mükemmel."

"Teşekkürler Mikey," diye fısıldıyorum. "Çok ama çok teşekkürler."

TIGER DEAN, JULIE'YE ÜCRETSİZ BİLET VE SAHNE ARKASINA geçiş kartı verdi. Julie, Blue, Linus ve ben, sahne arkasında durup itişen grubu, seyirciden akan enerjiyi hayretle izliyoruz. Sahneye ilk çıkan *punk* grupları çok gürültülü, terli ve kıvrandırıcı ama gençler bayılıyor; çığlık atıp sahneden tişörtlerini çekiştiriyorlar. Bugün çok sıcak değil, epey rahat bir hava var; gökyüzü de sonsuz maviliği ve güzelliğiyle buna eşlik ediyor. Tiger Dean, aynı model gri takım elbiseler ve *bolo** kravatları olan genç çocuklardan oluşan bir grupla bir şarkı söylüyor. Kalabalık onu seviyor çünkü o Tiger Dean ama Riley'nin her zaman söylediği gibi, şarkı sözleri boktan.

Yan taraftan Grit'in açık mikrofon gecesindeki şarkıcı Regan sahnede beliriyor; üzerinde True Grit'teki konserde giydiği aynı siyah etek ve yıpranmış asker postalları var. İsmini mikrofona mırıldanıp şarkısına başlıyor. Müziği dinleyip ileri geri sallanan insanların hepsi pür dikkat izliyor. Aşağıda, sahnenin kenarında ellerinde ceptelefonlarıyla birkaç adam var ve dikkatle Regan'ı izleyip ikinci telefonlarıyla onu videoya alıyorlar. Julie, Linus'un kulağına, "Gözlemciler. Riley, bana eski menajerine demosunu gönderdiğini söyle-

*Bir rozetten geçirilen uçları fişeklikli kordon. (e.n.)

di," diyor.

Regan şarkı söylemeyi bitirirken Tiger Dean sahneye çıkıp omzunu tutarak hafifçe çekiyor. Kız sahneden iniyor. Tiger boğazını temizliyor.

"Millet, bu gece özel bir konuğumuz var. En eski ve en sevgili dostlarımdan birisi ve de hepinizin son birkaç yıldır epey özlediği iyi bir müzisyen." Tiger, desenli bir mendil çıkarıp alnını siliyor. "Bir süredir zor bir dönemden geçiyor ve sanırım düzelme yolunda ilerliyor. En azından, öyle olduğunu umuyorum. Çünkü bana kahrolası şarkılarından yazması gerek," diyor, şakadan fısıldayarak. Seyirci gülüyor.

Julie kulağıma eğilip, "Sadece bu konser için çıkmasına izin verdiler. Hemen sonrasında geri dönmesi gerek. Ayak bileğinde bir alkol monitörü var. Monitör, terinden alkol alıp almadığını ölçüyor, böylece bir yudum bile alkol alırsa bunu algılayacak," diye fısıldıyor.

Tiger, mikrofona doğru eğiliyor. "Riley West."

Salonda alkışlar, bağırmalar ve ıslıklar patlak veriyor. İnsanlar ayağa kalkıyor. Kalbim, göğsümün içinde gümlüyor. Blue, elimi tutuyor.

Ve işte orada.

Göğsünde ten rengi bir şerit olan sade, kısa kollu, düğmeli, mavi-beyaz bir kovboy gömleğiyle tam karşımızda duruyor. Eski kahverengi pantolonunu ve siyah spor ayakkabılarını giymiş. En sevdiği kahverengi botları nerede, diye merak ediyordum ki sonra bir pantolonunun paçasının altından görünen alkol

izleme cihazının gümüş parıltısını fark ediyorum; ince bir botun içine sığmaz tabii. Dağınık kahverengi saçlarını kesmiş, özellikle şakakları ağarmış. Yüzü daha temiz, daha az şiş görünüyor. Ona bakınca, bütün o aylar boyunca ne kadar kötü göründüğünü acıyla fark ediyorum ve benim nasıl görmediğimi, daha doğrusu görmek *istemediğimi*. Gömlek cebinde kabarıklık yok. Julie, onun sigarayı bıraktığını fısıldıyor. Her şeyi bırakmış.

Fena korkuyor. Anlayabiliyorum çünkü önce bir an tereddüt ediyor, ardından da gitarını omzuna asarak yürüyor. Dinleyicilere doğru kaldırdığı eli duraksıyor, sonra Riley West'in yüzünde daha önce hiç görmediğim bir şey fark ediyorum.

Kabarık, kırmızı yanaklar.

Dudaklarını yalıyor, mikrofonu ayarlıyor ve yanındaki taburenin üzerinde duran bardaktan bir yudum alıyor. İki yudum alıyor. "Bu içkinin tadı su gibi. Hiç benlik değil."

Kalabalık gülüyor. Birisi, "Riley, harika görünüyorsun dostum!" diye bağırıyor.

Riley, elini gözlerine siper edip dinleyicilere bakıyor. "Öyle mi? Benimle çıkmak mı istiyorsun? Çünkü bu noktada başkasının isteyeceğini sanmıyorum." Kahkahalar. Sudan bir yudum daha içiyor. "Bu, bardağımda sadece su varken insanların karşısında ilk şarkı söyleyişim."

"Hadi yap, Riley."

"Yapabilirsin, Riley."

Riley derin bir nefes alıyor, gitarı üzerine yerleştiriyor, boynunu esnetiyor ve doğrudan bizim olduğumuz tarafa bakıyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor.

Riley'nin yüzü bir an için gevşiyor. Kalbim küt küt atarken başımı çeviriyorum. Tekrar ona baktığımda arka planda çalan Van Morrison eşliğinde, adamlar masada Go oynarken ve *punk*'lar Dairy Queen'de dondurma yerken onu ilk defa gördüğümde, bana gösterdiği o dev, çarpık gülümsemesini görüyorum.

Boğazını temizliyor. "Bilirsiniz, yakın zamanda bir kızla tanıştım ve gerçekten güzel falandı ama biraz hüzünlüydü. Kızlar bazen böyle olabiliyor, değil mi? Ama düşündüm, *Hey Riley, belki de seni dengelemesi için hüzünlü bir kıza ihtiyacın vardır, belki onun hüznü ve senin sorunların bir araya geldiğinde mutlu olmaktan başka çareniz kalmaz.* Değil mi?"

Donakalıyorum. *Benim* hakkımda konuşuyor.

Dinleyiciler, *Eee-veeet* diyor.

"Bir süre işe yaradı. Ama beni bilirsiniz, onun da içine ettim. *Bazı şeyler* hakkında konuşmamız gerektiğini unuttum. Ya da belki artık lanet alışkanlığımdan vazgeçmem gerek."

Kahkahalar.

"Neyse ki Arizona'nın mükemmel ıslah edici rehabilitasyon hizmetleri sayesinde artık hatalarımı düşünebileceğim epey zamanım var. Ve işte o kız hakkındaki şarkım."

Gitarını tıngırdatmaya başlıyor; her bir hareket ve her geçen dakikayla bedeni daha da rahatlıyor. Bir keresinde bana, "Bunu yapıyorum çünkü zengin hissetmeme sebep oluyor. Cebimde para olması gibi bir zenginlik değil. İçimdeki tatlı yoğunluk gibi bir zenginlik," demişti.

Şarkı yavaş ve onun da bu tür şarkıları adlandırdığı gibi gerçekten ağır. Bana, hüzünlü devam eden ve çoğu insanın kolayca ezberleyip eşlik edebileceği türden şarkılar olduğunu söylerdi.

Ona, gitar tellerinin üzerinde rahatça hareket eden parmaklarına, yüzündeki farklılığa ve kendi bedenimde gerçekleşen çözülmeye sabitleniyorum. *Benim için* yazılmış bir şarkıyı söylemesini izlerken, hissettiğim o yoğun, kaçınılmaz hüzün. Sesi alkol ve sigara olmadan daha farklı. Daha ince, daha ilginç. Şarkının adı, *Who Knew I'd Make Her So Blue**. Yavaş yavaş, şarkının bakım kutumu bulduğu ve mutfakta kavga ettiğimiz gece hakkında olduğunu anlıyorum; ikimiz hakkında bir şarkı.

Riley'yle konuşmadım. Ona neler hissettiğimi hiç söylemedim, ta ki çok geç oluncaya kadar. Sadece beni yönlendirmesine izin verdim; çünkü fark edilmiş olmaktan çok hoşnuttum. Ve o da benimle konuşmadı çünkü sürekli sarhoştu veya öyle olması gerektiğini hissediyordu ve asla *yapmamasını* söylemedim.

Bu şarkı, tıpkı benim çizgi romanlarım, tıpkı Louisa'nın kompozisyon defterleri gibi onun söylemek istedikleri şeyleri söylüyor; bu bizim konuşma şeklimiz.

---

*(İng.): Onu Bu Kadar Üzeceğimi Kim Bilebilirdi.

Bu şarkı onun, *üzgünümüzgünümüzgünümüzgünümüzgünüm* şarkısı. Bana göre.

Bittiğinde, Julie'nin eli ağzında ve Linus ise gözlerini siliyor. Blue elimi o kadar fazla sıkıyor ki kemiklerim acıyor. Seyirciler ayakta, bağırıyorlar. Riley bir yudum su daha içiyor. "Bir dakika bekleyin," diyor ve sahneden inip bana doğru gelmeye başlıyor.

Bana yaklaştıkça dünya giderek eğiliyor, bükülüyor, sessizleşiyor; sanki kulaklarımda hareket eden bulutlar varmış gibi hissediyorum ve hareketsiz kalıyorum. Julie, *Ah*, diyor. Linus, *Riley*, diyor. Blue elimi bırakıp uzaklaşıyor.

Artık yeni bir kokusu var; temiz ve ağacımsı, yulaf sabunu ve biraz da tıraş kolonyası. Tütün, ter ve alkolün ağır kokusu yok. Gözlerine baktığımda yaşlarla dolduklarını görüyorum.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sonra vazgeçiyor. Elimi tutuyor ve parmaklarımın arasına bir şey yerleştiriyor.

Ve işte yine burada: ondan bana, benden de ona geçen ufak bir elektrik akımı, yüksek gerilim.

Gözlerimi açtığımda tekrar sahnede.

John Prine'dan *Christmas in Prison* şarkısı ve *Nashville Skyline*'dan iki Dylan şarkısı söylüyor ve sonra duraklıyor.

"Şu günümüz çocukları..."

Kahkaha.

"Ben sadece basit yemekler yapan bir aşçıyım. Sü-

rekli o lanet çocuklarla çalışıyordum ve sürekli minik telefonlarıyla uğraşıp 'Coldplay bir Madonna *cover*'ı yaparsa nasıl olur,' ya da 'Jay-Z bir Joan Baez şarkısı yapsa nasıl olur,' diye komik sohbetler ediyorlardı. Bilirsiniz, o tür saçmalıklar."

"Senden çocuk istiyorum, Riley!" diye kıkırdıyor bir kadın.

Riley, "İlk şarkıyı dinlemediniz mi, hanımefendi?" diye cevap veriyor. Seyirci gülüyor.

"Her neyse," diyor boğazını temizleyerek. "Biri vardı, aslına bakarsanız kendisi şu anda burada ve o ilk şarkıyı yazdığım kişi de o, bilmeniz gerekiyorsa..."

Kalabalıktaki insanlar kafalarını her yöne çevirmeye başlıyor. Blue'nun arkasına geçiyorum.

"Bu harika kızın harika bir fikri vardı. Bence çok hoşunuza gidecek."

Başını dramatik bir şekilde geri atıyor ve sonra tekrar öne düşürüyor. Çenesi göğsüne değmeden hemen önce aniden başını kaldırıyor ve vahşi bir şekilde telleri çekiştirmeye başlıyor. "Ürperiyorum," diye gürlüyor. "Çoğalıyorlar... Ve kontrolü kaybediyorum..."*

Bir an sürse de sonra kalabalık hangi şarkı olduğunu anlayıp eşlik etmeye başlıyor, büyük ihtimalle Sandy ve Danny'yi filmin sonundaki eğlence evinde bir o yana bir bu yana sallanan teknede ettikleri dansı hatırlıyorlar, Sandy'nin saçı kıvır kıvır olmuş, Danny onun giydiği deri pantolon için deli oluyor.

**Grease* müzikalindeki *You're The One That I Want* şarkısının girişi. (ç.n.)

Ellis, *Grease* hakkında her şeyi severdi ve o filmi her zaman her gün izlerdik, bana "Ama var ya? Kenickie'yi tercih ederdim, Danny'yi değil." derdi ve her defasında, bunu daha önce söylememiş gibi yapardım, çünkü arkadaşlar böyle yapar.

Riley, bana onun şarkısını veriyor.

Julie ve Linus gülüyor. Blue kaşlarını kaldırıyor. Dinleyiciler doğru yerde el çırpıyorlar.

Yan taraftan elinde bir bas gitarla Tiger Dean ve üzerinde Captain America iç çamaşırından başka hiçbir şey olmayan iri, gerdanlı genç bir çocuk boynuna asılı bir trampeti çalarak çıkageliyor.

Riley'yle birlikte söylüyorlar, üçü sahnenin etrafında bir daire halinde yürüyor ve şarkıyı ağır, seksi bir *country* yorumundan çıkarıp yükselen, hareketli bir hale getiriyorlar.

Ellis haklıydı, diye düşünüyorum üzülmeden. Bu şarkının bu şekilde söylendiğini duysa bayılırdı.

Congress'in dışında, ana sahnede olan herkes ayakta duruyor. Telefonlar havada, flaşlar kalabalığın arasından süzülüyor. Diğer gruplar sahneye sızıp itiş kakışa ve seslere dahil oluyorlar. Regan Connor, akustik gitarıyla beliriyor, kalabalığın tuhaf davranışlarından biraz utanmış ama cesur bir şekilde botlarını yere vurup şarkı söylüyor. Julie ve Linus şarkıya eşlik ederek zıplıyorlar. Blue uzakta duruyor. Arkamı dönüp uzaklaşmaya başladığımı fark eden tek kişi o. Tekrar elimi tutuyor.

Tekrar sahneye bakıyorum. Riley, insanlarıyla, kendi mekânında.

Blue uzanıp kulağıma doğru yanaşıyor. "Mısır gevreği ne yapıyor, Charlie?"

"Mısır gevreği beni *yemiyor*." Durabileceğimi söyleyinceye kadar bu cümleyi tekrarlıyorum.

"Hadi gidelim," diyorum. Sahne arkasından ayrılıyoruz ve izleyicilerin, grubun arasından geçip Riley West'i arkamızda bırakarak dışarı çıkıyoruz.

Eve uzun yoldan gidiyoruz.

UÇAKTA, TIRNAKLARIMI KALÇALARIMA BATIRMAMAK veya ağlamamak için çok çaba sarf ediyorum ama içimde fırtınalar kopuyor. Yanımdaki genç kadın, emniyet kemeriyle mücadele ediyor.

"Ah, selam," diyor. "Sorun değil. İlk defan mı? Sakız. Sana sakız lazım. Ben de Zanax'tan takviye alıyorum. Sakız ister misin?" Kocaman, çikolata renginde, deri bir çantayı karıştırıyor.

Uzattığı pembe sakızı başımla onaylayarak alıyorum. Ayaklarını sallayarak sandaletlerini çıkarıyor, parmaklarını açıp geriyor, saçını başlayıp iç çekiyor. "Konuşmak iyidir. Kafanı dağıtır. Nereye gidiyorsun?"

"New York." Casper, konuşmamı söyledi, ben de konuşacağım. "Oraya daha önce hiç gitmedim."

"Ah, bayılacaksın! Harikadır. Orada ne yapıyorsun?"

Yutkunuyorum. Açık, umutlu, çillerle dolu bir yüzü var. "Bir ressam için çalışacağım. Asistanı olarak. Ben de bir ressamım." O son kısmı sesli söylemek kulağa o kadar da kötü gelmiyor.

Gözleri büyüyor. "Cidden mi? Güzel. Okula geri dönmek için yola çıktım. Tatildeydik ve eve gittim." Boğazını işaret ederek boğuluyormuş gibi bir hareket yapıyor. "Hah. Aileler. Çok sıkıcılar, değil mi?"

Parmakları ince ve renkli yüzükleri var. Elbisesi şeffaf ve vücudunu sarıyor, askıları beyaz omuzlarından düşüyor. Kulaklıklarının kablosu boynuna, oradan da kucağında titreyen, çalan ve yanıp sönen parlak telefonuna bağlanıyor. İyi beslenmiş. İyi sevilmiş. Ailesinin sıkıcı olduğunu söyleyebiliyor, çünkü öyle değiller. Nereye giderse gitsin, onlara geri dönebilecek.

Belki New York'ta annem için bir kartpostal alırım. Belki üzerine bir şeyler, kısacık bir şeyler yazabilirim. Belki bir pul alırım. Hatta belki Casper'a bir e-posta gönderirim ama bu kez ona, "Bethany," diye hitap ederim. Göreceğiz.

Koridorun karşısında oturan kilolu bir çocuk, kıza doğru eğilerek telefonunu gösteriyor. "Baksana, Shelley. Baksana kaç kişi izlemiş."

Ekranı bana doğru çevirerek gülüyor. "Dün gece harika bir konsere gittik. Şuna baksana dostum."

Riley, etrafında Tiger Dean ve tüm Tucson gruplarıyla birlikte YouTube'da, yüzündeki kocaman sırıtışla gitarını çalıp *You're the One That I Want* şarkısına eşlik ediyor. "Tanrım, çok seksi," diyerek iç çekiyor Shelley. "Dünyanın en eğlenceli şarkısıydı." Kilolu çocuğa doğru dönüyor. "Nick, diğer şarkı neydi, o çok hüzünlü olan? Resmen ağladım, sen ağlamadın mı?"

Nick dizüstü bilgisayarıyla oynamayı kesiyor. "*You Were Blue* veya öyle bir şey," diyor. Şarkının sözleri kafamda dönüyor; dün gece Blue'yla birlikte eve yürürken olduğu gibi:

Bir fırtınada kaybolduk
Bulutlar önümüzde toplandı
Bana ağlıyordun
Kalbindeki tüm acıyı
Sana vermek istedim
Üzgün kız
Kalan tüm aşkımı
Ama bıçak kemiğe dayandığında
Diğerleri kadar boşum.

Ellerimi birbirine kenetliyorum çünkü titriyorlar. Hoparlörlerden çağrı duyuluyor. Shelley ve Nick, telefonlarını, bilgisayarlarını kapatıp kaldırıyorlar.

Uçak pistin üzerinde giderek hızlanırken gözlerime yaşlar doluyor. Emniyet kemerine asılarak, yerde duran sırt çantama uzanıyorum.

Titreyen ellerimle, iki kâğıt parçası çıkarıyorum. Birisi, Riley'nin konserde elime sıkıştırdığı not. Yavaşça açıyorum.

Charlotte... Hatırlıyorum, hatırlıyordum da. Gerçekten. Kendine iyi bak.

İsmini yazmış.

Irwin David Baxter.

Aynı anda hem ağlayıp hem gülüyorum. Uçak geriye doğru yatıyor, başım koltuğa yapışıyor. Epey arkada oturuyoruz ve ses sağır edici; uçağın bu kısmı sallanıyor ve sıçrıyor. Kafalar bana doğru dönüyor. Umurumda değil.

Üzgünüzgünüzgünüzgünüzgün değilim.

Shelley önce nota, sonra bana bakıyor. Kâğıdı katlayıp avucuma bastırıyor ve diğer elimi sıkıca tutuyor. O eli çok sıkı tutuyor. Bir an Shelley'nin nefesini tuttuğunu ve sonra da parmağının hafifçe çıplak kolumu ovaladığını hissediyorum.

"Ben lisedeyken bunu yapan bir arkadaşım vardı," diye fısıldıyor Shelley. Başını sır verir gibi eğiyor.

"Sadece nefes al," diye fısıldıyor Shelley. "Sadece bir dakika korkacaksın. Sonra gökyüzüne çıkacağız ve her şey iyi olacak. Havadaysak havadayızdır, yapabileceğimiz bir şey yok, değil mi? Teslim olmak zorundasın. En zor kısmı, oraya varmaktır."

Louisa'yı ve defterlerini, tenini, hikâyelerini, benim tenimi, Blue'yu, Ellis'i, hepimizi düşünüyorum. Üzerimde kat kat hikâye ve anı var. Shelley hâlâ fısıldıyor, sözleri kulağımda bir kuş gibi çırpınıyor. Diğer elimde ise Mikey'nin verdiği not var:

Eleanor Vanderhaar, 209 Ridge Creek Yolu, Amethyst Evi, Sandpoint, Idaho.

Blue, kim olmak istediğimizi kendimizin seçmesi

gerektiğini söyledi; durumun bizi seçmesine izin vermemeliyiz.

Hayati bir olay, dedi Felix.

Bir sonraki hayati olayımı seçiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve Paris, Londra veya İzlanda'da değil ama New York'taki ilk gecemde, ışıklar, sesler, hayat ve bilinmeyenin göbeğinde yazacağımı bildiğim mektuba başlıyorum.

Sevgili Ellis, sana anlatmam gereken gerçekten ilahi bir şey var.

YAZARIN NOTU

Charlie Davis, oda arkadaşı Louisa'nın bluzunu çıkardığını gördüğünde afallıyor: Sadece, benimkine benzer teni olan bir kızı daha önce hiç görmemiştim.

Yıllar önce, bu hikâyeyi yazmayı istemiyordum.

Yıllar önce, bir şehir otobüsünde, yazdığım başka bir hikâye için notlar alırken, yan koltuğa birinin oturduğunu hissedip yukarı baktım. Yanıma oturan kıza üstünkörü bir bakış atıp notlarıma geri dönmeyi planlıyordum, ancak sonra nefesim boğazıma takıldı.

Onun, benimkine benzer bir teni vardı. Gözlerimi kendi üzerinde hissedince kollarını hızlı bir hareketle indirdi, ince, taze kırmızı yaraları gözden kayboldu.

Kendi kollarımı sıyırıp ona o kadar çok, "Ben de tıpkı senin gibiyim! Bak! Yalnız değilsin," demek istedim ki anlatamam.

Ama demedim. Açıkçası, kızdan rahatsız olmuştum. Yılları boyu uzun gömlekler giyip, "bir hayata sahip olabilmek" umuduyla kendime yaptığımı sakladıktan sonra, kendimi kendi derinliklerime gömüldüğüm o anlara geri çekilirken buldum, hayatımda hiç olmadığım kadar yalnızdım.

Yıllar önce, yaralarımın öyküsünü yazmak istemiyordum ya da yaraları olan bir kızın öyküsünü, çünkü bu dünyada bir kız olmak bile yeterince zor, üstüne bir de dünyada teninde yaralar olan bir kız olmayı deneyin.

O kızın, tek kelime etmeden otobüsten inip gitmesine izin verdim. Ama yapmamalıydım. Ona, kendi derinliklerine ne kadar gömülürse gömülsün yalnız olmayacağını söylemeliydim.

Çünkü yalnız değil.

İstatistiklere göre on üç ve on dokuz yaşları arasındaki her iki yüz kızdan biri kendine zarar veriyor. Bunların yüzde 70'ten fazlası ise kendisini kesiyor. Bu istatistiklerin sadece gelen raporlar doğrultusunda ölçüldüğü ve erkeklerde gitgide artan kendine zarar verme yüzdesini yansıtmadığını hatırlamak önemli. Tahminimce siz de şu an, kendisine zarar veren birini tanıyorsunuz.

Kendine zarar verme, duygusal karmaşa ile başa çıkmak için cildi bilerek kesme, yakma, şişleme veya başka şekillerle bilerek yaralama eylemidir. Birçok tecrübenin sonucu olabilir; örneğin cinsel, fiziksel, sözlü veya duygusal taciz gibi. Zorbalık. Umutsuzluk. Üzüntü. Bağımlılık.

Kendine zarar verme, dikkat çekmek için yapılan bir eylem değildir. İntihara meyilli olduğunuz anlamına gelmez.

Zihninizde ve kalbinizde gerçekleşen çok tehlikeli bir karşamadan kurtulmak için zorlanıyor olduğunuz ve bunun sizin savunma mekanizmanız olduğu anlamına gelir. Depresyon ya da akıl hastalıklarından muzdarip olan oldukça gerçek ve oldukça geniş bir insan selinde, ufacık bir yeri işgal ettiğiniz anlamına gelir.

Yalnız değilsiniz. Charlie Davis'in hikâyesi, ABD'de iki milyon genç kızın da hikâyesi. Ve bu genç kızlar büyürken, benim gibi, geçmişlerinin doğruluğunu bedenlerimizde taşıyarak büyüyecekler.

Charlie Davis'in öyküsünü kesiciler, yakıcılar ve sokaklarda, uyuyacak güvenli bir yeri olmayan çocuklar için yazdım. Charlie Davis'in öyküsünü bu çocukların anneleri, babaları ve arkadaşları için yazdım.

Charlie Davis kendi sesini, kendi tesellisini çizim yapmakta buluyor. Ben ise benimkini yazmakta buluyorum. Sizin teselliniz hangisi? Biliyor musunuz? Onu bulun ve yapmaktan vazgeçmeyin, hiçbir zaman. Kendi çevrenizi edinin (çünkü konuşmanız gerekecek), kendi kabilenizi, kendi varoluş nedeninizi bulun ve size söz veriyorum, öbür taraf ortaya çıkacak, yavaşça ama muhakkak. Bu tarafta her şey gün ışığı ve güllerden ibaret değil ve karanlık bazen epey karanlık olabiliyor, ama burası bizi anlayan insanlar ve bizi rahatlatıp bir sonraki güne taşımaya yetecek kadar kahkaha ile dolu. Bu yüzden gidin.

Gidin ve kesinlikle, tamamen, lanet olası bir ilahi olun.

YARDIM ALMAK

Siz veya tanıdığınız biri kendine zarar veriyorsa, hemen yardım isteyin.

İntihar ve Kendine Zarar Verme Davranışı Risk Yönetimi El Kitabı: http://www.yayin.adalet.gov.tr/dosyalar/diger_yayinlar/cte/18.pdf

Siz veya tanıdığınız biri depresyon hastasıysa, hemen yardım isteyin.

Türkiye Psikolojik Destek Hattı: http://www.psikoline.com/; 0850 811 2 666

Alo 153 Psikolojik Danışmanlık Hattı

Siz veya tanıdığınız biri intihara meyil gösteriyorsa, hemen yardım isteyin.

Uluslararası İntiharı Önleme Derneği: https://www.iasp.info/resources/Crisis_Centres/

Befrienders Worldwide: https://www.befrienders.org/

Alo 182 Umut Işığı Hattı

Sizin veya tanıdığınız birinin yatacak güvenli bir yere ihtiyacı varsa, hemen yardım isteyin.

Gençlik Destek Hattı: http://genclikdestekhatti.org.tr/anasayfa1.html; 0850 455 00 70

Mor Çatı Kadın Sığınağı Vakfı: https://www.morcati.org.tr/tr/

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın size ulaşması dokuz sene ve on dört taslak sürdü. İlk başta yalnızca bir yazarın, bir kağıt parçasının ve bir kalemin (veya bilgisayarın ya da tabletin veya bir iHerneyse'ye edilen diktenin) olduğu doğru olabilir, ancak sonunda, bu hikâyeyi az önce okumayı bitirdiğiniz kitaba dönüştüren birçok kişi oldu.

Bu kitap, eğer Julie Stevenson bana (ve Charlie'ye) bir şans vermemiş olsaydı var olmazdı. Yazarlık hayallerimin gerçekleşmesini sağladığın için kalbimin her köşesinden teşekkür ederim. Ayrıca kızım cep telefonumu alıp kendi çocuk arabasına sakladığında anlayış gösterdiğin için de.

Yazarlık hayallerinden bahsetmişken: Krista Marino'nun editörlük sihrine sahip olduğum için o kadar şanslıyım ki. *Paramparça Bir Kız*'ı mümkün olduğunu düşünmediğim yönlerde açtın. Charlie'ye inandığın için ve beni her zaman *bu kadar* zorladığın için teşekkürler.

Random House Children's Books ekibine... Beverly Horowitz, Monica Jean, Barbara Marcus, Stephanie O'Cain, Kim Lauber, Dominique Cimina, Felicia Frazier, Casey Ward, ve Alison Impey (Alison... bu göz kamaştırıcı, yürek parçalayıcı ve havalı kitap kapağını hayal eden Jennifer Heuer'i bulduğun için teşekkürler!)... Beni takıma kabul ettiğiniz ve bitmek bilmeyen destek ve heyecanınız için teşekkür ederim.

Minnesota Eyaleti Sanat Kurumu'na, Minnesota eyaletindeki sanatçıların ve yazarların hayallerini gerçekleştirmesine yardım ettiğiniz için teşekkürler. *Paramparça Bir Kız* bu kurumun birçok bağışıyla, yıllar içerisinde, birçok farklı yerde yazıldı: Saint Paul, Minnesota'da Trend Bar'ın üstündeki ufak ofiste ve Hamline ve Minnesota Üniversitelerinin kütüphanelerinde.

Minnesota Üniversitesi'nin Yaratıcı Yazarlık programına, hem yüksek lisans dönemimde hem de programın masa başı koordinatörü olduğum dönemde beni bir yazar olarak geliştirdiği için teşekkür ederim. Julie Schumacher, Charles Baxter, Patricia Hampl ve M.J. Fitzgerald'dan sonsuz samimi teşvik aldım.

Doktorlar Justin Cetas ve Alivia Cetas, kitabı gözden geçirirken bana hem doğru doktor tavsiyeleri sağladı hem de geceleri komik mesajlar attı. Elizabeth Noll, Tom Haley ve Holly Vanderhaar ise beni neşelendirdi ve abuk subuk konuşup ağlamamı dinledi. Taos Summer Writers' Conference'daki sınıf arkadaşlarım hem havalı hem de komikti, zekice önerilerde ve yerinde eleştirilerde bulundular; atöl-

ye çalışmasını yöneten Summer Woods'a ayrıca teşekkür ederim, çöldeki zamanımız bittikten çok sonra bile beni teşvik ettiği için.

Ayrıca Marshall Yarbrough, Diana Rempe, Caitlin Reid, Nick Seeberger, Diane Natrop, Isabelle Natrop, Kira Natrop, Mikayla Natrop, Swati Avasthi, Amanda Coplin, Lygia Day Penaflor, Laura Tisdel, Joy Biles, John Muñoz ve Chris Wagganer ile Sweet Sixteens'deki tüm yazar arkadaşlarıma, özellikle Jeff Giles ve Janet McNally'e vazgeçmeme izin vermedikleri için teşekkürler.

Ve son olarak, Nikolai ile Saskia'ya, beni her gün sevgi yağmuruna tuttukları için; ve Chris'e, sabır, kahkaha ve kirli bulaşıklarla dolu yirmi sene için.

